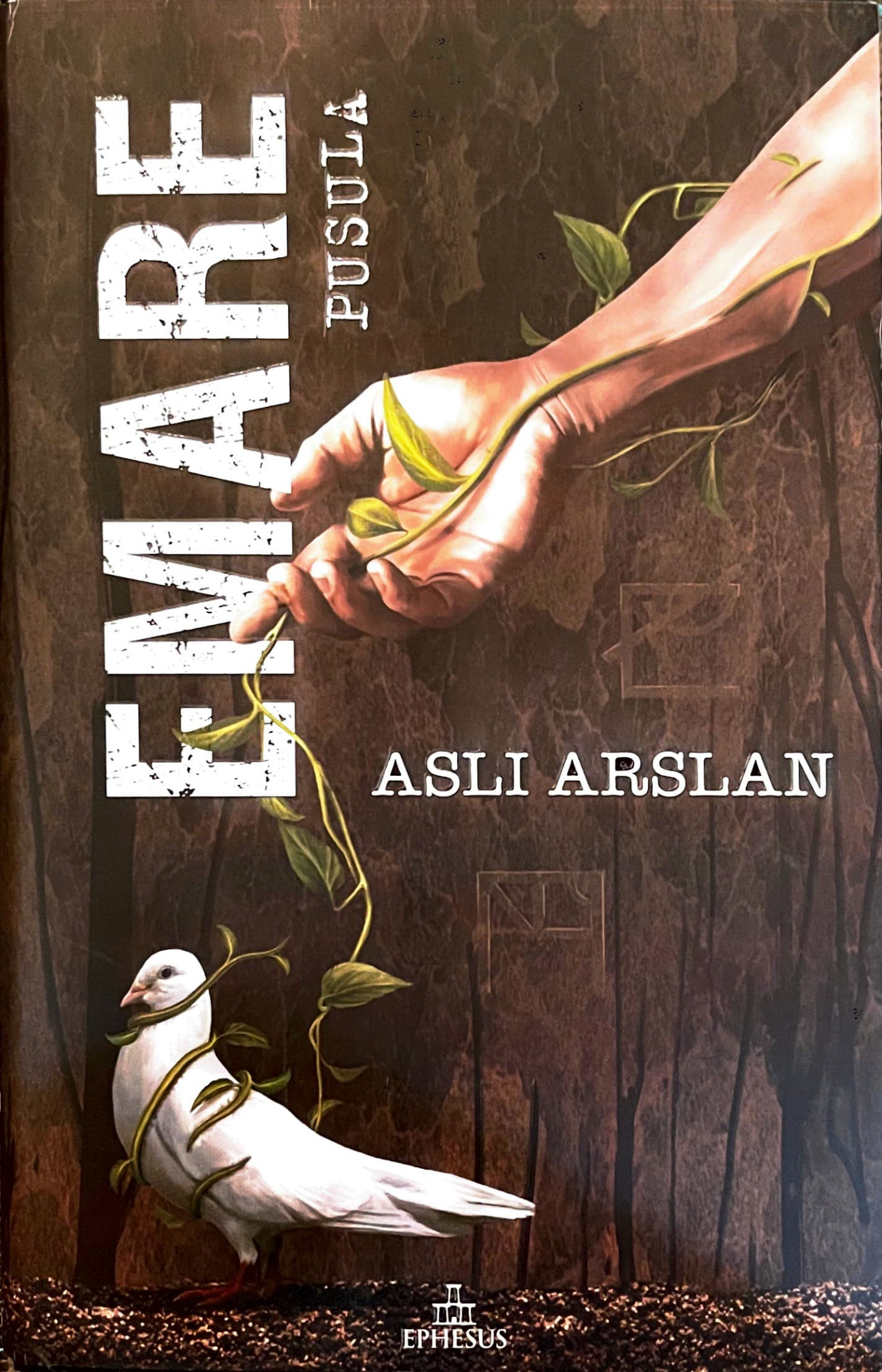
EMARE

PUSULA

ASLI ARSLAN

EPHESUS

"Bilyelerle oynamayı da öğrettim," dedi Korel ve sesindeki baskınlık gitti, keder bulaştı. "Yine öğretirim. Minel, biliyor musun? Sen benden hep aynı şeyleri istiyorsun ve ben her seferinde tekrar tekrar usanmadan söz veriyorum." Ona doğru adım attım, hemen karşısında dururken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Her şeyi yine unut ve yine iste, uslanmam, yine söz veririm. Neden mi? Çünkü gündüz geceye, sadece güneş batana kadar karşı çıkabiliyor."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

EMARE

PUSULA

ASLI ARSLAN

EPHESUS

EMARE

PUSULA

ASLI ARSLAN

EMARE
PUSULA
Yazar: Aslı Arslan

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ece Uyar
İllüstratör: Tugay Doğrayıcı
Kapak Düzenleme: Ebru Aydın
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2020

ISBN: 978-605-7583-14-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2019, Aslı Arslan
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

EMARE

PUSULA

ASLI ARSLAN

EPHESUS®

"Soğuk ve sıcak aynı anda hissedilir miydi? Ben imkânsızlığın içindeyken bile hissediyordum.

Bedenim karların içine gömülü değildi, buzlar beni parçalamıyordu. Yangın beni çepeçevre sarmış değildi, ateşler vücudumu yakmıyordu. Hayır, hiçbiri değildi. Benim geçmişim kendini yangınların arzularına bırakmadı; benim geçmişim buzlara tutsak kalmadı.

Ben geçmişimi tutsak aldım, o geçmişi ben yakmak istedim; yakarken yandım, yanarken rüzgârlar esti, ateş daha fazla harlandı ve gökyüzüne doğru uzandı. Bulutlara alevler dokundu; bulutlar yandı, ben o bulutları yaktığımda gökyüzü bana küstü ve gece oldu.

Karlar yağmaya başladı, harlanan ateşin ve alevlerin üzerine karlar yağdı, rüzgâr kesildi; gökyüzüne yükselmeye devam ettim ama artık bulutlar da yoktu.

Çok fazla kar yağdı, yeryüzünün karanlığını bembeyaz karlar aldı ve aydınlığın rengi beyaz oldu; ateşin kırmızısı gitgide sönmeye başladı. Gökyüzüne uzanan alevler karları durdurmak istedi ama öyle çok yağdı ki tükenmedi.

Sonra ateş tükendi; karlar ateşin üzerine yağdı ve o alev alev yanan ateşi söndürdü. Küllerin üzerini soğuk karlar kapattı, buz oldu ve ben o anda soğuğu ve sıcağı hissetmeye başladım.

Bedenim karların içine gömülü değildi; karlar beni susturdu. Buzlar beni parçalamıyordu, onlar benim geçmişimdi. Yangın beni çepeçevre sarmış değildi, yanmak benim canımı acıtmıyordu.

Ben zaten ateştim.

Cayır cayır yanan bir ateştim.

Karları üzerime yağdırdılar ve küllerimi o karlarla kapattılar.

Ben kül oldum.

Tekrardan yanmasın diye gizledikleri kül oldum.

Üzerime bastılar; ateş olmak değil de kül olmak beni yaktı. İçimdeki ateşi durduramadım ve o ateş gökyüzünde güneşini açtı. Gece yok oldu, karları o güneş eritti ve rüzgârlar tekrardan esti.

Küldüm, tekrardan sönmemek üzere yanmaya başladım ve harlanıyorum.

Tekrardan ateş olacağım.

Tekrardan yangın olacağım.

Gökyüzündeki bulutları yakmayacağım ama gökyüzü kendi kendini yakacak ve ben tekrardan karlar yağmadan yeryüzünü alevler altında bırakacağım."

KOREL EREZLİ

1. GÜVEN SINIRLARI

"Her şey bir sondan ibaretti, son ise görünmez bir gemi, olmayan bir okyanusta batarken; çoktan yok olmuş olan insanları kurtaran kimsesiz Tanrı'ydı.

Tanrı, umut ediyordu.

Tanrı, insanlık için dua ediyordu.

Tanrı, görünmez gemisini görüyordu; Tanrı olmayan okyanusunu derinleştiriyordu.

Tanrı, yok ettiği insanları kurtarmak için çabalıyordu.

Tanrı'nın umutları boştu.

İnsanlar Tanrı'dan çoktan vazgeçmişti."

Duvar dibine oturmuş olan genç adam sırtını sert duvara yaslamıştı ve ellerini dizlerinin önünde birleştirmişti. Tam karşısındaki duvara kazınmış olan bu cümleleri okurken, tavandaki floresanın ışığı gözünü alacak kadar parlaktı. Gözleri kısıldı ve tavandaki ışığa baktı.

Bir kelebek ışığın etrafında çıldırmış gibi dönüyordu; duvarlara çarptıkça tok sesler çıkarıyordu ve bunun anlamı, bulunduğu yerin aslında ne kadar sessiz olduğuydu.

Kelebeği anlamsız bir süre boyunca izledikten sonra başını önüne eğdi ve tekrardan ellerine ve çıplak ayaklarına baktı. Parmaklarındaki yaralar iyileşmeyecek kadar yosunlaşmış görünüyordu; çıplak ayakları ise dün kırmış olduğu camın parçalarından dolayı üzerine basarken zorluk çıkarmasına neden oluyordu.

Üzerine giydiği beyaz önlüğünde yer yer kan lekeleri ve kirler vardı. Önlüğünün temiz kaldığı tek bir gün olmamıştı; kanı sevdiğinden değildi, kanattığından ve kanattıklarındandı.

Elini saçlarına dokundurdu ve zamanla daha da fazla uzayan saçları parmaklarının arasına takıldı. Birkaç saniye düşündükten sonra tekrardan duvardaki yazıya baktı ve alayla gülümsedi: "Tanrı'nın bizim gibi insanlara verdiği en büyük armağan belki de ölümdür."

Sakin, sabırlı bir şekilde elleriyle duvardan destek alarak ayağa kalktı ve karşısındaki duvara doğru ilerledi, bir yandan da duvara yazıyı yazmak için cebinden kurşun kalemini çıkardı.

Etrafa yavaşça göz gezdirdi ve yukarıda duran kamerayla bakışları kesişti; hafifçe tebessüm etti.

Bembeyaz koridorlar onlarca odaya açılıyordu ve genç adamdan başka koridorda hiç kimse yoktu.

Burası bir hastaneye, bir akıl hastanesine, bir okula benzetilebilirdi fakat bunlardan hiçbirisi değildi.

Duvarlar süt beyazdı, pencereler ise yoktu. Duvarlarda, pencerelerin yerlerini tamamlayan ve insanın kendi benliğine tokat gibi çarpan aynalar mevcuttu. Çoğu çatlamış, parçalanmıştı.

Boş bir koridordu; yerlerdeki fayanslar, nefret ettiği yüzünü ona gösterecek kadar parlak ve temizdi.

Hiçbir şey yasak değildi, her şey serbestti; tek bir şey dışında.

Buradan kaçabilirdi fakat buradan çıkamazdı; ikisi arasında büyük bir fark vardı. İçini dolduran kekremsi zehir ve bulunduğu yerin ona bıraktığı anılar, kaçtığı her yere onunla beraber gelecekti.

O an kameraya bakarak, elinde tuttuğu kurşun kalemi boğazına saplasaydı, kimse ona engel olmazdı ya da yardım etmezdi.

Bulunduğu yerde insanlar yaşamlarını tercihlerine göre yaşıyorlardı; ölmek isteyen ve intiharı avuçlarının içine alan bir insanı Tanrı bile durdurmazken başka hiçbir insan engel olamazdı.

İlahi bir el hiçbir zaman boğazına saplamak istediği kurşun kalemi engellemeyecekti; aksine onun ölmesini izleyecekti. Kurşun kalem kanı boğazından akıtırken, satır satır kara lekelerle onun acımasız anılarını yazacaktı.

Kuralsız kuralları vardı.

Kurşun kalemi yavaşça duvara sürttü ve o kalemin ucu izlerini bırakarak sessizliği böldü.

Az önce sesli dile getirdiği cümlesini yavaş yavaş duvara kazıdı; kazıdığı cümleyi içinden defalarca geçirdi ve yüzündeki gülümseme genişledi.

Cümleyi bitirdikten sonra doğruldu ve ellerini ceplerine sokarak derin bir nefes aldı; vakit gece olmalıydı ve sabahın ilk ışıklarının haberi, olmayan pencereden vuran ışık ile değil, bulunduğu yerdeki merkezde çalan sesten anlaşılacaktı.

Hissetmiş olacak ki aldığı derin nefes henüz daha dışarıya çıkmamışken bulunduğu yeri, koridoru, odaları hep dinlediği o ses kapladı.

Çellonun hafif ve bir o kadar da sert sesi, duvarlarla dans edip genç adamın bedenine çarptığında gözlerini sıkıca yumdu. Kâbuslarına kadar giren bu ses, çellonun sesi, onun zehri haline gelmişti.

Gökyüzünü en son ne zaman görmüştü hatırlamıyordu fakat bu ses ona, gökyüzünden yeryüzüne doğru yeşeren karların sesini anımsatıyor gibiydi; karlar yere her çarptığında çello daha sert bir şekilde zihnine bıçak gibi saplanıyordu.

Kulaklarını sıkıca kapatma ihtiyacıyla doldu fakat bunu defalarca denemişti ve denediği halde hiçbir sonuç alamamıştı; gitgide yükselen çellonun sesi, oradaki insanların zihinlerine saplanan zehirli bir oktu.

Yine yeni bir gün başlıyordu; cezalar insanlara veriliyordu; gökyüzünün sahibi sadece izlerken, bulunduğu yerin sahipleri, odalardaki insanların güvelenmiş kalplerini daha fazla deşiyordu.

İyileşmek, sıcak bir rüzgârdı; mahvolmak kasırgalarda yok olmaktı. İnsanları sıcak bir rüzgârla sürükledikleri yerde, kasırgayla yok etmeye çalışıyorlardı.

Elleri ceplerinde ve yüzü gergin bir şekilde aksak adımlarla koridorda ilerlemeye başladı; ayak tabanlarına batmış olan cam parçaları canını yakıyor olabilirdi fakat bunu hissetmeyecek kadar acıyı da tatmıştı.

Genç adamın kalbine bıçak saplanıldığında sadece güllümseyecek gibi görünüyordu; bıçağın ucuna saplanan kalbini çıkarıp önüne koyduğunuzda ise boş yeri tutup acıdığını söylerdi.

Kalbine bu denli ihtiyaç duyan bir adamı, atmaya devam eden kalbini duymazdan gelecek hale getirmek adına damarlarından tavana asıyorlardı ve hiçbir şey somut değildi. Asıl sorun da buydu; ruhunu damarlarından asıyorlardı.

Ellerinde sıkıca kalbini tutmuş, mahvolurken onu kaybetmek istemiyormuş gibi saklıyordu.

O kalbini hiçbir zaman teslim etmeyecekti fakat kendisi yok edebileceğini hissediyordu; bunun farkında olması ise daha fazla dirençli olmasına neden oluyordu.

Kalp pusulamızdır, dedi iç sesi sanki onu kendine getirmeye çalışıyormuş gibi. Kalbinin bulunduğu yeri unutma; kalbinin bulunduğu yer senin pusulandır.

Çellonun sesi yükseldi, çellonun arkasından karmaşık sesler yükselmeye başladı; insanların konuşmasını anımsatan bu sesler, odaklanıldığı takdirde zihni yok edebilecek kadar etkiliydi.

Duymazdan geldi, kulaklarını sağır etmek istedi; bunu kendisine bir armağan gibi kabul ederdi.

Yürüdüğü koridor beş odaya açılıyordu ve her odanın kapısı aralık duruyordu; sebebi odaların fazlasıyla havasız olmasıydı. Bazı odaların ise kapısı tamamen açıktı; genç adam belki de ilk defa kendisi gibi olan insanları merak ettiğini hissetti.

Bulunduğu yerde nefes aldığı müddetçe kurtuluşunu sağlamaya çalışmalıydı ve bu kurtuluşu başkalarının yardımıyla olmasa da başkalarının ellerine basarak yapabileceği düşüncesi aklına düştü.

Adımlarını az önceye göre yavaşlattı ve sağ tarafta duran beyaz kapılara doğru yaklaştı; bulundukları yer kaç katlıydı, kaç odalıydı bir bilgisi yoktu fakat düşündüğünden daha fazla insan olduğuna emindi.

Kapıların üzerine asılmış olan şekiller birbirinden farklı gibi görünüyordu ve anlamlarını bilmiyordu.

Ceplerine soktuğu ellerini dışarıya çıkardı ve hafif aralık duran kapıyı yavaşça iterek kendini fark ettirmemeye çalıştı fakat kapının aralığından gördüğü sahne ile yüzünün şekli değişti ve kaşları hafifçe çatıldı.

Bir adam çırılçıplak bir şekilde kapıya arkası dönük duruyordu, uzun boyluydu, çıplak sırtında kendinde olan izlerin aynısı vardı ve önünde sedye duruyordu; beyaz sedyede yatan çıplak bacakları görüyordu fakat başının olduğu yer bir çarşaf ile kapatılmıştı. Bacaklardaki çürük izleri ve morluklar ona, şiddet eğilimi olan biri tarafından dövüldüğünü düşündürdü. Erkek olduğu ise fazlasıyla belliydi.

Genç adam kapı aralığından biraz daha eğildi ve ne olduğunu çözmeye çalıştı; aslında çalışmasına bile gerek yoktu, her şey çok açık bir şekilde ortadaydı.

Ayakta duran çıplak adamın iki eli genital bölgesindeydi ve başını tavana doğru kaldırarak derin nefesler alıyordu. Sedyede yatan adamdan ise herhangi bir ses gelmiyordu. Mastürbasyon yapan adamın bir ayak bileği zincirlenmişti ve zincir kilitliydi. Genç adam olduğu yerde huzursuzca homurdandı ve eşcinsel ilişkisini neden hâlâ izlemeye devam ettiğine anlam veremedi.

Bir süre daha adamın genital bölgesinde yaptığı hareketler dur durak bilmedi ve genç adam kendisinin fark edilmesini hiç istemese de kapıyı biraz daha açtı ve o an, sedyede yatan adamın elinin, ayaktaki çıplak adamın genital bölgesinde olduğunu gördü; hareketi sağlayan ise ayaktaki adamdı.

Genç adam anlamayan gözlerle bu ikili ilişkiye bakarken odanın içine göz gezdirdi ve bembeyaz duvarlar, bembeyaz yatak, bembeyaz bir dolap ile karşılaştı; odada elbette ki pencere yoktu fakat adamın kiri, dışkısı ve spermleri her yerde leke gibi izler bırakmıştı.

Ayaktaki adam hareketi hızlandırdı, yüksek bir sesle hırladı ve o ânın hiddetiyle sedyede yatan adamın elini hızlıca itti; o an, o el sedyeden aşağıya doğru düştü ve genç adamın bir adımı geriye doğru gitti.

Aşağı doğru düşen el morarmıştı ve yer yer çürümeler mevcuttu, bacaklarına baktı ve herhangi bir hareketlenme bekledi; bir hareketlenme yoktu.

Ne olduğunu yavaş yavaş kavrayan ve olayın iğrençliğine gözleriyle şahit olan genç adam biraz daha geriledi; o saniye ayaktaki çıplak adam büyük bir hışımla sedyede yatan adamın yüzündeki çarşafı çekti. Çarşaf düşer düşmez ayaktaki adam titreyerek, açtığı yüze bakarak daha hızlı bir şekilde mastürbasyonuna devam etti.

Genç adam elini kapının pervazına koydu ve sedyede yatan adamın yüzünü inceledi.

Rengini kaybetmişti ve çürükleri sonsuzluğa doğru ulaşmaya başlamıştı; gördüğü yüzün ağzı açıktı, gözleri ise tavandaydı.

Cesetten başka bir şey değildi.

Ayaktaki adam, elini genital bölgesinden çekmeden zorlukla cesedin üzerine çıktı ve elinde tuttuğu erkekliğini cesedin yüzüne oral için yaklaştırırken

bir anlık duraksadı, ardından omzunun üzerinden hafif titrek ve bir o kadarda soğuk bir tebessümle kapıya doğru baktı.

Genç adam fark edildiğini çok sonra anladı çünkü gözleri, sedyedeki ölü adamdaydı; çırılçıplak bedeninde meni lekeleri vardı ve odanın içindeki ağır ve ölümcül kokunun aslında nereden geldiğini tamamen anladı.

Ceset günlerdir aynı yerindeydi, bu anlaşılıyordu.

Bakışlar zorlukla birbiriyle buluştuğunda ve genç adamın adımları biraz daha gerilemeye başladığında cesedin üzerindeki adam tebessümüne son vermeden, "Ölüm," diye fısıldadı nefes nefese. "Bazıları için bir armağan değil mi? Bu benim armağanım."

Simsiyah saçlarına eş siyah gözleri olan bu adamın harelerinde his adına hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Yüzündeki izlerden dolayı onu seçemiyordu.

Genç adamın buz tutan elleri, bu iğrençliğin karşısında farkında olmadan titremeye başladı; cesedin üzerine oturan adam ise başını yavaşça çevirdi ve tuttuğu erkekliğini cesedin ağzına yaklaştırırken genç adam daha fazla orada duramadı; hızlıca kapının aralığından çekildi ve duvara yaslanarak gözlerini kapattı.*

Gördükleri karşısında şaşırmaması ya da öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu fakat midesinin bulanmasına engel olamıyordu; bu bünyesinin zayıf ya da güçlü olmasıyla ilgili bir şey değildi, bu tamamen onun ruhuyla alakalı olan bir şeydi.

Böyle bir şeyi hiçbir kuvvet ona kabullendiremezdi.

Bedeninde farkında olmadan alevlenen öfkenin tohumlarını hissetmeye başlamıştı; alevler henüz tohumdu ve onları yeşertmek istemediğini defalarca kez kendi kendine tekrar etmişti fakat bu sefer daha farklıydı.

Parmak uçlarını burnuna doğru yaklaştırdı ve kesik birkaç nefesten sonra içindeki tohumlardan gelen o nahoş ölüm kokusunu hissetti.

Parmakları ölümü istiyordu ve bu kesinlikle kendi ölümü değildi.

---

* (**Nekrofili**: Ölü insanlara karşı cinsel bir istek duyma durumu.
C.K. bu yönelim bozukluğuna sahiptir ve geldiği merkezde henüz başlardayken yönelimi azaltılacak durumdaydı fakat daha ileriye gitmesi için onu gözetenler ellerinden geleni yaptılar.)

Birkaç dakika sonra yaslandığı duvardan çekildi; çıktığı odaya bir daha dönüp bakmadan diğer odaya doğru ilerlemeye başladı. Çellonun kızgın notalarına ilk defa ihtiyaç duyuyormuş gibiydi.

Tabanlarını acıtan cam kırıklarını artık hiçbir şekilde hissetmiyordu ve hissetmemek bir yana, yumruk yaptığı parmaklarına öyle bir baskı yapıyordu ki kırılacak kadar fazla sıktığını bileği yanmaya başladığında fark etti.

Yumruklarını açtı ve moraran parmaklarını ovuştururken diğer kapının önüne gitti; kapı diğer kapıya göre biraz daha aralıktı ve içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Aralık olan kısımdan görünen diğer oda gibi beyazlar içinde yatak ve dolaptı, içeride kimsenin olmadığını düşünürken tam yatağın ucunda, duvarın kenarında yerdeki elleri gördü.

Bir süre sessizce fark edilmeyi bekledi fakat içeriden herhangi bir ses gelmediğinde kapıyı parmaklarıyla itti ve içeriye doğru birkaç adımını attı.

İçeride yerde yatan adamı gördüğünde aslında her şey normaldi fakat bir o kadar da anormal bir durum olabileceğinin de farkındaydı.

Adam oldukça iri ve uzun boylu görünüyordu fakat yatış şeklinden dolayı onu tam olarak ayırt edemiyordu. Elleri öne doğru uzatılmıştı ve başı ellerinin üzerindeydi; bacakları ise karnına doğru çekilmişti fakat tam olarak yüzüstü yatıyordu.

Genç adamın yüzünün şekli değişti ve gözleri önünde duran ot parçalarına takıldı. Birkaç dakika daha adamın kendisini fark etmesini bekledi fakat derin uykuda gibi görünüyordu; oldukça rahat ve bir o kadar da uysaldı.

"Hey," dedi en sonunda genç adam. "Hey. Neden yatağında yatmıyorsun?"

Yerde yatan adamın gözleri hareket etti ve nefesi durdu, sırt kasları gerilir gibi oldu, ardından gözleri hızlıca açıldı. Bakışları direkt olarak genç adam ile kesişti.

Gözleri maviydi ve saçları turuncuya çalan bir kahverengiydi. Sakalları fazlasıyla uzamıştı. Üzerinde ön düğmeleri açık bir önlüğü vardı.

İlk önce başını ellerinin üzerinden çekti ardından dizlerinin üzerinde durdu ve en sonunda avuç içlerini de yere yapıştırarak genç adama dikkatli bir şekilde baktı, hırlamaya başladı; dişlerinin arasından çıkardığı sesler bir hayvanın homurdanmasına benziyordu.

O an genç adam, yerdeki adamın boynuna bağlı olan halkayı fark etti fakat çok geçti; hiç beklenilmeyen anda yerdeki adam genç adamın üzerine doğru bir hayvan gibi sıçradı ve o an onu boynundaki zincir tuttu.

Adam hırlamaya başladı ve dişlerinin arasından salyaları aktı; çıkardığı sesler büyükbaş bir hayvanınkini anımsatıyordu, dişlerini biliyor, genç adamı parçalamak istiyormuş gibi ona bakıyordu.

Genç adam refleks olarak geriye doğru kaçarken sırtını kapıya çarptı ve o an tekrardan neyin ne olduğunu anladı; karşısındaki adam artık bir şeyleri insancıl bir şekilde düşünecek durumda değildi.

Dişlerinden akan salyalar yerlere uzanırken daha fazla hırlamaya ve çırpınmaya başladı; genç adam bağlı olduğu yere bakarken zincirin çok da sağlam olmadığına kanaat getirdi ve hızlıca o odadan çıktıktan sonra bir dakika bile düşünmeden kapısını da kapattı.*

Elleri yüzüne giderken parmakları yanaklarına saplandı ve derin nefesler almaya başladı; çellonun bastıran sesine rağmen odanın içinde bağıran, hırlayan adamın çırpınan sesini duyuyordu.

Alev tohumları ekildiği yerde baş vermeye başladı; baş verirken ise ateş değil keskin buzlar görünüyordu; parmaklarının ucu buz gibiydi, keskin buzları eritmek istiyordu.

Adamın zincirini kırdığı an, ilk ona saldıracağını da biliyordu.

Yaşam, böyle bir düzenek üzerine kurulu gibiydi. Bağlandığımız zincir uzun olduğu kadar sıkıydı ve hatalarımızda boynumuzdaki halka canımızı yakıyordu; zincirin kırılması, o insanın gerçekliğine mi, yoksa yalanına mı aitti, işte burası tam bir muammaydı.

İnsanlar, boyunlarındaki halkalarla zincirlere bağlanmış hayvanlardı; zinciri tutan ise insan olmak istemeyecek kadar bencil, zinciri koparmak istemeyecek kadar merhametli, iyileştirmek istemeyecek kadar gaddardı.

Zinciri koparan insan, gaddarca cezalandırılırdı çünkü buna katlanılması beklenilirdi.

---

* (**Boantropi**: İnsanın kendisini bir büyükbaş hayvan olduğuna inandırdığı ciddi bir psikolojik rahatsızlıktır. Kendilerini hayvan gibi hisseden bu bireyler tam olarak bir süreden sonra büyükbaş hayvan gibi davranırlar.

Tıpta çevrelerine zarar verdikleri nadir görünse de D. E. üzerinde yapılan müdahaleler, testler ve tetiklemeler sonucunda yırtıcı bir hayvana dönüştürmeye çalışıldı. Sonuç ise başarılı oldu.)

Genç adam elini boynuna dokundurdu ve zihnindeki halkayı avuçlar gibi oldu; bütün gücüyle ileriye doğru ilerlese bir yerden sonra zincir artık dayanamaz da kırılır mıydı, halka genç adamı boğar mıydı?

Suçlu, o zaman zincir olurdu.

Zincir yaşamdı.

Üçüncü kapının önünde duraksadı ve onu neyin beklediğinden emin olmayan bir şekilde zaten ardına kadar açık olan kapıdan başını eğdi, içeriye baktı.

Bu sefer gerçekten her şey normal görünüyordu.

Yatakta ona arkası dönük bir şekilde oturan sarışın bir kadın vardı; nefes alıp verişini omuz hareketlerinden anlayabiliyordu. Beyaz çarşafı oldukça kirliydi ve üzerinde beyaz önlük elbisesi vardı. Açık olan kolları fazlasıyla kirliydi, yaraları vardı fakat bu önemseyeceği ya da önyargıyla yaklaşacağı bir konu değildi; kendisi de aynı durumdaydı.

Odaya girdi ve odanın içindeki iğrenç kokuyu aldığında eliyle ağzını ve burnunu kapattı. Odada dışkı ve idrar vardı; yatağın üzerinde bile lekeleri mevcuttu. Kadın daha hızlı nefes alıp vermeye başladı ve genç adam odanın içine biraz daha fazla girdiğinde kadının saçlarına yapışan böcekleri gördü.

Bu kadarı fazla gibi görünse de içindeki önünü alamadığı merak onu alt edebiliyordu.

Yatağın kenarına geldi ve kadının yandan yüzüne doğru baktı.

Yüzü de vücudu gibi kir içindeydi, yüzünün baktığı tarafındaki derisi soyulmuş, eti kararmaya yüz tutmuş gibi görünüyordu. Genç adam kendini tırnaklayarak bunu yaptığı kanısına varıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu genç adam tereddütle. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Saçları sarı olan kadın başını yavaşça ona çevirdi ve genç adam gördüğü yüz ile kısa bir an duraksadı.

Kendisini başka bir dünyada hissetmesine neden olan bu kadının sadece bakışları değil, bedeni bile ölü gibiydi.

"İçimde kurtçuklar dolaşıyor," dedi kadın. Çatallaşan sesinde dinginlik ve öfke vardı. "İçimdeler, dolaşıyorlar ve çürüyen organlarımı yiyorlar."

Genç adam bunun bir yandan kadın yaşarken imkânsız olduğunu bilse de, "Nasıl?" diye sordu. Girdiği odalardan birinde ilk defa biriyle iletişim kurabildiğini düşünüyordu fakat belki de şu an girdiği odadaki kadın en kötüsüydü.

"Bedenimde kan yok," dedi ve ürkek bir nefes aldı. "Kanım çekildi. Bedenimde kan yok. Ben yaşamıyorum."

Bu her insanın kurabileceği bir cümleydi fakat bu kadın açısından daha farklı ilerleyen bir yol olduğunu gösteriyordu.

"Sen yaşıyorsun," dedi genç adam ve ona biraz daha yaklaştı. "Nefes alıyorsun, hayattasın. Kendini öldürmeye çalışıyorsun, hepsi bu."

Sarışın kadın oturduğu yerden yavaşça kalktı ve genç adama değil, genç adamın hemen arkasına bakarak, "Ölü biriyle konuşuyorsun," diye fısıldadı. "Ölü biriyle konuştuğunu söylüyorlar. Kurtçuklar beni kemiriyor, kurtçuklar ciğerlerimi yiyor, organlarım artık canlı değil. Ben bir cesedim."

Sarışın kadın genç adamın üzerine doğru yürümeye başladığında kararan dişleri açığa çıktı ve hiç ummadığı bir anda dişlerini koluna geçirdi, kendini ısırmaya başladı. Genç adamın ayakları birbirine dolansa da hızlıca geriledi ve kapıya doğru yaklaştı.

Etine batırdığı dişlerinin arasından, "Hissetmiyorum," diye haykırdı kadın. "Canım yanmıyor."

Kadın genç adamın üzerine doğru gitmeye devam ediyor ve dişlerini geçirdiği kolunu ise asla bırakmıyordu; adamın ise gözlerine takılan detaylar odada yatağın kenarında duran asit ve bıçaklardı.

"Hayır," dedi genç adam kapının eşiğine geldiğinde. "Sen canlısın ve hâlâ nefes alabiliyorsun."

Kadın dişlerini geçirdiği kolunu serbest bıraktığında kolu belirgin bir şekilde morarmıştı ve kan toplamıştı; çığlık çığlığa bağırdı. Çığlıkları çello sesini bile duyulmaz hale getirirken genç adam geri geri adımlarla odadan çoktan dışarı çıkmıştı ve içeride duran kadından gözlerini ayıramıyordu.

"İçimdeler!" diye haykırdı kadın. "Kurtçukları öldürmeliyim. Organlarımı mahvediyorlar. Ben ölüyüm, ben cesedim! Ben yaşamıyorum!" Adımları birbirine girdi ve yere doğru düştü, başını az önce adamın gördüğü asit şişesine çarptığında şişenin açık olan kapağından yere asit dökülmeye başladı ve o yakıcı sesi duydular.

Kadın ilk önce genç adama, ardından yere dökülen aside baktı ve fayansı nasıl aşındırdığını gördüğünde, "Kurtçuklar," diye fısıldadı. "Ölüyüm. Kanım yok. Göreceksiniz, göstereceğim." Yarısı dökülen asit dolu şişeyi eline aldı ve genç adam ile son kez göz göze geldiler.

Şişeyi havaya doğru kaldırdı ve az önce ısırdığı koluna döktü; deri hızlı bir şekilde buruşurken etin hızlı bir şekilde yanık kokusu odanın içini sardı, kolundaki kemik ortaya çıkmaya başladı. Dudaklarına şişeyi yaklaştırdı; genç adam bu sahneye tanık olmak istemedi ve o odanın da kapısından uzaklaşarak hızlıca yürümeye başladı.*

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. Her şey bu kadar kötü olamaz. Birileri benim gibi olmalı. Birilerinin aklı hâlâ yerinde olmalı."

Dikenli buzlar, alev tohumlarından daha fazla yeşerdi ve avuç içlerine, karnına, kalbine, beynine batmaya başladı; elleri öfkeyle titriyor, gözlerinden can alma güdüsü okunuyordu. Bedeni buz kesmişti, kalbi alevlerin içindeydi; beyni ise onu bir asker gibi yönlendiriyordu.

Kendisini buzlu hançeriyle insanların canını alan Azrail gibi hissetmeye başlamıştı.

Tam o sırada ona seslenen birisinin sesini duydu ve başını çevirdiğinde diğer odanın kapısının önüne gelmiş olduğunu gördü. İlk başta sesin nereden geldiğini anlamadı fakat başını aşağıya doğru eğdiğinde yerde oturan on, on bir yaşlarındaki bir erkek çocuğuyla göz göze geldi. Erkek çocuğunun kucağında bir kedi vardı ve genç adama tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu.

Genç adam yavaşlayarak kapının önüne biraz daha yaklaştı ve göz ucuyla odanın içine baktı; her şey normal gibi görünüyordu fakat çocuk

---

* (**Cotard Sendromu - Şizofreni**: Yaşayan biri tarafından kendisinin ölü olduğu iddiasıdır. Cotard'ı olanlar sıklıkla kendilerinin ve dünyanın varlığından şüphe duyarlar. İnandırmak için intihara meyillilerdir. Sendromun son aşamalarında hislerini kaybetmeye başlarlar, en sonunda ise hayatla iletişimlerini keserler. Şizofreni ve Bipolar Bozukluğu olan insanlarda daha fazla görülmüştür. Çevrelerinden daha çok kendilerine zararları vardır.

S. F. bu sendromun henüz başındayken bu merkeze gelmiştir fakat onu gerçek bir yürüyen ceset yapmak, çevreye zarar vermesini istediklerinden yapılan testler, tetiklemeler ile sendromu ilerletmişlerdir. Hiçbir sonuç alamamışlardır ve başarısız olmuşlardır. Asit, intihar etmesi için bilerek o odaya o sabah bırakılmıştır. Ölenler kadavra olarak kullanılmaktadır.)

ile göz göze geldiği zaman bakışlarındaki korkutucu ifade onun duraksamasına neden olmuştu.

Yavaşça ve birazcık çocuğun uzağında dizlerinin üzerine çökerek "Merhaba," dedi genç adam.

Erkek çocuğu gülümsedi ve "Merhaba," diyerek sevecen bir tınıyla onu selamladı. "Seni ilk defa görüyorum."

Genç adamın kaşları hafifçe çatıldı. "Başka birilerini tanıyor musun?"

"Elbette!" diye şakıdı. "Sen şu odasından hiç çıkmayan adam değil misin?"

Çocuğun saçları altın sarısıydı ve gözleri masmavi bir gökyüzünü anımsatıyordu fakat gökyüzünün yıkıldığını genç adam ilk defa çocuğun bakışlarında görmüştü.

"Belki de," dedi ve elini çenesine yerleştirdi. "Burada ne işin var?"

Erkek çocuğunun üzerinde beyaz bir atlet vardı. Oldukça çelimsiz görünüyordu fakat uzun boylu olduğundan genç adam emindi.

Erkek çocuğu sırıttı ve çürük dişleri ortaya çıktı. "Kedimi seviyorum. Bak, bu o."

Genç adam gösterdiği kediye baktı ve o an kedinin bir gözünün yerinde olmadığını ve kulağının birinin kesik olduğunu gördü. Oldukça çelimsiz bir kediydi ve uysaldan ziyade ürkekti. "Kediyi sokakta bu şekilde bulmuşlar, bana getirdiler ve ona bakmamı söylediler." Genç adam sevmek için elini kaldırdığında erkek çocuğu kedisini ondan gizledi ve kızgın bir şekilde baktı. "Ona dokunmana izin verdiğimi söylemedim, ona kimsenin dokunmasını istemiyorum."

Çocuğun söylediğini duymazdan geldi ve "O perişan görünüyor," diyerek çocuğun gözlerinin içine baktı. "Üzülüyor musun?"

Erkek çocuğu dudaklarını büktü ve şeytanın çocukluğunu karşısında görüyormuş gibi hissetti; henüz o şeytan büyümemişti fakat büyümek zorunda kalacakmış gibiydi. "Onun bu haline üzülüyorum, ona yapmamı istedikleri şeylere daha çok üzülüyorum."

Yüzüne bir süre baktıktan sonra gözlerindeki hüznün gerçek olduğuna karar verdi. "Senden ne istediler?"

"Benden," dedi ufak çocuk duraksayarak ve sustu. Kelimeler ağzından çıkmadı fakat gözleri kedinin arka tarafına doğru kaydı. "Bunu ona yapamam, bunun yanlış olduğunu biliyorum ama her gün bana bir şeyler izletiyorlar, dinletiyorlar. Kedimi kullanmamı istiyorlar."

"Lanet olsun," diye inledi genç adam ve çöktüğü yerden kalktı. "Ona böyle bir şey yapmayacaksın. Asla."

"Hayır," dedi erkek çocuğu hiddetle. "Bunu ona yapamam, yapmam," çaresizlikle başını eğdi, "yapmak istemiyorum." Gözlerini kapattı. "Sürekli kafamın içine giriyorlar abi, beni kurtar."

Genç adam ilk önce kediye, ardından çocuğa baktı ve bakışları kısa bir an arka tarafta kalan kameraya doğru döndü; izlendiğinin hatta dinlendiğinin farkındaydı, bu yüzden tekrardan küçük çocuğa döndüğünde gözleriyle onun yaklaşmasını işaret etti ve yaklaştığında da kulağına doğru eğildi. "Beni iyi dinle, bir gün buradan kaçacağım. Daima tek kaçacağımı düşünürdüm ama artık değil." Yüzünü uzaklaştırdı ve elini çocuğun başına koyarak saçlarını sevdi. "Seni de yanımda götüreceğim. Burada benden başka aklı başında sen varsın, seni burada kötülüğe teslim etmeyeceğim çocuk."

Küçük çocuğun gözlerindeki şeytan uzaklaşır gibi oldu ve normal bir çocuk gibi bakmaya başladı. İlk önce umuttu gözlerindeki, sonra umut uzaklaştı ve yerini umutsuzluğa bırakırken, "Ya sen de aklını kaybedersen o zamana kadar?" diye sordu.

Genç adam çöktüğü yerden ayağa kalktı, işaret parmağını dudaklarına götürdü ve sus işareti yaptı. Birçok nedenden dolayı aklını kaybetmeyeceği konusunda söz veremezdi ama dudaklarından "Ne olursa olsun," kelimeleri çıktı. "Aklımı kaybetsem bile seni kurtarırım."

Küçük çocuğun gözlerinin içine tekrardan umutlar doğdu ve bir daha o umutlar hiçbir zaman silinemeyecekmiş gibi baktı; çocuk hissettiği umutlar sayesinde bile aklını kaybedemezdi.

Genç adam, karşısında gördüğü ufak, çaresiz çocuğa arkasını döndü ve dehşetle hızlıca ilerledi. Ufacık bir çocuğa bile yapılanlar kanını dondurmalıydı fakat onun hissettikleri artık bambaşkaydı.

İlk bulduğu duvarın dibine çöktü ve ellerini saçlarına geçirerek derin nefesler almaya başladı.*

Çöktüğü yerde elleriyle saç diplerini çekiştirdi ve tam karşısında, yukarıda duran kameraya bakarak nefesini dengelemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra kendine gelebildiğinde saç diplerini kanatacak kadar çok fazla tırnakladığını ve saçlarını çekiştirdiğini fark etti.

Avuç içlerine gömdüğü parmaklarını yavaşça açtı ve ellerini havaya doğru kaldırdı. Tohumlar tamamen yeşermişti ve keskin olan buz, dokunduğu teni cayır cayır yakacak kadar öfkeyle mayalanmıştı. Kendi benliğini gitgide kaybetmeye başladığının farkındaydı fakat bu kaybediş, artık kendi isteğiyle olacak gibi görünüyordu.

Çöktüğü yerden doğruldu ve gözleri son odayla kesiştiğinde kapının aralık durduğunu fark etti. Hangi yolu seçeceğini kafasının içinde düşünürken adımları kendisi bile farkında olmadan o odaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bedeninin titrediğini o saniyeye kadar fark etmiyordu fakat ensesinden aşağıya doğru inen ter damlaları yüzünden sanki bedenine dokunan el izleri varmış gibiydi.

Gözlerini birkaç saniye kapattı ve açtığında son oda tamamen karşısındaydı.

Yatağın üzeri, yer, dolabın üzeri, her yer kıyafetlerle doluydu ve belirli bir düzene göre yerleştirilmiş bu kıyafetler çocuk kıyafetleriydi. Duvardan diğer duvara doğru çekilen ince ipin üzerinde de çocuk kıyafetleri vardı ve genç adam odanın tam ortasında oturan esmer bir kadını fark etti.

Oda kötü kokmuyordu, odada hiçbir kir, dışkı yoktu, kan yoktu. Diğer odalara göre temiz hatta ferahtı. Kadının üzerindeki önlük olduğu gibi duruyordu ve hiçbir şekilde kirli değildi. Siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve sırtı kapıya dönüktü. Sandalyede rahatsız bir şekilde oturuyor gibi görünüyordu.

---

* **(Zoofili - Aelurofili – Sadizm:** Hayvan sevici. Hayvanlarla cinsel ilişkiye girme durumu.

On bir yaşındaki A. D. iki sene boyunca zoofili sahibi insanlarla aynı odada tutuldu, bu durum birçok hastalığı da yanında getirdi fakat A. D. üzerinde hiçbir zaman istedikleri başarıya ulaşamadılar. Başka çocukları ise küçük yaşlarda eğitmeye bu şekilde başladılar.)

Genç adam, keskin bakışlarını bir an bile kadının üzerinden çekmeden odaya girdi ve elleriyle kıyafetleri itekledi; birçok yaşa ait çocuk kıyafetleri odayı doldurmuştu ve bu gerilmesine neden olmuştu.

Kadına doğru yaklaştıkça ojeli parmaklarının arasında çerçevenin içinde bir fotoğraf karesine baktığını gördü. Biraz daha yaklaşıp kadının yüzünü profilden gördüğünde tebessümünü fark etti.

Kadının eli çerçeveye dokundu ve uysal hareketlerle o fotoğraf karesindeki kişiyi sevdi. Genç adam kadının yüzünü tam anlamıyla görebilmek için karşısına geçti fakat bedenindeki titreme ve öfkesi geçmek bilmiyordu.

Kadın odaya birinin girdiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu, çerçevedeki yüze öyle bir odaklanmıştı ki ve yüzündeki gülümseme o kadar sıcak görünüyordu ki genç adam bir anlığına içindeki öfkenin sönmeye başladığını hisseder gibi oldu ve bu ânı bozmak istemedi.

Yavaşça ve küçük adımlarla kadının yanına geldi, ardından kadının kucağında duran kız çocuğu kıyafetlerini gördü; mor bir elbise ve iç çamaşırları vardı. Kalbinin tekrardan attığını hisseder gibi oldu ve fotoğraf karesine başını eğerek baktı.

Fotoğraf bir sahil kenarına çekilmişti ve dokuz, on yaşlarındaki kız çocuğu ayakta, kadraja bakarak gülümsüyordu. Sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, yüzündeki tebessüm daha sevimli görünmesini sağlıyordu. Elinde tuttuğu dondurmasını havaya doğru kaldırmıştı; parmak uçlarında duruyordu.

Genç adam farkında olmadan gülümsedi ve fotoğraf karesindeki sarı saçlı kızın sevimli yüzünün kalbini yumuşattığını hissetti.

"Çok güzel," dedi kadın hayran bir tınıyla. "Çok güzel, değil mi? Masum ve duru."

Afallamayla karışık başını aşağı yukarı salladı ve "Öyle," dedi. "Ufaklık, nasıl da mutlu."

Kadın fotoğraf karesinden başını kaldırdı ve genç adamın yüzüne baktı; açık yeşil gözleri, ela gözler ile birbiriyle kesişti, bir süre sadece bakıştılar. Kadın kırklı yaşlarındaydı ve yüzünde diğer hastalar gibi hiçbir iz, leke yoktu. Genç adamın yüzüne bakarak kucağındaki elbiseyi burnuna doğru yaklaştırdı ve derin bir nefes alarak kokladı.

"Kızın mı?" diye sordu genç adam merakla.

"Hayır," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Küçük kızım yapacağım ama."

Genç adam kaşlarını havaya doğru kaldırdı, kadının gözlerinde anlam veremediği bir ifade vardı ve o ifadenin üzüntü olabileceğini düşündü fakat bir yandan da üzüntüden daha zehirli bir ifade olduğunun da farkındaydı. "O yaşıyor mu?"

"Yaşıyor," dedi hızlıca kadın ve elbiseyi bırakarak elini iç çamaşırlarının üzerinde gezdirdi. "Küçük kızı bulmak için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça ve hissederek iç çamaşırlarını burnuna doğru yaklaştırdı, kadının gözleri kapandı ve kokuyu içine çekerken elindeki çerçeve titremeye başladı. Genç adamın bedeni gerilirken, tekrardan odanın içine baktı ve duvarlarda asılı duran fotoğrafları gördü.

Az önce arkasının dönük olduğu duvarda onlarca çerçeve vardı ve her çerçeve küçük çocuk fotoğraflarıyla doluydu. Köşedeki televizyonda ise bir kaset dönüyordu; turuncu saçlı, çilli, ufak bir kızdı. Küçücük bedeniyle kendi kendine dans ediyor ve sonrasında utanarak babasının kucağına koşuyordu.

Tanıdık his genç adamın damarlarından geçip boğazına ulaşırken, bir yanma hissetti ve gözlerinin önündeki o turuncu saçlı kıza acıyla baktı. Turuncu saçlı kızı tanıyordu.

Kaset defalarca tekrara sarıldı.

Döndü. Döndü. Döndü.

Kız dans etti.

Genç adamın beynine ok gibi saplanan acıyla başını eğip kadına baktığında bir elinin önlüğünün içinde olduğunu ve mastürbasyon yaptığını gördü; diğer elindeki iç çamaşırlarını ise hâlâ kokluyordu.

Başını kaldırdı; televizyonda dans eden kıza baktı, kadraj kızın yüzüne yaklaştı, gülümsedi. Elleriyle yüzünü kapattı ve babasına doğru koştu.

Beyni alev tohumlarını ateş ile suladı, kalbi, tohumlardan yeşeren buzların hepsini avuçlarına topladı, hisleri ise tamamen kapandı ve kalbinin atışlarını bir daha duymayacağına inandı.

Kadının zevkten bedeni titremeye başladı, kucağında duran çerçeve yere düştü, cam parçalandı ve her yere dağıldı.

Dakikalar birbiriyle savaşıyordu; zaman yavaş ilerliyormuş gibi görünse de çok hızlıydı.

Kaset başa sardı, kız ellerini havaya kaldırdı, kendi etrafında döndü ve kıkırdadı; kadraj yüzüne doğru yaklaştı, gülümsedi.

Genç adamın elleri nefret ve öfkeyle titrerken bir anda titremesi kesildi ve ruhu bedenini terk eder gibi oldu.

Kadın daha fazla titremeye başladı ve "Küçük kız," diye fısıldadı.

Çilli kız elleriyle yüzünü kapattı ve babasına doğru koştu; genç adam tam o sırada, sanki çilli kızın onları görmeyeceğine o şekilde emin olarak eğildi ve yerde duran cam parçasını bir an bile düşünmeden avuçlarının içine aldı, ardından kadının boynuna sertçe sapladı.

Kadının gözleri dehşetle açıldı, genç adam başka bir cam parçasını daha eline aldı ve boynunda başka bir yere o cam parçasını geçirdi. Kadının bedeni bu sefer acıdan titrerken konuşmaya çalıştı fakat konuşamadı; ağzının içinden ve burnundan kan gelmeye başladı, sandalyesinden düştü, bir eli ise hâlâ altına giymiş olduğu önlüğün içindeydi.

Genç adam kadının kucağından düşen elbiseyi eline aldı ve kadının korkudan dolayı açık olan ağzına tıkamaya başladı; kadın öyle bir titriyordu ki sanki odanın da titremesine sebep oluyordu.

Genç adam son bir cam parçasını eline aldı ve kadının üzerine oturduktan sonra başını kaldırıp televizyondaki çilli kıza baktı. Elleriyle yüzünü kapattığı an, o kadar sert bir şekilde boynuna camı sapladı ki sıçrayan kan, genç adamın yüzüne geldi ve bir musluktan akıyormuş gibi fışkırmaya başladı. Ağzına soktuğu elbiseden dolayı nefes bile alamayan kadının ölüme kavuşması için saniyeleri kalmıştı.

Zaman hiç olmadığı kadar hızlı akıyordu; genç adama ise çok yavaş ilerliyormuş gibi geliyordu.

Her şey birkaç dakika içerisinde olmuştu.

Sakinlikle yerde yatan kadına baktı ve son nefesini de verdikten sonra gözleri açık bir şekilde ölümünü izledi. Ayağı ve kolları son defa kıpırdadı, ardından can verdi.

İlk cinayetini işlemişti; ilk cinayeti avuçlarının içindeki dikenli buzlardan ve alev tohumlarından olmuştu. Ellerine baktı ve kandan avuç içlerini göremediğini fark etti. Elinin tersiyle sıçrayıp dudaklarına bulaşan kanı sildi ve hiçbir şekilde pişmanlık hissetmeyerek odanın içindeki kamerayla bakıştı.

Soğuk bir tebessüm dudaklarında can verirken, çellonun sesi bir anlık kesildi, ardından yüksek bir şekilde alarm sesi yükseldi.

Kırmızı ışıklar odanın içinde yanıp sönerken, genç adamın izleyicileri büyük bir memnuniyetle ona odaklanmışlardı; bu onların başarısıydı.

Amaçlarına ulaşmışlardı.

Genç adam son bir kez televizyona baktığında artık kasetin oynamadığını gördü.

Durdu.

Gülümsedi.

Bir eliyle yüzünü kapattı ve sessizce fısıldadı; "Pusulamı onun için kaybettim."

Gece, dolunaya gebeydi.

Ruhum, dolunayın o eşsiz ışığında parçalanıyormuş gibi hissediyordum; ışığının altında yok oluyormuş gibiydim. Gözlerimi gökyüzüne kaldırmaya bile korkuyordum çünkü dolunayın bile artık anılarımı sileceğinden korkuyordum.

Gözlerim gökyüzünden ayrılıp onun yüzüyle birleştiğinde ay ışığının beyaz rengi yüzüne vuruyordu. Bakışları bir an olsun dahi benden ayrılmıyor, gözlerindeki anlamsız ezgiler, geride çalan şarkıya baskı yapıyordu.

Sessizlik aramızda uzayıp sürdü ve ikimiz de sadece bakıştık. Onun ne yapmaya çalıştığını ilk defa anlıyordum; ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu fakat ben ne yapacağımı bilemiyordum. Çöktüğüm yerde öylece duruyor, bekliyordum.

Solduğumu, eridiğimi hatta küllere dönüştüğümü hissettiğim kadar yeşerdiğimi, birleştiğimi ve cayır cayır yandığımı ruhum bana söylüyordu.

Gözlerim kısıldı, yutkundum ve o an geçmişi de içime hapsediyormuş gibi hissettim. Korel Erezli, sessiz bir duraksamanın hemen ardından aramızdaki o sözleşmeyi bozdu ve "Bir tepki ver," diyerek tam gözlerimin içine baktı. "Bağır, çığlık at, haykır," fısıldadı, "ağla. Hıçkıra hıçkıra ağla ama bir şeyler yap."

Korel'in sesinde ilk defa kederin izlerini gördüm. Başımı eğip tekrardan fotoğrafa baktım ve ardından Korel'e göstererek havaya kaldırdım. "Bu benim ablam." Korel, fotoğrafa tekrardan bakmadı, direkt benimle göz teması kurdu. "Bu benim ablam mı?"

Dünyanın belki de en acı ve en can yakıcı sorusunu soruyordum fakat içimdeki yangının başka bir sebebi olamazdı. İnsan tanımadığı birinden ötürü bu denli keder hissedemezdi. Kalbim bir parçasını çocuk havuzunda kanlı bileklerle terk etmişçesine acıyordu.

Korel bir cevap vermedi ve elimden fotoğraf karesini aldı. Bir süre fotoğrafa baktıktan sonra arka yüzünü çevirdi, yazılan adrese odaklandı. "Kendi el yazısı değil," dedi sesli düşünerek. "Başkasına yazdırmış. Sana savaş açmıyor, Prometheus seni yanına çağırıyor."

Gözlerimi kapadım, kucağıma düşen ellerimin parmaklarını birbirine doladım. Uzaktan birisi görse Korel'den yardım dilendiğimi düşünebilirdi fakat bunu yapmıyordum; benim yardım dilendiğim sadece ve sadece hafızamdı.

"Mine Karaer," dedim kısık bir sesle. "Bu bir oyun mu? Hiç sanmıyorum çünkü kalbimin bileklerini kesmişler gibi hissediyorum."

Bir hareketlenme olduğunu hissettim. Korel sessiz bir küfür etti ve "Burada bana da bir mesaj var," diyerek homurdandı. Gözlerimi açıp ona baktığımda hâlâ fotoğrafın arka yüzüne bakıyordu. Soru sorabilecek durumda olmadığımın o da farkındaydı. "Bak," dedi en sonunda ve yere çökerek fotoğrafı bana doğru uzattı. "Adresin tarif edilişi sence de çok uzun değil mi?"

Ne kadar umurumda olmasa da adrese baktım ve iki tane cadde, üç tane mahalle adı vererek adresin tarifinin yapıldığını gördüm. "Yani?" dedim yüzüne bakarak.

"Adresi tarif ettiği yerlerde bulundum, hepsinde, tek tek." Fotoğrafı bir an avucunun içinde sıkacak gibi oldu fakat gözlerinin içine öyle bir baktım ki durdu, ardından fotoğrafı bana uzattı. "Prometheus sadece seni değil, senin yanında beni de çağırıyor."

"Mine Karaer," dedim elimi enseme bastırarak. "Mine." Kafamı iki yana salladım ve "Beni eve götürür müsün?" diye sordum.

"Amcam ile konuşacağım. Artık aptal Minel'i oynamaktan çok yoruldum."

Korel, başını aşağı yukarı salladı ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. Duraksamadan ve sorgulamadan elimi avcunun içine bıraktığımda beni kendine doğru çekti.

Sessizce motosikletin olduğu yere doğru yürürken, diğer günlerin aksine Korel hemen yanımda yürüyordu ve göz teması kurmaktan asla kaçınmıyordu. Geçerken aldığımız eşyalarımız onun elindeydi. Bedenimin üşüdüğünü hissedemiyordum, hava soğuk ya da sıcak, bu beni zedelemiyordu.

Motosikletine vardığımızda "Hızlı kullan lütfen," dedim ve arka taraftaki kaskı elime aldım. "Hemen eve gitmek istiyorum."

"Turuncu," dedi Korel ben kaskı başıma geçirirken. "Bu kadar sakin olman sence de tuhaf değil mi?"

Hiçbir şey söylemeden motosikletin arkasına zorlukla oturdum ve onun da oturmasını bekledim. Korel Erezli'nin hep sahip olduğu sakinliği sanki şu an bana geçmişti fakat acının beni hissizleştirdiğini o bile anlamamıştı.

Motosikletin önüne oturdu ve o da kaskını taktı. Büyük ihtimalle hava rüzgârlı olduğundan dolayıydı. Gözleri zarar görebilirdi.

Motoru çalıştırdığında kollarımı bedenine sardım ve başımı sırtına yasladım. Son bir kere geldiğimiz yere bile bakmadım; bu yer bana cehennem olmuştu.

Acı bir insanı hissizleştirir miydi? Ben hissizleştiğimi hissediyordum. Tek düşündüğüm amcam ile yapacağım konuşma ve sonrasında izleyeceğim yoldu. Bu zamana kadar aptal yerine koyulduğumu, gözlerime siyah çarşaflar bağlandığını ve geçmişimi hatırlamamam için ellerinden geleni yaptıklarını biliyordum. Artık her şey farklıydı.

Artık aptal Minel olmayacaktım.

"İyi misin?" dediğini duyar gibi oldum Korel'in fakat yanıtsız bıraktım sorusunu. Motosikleti çok hızlı kullandığını yanından geçtiğimiz arabaların silikleşmesinden anlıyordum. Rüzgâr bacaklarıma vuruyordu fakat soğuğa ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Soğuk bir havuzda kendi sıcak kanıyla ölen kadının adı Mine Karaer'di.

Sarmaşıklarını yerinden koparmış olmalıydı.

Amcamın evinin caddesine girdiğimizde duruşumu dikleştirdim ve motosiklet yavaşlarken evin bütün ışıklarının yandığını gördüm. Kaskı başımdan hızlıca çıkarırken, Korel ile bir anlığına birbirimize baktık ve bir şeylerin yolunda gitmediğini o an anladık.

Motosiklet tam evin önünde durduğunda, "Kaçtığımı anlamış olmalı," dedim Korel'in yüzüne bakmadan.

Kaskı motosikletin arkasına koydum ve tam ona arkamı döneceğim sırada bileğimden tutup beni kendine doğru çevirdi; o da kaskını çıkarmıştı. "Seni burada bekleyeceğim."

Öylece yüzüne bakarak "Bekleme," diye mırıldandım. "Tek başıma yoluma devam edeceğim ve Eskişehir'e gideceğim."

Korel'in kaşları çatıldı, bileğimden beni kendine doğru daha fazla çekti ve çenemi eliyle kavradı. "Bana bak," diye fısıldadı. "Tek başına yoluna devam edersen o yolları yok ederim. Bu ikimizin meselesi haline geldi, Prometheus seni çağırıyor diye onun ayağına gitmek de ne demek?"

"O halde ikimiz ayrı ayrı meselelerimizi halledeceğiz," diyerek karşı çıktım. "Eğer o fotoğraf karesinde sana bir mesaj olmasaydı yine de bunu ister miydin? Eğer beni çağırıyorsa gidip ne olduğunu göreceğim çünkü öldürmek isteseydi böyle bir yol seçmezdi."

Çenemi daha sert kavradı, yüzüme daha fazla yaklaştı. "Siktiğimin mesajına siktiğim şekilde karşılık vermek isteyecek olsaydım, bu zamana kadar o çevirdiği oklara karşılık verirdim. Bu ayrı ayrı problemler değil. Bu bizim problemimiz, bunu anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum." Yüzümü avucunun içinden kurtardım. "Hepiniz beni aptal yerine koymaktan başka hiçbir şey yapmadınız. Bu neden ikimizin sorunu Korel? Neden ayrı ayrı sorunlar değil? Çünkü o lanet geçmişte sen de varsın, öyle değil mi?"

Sesim oldukça sakindi fakat bakışlarımdaki tehditkâr ifadeyi fark etmiş olacak ki bileğimi yavaşça bıraktı. "Seni bekliyor olacağım."

O sırada amcamın evinin kapısının açıldığını duydum ve o sert ses bana doğru seslendi. "Minel!"

Bir anlığına gözlerimi kapattım, o birkaç saniyede amcam ile geçirdiğim günler gözlerimin önünden geçti ve tekrardan gözlerimi açtığımda artık tamamen her şeye karar vermiştim. Korel ile kısa bir an bakıştık, ondan uzaklaştım ve arkamı dönerek amcam ile yüzleşmek için yüzüne baktım.

Amcam, bana değil Korel'in yüzüne bakıyordu. Yumruklarını yavaşça sıktığını gördüm. Korel, motosikletten indi ve hemen yanıma gelerek amcam ile o da göz temasını kesmedi.

Bir süre sadece birbirlerine baktılar ve o an, birbirlerini tanıyor olabilecekleri düşüncesi zihnime düştü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" Amcam öyle gür bir sesle bağırdı ki gökyüzünün yarılacağını düşündüm. "Odadan kaçmak ne demek? Ve bu," Korel'e baktı, dişlerini kenetledi. "Buraya gel, yanıma. Derhal."

"Eve girelim," dedim sakince. "Seninle konuşacaklarım var."

Amcam bir anlığına afallar gibi olsa da kaşlarını daha fazla çattı. Eve doğru gitmek için ilerlemeye başladığımda Korel'in de benimle beraber yürüdüğünü gördüm. "Ne yapıyorsun?" dedim yüzüne bakmayarak. "Olduğun yerde kal."

"Seni kapıda bekleyeceğim." İçten içe karşı çıksam da o saniye onunla tartışarak zaman kaybetmemek için amcamın yanından da hızlıca geçtim ve eve girdim. Amcam da ardımdan girdi ve Korel'in yüzüne kapıyı sertçe kapattı. Oturma odasına yürürken amcamın sert zeminde bıraktığı adım sesleri öfkelenmeme sebep olmaya başlamıştı.

Neyse ki hissizlikten başka bir duygu hissetmeye başlamıştım: öfke.

Amcamın sertçe kolumu kavraması ve beni oturma odasındaki koltuğa fırlatmasına karşılık şaşkınlıkla ona baktım. "O orospu çocuğuyla görüşerek ne yaptığını sanıyorsun?"

Yüzünü sessiz bir şekilde izledim ve gözlerinin içinden sayfa sayfa bana söylediği yalanları okumak istedim. Amcam, ellerini saçlarına geçirdi ve olduğu yerde hareket ederek, "Sen bana emanetsin!" diye haykırdı. "Sana her şey yasak ve sen bir piç ile görüşüyorsun, onunla geziyorsun. Şu haline bak, şu üzerindekilere bak. Onun için bok çukurundan farksız yerlere gidiyorsun! Hepsini Hazal'dan tek tek dinlediğimde sana neler yapacağımı..." Sustu ve yüzüme baktı. "O orospu çocuğunu nereden tanıyorsun?"

Fırlatıldığımdan dolayı önüme gelen saçları yüzümden çektim ve duruşumu dikleştirerek tam gözlerinin içine baktım. "Bana şu zamana kadar binlerce yalan söyledin, biliyorum. Şimdi senden tek bir doğru isteyeceğim." Amcam derin nefesler alarak bana bakıyordu. "Mine Karaer kim?"

Saçlarını avuçlayan elleri dondu kaldı ve çatılan kaşları düz bir hal alırken yüksek bir sesle yutkundu. "Sen bu ismi," hırsla dişlerini sıktı, "o piç söyledi değil mi? O piç sana bu ismi verdi."

Hiç ummadığım bir anda hızlıca çıkış kapısına doğru yürüdü ve kapının açıldığını duydum, ardından amcam "Şerefsiz!" diye bağırdı. "Ona bunu nasıl yaparsın!" Düz bir şekilde karşımda duran açık televizyona bakıyordum; bir futbol maçı oynuyordu ve masanın üzeri yine boş bira şişeleriyle doluydu.

Tepinme seslerinin ardından odanın içine Korel ve amcam girdi. Amcam Korel'in kolunu kavramıştı ve sertçe öne doğru itiyordu. Korel'in gözleri ise benim üzerimdeydi. "Bu söyledi değil mi? Her şeyi sana bu söyledi."

Korel aynı şekilde bakmayı sürdürdü fakat çenesinin kasıldığını görüyordum.

Onlara yavaş adımlarla yaklaştım ve elimi Korel'in kotunun cebine soktuktan sonra fotoğraf karesini ortaya çıkardım. Amcama doğru uzatırken "Bunu bana Prometheus'un bir dostu verdi," diyerek açıklama yaptım. "Bu kadın benim ablam mı?"

Amcam fotoğraf karesini elimden sertçe çekip aldı ve fotoğraf ile göz göze geldiğinde Korel'in kolunu yavaşça bıraktı. Korel, kolunu çekerken yakasını düzeltti ve bana bakmaya devam etti.

Fotoğrafla ne kadar süre bakıştı, bilmiyordum ama amcam en sonunda ayakta duramayacak gibi olduğunda koltuğun kenarına oturdu ve fotoğrafın arka tarafını çevirerek adrese baktı.

"Mine benim ablam mı?" diye sordum.

Amcam, başını kaldırıp ilk önce Korel'e sonra bana baktı. "Bu sana oynanan bir oyun,"

"Amca," dedim üzerine bastırarak kelimenin. "Bu kadın benim ablam değil mi?"

Amcam parmaklarını burnunun kemerine bastırdı ve "Her şeye inanmamalısın," diyerek yine yalanlara başvurmak için hamle yaptı fakat o an sertçe fotoğrafı elinden aldım ve yüzüne yaklaştırdım.

"Lanet olsun!" Yüksek sesle bağırdığımda boğazımın yandığını hissettim. "Lanet olsun, beni aptal yerine koymaktan vazgeç artık! Şu fotoğrafı görüyor musun? Burada bir cinayet var ve sen hâlâ bana yalanlar uyduruyorsun!"

Geriye doğru döndüm ve elime bir bira şişesini alıp duvara fırlattım. Şişe paramparça olurken amcam ayağa kalktı. "Kendine gel!"

"Yeter!" diye haykırdım. "Hayatı senin öğrettiğin gibi yaşamayacağım! Bir kere dürüst olmanı istedim, onu bile yapamadın. Bu kadar mı zor?" Fotoğrafı kalbime doğru bastırdım. "Burada bir can ölü, burada belki de benim canım ölü fakat sen hâlâ bana yalanlar uyduruyor, yanımdaki insanları suçluyorsun! Söylesene amca, senin bir ruhun var mı?"

Bakışlarım Korel'e döndü. "Sen benim amcamı tanıyorsun, o seni tanıyor. Sen benim kardeşimi biliyor musun? Günlerce yanımda hafızamla savaşmama şahit oldun Korel Erezli ve gaddarca bana sessizliğini korudun."

Amcam Korel'e döndü ve "Yaptığının farkında mısın?" diye sordu. "Her şey seninle başladı."

Korel, bir süre daha bana baktıktan sonra amcama doğru başını çevirdi ve sakince "Maskeleri düşürüyor muyuz Ferit Erezli?" diye sordu. "İlk düşen maske seninki olsun ister misin?"

Amcam, dişlerinin arasından "Uzak durman gerekiyordu," diyerek hırladı. "Sen her şeyin başlangıcı ve bitişi olacaksın, bunu biliyordun."

Korel, ellerini cebine yerleştirdi, birkaç adım atarak sırtı dönük bir şekilde amcamın önüne geçti. "Peki ya sana ne demeli? Yeğeninden sakladığın senin geçmişinin izleri ne olacak?"

"Sakın!" diye bağırdı amcam gür bir sesle. "Sakın orospu çocuğu!"

Korel dişlerini kenetledi ve çenesi öyle bir kasıldı ki göz göze geldiğimizde geriye doğru bir adım gitmek zorunda kaldım. "Korel," dedim sessizce. "Sakın..." fakat cümlem yarıda kesildi.

Korel, hızlıca masanın üzerindeki bir şişeyi sertçe masaya vurdu ve şişe kırıldıktan sonra keskin tarafını eline alarak amcama doğru döndü. Boynuna elini geçirirken, geriye doğru itti ve duvara yapışmasına neden oldu. Amcamın boğazını sıkarken, elinde tuttuğu şişenin keskin yüzünü amcamın yüzüne doğru tuttu. "Seni doğduğuna pişman ederim, bunu biliyor musun? Biliyorsun. Anneme küfür edemezsin."

Donuk bir şekilde olanları izlerken amcam nefes alamadığını belli eden sesler çıkarmaya başladı ve benim yüzüme bakıyordu; amcam ilk defa benden yardım dileniyordu.

Huzursuz hissetmem gerekirdi fakat bu zamana kadar amcamın bana söylediği yalanlar sayfa sayfa işte şimdi gözlerinden okunuyordu. Sessizliğimi korudum.

"Yeğenin senin bir katil olduğunu biliyor mu Ferit Erezli?" Şişenin keskin tarafını amcamın yüzüne daha fazla bastırırken elini boynundan çekti ve nefes almasını sağladı fakat camı yüzünden çekmedi. "Senin karını öldürdüğünü biliyor mu?"

Amcamın tam gözlerinin içine baktım ve bunu duyduğuma şaşırmadığımı fark ettim.

"Minel," dedi acılı bir sesle. "Beni kurtarmayacak mısın? Kurtarmak için çabalamayacak mısın?"

Ona hiçbir yanıt vermeden, "Nasıl öldürmüş?" diye sordum Korel'e.

Amcam öksürüyordu ve ara ara da bana yalvarıyordu; Korel ile hiçbir şekilde göz teması kurmuyordu.

Korel, şişenin keskin tarafını amcamın boynuna bastırdı. "Gaz ile zehirleyerek. Ocağın gazını açıyor, kadını mutfağa kilitliyor ve evin dışında ölümünü bekliyor. Dakikalar sonra içeriye giriyor, öldüğünden emin olduktan sonra polisi arıyor ve kendi kanıtlarının hepsini siliyor, intihar süsü veriyor. Bakın şu işe ki karısının günlüğü polislerin eline geçiyor. Kocasından korktuğunu ve evden dışarıya çıkarmadığını okuyorlar. Tekrardan sorgu için alındığında yalancı şahitlerle kendini yine temize çıkarmayı başarıyor."

Dehşetle Korel'i dinlerken tekrardan amcamın yüzüne baktım ve onun bakışlarında artık o katil adamı da gördüm. "Bu evde mi olmuş bunlar?" diye sordum. "Sen bu kadar detayı nereden biliyorsun?"

Korel, keskin yüzeyi amcamın boynuna biraz daha bastırdı ve hafifçe kan akmaya başladı. "Sen cevap vereceksin buna, derhal, bu bir emirdir."

Amcam yutkundu ve gözlerinden birkaç damla yaşın süzüldüğünü gördüm; kendini acındırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Bu evde oldu," dedi hıçkırarak ve gözlerini kapattı.

"Detayları nereden biliyorum ulan?" diye bağırdı Korel. "Yanıtla, söyle, derhal."

Amcam başını iki yana salladı ve "Kameralardan," dedi. "Evdeki gizli kameralardan."

Elimle ağzımı kapattım ve "Sen," diye mırıldandım. "Hâlâ o kameralar devrede mi?"

"Devrede," dedi Korel. "Aslında günlerdir benimle görüştüğünü biliyordu, dakikası dakikasına her şeyden haberdardı. Öyle değil mi Ferit Karaer?"

"Kötü durumdaydık," dedi amcam, gözlerini açtı ve yüzüme baktı. O sırada Korel, amcamın boynundaki şişeyi çekti. "Biliyorsun, kaçmak zorundaydık, izleniyorduk. O kameraları taktırmak zorundaydım."

Bana doğru yürümeye başladığında boynundaki kesikten kan akıyordu fakat ciddi görünmüyordu. "Sen sadece yalancı bir adam değilsin," dedim geriye doğru kaçarak. "Korkulması gereken bir adamsın. Her şeye rağmen amca," dedim ve tırnaklarımı boynuma geçirdim. "Bir kere baba sıcaklığını hissettir diye, bana sarıl diye senin sözünü hep dinledim. Aptalı oynayan Minel'in tek istediği belki de buydu fakat bunu bana hiçbir zaman yapmadın."

Amcam elini boynuna bastırdı ve kanı avucunun içinde gördüğünde daha yüksek bir sesle ağlamaya devam etti. "Sen babanın emanetisin, sana bakmak zorundaydım."

"Zorundaydın," dedim aynı şekilde. "Her şeyi zorunda kaldığın için yaptığını biliyordum ama artık emin olabilirsin amca, hiçbir şeye artık zorunda değilsin." Bana doğru yürüyen amcamı elimi kaldırarak durdurdum. "Benden uzak dur. Artık bu eve de sana da zorunlu kalmayacağım, bak bana artık o aptal Minel yok, sıcaklık bekleyen Minel yok. Geçmiş mi? Artık ben geçmişin peşinde olacağım ve geleceğim umurumda bile değil."

Amcam durdu ve sadece yüzüme baktı. "Yapma, geçmiş seni öldürür."

"Öyle mi?" dedim arkamı ona dönerken. "Gelecek beni çoktan öldürmeye başladı bile ve sen benim ölümümü sadece kamera görüntülerinden izlerdin, bunu biliyorum."

"Minel," dedi amcam acıyla fakat ben çoktan ona arkamı dönmüş, merdivenlere doğru yürümeye başlamıştım. "Yapma kızım, kendini mahvedeceksin."

Soğuk bir kahkaha attım ve merdivenin ilk basamağına geldiğimde başımı çevirip ona baktım; Korel duvara yaslı, kollarını önünde bağlamış bizi izliyordu, amcam ise acıyla bana bakıyordu. "Kızım? Hadi ama yapma bunu. Senden tek bir dürüst cevap bekledim bütün yalanlarını affetmek için fakat bunu yapmadın." Yüzüne son bir ümitle baktım fakat amcam başını iki yana sallayarak

elini boynuna bastırmaya devam etti. "İşte bu kadar. Zorunluluğun seni terk ediyor."

Hızlı bir şekilde koşar adımlarla odama çıktım ve dolabın yanındaki sırt çantasına rastgele dolaptan kıyafetler doldurmaya başladım. İç çamaşırlarını doldururken gözüme odanın köşesindeki Korel'in deri ceketi takıldı ve onu yatağın üzerine attım. Dolabımın çekmecesini açtım, kıyafetlerin arasından yerde bulduğum bilekliği çıkardım; bu Korel'inkiyle ile aynı olan bileklikti.

Onu da sırt çantasının derinliklerine attıktan sonra üzerime rastgele bir kot, yarım kollu beyaz bir tişört giydim. Sırt çantamı takıp ayaklarıma rahat spor ayakkabılarımı giydikten sonra ceketi de elime alarak odamdaki banyoya doğru ilerledim. Diş fırçamı çantaya tıkıştırdıktan sonra kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledim ve bir anlığına odama dönüp baktım.

Yutkunmakta zorlandığımda bu odada geçirdiğim zamanlar bir film karesinin parçaları gibi gözümün önünden geçti. Her parça ayrı ayrı acılarımdan başka hiçbir şeyi hatırlatmıyordu. Bakışlarım yatağın üzerindeki Berry ile kesişti, küçük adımlarla yanına giderek onu da kucağıma aldım ve bir daha odama dönüp bakmadan oradan çıktım.

Merdivenleri hızlıca inerken oturma odasında hâlâ sessizlik hâkimdi ve sesi duyan Korel'in merdivenlere doğru yürüdüğün gördüm. Amcam bana dönüp baktı, yüzünde gerçekten bu sefer acı vardı.

"Canın çok yanacak."

Amcamın söylediğine yanıt vermedim ve "Kendine iyi bak," diye mırıldandım. "Sen bana babamı hatırlatan en önemli şeydin."

Elimdeki ceketi Korel'e doğru attım ve dış kapıyı açarak geceye çıktım. Korel peşimden gelirken arkamızdan kapıyı kapadı ve büyük adımları sayesinde koşar adım ilerleyen bana yetişti.

"Fotoğrafı aldın mı?" diye sordum yüzüne bakmadan ve yürümeye devam ettim.

Hiçbir şey söylemeden fotoğrafı bana doğru uzattı ve elinden sertçe fotoğrafı çekerken motosikletinin olduğu yere doğru değil de diğer tarafa taksi duraklarının olduğu tarafa doğru ilerledim. Fotoğrafı hızlıca çantaya koydum. Korel ise hâlâ peşimden geliyordu.

"Vazgeç," dedi en sonunda ve önüme geçti. "Geçmiş sana bir fayda sağlamayacak."

"Çekil," diye inledim ve geçmeye çalıştım fakat Korel beni yine engelledi. "Çekil diyorum."

"Hayır," dedi ve ellerini iki yana açarak önümü tamamen kapattı. "Herhangi bir şey düşünmeden, bir plan bile yapmadan nereye gittiğini sanıyorsun? Amcan haklı, geçmişi neden sikip atmıyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun?" diyerek bağırdım. "Hatırlamadığım bir geçmiş var ve o geçmişten kaçmadığımı mı sanıyorsun? Ben ablamın ölümünü gördüm, o kanlı havuzu da göreceğim. Ben geçmişimi unutmadım Korel, bana geçmişimi unutturdular, neden? Artık hiçbir kuvvet beni durduramaz."

Kolunun altından geçerek daha hızlı yürümeye başladım ve dönüp arkama baktığımda peşimden geldiğini görünce iyice koşmaya başladım. Korel'den koşarak kaçıyordum; o ise hâlâ peşimdeydi, bunu biliyordum.

"Turuncu!" diye bağırdı, "istediğin kadar koş, tam arkanda olacağım."

Elimde tuttuğum oyuncak sallanıyordu, çantam sırtıma ağır geliyordu, bacaklarımdaki his uzaklaşıyordu fakat koşmaktan vazgeçmedim. Kaçtığım Aptal Minel'di, onlara inanan aptal Minel'i onların yanında bırakmak istiyordum.

Eli kolumu sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. Nefes nefese yüzüne baktığımda evin olduğu yerden uzaklaşmıştık ve alnım terlediği için saçlarım alnıma yapışmıştı.

Korel hızlıca elimdeki oyuncağımı çekti ve havaya kaldırarak, "Şuna bak," diye hırladı. "Hâlâ oyuncağından ayrılamayan küçük kız çocuğusun ama kendi boyundan daha büyük işlere kalkışıyorsun. Geçmişinin seni parçalayacağından haberin bile yok, değil mi?"

"Kapa çeneni!" diyerek onu itekledim. "Ben bir oyuncağa değil, özel olan her şeye değer veririm ve senin o olmayan kalbin

bunu anlayamaz. Benim haberim yok ama senin var değil mi? Günlerce beni salak yerine koymana izin verdim. Geçmişimin hangi parçasına aitsin bilmiyorum ama o parçada kalmaya devam et ve yolumdan çekil."

Korel, elinde tuttuğu oyuncağı bana uzattı ve sertçe elinden aldığımda gözlerimin içine baktı. "Bir kalbe sahip olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Alt dudağımı dişledim ve saçlarımı çekiştirdim. "Sorun bu mu? Senin kalbinin olmadığını düşünmem mi? O gece evde bir köpeğin başıyla karşılaştığımda bile geçmişimi biliyordun, en başından beri biliyordun. Söylesene, hayatımdaki yerin neydi?"

"Sana bir soru sordum," dedi. "Bir kalbe sahip olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Belki bir kalbe sahipsin Korel Erezli," dedim hiddetle. "Fakat o kalbin içinde artık ufacık bir vicdan olduğuna bile inanmıyorum. Gaddar bir kalbin var ve bu da artık benim umurumda değil."

Korel, ilk defa kederli bir şekilde güldü ve "Hayat hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Belki de bilmediğin bazı şeylerin üzerine gitmemen gerekiyordur, belki de sana anlatılmayacak, anlatılsa her şeyin mahvolacağı şeyler vardır. Bunları düşünebiliyor musun? Hayatım boyunca gördüğüm her yüz benim bu zihnime kazılı ve senin o söylediğin vicdanımı o yüzlerde bıraktım."

"Hayat hakkında bildiğim her şeyi bana unutturdular," dedim hızlıca. "Ve bildiklerimi tekrardan önüme getiren Prometheus adında bir seri katil var. Bunu benim iyiliğim için yapmıyor, değil mi? Sorgulanacak binlerce şey var ama Korel, hayır, artık senden yardım istemiyorum. Hayatıma aniden girdin ve rolünü oynadın."

"Ve?" dedi Korel geriye doğru bir adım atarken.

Yutkundum ve gece boyunca ilk defa ellerimin titrediğini hissettim. "Ve," dedim başımı dikleştirerek. "O rol bitti." Neydi bu simsiyah bulutları üzerimde hissettiren şey? Korel'e karşı olan tarifi imkânsız bağlılığın sebebi neydi? Tek bir cümleydi, zordu, dilimin ucuna geldikçe kezzap döküp yakmak istediğim cümleyi sesli söyleyemiyordum.

"Söyle." Sesi netti, bakışları ifadesiz; benim aksime onun siyah bulutları yokmuş gibi görünüyordu.

"Yanımda hiç olmadın," dedim tırnaklarımı avuç içlerime batırırken. "Bir kere bile olmadın, sadece bir seyirciydin ve senin vicdansızlığın bir insana sarılmak ne demek onu bile bilmedi."

Başını omzuna düşürdü, gözlerini bile kırpmadı. "Sarılmak vicdan ile ilgili olan bir şey değildir Turuncu."

"Söylesene," dedim öfkeyle. "Karanlık odada sana ışık yakmanı istediğimi söylemiştim, sen ise ışık yakmak yerine ışığı tutacağını ve o çarşafların altında ne olduğunu bana göstereceğini anlatmıştın. Bu şekilde mi?"

Korel'in parmakları çenesine doğru gitti, parmağını yanık izine bastırdı. "Göstermediğimi mi düşünüyorsun?"

"Neden oyun oynuyorsun?" diye sordum. "Neden çarşafı fırlatıp atmak yerine ışık tutuyorsun? Bunu hak ettim mi? Benim oturduğum evde kamera olduğunu ben bilmiyorken sen biliyorsun, amcamın kayıtlarına kadar ulaşabiliyorsun ve bunu bile bana söylemekten acizdin."

Korel, omzunu indirip kaldırdı. "Olaylara bakmak istediğin gibi bakıyorsun ve gözünün önündekini göremiyorsun. Kameralar gizli değil, tavanda asılılar fakat sen yeryüzüne öyle bir odaklısın ki gökyüzüne başını çeviremiyorsun."

Acıyla güldüm ve "Bunu sen söyleme," diyerek karşı çıktım. "Ben bulutlara hayranken sen yağmurdan nefret eden bir adamsın. Bir şey söyleyeyim mi Korel? Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Belki de gerçek adın Korel bile değildir."

"Belki de ben hiçbir şeyimdir," dedi hızlıca. "Fakat bu senin benim hayatımı merak etmene engel olmadı."

Yüzüne uzun bir süre baktım. "Ben senin her izini merak ettim," dedim üzerine bastırarak. "Senin dilinle emarelerinin her hikâyesini tek tek merak ettim. Benliğini, gerçeğini hatta yalanını bile merak ettim ama hiçbir zaman senin izlerini görmezden gelmedim." Duraksadım ve gözlerimi sıkıca kapatıp açtıktan sonra

zihnimden geçen o cümleyi söyledim. "Hayatımdan çıkmanı istiyorum."

Bu cümleyi duyacağını biliyordu, bunun farkındaydım. "Sarılamıyorum," dedi kısık bir sesle. "Sarılmadığım için mi?"

Ruhumun dikiş attığım yaralarındaki iplerin tek tek koptuğunu hissettiren bu cümlesi, Korel'i ilk defa bu denli masum görmeme sebep oldu. Bir cevap veremedim, dikişleri açılan yaralarım ruhumu baştan aşağıya kanatmaya başladı.

Korel, sessiz birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı; sorduğu soru benim kulaklarımda çınlamaya devam ederken Korel'in yaprak sarısı gözlerinde o soruyu okudum. Başını aşağı yukarı salladığında, "Haklısın," diyerek beni onayladı. "Belki sana yardımcı olabilecekken yardımcı olamadım, belki seni bazı yollardan döndürebilirdim fakat döndüremedim, belki sana zarar verebilecek birçok şeyi fark ettiğim halde durdurmadım," duraksadı, sustu, gözlerimin içine baktı, "belki senin sarılmaya ihtiyacın olduğu zaman sana sarılamadım fakat sen de bana sarılmanın nasıl bir his olduğunu tekrardan hatırlatmadın. Bak," dediğinde bir adım geriye gitti. "Seni belki sarılarak iyileştiremem, bunu beceremem ama sen bana sarıldığında güvende hissetmeni sağlayabilirim."

Korel'in hayatımdan çıkmasını söylememe rağmen direnerek karşımda durması ve bana kollarını sunması, ona göre bir davranış değildi; benim tanıdığım Korel'in yapabileceği bir davranış değildi.

Sanki ağır bir taş yutmuşum gibi hissetmeme sebep olan cümleleri ondan bakışlarımı kaçırmama sebep oldu çünkü Korel Erezli'yi ilk defa böyle görüyordum. Tek diyebildiğim, "Sana sarılmanın nasıl bir his olduğunu daha önce hatırlattım mı?" diye sormak oldu.

Korel beklediğim şekilde bana hiçbir yanıt vermedi, düz bir şekilde bakmayı sürdürdü.

"Neden?" diye sordum çaresizce. "Neden geçmişimin önüne hepiniz set örüyorsunuz, benim geçmişimde ne var? Sen Korel, sen benim geçmişimin bir parçasısın, değil mi?"

Yine cevapsızdı fakat inkâr etmiyordu; bir an, sadece bir an onu suçluyor olabileceğim aklıma geldi fakat her şey o zaman çok

anlamsız olurdu. Onu ilk gördüğüm günden beri karşı konulamaz bir şekilde ona çekilmem ve tanıyormuşum gibi hissetmemin nedeni elbette ki geçmişimin parçası olmasıydı.

İki yol açılıyordu önümde: Korel'i bana anlatmadıklarıyla, yalanlarıyla kabul etmek ve Korel'i tamamen hayatımdan çıkarıp kendi doğrularımı yalnız bir şekilde aramak.

"Bir kerecik," dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Gözlerimin içine bak ve bana tek dürüst bir şey söyle."

Korel gözlerini kıstı ve "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu, tınısında küçük bir erkek çocuğunun duygusallığını hissettim.

"Ben şu an senden sadece tek bir dürüst cevap istiyorum, geriye kalan her şeyin canını cehenneme def edeceğim fakat sadece belki şu an değil ama ilerisi için sana inanmama sebep olacak bir şey ver bana. Tek bir dürüst yanıt."

Olduğu yerde rahatsızca hareket etti ve elini saçlarına geçirerek derin bir nefes aldı. Gözlerini bir anlık kapattı ardından açtığında daha kararlı bakıyordu.

"Mine Karaer," dedi emin bir şekilde ve hissettiğim dürüstlüğüyle. "Mine Karaer senin ablan."

Gerçeği, Korel'in dudaklarından dökülen kelimelerle onun sesinden duymak kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu ve gözlerimin önüne fotoğraf karesi geldi. Birkaç derin nefesin ardından gözlerimi kapadım ve elimi kalbime koyarak ablamın olduğu düşüncesi bir yana, öldüğü düşüncesine alışmaya çalıştım.

"Düşünsene," dedim ve dudaklarıma kadar canımın acıdığını hissettim. "Ablamın olduğunu, öldüğünü öğrendiğim gün duyuyorum. Bu yeni doğan bir bebeğin aynı anda ölmesi gibi bir şey. Gözlerimi kapatıp düşündüğümde tek hissettiğim buz gibi soğuk. Dondurucu, öldürücü belki de. Tek hissettiğim soğuk."

Zihnim hızlı bir girdap gibi kendi içinde dönerken, daha önce hiç karşılaşmadığım görüntüler göz kapaklarımda belirdi ve kendimi bir evin içinde gördüm. Sahne değişti, çıplak ayaklarım karların içindeydi. Her şey tamamen değişti, bir adamın sesini

duydum; beni yatağımdan kaldırıyordu, görüntüsü canlandı, başında bir maske vardı.

Hafızam, zihnime tekrardan uğramaya başlıyordu.

"Ne oldu?" dedi Korel ve merakla yüzüme baktı. "İyi misin?"

"Hiç," diye kekeledim ve saçlarımı geriye doğru attım. "Hiç. Sadece başıma ağrı girdi."

Kendisi bana dürüst gelmediği sürece ona dürüst gitmeyecektim, artık bundan emindim. Zihnen yalnız başıma yürümeye devam edecektim; ruhumun ise itiraf ettiği tek bir konu vardı, o da Korel Erezli'ye ihtiyacı olan bir tarafının olduğuydu.

Oluşturduğum yollara baktım; gözümün içine baka baka benden birçok şeyi saklamasına izin vererek onunla yan yana mı duracaktım, yoksa arkamı dönüp gidecek miydim?

Biliyordum ki arkamı dönüp gittiğim an Korel bu sefer durdurmayacaktı ve geçmişin içinde savaşırken yapayalnız kalacaktım; bencil düşünen tarafım yanında birisinin olmasını istiyordu fakat her şeyden önce ruhumun kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ona biraz daha yaklaştım ve gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Geriye doğru gitmedi, direnmedi ve bekledi; belki de arkamı dönüp gideceğimi düşündü fakat bunu yapmak yerine kollarımı havaya kaldırdım ve beline doladım, ardından parmaklarımın ucunda yükselerek ona sarıldım. Başımı göğüs kafesinin altına yerleştirirken kalbinin atışı kulağımdaydı ve gitgide hızlandığına canlı bir şekilde şahit oluyordum.

Daha sıkı sarıldım, gözlerimi sıkıca kapadım ve parmaklarımın ucunda daha fazla yükseldim. Birkaç saniye sonra saçlarımda elini hissettim ve ardından omuzlarımdan beni kendine daha çok çekerek o da bana sarıldı ve kül kokusunu derin bir şekilde içime çekmemi sağladı.

Bir insan külün kokusunda güveni hisseder miydi? Onun külünün kokusunda kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissetmiştim. Sanki kalbinin atışı, bir kuşun çırpınışıydı ve ben Korel'e sarılmadığım zaman o kuş çırpınmaktan vazgeçecekti.

"Senin kollarında güvende hissettim," dedim ve gözlerimi kapattım. "Bütün yalanlara, oyunlara, geçmişin kirlerine rağmen kollarında güven var."

Parmakları saçlarımda dans ediyor, bedeninin sıcaklığı bedenimi kavrıyordu. "Duyuyor musun?" diye sordu. "Tam başını yasladığın yerde atan bir şey var."

Korel Erezli benim hatırladığım zaman diliminde ilk defa bana sarılıyordu, onun hatırladığı zaman diliminde sarılıp sarılmadığını merak edemiyordum; bambaşka bir tadı vardı. Kolları bedenime sarılıydı, benim kollarım onun güçlü cüssesindeydi.

Korel Erezli tadına varmak istemediğim bir zehir gibiydi ama geçmişimde o zehir beni öldürmemişti fakat yaşatmamıştı da. Korel Erezli'ye sarılmak o zehri her şeye rağmen içmek, ölmeyeceğinden emin olmak gibiydi.

Yavaşça çenemi göğüs kafesine yasladım ve aşağıdan ona uzun uzun baktım; o ise yüzüme bakmıyordu. Çenesindeki yanık iziyle bakışırken "Duyuyorum," diye fısıldadım. "Varlığını hissediyorum."

Başını eğdi ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Bakışlarına bir süre odaklandığımda onun da geçmişinin kir içinde olduğunu biliyordum; kirlerinden arınamamıştı, her şeye rağmen bazen temiz bakabiliyordu.

"Her şeyi gördüm, Çilli," dedi emin bir şekilde. "Hayatım boyunca aklına gelebilecek her şeyi gördüm ve her işkenceye maruz kaldım; hayatta tatmadığım acı kalmadığında bile yeni bir acı sanki benim için yaratıldı ve önüme getirdiklerinde karşı çıkmadan o acıyı kucakladım." Harelerinde yaraları vardı, bu yaralar geçmişinden geliyordu ve somut olsaydı daha az canımı yakardı. "Ben ise hep tek bir şey için savaştım, kulağını dolduran o atış için. İlk önce merhametimi damarlarımdan söküp aldılar, ardından vicdanı iliklerimde kuruttular ama bir kalbim hep vardı," diyerek fısıldadı.

Korel'in ilk defa bakışlarında bu kadar net bir şekilde gerçekleri görüyordum; bana gerçeklerini söylerken ilk defa bakışlarını gizlemiyor, maske takmıyordu.

"Sana şu an hiç olmadığım kadar dürüst olacağım ve bu belki de bir daha hiç olmayacak." Yutkundu, derin nefesi devamında geldi. "Benim kalbim pusulam," dediğinde yüzüme doğru eğildi ve birazcık geriye doğru giderek alnını alnıma yasladı. "Ben pusulamı küçük bir kız için kaybettim ama yok etmedim. Fakat o boşluğu iyilik için ya da kötülük için yine küçük bir kız uğruna hep var edeceğim, söz veriyorum."

Sustu, yüzünü yüzümden uzaklaştırdı ve sarılmaya devam etti; bu sefer beni göğüs kafesine hapsetmek istiyormuş gibi sardı ve pusulasını daha net bir şekilde duymamı sağladı.

"Söz veriyorum," dedim karşı çıkmadan. "Kalbini var edeceğine hep inanacağım."

Sıcaktı, hissedilebilir şekilde ruhu hâlâ sıcaktı ve bana anımsayamadığım geçmişimin sıcaklığını veriyordu, buz gibi karlara ayaklarımı bastığım zamanın hissini ısıtıyordu.

Korkularımı yok eden, geleceğimi var edebileceğime inanmamı sağlayan bir sıcaklığı vardı.

Bu sıcaklığın tek bir adı vardı: güven.

Fark etmiştim, Korel Erezli'ye sarılmak tekrar tekrar zehir içmek gibiydi.

Fark etmiştim, Korel Erezli'ye sarılmak, bir aileye sarılmak gibiydi.

2. DOĞUM-DÜĞÜM

Hayat, zehirli sarmaşıklarında merhamet ve sevgi yetiştiren bir ağaçtı.

Sarmaşığın dallarında nefret ve kin yer alıyordu; merhamet ve sevgi tomurcuklarını verdiği zaman nefret ve kin, dallarında kurur ve yere düşerdi. Toprak ise gerçekliğin ta kendisiydi ve düşen dalı içine alır, tekrardan büyütür yetiştirirdi.

Merhamet ve sevginin olduğu yerde nefret ve kin olmak zorundaydı fakat nefret ve kinin olduğu yerde merhamet ve sevgi her zaman yer alamazdı.

Genç adam ve küçük kız, ağaçlarında hangi tomurcuklar ya da hangi dallar olduğunu henüz bilmiyorlardı fakat o gün, ağaçlarını tanıyacaklardı gündü.

Bindikleri arabanın arka tarafında otururlarken, bakışları bazen birbirlerine kayıyor, bazen de öne doğru dönüyordu. Kızın hemen yanında başka bir adam daha oturuyordu ve sürekli genç adam ve kızı göz hapsine alarak inceliyordu.

Kızın bakışları ön taraftaki yolcu koltuğunda oturan adama döndü ve adam da bunu hissetmiş gibi başını döndürüp kıza doğru baktı ve o an kızın kalbinin üzerinde keskin bir acı, hissiz bir zafer peyda oldu.

Genç adamın hisleri ise tamamen ne yapacağını bilemeyecek, hangi tarafa döneceğini göremeyecek kadar körleşmişti. Bindirildikleri arabanın içinde keskin bir nefret kokusu olmalıydı fakat o nefret kokusu yoktu; aksine ortam oldukça sakindi ve genç adam biliyordu ki sakinlik çok daha kötüydü.

Arabadan inip karanlık sokakta yürürken, genç adamın bakışları anlık olarak yanındaki kıza kaydı ve tek kaşını kaldırarak önüne doğru gelmesini işaret etti; kız ise başını iki yana sallayarak neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Hemen arkalarında onları takip edenler iki ya da üç adım geridelerdi fakat konuşsalar duyacaklarmış gibi geldiğinden bir şey söylemek istemiyorlardı.

Genç adam dayanamadı ve "Önüme doğru gel," diye fısıldadı. "İnadı bırak."

Kız tekrardan kafasını iki yana salladı ve "Bu adamlar kim?" diye fısıldadı ve anlık olarak gözlerini kapatıp açarak, "Yine mi?" diye korkuyla nefes aldı. "Beni yine buldu mu?"

Genç adam arkasını döndü ve göz ucuyla baktıktan sonra, "Sanmıyorum," diye mırıldandı. "Bu sefer farklı bir şeyler var. Bu insanlar senden daha çok benim peşimde gibiler."

Kız ürkek bir nefes aldı ve "O nereden çıktı?" diye sordu fakat genç adam cevap vermek yerine kızı kolundan çekti ve ön tarafına doğru aldı. "Yapma şunu," dedi kız. "Senin için geldilerse beni neden koruyorsun ki?"

"Ne olur ne olmaz çilli," dedi kaşlarını çatarak. "Güvende olmanı istiyorum."

İlk defa kıskıvrak yakalanmışlardı ve arkalarındaki üç adamdan kaçmaya çalışsalar aynı şekilde tekrardan yakalanırlardı.

"Şu taraftan," dedi adamlardan bir tanesi. Kız arkasını dönüp baktığı zaman üç adamla da göz göze gelmeye çalıştı fakat bir tanesinin yüzünde maske olduğu için onunla göz teması kuramıyordu.

Gösterdikleri yöne doğru yürürlerken, "Maske takıyor," dedi kız ve derin bir nefes aldı. "Yine beni buldu ve bu sefer bırakmayacak." Başını iki yana salladı. "Seni bulaştırdığım her an için kendimden nefret ediyorum."

"Sen bana bulaşmadın," dedi genç adam ve kızı biraz daha önüne çekti. "Ben kendimi zorla sana bulaştırdım."

Eski ve terk edilmiş bir hastaneden içeriye girdiklerinde adamlardan bir tanesi öne geçti ve yolu göstermeye başladı.

"Siz kimsiniz?" dedi kız yüksek sesle. "Kimse bir şey açıklamayacak mı?"

Uzun fakat çelimsiz adam arkasını dönüp kızla göz göze geldi ve onunla daha fazla göz teması kurmadan yanındaki genç adama baktı. Aralarında isimsiz bir bakışma geçince kızın ensesinden aşağıya doğru sert bir ürperti geçti ve tekrardan arkasını dönerek maskeli adama baktı.

Maskeli adamın bakışları kızın üzerinde gezerken onlara doğru ikisi beraber yürüyorlardı.

"Siz kimsiniz?" dedi kız tekrardan. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Maskeli adam bir kere başını salladı ve önde duran adam hastanenin büyük kapısını açtı. Maskeli adam elini havaya kaldırdı ve hızlı bir şekilde ön tarafta duran adama hareketler yaptı. Aynı şekilde ön tarafta duran adam da kısa bir cevap verince kız, "İşaret dili," diyerek genç adama doğru döndü. "Maskeli adam dilsiz."

Olanları izleyen genç adamın üst dudağı yukarıya doğru kıvrıldı ve maskeli adamın başı genç adama döndü. "Belki de," dedi genç adam maskeli adama bakarak. "Sadece işaret dilini kullanmayı tercih eden biridir."

Maskeli adamın başı hafifçe öne doğru eğildi ve kısa bir an baktıktan sonra başıyla işaret verdi. Maskeli adamın yanındaki diğer adam, "Yürüyün!" diye bağırdı. "Beklemeyin, yürüyün."

Terk edilmiş hastaneden içeriye girdiklerinde burunlarına dolan sülfür ve küf kokusu kızın burnunu kapatmasına sebep oldu; genç adam ise etrafı dikkatli bir şekilde inceliyor, bir ipucu bulmaya çalışıyordu.

İçeriyi aydınlatan sadece mavi bir ışıktı ve o kadar soluktu ki etrafa korkutucu bir hava veriyordu, sağda solda dağınık duran sedyeler insanın içini ürpertecek cinstendi. Sıra sıra dizilmiş olan kapıları geçerken, aşağıya doğru inen merdivene doğru yaklaştılar ve kız korkuyla genç adama doğru sokuldu.

"Korkma," dedi genç adam ve eli yavaşça kızın bileğine doğru kaydı. "Korkma, ben buradayım."

Kız yutkundu ve başını sallayarak, "Buradasın," dedi. "Buradasın, biliyorum. Bana bir şey olmasına izin vermezsin."

"Asla," dedi genç adam ve bileğini daha sıkı tuttu. Parmakları aşağı doğru kayarken başını çevirdi ve kızla göz göze geldiğinde harelerinde merhamet vardı. Kirpiklerinden ise şefkat dökülüyordu. "Ne olursa olsun sakın elimi bırakma."

"Bırakmam," dedi kız, genç adamın gözlerinin içine bakarak. "Sen de sakın bırakma."

"Asla," dedi genç adam tekrardan. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Önde bir adam, arkada da maskeli ve diğer adam merdivenlerden aşağı inerken, genç adam ve kız tam ortalarındaydılar. Merdivenleri ne hızlı ne

yavaş iniyorlardı fakat merdivenlerin ucundaki ışık kırmızı, sıcak bir renkteydi ve bu kıza kan rengini anımsatmıştı.

Parmaklarını genç adamın eline daha fazla bastırdı; genç adam kızın elini daha sıkı tuttu.

Merdivenleri indiklerinde karşı karşıya iki oda olduğunu gördüler ve öndeki adam soldan ikinci odaya doğru yürüdü. Kız başını kaldırıp odaya doğru baktığında kapının hemen yanındaki MORG yazısını gördü.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Neden?"

Adam kapıyı açtı ve içeri geçerek diğerlerinin de gelmesini bekledi. Genç adam ve kız öylece dururken, arkalarında duran adam genci sertçe omzundan itekleyince genç adam da elinin tersiyle ani olarak adama aynısını yaptı. Bir eli kızın elini tutarken, adam geriye doğru gitti ve maskeli adama doğru çarptı. "Sakın," dedi genç adam dişlerini sıkarak. "Bana dokunma."

Adam maskeli olana doğru dönüp baktı, maskeli adam ise aldırış etmeden morgtan içeriyi doğru gösterdi ve işaret diliyle adama bir şeyler söyledi. Genç adamın bakışları anlık olarak değişti ve kaşlarını kaldırarak yutkundu. Tekrardan önünü döndüğünde, "Sakin ol," diyerek kafasını salladı. "Hiçbir şey olmayacak."

Kız, genç adama karşı hissettiği tahmin edilemez güven duygusuyla bir adım attı ve morgdan içeriye doğru girdi. Aynı şekilde genç adam da içeriye girdi ve beraber yürümeye başladılar. Maskeli olan ve diğeri de içeriye girdiklerinde kapıyı kapattılar.

Morgun içerisinde normalden farklı olarak kırmızı ışık hâkimdi ve o kadar parlaktı, o kadar göz alıcıydı ki insanların gözlerinin içinde ateş varmış gibi görünüyordu. On tane çekmece sağ duvarda, on tane çekmece sol duvardaydı ve metalden çekmeceler, kızın daha fazla ürpermesine ve anılarının canlanmasına neden oldu.

Maskeli adam işaret diliyle adamlardan bir tanesine kısaca bir şeyler söyledi; kafası bir anlığına genç adama kaydı ve kafasını salladı. Diğer ikisi de kafalarını sallayıp yavaş adımlarla maskeli adama arkalarını dönerek bir çekmeceye doğru yürümeye başladılar.

Arkada kalan tek kişi maskeli adamdı.

Bir çekmecenin önünde durduklarında iki adam da bakıştı ve bir tanesi kıza doğru döndü. Bakışlarındaki anlamsız ifadeyle bir süre kızla bakıştıktan sonra çekmecenin önünden çekildi ve "Çekmeceyi sen açacaksın," diyerek maskeli adamın isteğini dile getirdi.

Kız korkuyla ilk önce karşısındaki adama, ardından elini tutuğu genç adama baktı. Genç adam ise tam karşıda duran çekmeceye bakıyordu. Bakışları çekmecenin üzerindeki 209 sayısıyla kesişti ve kafasını bir kere aşağı indirip kaldırarak kızın çekmeceyi açması için onay verdi.

Kız boşta olan terlemiş elini siyah pantolonuna sildi ve yumruğunu bir kere açıp kapayarak, "Korkuyorum," diye fısıldadı fakat genç adam cevap vermek yerine sayıyla bakışmaya devam etti.

Kız, titreyen elini havaya kaldırdı ve metal kulpa doğru uzandı. İki adam da çekmecenin iki yanında durmuş sadece maskeli adamla bakışıyordu. Eli kulpu sardı ve aşağı doğru indirdi; çıkan yüksek ses irkilmesine neden oldu fakat duraksamadan çekmecenin kapağını açtı.

Çekmecenin içi derin, uzun ve inceydi; karanlık görünüyordu fakat sürgüllü dar sedyenin içinde bir cesedin olduğu açıkça ortadaydı.

Adamlar kızın sedyeyi çekmesini istemedi, bir tanesi öne doğru çıkarak sedyenin ucunu tuttu ve dışarıya doğru çekti. Bu sırada genç adam ve kız sağ tarafa doğru geçti; maskeli adam hâlâ arkalarındaydı.

Korku, derin bir kuyunun içinde çığlık çığlığa bağırıyormuş gibi kızın zihninden geçerken; o çığlıkları sadece genç adam duyabiliyordu. Başparmağıyla kızın elinin tersini okşadı ve onu yatıştırmaya çalıştı.

Sürgülü sedye tamamen dışarıya çıktığında kızın bakışları uç taraftaki ayaklarla bakıştı ve bu ayakların bir kadın ayağı olabileceğini düşündü. Genç adam da aynı şekilde ayaklara bakıyordu.

"Çarşafı aç," dedi adamlardan bir tanesi ve bakışları yine kızla buluştu.

Kız kafasını iki yana salladı ve "Bu kadın kim?" diye sordu. "Bunu neden yapıyorum?"

Hayatının belli büyük bir dönemini böyle olaylar yaşayarak geçirdiği için kendini çok soğukkanlı hissediyordu ve olaylara soğukkanlılıkla yaklaşıyordu fakat artık duygularının, hislerinin taşma noktasını geldiğini hisseden kızın bu kadarının fazla olduğunu ve Tanrı'nın ona verdiği bu hayatı artık güzellikleriyle yaşamayı istediğini hissediyordu.

Adamlardan bir tanesi kızla konuşurken, diğer adam maskeli adamın yanına doğru yürüdü, adımları oldukça yavaştı. Genç adamın bakışları adamla buluştuğunda neden arkaya doğru geçtiğini anlayabiliyordu.

"Aç," dedi genç adam kıza. "Ne istiyorlarsa onu yap." Arkasını dönüp son bir kere maskeli adama doğru baktı ve "Ne istiyorsa onu yap," diyerek düzeltti. Diğer adam maskeli adamın yanında yerini almıştı ve genç adam hissetmişti: Zarar gören kız değil, kendisi olacaktı.

Kız alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve tekrardan titreyen ve terlemiş elini öne doğru uzattı. Parmakları beyaz çarşaf ile buluştuğunda yutkunmakta zorlandı ve diğer elindeki o damarların atışını hissettiğinde kendini rahatlatmak için bunu düşündü.

Parmakları çarşafın ucunu kavradı ve yavaş yavaş, zamana meydan okuyacak kadar yavaş bir şekilde çarşafı aşağı doğru indirmeye başladı.

İlk önce kadının turuncuya çalan saçları göründü ve kızın kalbinin üzerinde bir fitil ateşlendi; kadının alnı ve kapalı olan gözleri görüş açısına girdi ve o fitil kocaman bir ateşe dönüştü; çarşaf dudaklarındaki tebessüme ve boynundaki o derin, yarısı dikilmiş kesiğe doğru indiğinde kızın kalbinde kocaman bir yangın çıktı ve o fitili ateşleyen sadece ve sadece çocukluğuydu.

Ateşi çıkaran ise geçmişiydi.

Yangını ise karşısındaki yüz çıkarmıştı; o yüz annesinden başka kimseye ait değildi.

Kız bir anda geriye doğru atıldı ve "An... ne," diyerek heceledi. "Anne." Çarşafı açtığı eli ağzına doğru gittiğinde midesinin alt üst olduğunu hissetti ve "Anne," diyerek daha yüksek sesle mırıldandı. Eli başına doğru kaydı ve parmakları saç köklerini kavradığında, "Anne!" diye bağırdı, ardından "Anne!" diye haykırdı. Tam o sırada genç adamın arkasında duran adam, genç adamın boşta kalan kolunu geriye doğru çevirdi ve maskeli adam gencin saçlarını kavrayarak cesede doğru başını eğdi.

Kız, hipnoz olmuş gibi gözlerini annesinden alamazken, "Sensin," dedi kısık bir sesle. "Buradasın." Maskeli adama bakmak istedi fakat bakamadı. "Prometheus."

Genç adam olduğu yerde kıpırdamadı, onu kilitlemelerini umursamadı ve kızın annesine odaklanmış bir haldeydi; hisleri ise kızın hislerine odaklıydı. Kızın yüzüne bakıyordu fakat kız onun yüzüne bakmıyordu; bakışları annesinden ayrılmıyordu.

"Hayır," dedi karşıdaki adam. "Prometheus değil. Buraya seni zarar görmen için getirmedik; buraya seni, gerçekleri görmen için getirdik."

"Ne gerçeği?" dedi kız titreyen bir sesle. Eli havaya doğru kalktı, annesinin saçlarına dokunmak istedi fakat sonra hemen vazgeçti. "O burada, hemen arkamda. Prometheus. Benim peşimi bırakmıyor, bırakmayacak. Bugün ne olacak?"

"Hayır," dedi tekrardan adam ve gözleri maskeli olana doğru kaydı; maskeli adam bir kere başını salladığında, adam elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. "Prometheus değil, senin iyiliğin için buradayız."

Kızın bakışları ilk defa annesinden ayrıldı ve gözlerini kısarak adama baktı. "Siz kimsiniz?" O sırada bakışları genç adama doğru döndü ve onu nasıl kilitlediklerini gördüğünde, "Lanet olsun!" diye hırladı. Arkasını dönüp adama vurmak istedi fakat genç adam kızın elini öyle sıkı tutuyordu ki arkaya dönmesi çok zordu. "Ondan ne istiyorsunuz?"

"Sana gerçekleri göstereceğiz," dedi adam. "Bize inanmanı sağlayacağız." Cebinden çıkardığı notu kıza doğru uzattı. "Bu kâğıtta sadece sen ve babanın bildiği bir şey yazıyor, oku; sonrasında bizi dinleyeceksin."

Baba kelimesinin geçmesiyle birlikte kızın kalbinde büyüyen yangın her tarafa sıçradı ve boğazında hissettiği şiddetli yanma, gözlerine doğru tırmandı.

"Babam mı?" diye sordu. "O gitti." Yine de kâğıdı adamın elinden almak da gecikmedi. "O artık yok. Belki de öldü ama o artık yok."

"Hayır," dedi adam ve kaşları çatıldı. "O yaşıyor. Oku." Derin bir nefes aldı. "Sonra bizi zaten dinleyeceksin."

"Oku," dedi genç adam, dakikalardır ilk defa konuşmuştu. "Eğer gerçekten öyleyse onlara inanmaman için hiçbir sebep yok." Zihninden geçen her düşünceyi kovmaya çalışan genç adam, ilk defa bazı şeylerin sonuna geldiğini hissediyordu ve bu son, kimin için yazıldığı belli olmayan bir sondu. Kızın elini öyle sıkı tuttu ki, bu geleceğin habercisi gibiydi.

Genç adamın sözünü her fırsatta dinleyen kız titreyen eliyle ikiye katlanmış kâğıdı açtı ve bakışları küçük kâğıtta yazan cümlede gezindi, sessizce fısıldadı:

Ortaya çıkan her ezgi, çalınan bir hayatın ölüsünün anısına.

"Ama bu," dedi kız ve gözleri açıldı. "Bu cümle," dakikalardır yaşadığı duygular onu büyük bir kasırgaya maruz kalmışçasına oradan oraya fırlatırken yüzüne tebessümün taneleri düştü. "Bu babam ve benim aramda olan bir cümle, mızıkanın üzerinde yazan cümle." Genç adama baktı, ardından bakışları tekrardan adamla buluştu. "Sizi babam mı gönderdi gerçekten?"

Soruyu sormasıyla genç adamın saçını kavrayan maskeli adam genç adamın yüzünü biraz daha cesedin yüzüne doğru yaklaştırdı.

Kız, neler olduğuna anlam veremezken, "Bize şimdi inanıyorsun ve evet bizi baban gönderdi," dedi karşı tarafta kalan adam. "O halde iyi dinle." Bakışları genç adama döndü ve çenesiyle işaret ederek başını yan tarafa doğru eğdi. "Bu adam," dedi kelimelerin üzerine bastırarak. "Senin annenin katili bu adam."

Kızın titreyen elindeki kâğıt yavaşça yere düşerken gözlerinin içindeki fer yok oldu ve "Ne?" diye fısıldadı. Bakışları genç adama döndü ve genç adam o sırada, "Hayır," diye inledi. Bu kelimenin ardından olduğu yerde çırpınmaya başladı. Bir yandan kolunu kurtarmaya çalışırken bir yandan maskeli adamdan başını kurtarmaya çalışıyordu fakat maskeli adam onu biraz daha itiyordu. "Bırakın!" diye bağırdı. Başını iki yana salladı ve kıza doğru baktı. "İnanma, öyle bir şey yok." Bir eli hâlâ kızın elini sımsıkı tutuyordu ve bırakmıyordu; gelme nedenleri ortaya çıkmıştı. "Hayır, ben yapmadım."

Kız, bakışlarını genç adamın üzerinden ayıramazken sımsıkı tuttuğu elinin parmaklarını hafifçe gevşetti ve "Böyle bir şey olamaz," diye mırıldandı. "Buna inanmıyorum."

Maskeli adam genç adamı biraz daha itti, genç adam ise kurtulmaya çalıştı. "İnanma," dedi. "Öyle bir şey yapmadım."

Karşı tarafta kalan adam hiddetle, "Öldürdüğün kadının yüzüne bak," diye dişlerinin arasından konuştu. "Gör." Maskeli adam biraz daha itti.

"Hayır," dedi. "Görmek istemiyorum." Genç adam karşısındaki kadının yüzüne bakmak istemiyordu; bakarsa ne hissedeceğini biliyordu ve bu en kötüsüydü. Duygularından kaçarken tekrardan kızla göz göze geldi.

"O hayatına bir anda girdi," dedi adam kıza genç adamı işaret ederek. "Hem de annenizin öldüğü gün girdi ve o günden beri de çıkmadı. Hiç mi şüphe duymadınız?"

Kızın gözlerinin önünden böyle bir konuda şüphelenmesi değil ama genç adamdan her konuda şüphelenmesi geçti. Kızın genç adamı tutan elinin parmakları biraz daha gevşedi ve sonunda eli bıraktı fakat genç adam hâlâ sımsıkı tutuyordu.

"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Her şeyi yap, bunu yapma." Elini daha sıkı tuttu. "Ben öyle biri değilim."

Kız, bütün şüphelerini, bütün korkularını, bütün hislerini ortaya dökerek "Sen birini öldürecek birisin," dedi ve sesi titremeye başladı. "Sen bunu yapabilecek birisin ama sen Prometheus olamazsın."

"Annenizi Prometheus'un öldürdüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sordu adam. "Anneniz öldüğü gün gördüğünüz kişi Prometheus muydu?"

"Maske vardı," dedi kız genç adamın yüzüne bakarak ve bakışları tam o saniye ilk defa maskeli adamla kesişti. Maskeli adam da kızın gözlerinin içine baktığında aralarında geçen sözsüz bakışma bir süre devam etti. Bu bakışmanın ardında yatan anlamlar sır kapılarını tek tek aralarken, "O birini öldürebilir, evet," diyerek onayladı. "Fakat annemi öldürmez." Genç adamın gözlerinin içine baktı ve o gözlerde her duyguyu gördü. "Öldüremez."

"Yapmadım," dedi genç adam ve biraz daha çırpındı. "Yalan söylüyor, yapmadım. Her şeye inan, bunu inanma."

"Sizi daha önce görmediğini mi söyledi? Sizi hiç tanımadığını mı söyledi?" Adamın sorusu kızı derin düşüncelerden kurtarırken boşta kalan elinin parmaklarını boğazına doğru sardı ve sadece onaylarcasına kafasını aşağı yukarı salladı.

Adamın bakışları maskeli adamınkilerle kesişti ve maskeli adam bir kere kafasını salladığı sırada kızın bakışları tam karşısında duran genç adamdan ayrılamıyordu. Genç adam başını yana doğru eğdi ve "Ne derlerse desinler inanma," diye fısıldadı. "Sana gerçekleri anlatacağım, beni anlayacaksın ama onlara inanma."

Adam cesedin çarşafını biraz daha kaldırdı ve kızın annesinin elinin altında duran bıçağı yavaşça eline aldı. Parmakları bıçağın kınını kavrarken kıza bakarak, "Annen bu bıçakla öldürüldü," dedi. Gözleri kısıldı ve genç adama doğru baktı. "Onun taşıdığı bıçağı hiç gördün mü?"

Kız, hiddetle adama döndü ve hiçbir şey diyemeden öylece baktı. Genç adamın cebinde her zaman bıçak taşıdığını biliyordu, o bıçağı görmüştü ama hiçbir zaman dikkatli bakmamıştı.

Adam annesinin elinin altında duran bıçağı kını kıza dönecek şekilde uzattı ve "Bıçağın üzerindeki şekle bak," diye fısıldadı. "Sonra onun bıçağındaki şekli hatırla. Bu işaret, bu dünya üzerinde sadece üç bıçakta var, birisi yanındaki adamda yer alıyor."

"Hayır!" diye bağırdı genç adam ve geriye doğru adamları iteklemeye çalıştı; genç adamın kolunu kavrayan adam olduğu yerde sarsılsa da maskeli adam kuvvetiyle genç adamı yerinde tutmayı başardı. Kıza doğru döndü. "Sadece beni dinle, sadece bana bak. Bunu yapma."

Kız, genç adamı dinlemek yerine adamın uzattığı bıçağın kınını tuttu ve küçük elinin avucuna tam oturan bıçağın kınına bakarken kaşları çatıldı. Kındaki şekil ona anlamsız geliyordu ve el işlemesi olduğu çok açıktı. Başını kaldırıp genç adamın gözlerinin içine baktı ve sessizce, "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen olmasın."

Genç adam olduğu yerde çırpınsa da, kafasını iki yana hızlı hızlı sallasa da kız onu dinlemedi ve bıçağı yanında duran annesinin üzerine koyarken eli genç adamın kotunun cebine doğru gitti. "Hayır," dedi genç adam çaresizlikle fakat sesi artık yüksek çıkmıyordu. "Bunu yapma."

Kız dinlemedi ve adamın cebine elini yerleştirdi; parmaklarına bıçağın kını çarptığında gözlerini kapattı ve derin bir nefes alarak parmaklarıyla tuttu. Bıçağı genç adamın cebinden çıkarırken bakışları kapalı gözlerinden ayrılmıyordu.

İki bıçak arasındaki tek fark, genç adamdaki bıçağın kilidinin olması ve daha ufak olmasıydı.

Çıkardığı bıçağı elinde sımsıkı tutarken bakışları genç adamın gözlerinden ayırdı ve yavaşça bıçağın kınına baktı; aynı şekli daha ufak bir şekilde bıçağın kınında gördüğünde, "Hayır," diye inledi kız. Hızlı bir şekilde genç adamın elinden kendi elini kurtarmaya çalıştı fakat genç adam izin vermedi.

Bakışları karşıdaki adama doğru döndü ardından maskeli adama baktı. "Bunu bilerek yaptınız, bilerek o bıçağa bunu işlediniz."

Maskeli adam kafasını iki yana salladı ve diğer adam da "Sor," diye mırıldandı. "Eğer bir kere olsun dürüst davranırsa sana gerçeği söyleyecektir."

"Dinle," dedi genç adam ve öne doğru eğildi. "Sana her şeyi anlatacağım ama beni dinlemen gerekiyor."

"Doğru mu?" dedi kız ve kafasını iki yana salladı. "İnkâr etmeyecek misin?"

O sırada karşıdaki adam iki fotoğraf karesini kızın annesinin yattığı sedyenin üzerine doğru fırlattı. "Bu adam anneni daha önce tanıyordu. Bu adam sizin ailenizi daha önce de tanıyordu."

Kızın bakışları sedyenin üzerine atılan fotoğraf karelerine döndüğünde onları eline almaya bile cesaret edemedi; eğilip baktığı fotoğraflarda gördüğü kişiler annesi ve genç adamdan başka kimse değildi.

Bir fotoğraf karesinde annesi ve genç adam bankta oturmuş birbirlerine bakıyorlardı; annesi muhtaç gibi ellerini kucağında birleştirmişti, genç adam ise sırtını banka yaslamış genç kadını öylece izliyordu.

Diğer fotoğraf karesi gözlerindeki yok olan feri alevlere döndürecek kadar büyük bir fotoğraf karesiydi ve o fotoğrafı görmesiyle adamın elinden kendi elini kurtarmaya çalışması bir oldu.

Fotoğrafta annesi bir sedyede yatıyordu ve gözleri kapalıydı; boynundaki yarık açıkça ortadaydı, dudaklarında yine aynı tebessüm vardı. Annesinin ölüsünün hemen yanında genç adam ayakta duruyor ve elinde bir neşterle kadına bakıyordu. Fotoğraf bir kamera kaydından çekilmişti, bu ortadaydı.

Kız için bu son damla kan, son damla merhamet, son damla sevgi oldu ve "Elimi bırak," diye hırladı. Genç adam kızın elini daha sıkı tutarken, "Bırak elimi!" diye bağırdı kız ve ona doğru döndü. "Lanet olsun, bırak elimi!" Diğer elinde tuttuğu bıçak titriyordu ve kını avucunun içine batıyordu.

Genç adam öfkeyle hırladı ve "Yeter!" diye bağırdı, ardından geriye doğru tekme savurdu, savurduğu tekme hemen arkasında kolunu tutan adama denk gelince adam olduğu yerde sendeledi ve geriye doğru gitti. Bu hamle genç adamın kolunu serbest bırakmasına sebep olurken genç adam hızlı bir şekilde sedyenin üzerindeki bıçağı aldı ve geriye doğru dönerek maskeli adama doğru tuttu. "Ben yapmadım, beni bununla suçlayamazsınız!"

Kız elini genç adamın elinden kurtarmaya çalışıyor, bir yandan da genç adama "Bırak beni!" diye haykırıyordu. Kulakları hiçbir şey duyamayacak duruma gelmişti ve tek istediği ondan kendini kurtarmaktı.

Karşıda duran adam, genç adama doğru atıldığında artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı ortaya çıkmıştı. Genç adam elinde tuttuğu bıçağı üzerine doğru gelen adamın omzuna sapladı ve haykırmasına sebep oldu. Yere düşen adam ayağa kalkıp atılmak istediğinde bıçağı ona doğru savurdu ve maskeli adama doğru baktı; maskeli adam ise biraz daha geride durarak olanları izliyordu.

İstediği genç adamı öldürmek değildi, istediği ona zarar vermek de değildi; istediği bunlardan çok ötedeydi bunların çok ötesindeydi, istediği bunlardan daha fazla zarar vermekti.

"İstediğin buydu," dedi genç adam maskeli adama doğru dönerek. "Ama istediğine ulaşamayacaksın."

Kız elini kurtarmaya çalışırken, "Bırak elimi!" diye bağırmaya devam etti. Genç adam ise hipnoz olmuş gibi kızı duymuyor, sadece maskeli adama bakıyordu. Arka tarafta kalan adam ayağa kalktığı sırada maskeli adam eliyle o adamı durdurdu ve bir şey yapmaması gerektiğini belli etti.

Onlar sadece izleyici olacaklardı.

Kızın bedenini büyük bir öfke kaplarken dizleri ve elleri titriyordu; annesinin cansız bedeni hemen yanında yatarken, tam karşısında onun katilinin olduğuna inanıyordu, hatta artık emindi. Hiçbir zaman ruh sağlığı yerinde olmamıştı, her gün daha kötüye gitmişti fakat o gün, en kötü olduğu gündü ve ruhunu bile hissedemiyordu.

Çaresizlikle ve titreyen bir sesle, "Onu tanıyordun," diye fısıldadı. "Onu biliyordun. Onun ölüsünü gördün, ona dokundun. Onunla konuştun. Hiçbir zaman anlatmadın. En başından beri yanımdaydın, bir anda karşıma çıktın ve en kötü günlerimde hep yanımdaydın. Neden?" Bakışları değişti, kalbinin azabını daha az hissetmeye başladı ve çenesini dikleştirdi. "Çünkü sen benim annemi öldürdün; benimle oynadın, oynuyorsun ve artık oynamana izin vermeyeceğim."

"Hayır," dedi genç adam tekrardan ve kızı kendine doğru çekti, amacı çıkışa doğru yürümek ve kızı oradan uzaklaştırmaktı. "Sana her şeyi anlatacağım ama buradan gidelim."

Kız son bir kez daha, "Bırak beni," dedi ve sesi ürkütücü bir hâl aldı. "Çok kötü şeyler olacak."

Genç adam kızın elini daha sıkı tuttu ve kafasını iki yana salladı. "Seni asla bırakmayacağım, bunu söyledim."

Kız başını çevirip maskeli adama doğru baktı ve o anda diğer elinde tuttuğu bıçağın kilidini açarak morgda metalin sesinin yankılanmasına sebep oldu. Genç adamın bakışları bıçağa doğru döndüğünde kız bıçağı genç adama doğru döndürdü ve acıyla, "Her halimi gördün," diye fısıldadı. "En kötü hallerimi gördün ama emin ol, bu halim hatırladığın en kötü halim olacak."

Genç adam acıyla gülümsedi ve "Bana zarar mı vereceksin?" sordu. "Bunu yapmazsın."

Kız, zihninde dönen binlerce sesin arasından ve vücudundaki şiddetli yanmadan genç adamın sesini zor duyuyordu. Kulakları acıdan dolayı çınlamaya başladığında gözlerinin dolduğunu hissetti ve "Sen yaptın," diye mırıldandı. Sesi titriyor, gözlerindeki yaşlar düşmek için çabalıyordu ama kız o yaşları geri itiyordu. "Sen," dedi kelimelerin üzerine bastıra bastıra. "Benim kaçtığım o geçmişsin."

Genç adam sadece başını iki yana salladı ve elini daha sıkı tuttu. Bu son damla olurken, kız elinde tuttuğu bıçakla sertçe genç adamın elini kesti ve yüksek sesle çığlık attı. Genç adam hırlarken parmakları gevşedi ama kızın elini bırakmadı. "Seni bırakmayacağım," dedi fakat kız dinlemedi ve tekrardan daha sert bir şekilde elinin tersine bu sefer bıçağı sapladı ve kınını itmeye başladı.

Genç adam kızın elini bırakmasaydı o bıçak kızın da eline girecekti ve bunun düşüncesi genç adamın elini serbest bırakmasına, haykırmasına neden oldu.

Kız acıyla nefes alırken elinde duran bıçağa ve parmaklarına bulaşan genç adamın kanına baktı. Bıçağı genç adamın önüne doğru atarken "İnandığım bir tek sen vardın," diyerek gözlerini kapattı. "Artık inandığım hiçbir şey kalmadı."

Genç adam ise dişlerini sıkarken sadece kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Kızın ağacında dallar çoğaldı ve bu dallar nefret ile kini doğurdu; sevgi ve merhametin olduğu tomurcuklar ise genç adama karşı kurudu.

Genç adam ise o zamana kadar ağacındaki dalları kendi elleriyle kırsa da artık o dallarda nefret ve kin büyütecekti; sevgi ve merhametin olduğu tomurcukları ise sonsuza kadar yok etmeye ve kurutmaya çalışacaktı.

Fırtınalar arkasında büyük felaketleri bırakırdı fakat kasırga her şeyi yok ederdi.

Fırtınanın mı, kasırganın mı ortasında kaldığımı bilmiyordum; kimin fırtına kimin kasırga olduğunu ise çözemiyordum. Büyük bir bilinmezliğin ortasındaydım ve bu bilinmezlik, çaresizliği doğururken koşabileceğim tek bir insan bile yoktu.

Belki de geçmişte fırtınalara maruz kalmıştım ve o fırtınalar beni şimdiye uçurmuştu; geleceğim ise büyük bir kasırganın içinde yok olacaktı.

Belki de geçmişte büyük bir kasırganın ortasında yok olmuştum ve yeni biri olarak dünyaya geldiğimde fırtınalara meydan okumaya çalışıyordum.

Evet, kendimi dünyaya yeni gelen biriymiş gibi hissetmeye başlamıştım çünkü zihnimle verdiğim savaş, bana kocaman bir hiçlikle dönüyordu ve aslında oldukça uzun bir süredir bomboş bir zihinle nasıl yaşayabildiğimi, nasıl boyun eğdiğimi anlayamıyordum.

Ben kaçmalara alışıktım, kendi zihnimin yok olmasından bile kaçmış, bunu kurtuluş olarak saymıştım fakat artık bunu istemiyordum.

Zamanımın bütün dilimleri bana aitti, zamanımın dilimlerinden kaçmak yerine onları kabullenmem ve onlarla yaşamam gerektiğini anlayabiliyordum.

Üzerime aldığım kalın battaniyeye rağmen ürperdim ve biraz daha içine sokuldum; İstanbul gitgide daha fazla soğumaya başlamıştı ve bu durum akşam bahçede oturmayı bile engelleyecek hâle gelmişti.

Arkamda kalan evin kapısının açıldığını hissettim ve çenemi dikleştirerek yeni batan güneşin bıraktığı soluk ışığı izlemeyi sürdürdüm.

Amcamla kavga ettikten sonra Korel Erezli'nin evine gelmiştim ve iki gündür burada kalıyordum. Korel davet ettiği zaman karşı koymamış, sessizce onunla beraber evine gelmiştim.

Biliyordu, biliyordum; gidecek başka kimsem yoktu.

Çaresizlikle, belki de acıdığı için bana evini açıyordu fakat acınmak da çaresizliğim de umurumda değildi.

Geçmişimde Korel de vardı, bunu ben biliyordum, emindim ve artık korkusuzca dile getirebiliyordum.

İki günden beri ikimizin de ağzı ev hakkında konuşmak dışında hiç açılmamıştı. Nerede yatacağım, ne yiyeceğimiz dışında hiçbir şey konuşmamıştık ve Korel'in bir şeyler konuşmaktan kaçtığını biliyordum.

Sorgulamamı bekliyordu, üzerine gitmemi istiyordu; o şekilde anlatacaktı belki de fakat bunu yapmak yerine onun bana gelmesini bekliyordum. Gelmeliydi ki ona karşı içim biraz daha yumuşasındı.

Önüme doğru kupa bardağı uzattı ve kahve kokusu genizlerime doldu. "Hava soğudu, içeri neden geçmiyorsun?"

Uzattığı kahveyi aldım ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Böyle daha iyi hissediyorum."

Korel'in arkasını dönüp gitmesini bekledim fakat düşündüğümün aksine o da yanıma açılır kapanır sandalyelerden birini koydu ve elinde tuttuğu kahve bardağıyla hemen yanıma oturdu.

Göz ucuyla ona bakarak, "Kahve mi içiyorsun?" diye sordum. Anlamsız bir soruydu, aslında sorma amacım kahve içtiğine şaşırdığımı göstermekti.

"Evet," dedi ve başını aşağı yukarı salladı. Gözleri güneşin bıraktığı soluk ışıktaydı. "Sert kahveyi epey severim."

Hiçbir şey söylemeden tekrardan önüme döndüm.

Ben koltukta, o kendi yatağında yatıyordu ve geceleri defalarca uyandığına, kendi kendine konuştuğuna, hırladığına şahit oluyordum. Hatta dün gece bu sese uyanmıştım ve bu durum Korel'in zihnini daha fazla merak etmeme sebep olmuştu.

Korel Erezli'yi merak etmeyi acilen bırakmalıydım.

Sanki zihnimi okumuş gibi, "Dün uyurken kendi kendine konuştun," diye mırıldandı. İki günden beri ilk defa farklı bir şeyler konuşuyorduk, ilk defa karşılıklı oturuyorduk. "Bir mektuptan söz ettin, babandan bahsettin."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı çevirip ona baktığımda gözlerinin kısık bir şekilde beni izlediğini fark ettim. Kurumuş yaprak sarısı gözlerinin içini siyahlar büyümüştü ve göz altı morlukları artmıştı.

Buraya geldim geleli aynaya bakmamıştım ama nasıl göründüğümle de hiç ilgilenmiyordum.

"Bilmem," dedim yalana başvurarak. "Genelde rüyalarımı hatırlamam, kafamın içi çok dolu, onunla ilgili olabilir." Sustum, aslında söylememeye karar vermiştim fakat dayanamayarak, "Sen de uykunda çok konuşuyorsun," diyerek karşılık verdim. "Hatta biriyle kavga ediyormuş gibisin, sürekli hırlıyorsun." Onun sesine uyandığımı söylemekten vazgeçtim.

Bakışları tepemde topladığım saçlarıma kaydı. Uzun bir süre baktıktan sonra, "Öyle mi?" dedi sadece ve önüne döndü. Ben de lafı uzatmayarak önümü döndüm ve derin bir nefes aldım.

"Kısa bir zaman sonra gideceğim." Cümlem ile beraber Korel'in başının tekrardan bana döndüğünü hissettim. "Benimle yaşamak zorunda kalmayacaksın."

"Nereye?" dedi fakat sorusunun anlamsız olduğunu fark ettiğinde hafifçe bedenini bana doğru döndürdü ve "Nasıl?" diyerek sorusunu düzeltti. "Tek başına nasıl üstesinden geleceksin?"

Acıyla gülümsedim ve kafamı iki yana sallayarak "Bir insan geçmişini kovalar mı?" diye sordum. "Bir insan geçmişinin peşine düşer mi? Kendisinin geçmişini görmek ister mi? Kendi geçmişimin peşine düşeceğim." Bakışlarımı ona çevirdim. "Geçmişte de tek başıma değil miydim? Tek başımaydım. O yaşlarda üstesinden geldiysem, yine gelebilirim."

Korel'in çenesi, izinin olduğu yer seğirdi ve dişlerini sıktığını anladım. Gözlerine öfkenin parçaları dökülürken "Kendi isteğinle, tek başına gideceksin değil mi?" diye sordu. "Sana bir şey diyeyim mi? Hiçbir sikin üstesinden gelemeyeceksin. Bir yokluğun içine düşeceksin, geçmişini ararken karşına çıkanlar seni mahvedecek ve tekrar aynı noktaya döneceksin."

Korel'in gözlerindeki ifadeyi çözebilmek için uzun uzun gözlerinin içine baktım ve artık Korel'i daha rahat tanımaya başladığımı hissettim; belki de Korel bana karşı çektiği birkaç çitini kaldırmıştı. Bilemiyordum.

"Diyelim ki üstesinden gelemedim Korel, en kötü ne olabilir? Ölür müyüm?" Hayretle yüzüne baktım. "Beni tehdit edecekleri tek bir yakınım bile yok. Ablam ölmüş ve ben bunu bile unutmuşum, bana öldüren kişi hatırlattı. Annem öldü. Babam," duraksadım ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Babam var ya da yok, umurumda değil. Eğer hayattaysa da umarım bir yerlerde rahat nefes alıyordur ama benim elimde kendi canımdan başka hiçbir şey kalmadı. Onu da kaybedeceksem kaybedeyim, umurumda değil."

Korel, elinde tuttuğu kupa bardağı parmaklarıyla daha sıkı sardı ve dişlerini daha fazla kenetledi. Dudakları aralandı, bir şeyler söylemek istedi fakat tekrardan dudakları kapandı ve diyecek hiçbir şey olamadığını fark ettim. O ise, "Hayattan bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Hayattan nefret etmiyorum," dedim karşı çıkarak. "Benim olmayan hayattan nefret ediyorum. Ben kendi hayatımı istiyorum, iyi ya da kötü."

Korel, başını çevirdi ve sessizliğe gömülerek soluk ışığın sönmeye başlamasına odaklandı. "Diyelim ki orada," dedi güneşin battığı yeri göstererek. "Geçmişin orada fakat çok kötü bir durumda. Gördüğünde katlanamayacak durumdasın, o kadar kötü bir geçmiş ki sanki gece de gündüz de yok edemiyor o kötülüğü. Yine de o geçmişi istiyor musun?"

Bir anlığına söylediklerini düşündüm ve ne istediğime çoktan karar verdiğimi hissettim. "O kötülük bana ait," dedim üzerine bastırarak. "Neden geceye ya da gündüze gizleyeyim ki? Yüzleşirim, yüzleştiğimde kaldıramazsam onunla yaşamayı öğrenirim. Peki ya sen Korel Erezli?" diye fısıldadım. "Geçmişin nerede? Hepsi kafanın içinde ve o geçmişle yaşamayı öğrenmişsin. Senin geçmişinin iyi bir geçmiş olduğunu hiç ama hiç sanmıyorum. Görüyorum, hatta hissediyorum."

Okları Korel'e doğru döndürmem onu germişti fakat bunu belli etmek istemiyormuş gibi kahvesinden bir yudum aldı ve yutkunduktan sonra, "Elimde olsaydı," diye mırıldandı. "Bütün geçmişimi değil, tek ama tek bir ânı silmek isterdim çünkü o tek ânı silseydim, diğer kötülükler de olmazdı."

"O an ne diye soracağım ama söylemeyeceksin değil mi?" diye homurdandım. "Yine ve yine cevapsız bırakacaksın çünkü belki bana bir açık kapı bırakırsın ve ben her şeyi çözerim değil mi? Boş versene."

"Bana bak," dedi Korel ve yüzüme doğru eğildi. "Bak bana." Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzünü yakınımda gördüm ve gözlerindeki hayal kırıklığını hissettim. "Geçmişimden kalan hiçbir acıyı silmek istemezdim, geçmişimden kalan hiçbir öfkeyi silmek istemezdim, geçmişimden kalan ve şu siktiğimin vücudundaki hiçbir izi de silmek istemezdim ama," dedi ve başını sağa doğru yatırdı. "Vücudumdaki bütün emareleri silmek isterdim. Benim için izlerim ve emarelerim çok farklıdır."

Eli boşta olan elime doğru kaydı ve gözlerimin içine bakarak "Dokun," diye fısıldadı. Elimi sağ elinin üzerine koydu ve parmaklarıma elinin tersindeki kabarıklıklar çarptı. "Hissediyor musun? Orada emareler var. İşte bu emarelerin oluştuğu ânı silseydim, başka emareler hiçbir zaman oluşmazdı."

Başımı eğip elinin tersine baktım ve parmak uçlarımı o kabarık izlerin üzerinde gezdirdim. Bıçak izleri gibi duruyordu fakat dövmelerinden dolayı görünmeyecek durumdaydı. "Neden sadece emareler?" diye sordum.

Korel, tebessüm etti. "Çünkü onların hisleri var."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve elinin tersinde gezinen parmaklarımın yüzüne dokunmak için sızladığını hissettim. "Geçmişini hiçbir zaman yok etmek istemezdin, değil mi?" diye sordum.

Sustu, uzun bir süre yüzüme baktı ve elini elimin altından kurtarırken, "Hayır," diyerek net bir cevap verdi. "Ben hâlâ geçmişinde yaşayan bir insanım."

"İşte," dedim hiddetle. "Beni anlaman için bir sebep bu Korel. Benim geçmişim komple yok olmuş durumda ve hatırladığım anılar o kadar az ki. Ben varsın gelecekte yaşayayım ama oradaki varlığını hissedeyim."

Korel kahvesinden bir yudum daha aldı ve elini sertçe saçlarına geçirerek, "Peşini bırakmayacaksın," diyerek beni onayladı. "Tamam o halde, geçmişine git."

Nedense içten içe yanımda olmasını istediğimi yeni fark ediyordum ve beni elinin tersiyle itmesi kalbimi kırsa da belli etmeyerek, "Bana hiç yardımcı olmayacaksın, değil mi?" diye sordum. "Oradasın, geçmişimdesin, bunu artık açıkça dile getiriyorum, sen de kabulleniyorsun ama bana yardımcı olmuyorsun. Sana daha fazla öfkelenmemi, kin beslememi istiyorsun. Kendini affettirmek için hiçbir şey yapmıyorsun. Günlerce yanımdaydın, geçmişimle savaşımı izledin fakat hiçbir şey yapmadın. Neden?"

Korel tek kaşını havaya kaldırdı ve "Sorgulamaya başladın demek?" diyerek korktuğum yanıtı verdi. "Ne zamana kadar dayanacaksın diye merak ediyordum."

Öfkeyle elimdeki kahveyi yere koydum ve "Gerçekten mi?" diyerek ona öfkemi belli ettim. "Sorguluyorum diye ben mi suçlu oldum? Resmen benimle oynadın ve bir de beni suçluyorsun. Sana bir şey diyeyim mi? Bu evde fazla bile kaldım. Emin ol dışarısı bu evden daha güvenlidir."

Bir anda oturduğum yerden kalktım ve ani hareketimden dolayı oturduğum sandalye geriye doğru düştü. Umursamayarak Korel'in açık olan evinin kapısından içeriye girdim ve hemen koltuğun yanında duran kıyafetlerle dolu olan çantama doğru ilerledim.

Korel'in peşimden gelmesini ya da beni durdurmasını beklemiyordum fakat aksini gösterdi ve evinin kapısının sert bir şekilde kapanmasıyla beraber, "Dur," diye seslendiğini işittim ve tabii ki durmadım. Dışarıya çıkmış olan birkaç kıyafeti çantaya tıkıştırırken tekrardan, "Dur," dedi ve kolumu kavrayıp kendine doğru döndürdü. "Konuşacağız."

"Hayır," dedim ve geriye doğru dönmek istedim fakat iki eliyle de omuzlarımı kavradı ve dönüşümü tamamen imkânsız hale getirdi.

"Konuşacağız," dedi tekrardan. "Sonra istersen gidersin. İstediğin cevapları sana vereceğim."

Kısa bir an yüzüne baktım, o sırada elimde duran tişörtü koltuğa doğru attı ve beni itekleyerek koltuğa oturmamı sağladı. Aynı şekilde yanıma oturduğunda, "Sor," dedi. "İstediğin cevapları vereceğim."

Karşı koymak yerine oturduğum yerden onun yüzüne bakmak yerine boş boş yere baktım ve dudaklarımdan birkaç kelime çıkmasını bekledim fakat nedense bu sefer sessiz kalmak istediğimi fark ettim.

"Duyacaklarım beni korkutuyor," dedim yutkunarak. "Öğrenmek istediğime eminim ama öğreneceklerimin bırakacağı hisleri kabul etmek istemiyorum."

"Hiçbir şey canını yakmayacak." Gözlerim yerde duran boş, fırlatılmış bira şişesine odaklandı. Kendimi o şişe kadar değersiz hissettiğimi fark ettim. Korel ne düşündüğümü hissetmiş gibi, "Hadi," diye yineledi. "Korktuğun gibi, düşündüğün gibi değil hiçbir şey."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve ona dönerek "Dürüst olacaksın değil mi?" diye sordum. Saçma bir soruydu, yalan söylese bile dürüst olacağım diyecekti fakat düşündüğümün aksine Korel, "Elimden geldiğince dürüst olacağım," diyerek ucu açık bir cevap verdi.

Parmaklarımı avuçlarımın içine doğru kıvırarak ve duyacaklarımdan korkmamaya çalışarak, "Beni geçmişten tanıdığın doğru," dedim. Bir cevap bekliyormuş gibi yüzüne baktım fakat herhangi bir cevap vermedi. Bakışlarımı kaçırmamakta ısrar edince de sadece kafasını salladı. "Beni nereden tanıyorsun? Ailemi nereden tanıyorsun? Ablamı, babamı hatta annemi nereden biliyorsun?"

Düşünerek cevap vermesini bekledim fakat Korel hızlı bir şekilde "Sizi bizzat kendim tanımıyordum," dedi. "Babam ve annem sayesinde sizin aileyi ve seni biliyordum." Susup yüzüme baktı fakat daha fazla cevap beklediğimi fark etmiş olacak ki derin bir nefesi aramızdaki mesafeye yerleştirdi ve konuşmaya devam etti. "Babam doktor biliyorsun, annem ise psikiyatrist. Annen, annemle tanışıyordu. Babanı ise babamdan biliyorum." Kaşları çatıldı. "Baban, benim babamdan yardım istemiş, bir şeylerden kaçtığınızı o zaman öğrenmiştim ama benim için çok da önemli değildiniz. Kulaktan dolma dinlediklerimle biliyordum, seni ve ablanı da o şekilde öğrendim."

Gözlerinin içine odaklandım ve dürüstlüğünü ölçmeye çalıştım; yine aramıza kalın bir çit çekmişti ve kendimi o çiti aşabilecek güçte hissetmiyordum. Dinledim, dinlemeye devam edeceğimi bakışlarımla belli ettim.

Hayır, ona körü körüne inanmayacaktım ama onu dinleyecektim.

"Sakın bizim aileye özel bir durum olarak görme bunu. O zamanlar sizin ailenin durumundan bütün psikiyatristlerin ve doktorların haberleri vardı. Şunu unutuyorsun Minel, sizin ailenin peşindeki bir seri katildi ve o seri katil zamanında bütün gazetelere konu oldu."

"Ve?" dedim bunları boş vererek. "Babam ne için yardım istemiş, annem ve annen nereden tanışıyor?"

Korel'in dudakları içeriye doğru kıvrıldı. "Annem, annenin psikiyatristiydi ve annen bir denek iken onun testlere tabi olmasını engelledi diye biliyorum." Bakışlarını anlık olarak kaçırdı ve bu hareketi gözlerimden kaçmadı. "Babam konusu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun." Verdiğim karşılık Korel'in kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedi sesini yükselterek. "Benden cevaplar istedin ve ben de sana o cevapları veriyorum, bu şekilde mi dinleyeceksin?"

Tekrardan yalan söylediğini belirtmek istedim fakat bunun benim zararıma olacağını fark ederek yeniden sessizliğe gömüldüm.

"Ablanı," dedi ve sustu, ardından ayağa kalkarak daktilosunun olduğu odaya doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra tekrardan geldiğinde bir gazeteyi kucağıma doğru attı. "Ablanı buradan biliyorum. O zamanlar ablanın ölümü bütün gazetelerde çıkmıştı. Ben de bu gazetede görmüştüm, kulaktan dolma bilgileri birleştirmiştim. Sizin aileyi de tanıyınca her şey oturmuştu."

Kucağıma attığı gazete sararmıştı ve oldukça eski bir tarihe aitmiş gibi görünüyordu ve hemen ilk sayfada ablamı bir çocuk havuzunun ortasında yüzü mozaiklenmiş bir şekilde yatarken gördüm. Altında yazanlar Prometheus'un bir canı daha aldığı ve bu sefer kendi yöntemlerine göre yapmadığını söylüyordu. Yutkunmakta zorlanırken yazıda benim, babamın ve annemin baş harflerini görmem kalbimin olduğu yerde parçalanmasına sebep oldu.

Aileden geriye kalan kimsenin ortada olmadığı ve cesedin o şekilde bırakıldığı yazıyordu.

"Ablam o şekilde bırakılmış mı?" diye mırıldandım ve elim kalbime doğru gitti. "Biz nereye kaybolmuşuz?"

"Bilmiyorum," dedi Korel ve bakışlarının elimdeki gazetede olduğunu gördüm. "Halk tarafından bir mezarlığa gömüldüğünü biliyordum ta ki diğer habere kadar." Kucağımda duran gazeteyi havaya kaldırdı ve altındaki gazeteyi gösterdi. "Birisi ablanı gömüldükten beş gün sonra o mezardan çıkarmış."

"Ne?" diye acıyla soludum ve başımı gazeteye çevirdim. Ablamın yüzünün mozaik olduğu vesikalık bir fotoğrafı ve yanında boşluk olan bir yüz ile manşet olduğunu gördüm. Mezarlıktan kaçırılan M.K. isimli genç kızın kim tarafından kaçırıldığının bilinmediği yazıyordu. Mezarlık görevlilerinin o gün hiçbir şey göremedikleri de not olarak düşülmüştü.

"Bu kadar olay," dedim kısık bir sesle ve elimi boğazıma sardım. Ablam orada öylece bırakılmıştı ve kimse tarafından önemsenmemişti. Nefes almakta zorlandığımı hissettim ve gözlerimi tavana doğru dikerek acıyla keskin bir nefes aldım. "Bu gazeteleri ne zamandan beri saklıyorsun?"

"Korhan'ın yeni savcı olduğu zamanlardı," dedi açıklama yaparak. "Ben saklamadım. Onun gazete koleksiyonu vardır ve bu konuyla yakından ilgilenirdi, babam da öyle. Dün onlardan gidip aldım."

Ailemizin yaşadığı vahşetin bu kadar göz önünde olduğunu düşünmemem benim hatamdı. Beni, bizi kim bilir daha kimler tanıyordu?

"O zamanlar bütün savcılar, bütün avukatlar, bütün dedektifler sizin ailenin peşindeydi fakat baban sizi öyle güzel kaçırıyordu ki kimse size ulaşamıyordu. Siz onlar için Prometheus'a ulaşacakları bir anahtar gibiydiniz. Özellikle baban seni öyle bir gizliyordu ki adının ve yüzünün böyle olaylara karışmasını istemiyordu."

"Biz Prometheus'tan kaçıyorduk," dedim ve başımı salladım. "Ama aynı şekilde insanlardan da kaçıyorduk." Kulaklarımda babamın kimseye güvenmemem gerektiği, kimseyle konuşmamam gerektiğini söyleyen cümleleri çınladı.

"Evet, anlıyorum," diye mırıldandım. "Herkesin bizi merak etmesini, bilmesini, araştırmasını anlayabiliyorum ama sizin aileyle farklı bir bağımız varmış. Bunun sebebi neydi?"

Korel sessizce yüzüme baktı ve bir kere kafasını iki yana sallayarak bilmediğini belli etmeye çalıştı. "Peki ya sen?" dedim okları ona döndürerek. "Neden o Anekdot Merkezi'ne benim için geldin?"

Korel kaşlarını çattı ve dudaklarını alaycı bir gülümseme aldı. "Ne?" Yüzündeki şaşkınlık o kadar gerçekçiydi ki kurduğum cümleyi sorgulamak zorunda kaldım. "O Merkez'e senin için geldiğimi mi düşünüyorsun?" Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım ve bu düşüncemin sebebini kendi içimde sorguladım. "Orada dur Turuncu, öyle bir şey yok. Ben o Merkezle kendi hesaplaşmam için geldim, seninle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey tesadüften ibaretti."

"Bu düşünceye inanmamı bekliyor musun gerçekten?" diye sordum ama çoktan kafamın içinde sorgulamaya başlamıştım.

"İnan ya da inanma," dedi omuzlarını silkerek. "Seni, benim hayatımın merkezinde bu kadar hissettiren ne? Neden senin için o Merkez'e geleyim?"

Bir noktada haklıydı. Korel'in hayatında neden kendimi bu kadar önemli hissediyordum ki? "Biz seninle geçmişte tanışmadık mı?" diye sordum fakat bu soru Korel'in olduğu yerde gerilmesine sebep oldu. "Ben sanıyordum ki," dedim çaresiz bir sesle, "biz seninle geçmişten tanışıyoruz ve sen o Merkez'e benim için geldin."

Korel başını çevirdi ve gözlerimin içine bir süre baktı. Bu bakış, gözlerimin içinde, en derinde hissettiğim acıları görebilecek

kadar kaygılıydı fakat bir o kadar da alaycı bakıyordu. Hangi duygunun gerçek olduğunu bilmiyordum fakat Korel, "Öyle bakma," diyerek beni tersledi. "Bana böyle bakmanı yasaklıyorum."

"Nasıl?" dedim ve bakışlarımı düzeltmeye çalıştım fakat Korel'in yüzündeki ifade silinmedi.

"Böyle işte," dedi ve birden ayağa kalktı. "Sanki hayatının anahtarı benmişim gibi, hayatın bana muhtaçmış gibi bakmaktan vazgeç. Senin için o Merkez'e gelmedim. Seninle hiçbir bağımız yoktu, sen sadece gazetelere manşet olan o ailenin zavallı küçük kızıydın. Seni gördüğümde bile ufaktın, sen de ailen de umurumda değildiniz."

Cümleleri bir neşter gibi kulaklarıma değil de sanki kalbime saplandı ve acı içinde gülümsemek zorunda kaldım. "Zavallı kız," dedim söylediğini tekrar ederek. "Bana hiç kimse değil, amcam bile değil, en çok sen beni tanıyormuş gibi yaklaştın; ben bu yüzden seni bir anahtar olarak gördüm." Ben de ayağa kalktım ve üzerine doğru yürüdüm. "Sen de bana öyle bir baktın ki, ben sandım ki gözlerinde geçmişimi yaşatıyorsun. Ben seni ilk gördüğümde de, ilk konuştuğumda da sadece geçmişimin sesini duydum. Bana beni tanıyormuş gibi bakan, bana her şeyin sorumlusu gibi bakan sendin. Beni suçlayamazsın."

Korel alayla yüzüme bakmaya devam etti fakat gerçekten bana bakmıyormuş gibiydi. "Sana öyle gelmiş," dedi acımazsızca. "Geçmişini istemişsin, kendine kurban seçmişsin ve o kurban ben olmuşum. Evet, seni ilk gördüğümde tanıdım ama bu kadar. Senin kafandaki pembe dizi formatında senin için o Merkez'e gelmedim, bilerek senin karşına da çıkmadım. Aksine, benim sürekli karşıma çıkan sendin."

"Korel," dedim ve gözlerimi kapattım. "Lütfen bana dürüst ol. Geçmişimin neresindesin?"

Kapalı olan göz kapaklarıma rağmen hareketlendiğini hissettim ve derin nefesini işittim. Bir süre sessiz kaldı, ardından çenemde elinin varlığı belirdi ve gözlerimi açtığımda yüzü yüzüme o kadar yakındı ki hafifçe irkildim. "Geçmişinin hiçbir yerinde değilim. Biz şu ânın içindeyiz."

"Neden o zaman?" dedim öfkeyle ve çenemi kavrayan elini yakaladım. Tırnaklarım elinin tersine geçerken Korel sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Madem ben sana geldim, neden beni gerçekten kovmadın? Neden beni her fırsatta 'mucizevi' bir şekilde ortaya çıkarak kurtardın? Her şeyden önce," dedim ve tam gözlerinin içine meydan okuyarak baktım, "Neden bana geçmişimi anlatmadın ve her şeyin kendiliğinden ortaya çıkmasını bekledin? Madem ben öylesine zavallı küçük bir kızdım senin için, ilk gördüğün gün gelip neden beni geçmişinden tanıdığını söylemedin. Bu gazeteleri yüzüme atmadın?"

Korel'in çenemi kavrayan eli aşağı doğru indi ve hızlı bir şekilde elini elimden kurtardı. Kurumuş yaprak sarısı gözlerinde yine fırtınalar çıkmaya başladı ve bütün o yapraklar uçuşmuştu. Yapraklar uçarken, yüzüme keskin tarafları çarpıyormuş gibi hissettim ve o korktuğum, tam da aklımdan geçen ve beni yıkan o cümleyi kurdu.

"Sana acıdım."

Tek bir kelime, o kelimenin oluştuğu cümle bir insanın kalbini kanatabilir miydi? Kalbimin tek bir darbeyle kanadığını, parçalandığını ve o parçalardan Korel'in cümlesinin zehrinin aktığını hissettim. Yüzüm acının en koyu rengini alırken susmadı ve devam etti.

"Hiçbir şeyi hatırlamıyordun, oradaydın, hayatındaydın. Hatta bana geçmişi hatırlamak isteyip istemediğini bile bilmediğini söyledin. O kadar acınası bir haldeydin ki, sana geçmişini söyleyemedim."

Bir ses zehirli olabilir miydi? Sesi zehirliydi, her konuştuğunda parçalanan kalbimin üzerine katran dökülüyordu. Susmadı ve devam etti.

"Ve kimsesizsin," dedi kelimenin üstüne basarak. "Yanında kimse yok. Seni geçmişinle yüzleştirmek, kimsesizliğinle bir kez daha yüzleştirmek demekti."

Bir bakış bu kadar zehirli olabilir miydi? Bakışları zehirliydi. Bana öyle bir bakıyordu ki, kendimi dünyanın en acınası kadını

gibi hissetmiştim; o kadar acınasıydım ki gözünde bu beni büyük bir gerçekle yüzleştirmişti.

"Biliyor musun?" dedim ve boğazımın acıyla kuruduğunu hissettim. "Kimsesiz olduğumla yüzleşmek, acınacak durumda olduğumla yüzleşmekten daha az canımı yakardı." Geriye doğru bir adım attım ve onun merkezinden dışarıya doğru çıktım. "Korel," dedim ve adını söylerken sesimin titrediğini hissettim; ilk defa, uzun bir süre sonra ilk defa gözyaşlarım akmak için savaşa girmişlerdi. "Hiçbir zaman beni zavallı bir kız olarak gördüğünü ve acıdığını unutmayacağım ve bir daha beni asla zavallı bir kız olarak göremeyeceksin. Bana bir daha asla acıyamayacaksın."

Korel'e arkamı döndüm ve tam karşıma doğru bakmaya başladım. Kısa bir zaman öyle durduktan sonra Korel'in, "Gerçeklerle yüzleşmek sana hep zor geliyor," dediğini duydum. "Sana ayna olmam senin hep zoruna gidiyor ama ben tamamen dürüsttüm ve sana ayna oldum. Kendinden kaçamazsın."

Bunu istemiyordum, ağlamak istemiyordum. Şimdi bu konumdayken ağlayıp daha fazla acınası bir hâle gelmek hiç istemiyordum, gözyaşlarım ise inatla akmıyorlardı.

Cevap vermedim ve kıyafetlerimi tıkıştırdığım çantama doğru ilerledim; biliyordum ki cevap verirsem sesim titreyecekti, konuşmaya devam edersem bir damla yaş belki de inadı bırakıp akacaktı.

Ben o bir damla yaşı öldürmek için dilimi bile koparmak istiyordum.

"Gidecek misin?" dedi Korel ve bir eliyle çantamı tuttu. Başımı eğdiğim yerden kaldırmadım ve sertçe yutkundum. "Gidecek yerin yok, bir süre burada kalıp yolunu çiz. Sonra istersen gidersin."

Hiçbir şey söylemeden kafamı aşağı yukarı salladım ve düşüncelerime bir yön vermeye çalıştım. "Burada kalmamı da bana acıdığın için mi söylüyorsun?" diye sordum sadece. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duymuş olabileceğinden bile şüphelendim.

"Hayır," dedi net bir sesle. "Bu acıma değil. Gidip bir otelde kalman yerine burada kalmanı istiyorum sadece, o kadar."

Düşüncelerimin arasından sıyrılan bir çığlık, bütün dürüstlüğüyle karşımda dikildi ve ulaşmak istediğim geçmişte elimde olan tek yolun Korel'in yanında kalmak olduğunu söyledi. Başka hiç kimse ya da hiçbir şey beni geçmişime götürecek yolu göstermezdi.

Korel Erezli'nin yanında kalmaya devam edecektim ama bu sefer ben de planlarıma göre hareket edecektim, ben de bu sefer çıkarlarımı göz önüne alacaktım.

Korel Erezli'yi kullanacaktım.

Başımı kaldırıp bir süre sonra ilk defa yüzüne baktım ve ilgiyle bana baktığını gördüm.

Gözlerinin içine her baktığımda böyle hissetmeme sebep olan neydi? Ne olursa olsun, Korel'e ne zaman baksam aynı duyguyu hissedecekmişim gibi geliyordu.

Yoğun bir histi, tahmin edemeyeceğim kadar büyük bir duyguydu ve ne yaparsam yapayım yine de o duyguya teslim olacakmışım gibi hissediyordum.

"Kalacağım," dedim tek bir nefesle. "Sen de bana yardımcı olacaksın."

"Bildiğim her şeyi anlattım."

Hayır, Korel Erezli bana her şeyi anlatmamıştı, bunu biliyordum. Belki de Korel Erezli bana her şeyi bütün dürüstlüğüyle anlatmamıştı çünkü artık ona körü körüne inanmayacaktım. Çizdiği yollardan yürürken, kendi çıkarımlarımı yapacaktım.

Dikenli yolları benim için çizecekti, ben o dikenli yollardan geçerken onu da yanımda götürecektim ve Korel Erezli'nin unuttuğu bir şey vardı; bir gün geçmişimi kendim hatırlarsam eğer o dikenli yollarda artık benim değil, onun canı yanacaktı çünkü artık dikenler bana batmayacaktı.

Korel Erezli'ye ben de artık tamamen dürüst olmayacaktım.

"Sen anlattın," dedim ve çenemi dikleştirdim. "Korhan Erezli ve babanla konuşmak istiyorum. Bunu sağlayabilir misin?"

Korel yüzüme dikkatli bir şekilde baktı ve "Bunu isteyeceğini biliyordum," dedi.

"Yani?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Onlar da beni tanıyor hatta anlattığına göre senden daha iyi tanıyorlar. Bunu sağlayacak mısın?"

Korel'in karşı çıkmasını bekledim fakat "Onlarla konuşurum," diyerek başını salladı. "İsterlerse onlarla da konuşursun."

"Konuş," dedim hiddetle. "Hemen şimdi. Artık daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Birkaç gün içinde Eskişehir'e, fotoğrafın arkasındaki adrese gideceğim. Oraya gittiğimde boş bir kafayla gitmek istemiyorum."

İç sesim, kendimi bilerek kasırgaların ortasına attığımı söylüyordu fakat umurumda değildi. Hangi yoldan yürümemi istiyorlarsa o yollardan yürüyecektim; ortada kocaman bir yanlış, kocaman bir yalan olabilirdi ama elbet ufak bir doğruyla karşılaşacağımdan emindim.

Korel gözlerini devirdi ve kafasını iki yana sallayarak hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Tekrardan daktilonun olduğu odaya gitti ve kapısını kapattı. O oda bana Korel'in kâğıtlara yazdığı alfabeyle bana verilen mektuptaki alfabenin aynı olduğunu tekrar tekrar hatırlattı.

Bunu sormayacaktım, bunun peşine kendim düşecektim.

Buzdolabına doğru ilerledim ve kapağını açtığımda sadece alkolle karşılaştım. Kaşlarım çatılırken, rafta duran tekila şişesini aldım ve dolaplardan bir tanesini açarak küçük tekila bardaklarından aldım. Buzdolabını ayağımın tersiyle kapattıktan sonra yarısına kadar inmiş olan tekila şişesinin kapağını açtım ve küçük bardağa doldurdum.

Keskin koku burnumu doldurdu ve yüzümün ekşimesine sebep oldu fakat bunu umursamadım, kafamın içindeki seslerin biraz yumuşamasına ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Sanki ayık kafayla hiçbir şeyin farkında olamayacakmışım gibi hissediyordum.

Korel Erezli'yi daha net anlamaya başlamıştım; sürekli sarhoş olmak istediğimi fark ettim.

Bardağa doldurduğum tekilayı limonsuz ve tuz olmadan kafama diktim ve "Iyy," diye yüzümü buruşturdum ancak birkaç

saniye sonra boğazıma bıraktığı yanmanın hoşuma gittiğini fark ettim. İkinci bardağı da doldurdum ve düşünmeden onu da kafamı diktim. Ağzımın içinde bıraktığı yanma hissi yüzümün gülümsemesini sağladı.

Ben üçüncü bardağı doldururken, Korel girdiği odadan çıktı ve benimle göz göze geldikten sonra bakışları önümde duran şişeye kaydı. Gözleri şaşkınlıkla aralanırken, omuzlarımı silktim ve üçüncü bardağı da kafama diktim.

İlk baştaki kadar kötü gelmeyen tat yine de hafifçe midemi bulandırmaya başlamıştı ve boğazımdaki yanma daha fazla artmıştı.

"Yok artık," dedi Korel ve güldü. "Hadi oradan. Ne yapıyorsun sen?"

"Korel Erezli oluyorum," dedim ve bir adım atmak istediğimde zihnimin hafifçe uyuştuğunu hissettim. "İyiymiş."

Korel, çıktığı kapıyı kilitledi ve bana doğru yürümeye başladı. O odanın kapısını her zaman kilitli tutuyordu.

"Demek artık kafanı ayıkken kaldıramıyorsun aynı benim gibi," dedi dalgayla ve yanıma geldi. Masada duran tekila şişesini eline aldı ve hiç ummadığım anda kafasına dikerek birkaç yudum aldı. Şişeyi indirirken elinin tersiyle ağzını sildi. "Düşün, ben de ne kadar kaldıramıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Bu kadar Korel Erezli olamam sanırım," dedim ve omzumu indirip kaldırdım. "Konuştun mu?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet." Tekila şişesinin kapağını kapattı ve buzdolabını açarak şişeyi dolaba koydu. "Sarhoş olmanı istemiyorum çünkü bu akşam dördümüz yemeğe çıkacağız."

Gözlerim irileşti ve "Hemen bu akşam," diyerek onay bekledim. Kafasını salladı. "Vay." Gülümsedim. "Bu kadar hızlı olmanı beklemiyordum."

Korel küçük bir çocuk gibi güldü ve "İkisi de seninle konuşmaya meraklı zaten," dedi. "Onlar için hâlâ bir cevher gibisin."

"Öyle mi dersin?" dedim onun klasik cümlesini tekrar ederek. "Keşke onlara sorgulayan tarafın benim olacağımı da söyleseydin."

Korel ikinci defa gözlerini devirdi ve dediğimi duymazdan gelerek "Büyük ihtimal çok abartı, şık, para kokan bir yere gideceğiz," dedi. "Babam paspallıktan, kuralsızlıktan hoşlanmaz. Kuralları olan bir adamdır. Şık bir şeyler giyin."

"Yok ya?" dedim küçümseyerek. "Bana ne senin babanın nasıl insanlarından hoşlandığından, nasıl kuralları olduğundan? Ben kendim gibi gideceğim, ona göre hareket edemem."

"Turuncu," dedi ve bıkkın bir nefes verdi. "Eğer babamın seni ciddiye almasını istiyorsan, babamın seni önemsemesini istiyorsan, babamın seni dinlemesini istiyorsan onun istediği gibi davranmak zorundasın. Babamı tanımıyorsun, o tanıdığın kimseye benzemez." İşaretparmağıyla şakağımdan itekledi. "Çalıştır saksıyı. Eğer bir şeyler istiyorsan kendinden ödün vermeden o şeyi alamazsın."

Kaşlarım çatıldı. "Babanı gördüm," diye homurdandım. "Soğuk, mesafeli ve insanları bozmak için fırsat kollayan bir adam gibi, ayrıca yanıma şık hiçbir kıyafet almadım, kotum ve tişörtümle gideceğim."

"Babam başkalarının ne düşündüğünü umursar," dedi ve o saniye babasına karşı olan duygularını ölçmeye çalıştım. "Götüreceği yer eminim tanındığı bir yer olacaktır. Senin o şekilde gitmen onun da kötü görünmesine sebep olur. Bir kere karşı çıkmadan ayak uydursan ne olacak?"

Yüzüne baktım ve "Korel," diye şaşkınlıkla soludum. "Sen kuralları olmayan, kimseyi dinlemeyen bir adamsın ama babanın sözünü dinliyor, o ne istiyorsa yapıyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Ondan korkuyorsun."

Korel'in çenesi seğirdi ve kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Haddini bil!" diyerek terslendi. "Kendi geçmişinin peşine düşerken beni de mi merak etmeye başladın yine?" Sorusu balyoz gibi başıma indi. "Ayrıca ondan korkmuyorum ve söylediğim cümleyi yineliyorum: Eğer bir şeyleri istiyorsan kendinden ödün vermeden o şeyi alamazsın."

"Seni artık merak filan etmiyorum." Yalan söylemiştim, onu deli gibi merak ediyordum ama artık bunu yansıtmaya niyetim yoktu. "Tek derdim kendimle, sen umurumda bile değilsin. Ayrıca anlamıyor musun? O tarz bir kıyafetim yok. Ne yapacağım? Kendime kıyafet mi dikeceğim?"

"Hım," dedi çenesini kaşırken ardından dalgayla söyleyeceği bir cümle olacağını anladım. "Duygu'nun birkaç kıyafeti var bu evde, onlardan giymek ister misin?" Yüzümün renginin değiştiğini hissettim, o da görmüş olacak ki muzip bir ifadeyle güldü. "Gerçi onun etekleri bile sana elbise olur."

"Ha ha ha," diyerek elimi karnıma götürdüm. "Mizah seviyen eksilerde sürünüyor. Sen de babanın yanına giderken papyon tak, cuk oturur şu esprilerine."

Elini saçlarına geçirdi. "Tamam," diyerek konuyu kapattı. "Üzerime bir şeyler giyeyim sonra çıkıp sana kıyafet alalım, oradan yemeğe geçelim."

"Yok artık ya," diye homurdandım ve mutfaktaki sandalyeye oturdum. "Cidden inanamıyorum."

Korel yatağının yanındaki dolaba doğru ilerlerken, "İnan inan," diye mırıldandı. "Korel Erezli'nin dünyası bu, tekila şişesinden iki üç bardak içmeye benzemez."

Giysi dolabını açtı ve bir süre dolabın içine baktıktan sonra gömlek çıkardığını gördüm. Orada daha fazla bulunmamak için banyoya doğru ilerledim ve ona arkamı döndüm. Banyodan içeriye girip kapıyı kapattığımda Korel'in arkamdan sessizce bir şeyler söylediğini duydum fakat duymazlıktan geldim.

Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra aynada kendimle göz göze geldim ve iki günden beri ilk defa kendime baktığımı fark ettim.

Göz altlarım mosmor olmuştu ve gözlerimin içi kıpkırmızıydı. Yanaklarım büyük ihtimal alkolden dolayı al aldı ve saçlarım dağınık bir şekilde yüzüme dökülüyordu. Dudaklarım hiç olmadığı kadar çok kurumuştu.

Kaşlarımı çattım ve saçlarımı parmaklarımla taradıktan sonra -Korel'in tarağı yoktu- sağa yatırarak açık bıraktım. Yüzümü bir

kere daha yıkadıktan sonra banyodan çıktım ve o an Korel'in de banyoya doğru ilerlediğini gördüm.

Gözlerim kocaman açılırken, dudaklarım aralandı ve "Yok artık," diye şaşkınlığımı belli ettim.

Altında siyah bir pantolon vardı ve pantolon kot değil, keten kumaştandı. Uzun bacaklarını ortaya çıkaran pantolonun üzerinde askeri yeşil, keten bir gömlek vardı. Gömleğini pantolonun içine sokmuştu ve kemer takmıştı. Evet, o gömleği pantolonun içine sokmuştu. Boynundaki siyah kravatı takmakla uğraşırken başını kaldırıp bana baktı ve yüzümdeki şaşkınlığı gördü.

Gömleğin boynundan dışarıya doğru uzanan dövmeleriyle, saçlarının dağınık görüntüsüyle ve bu tarzıyla... Korel ile dalga geçmek istedim fakat bunu istesem de başaramadım.

Korel Erezli gerçekten çok çekici görünüyordu.

"Ne bakıyorsun cüce?" dedi kaşlarını çatarak. Çekici göründüğünün farkında bile değildi; hep dağınık olan o saçları bile gözlerime bu kıyafetleriyle daha çekici gelmişti. Bakışlarımı bedeninden ayırmakta zorlanırken yüzündeki kızgınlığın farkındaydım. "Biraz daha öyle bakarsan boyunu biraz da ben kısaltacağım."

"Hiç," dedim ve elimle dudaklarıma takılan tebessümü kapatmaya çalıştım. "Şaşırdım sadece, ilk defa seni böyle görüyorum. Çok ciddi ve..." Kelimeyi bulamadığım için sustum.

"Ve?" dedi. "Komik mi görünüyorum?"

Sadece "Hayır," dedim ve konuyu kapattım.

"İyi," dedi ve halinden kıyafetinden hiç mutlu olmadığını ses tonundan anladım. "Beş dakikaya çıkalım, geliyorum hemen."

Beş değil yaklaşık üç dakika sonra Korel banyodan çıktı ve dağınık olan saçlarını düzelttiğini fark ettim. Kravatını ise yamuk bir şekilde bağladığını gördüğümde içten bir şekilde kahkaha attım.

Korel'in kaşları çatıldı ve "Ne gülüyorsun?" diye öfkeyle soludu.

"Kravatını düzelt," dedim gülüşümün arasından. "Bu kadar mutlu olmadığını da belli etmesen keşke."

Korel, cevap vermek yerine kravatını düzeltti ve dış kapıya doğru yürüdü. Ben de peşinden ilerledim ve yüzümdeki gülümseme bir an bile silinmedi. Ben motosiklete doğru yürürken, Korel, evin arka tarafında duran taksiye doğru ilerlemeye başladı.

"Motosiklet?" dedim dudaklarımı bükerek.

"Tekrardan pembe külot krizini mi yaşayalım?" diye sordu ve kızarmama sebep oldu. Gülüşüme karşı yaptığı bu darbe yüzümdeki ifadenin değişmesine sebep oldu ve kaşlarımı çattım.

"Taksi çağırdım."

Taksiye bindiğimizde Korel bildiğim bir alışveriş merkezinin adını taksi şoförüne verdi ve başını pencereye doğru çevirerek dışarıyı izlemeye başladı. Ben de konuşmaya çalışmayarak aynı şekilde dışarıyı izlemeye başladım.

Kısa bir süre sonra alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde arabadan ilk inen Korel oldu ardından ben indim. Beraber alışveriş merkezinden içeriye girdiğimizde onun da benim de ağzımı bıçak açmıyordu.

"Nasıl bir kıyafet giyeceğimi bilmiyorum," dedim dürüstlükle. "Böyle şeylerden pek anlamam, yardımcı olacak mısın?"

Korel sanki başka bir dil konuşmuşum gibi bana baktı ve ağzının içinde İspanyolca birkaç kelime döndürdükten sonra "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Oradan modacı gibi mi görünüyorum?"

"Ofl" dedim öfkeyle ve önden yürümeye başladım. Alışveriş merkezinin içi çok kalabalık değildi fakat birkaç kişiye çarpmak zorunda kalmıştım ve arkamdan söylendiklerini duydum. Birkaç kadının da Korel'e ilgiyle baktığını görmüştüm; Korel ise bunun farkındaysa bile farkında değilmiş gibi davranıyor olmalıydı, bundan adım kadar emindim.

"Tamam, dur," dedi ve kolumu kavradı. "Dans ettiğimiz yere giderken güzeldin, o tarz bir şeyler bakabiliriz."

Gözlerim kocaman açılırken "Sen bana iltifat mı ettin?" diye sordum ve kelime defalarca kafamda döndü. "Güzeldin mi dedin?"

Korel'in yüzü değişti ve "Elbise iyiydi," dedi ardından toparlamaya çalıştı. "Şık işte. Olmuştu." Elini düzeltmeye çalıştığı saçlarına geçirdi ve karıştırarak o düzgün halini bozdu. Korel'in saçlarını dağılmış daha çok seviyordum. "Gel, şuraya bakalım."

Hemen karşıdaki mağazaya soktu ve bu mağazayı da fiyatlarını da bildiğim için yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. "Burası çok pahalı, bütçeme uyacağını sanmıyorum."

Korel güldü ve "Hadi," diyerek beni omzumdan itekledi. "Mağaza mağaza gezelim mi istiyorsun? Gürkan'ın kredi kartı bende, onunla öderiz."

Elimi alnıma çarptım ve "Daha kimlere kimlere rezil olacağım?" diye homurdandım. "Gürkan'a da elbiseyi kendime aldım dersin artık."

Korel sinirlendi ve bir şey söylemek için ağzını açtığında mağaza çalışanı yanımıza geldi. "Merhaba, yardımcı olmamı ister misiniz?" Göz ucuyla Korel'e baktı ve baştan aşağı süzdü. "Hoş geldiniz."

Korel sadece başını salladı. "Çok iyi olur," dedim ellerimle oynayarak. "Biraz acelemiz var ve şık, bedenime uyan bir elbise arıyorum. Uygun bir elbise bulabilir miyiz?"

Kız bakışlarını Korel'den ayırdı ve bana bakıp baştan aşağı süzdü. Büyük ihtimal kafasının içinde Korel ile benim boy farkımızı ölçüyor, kendi kendine dalga geçiyordu. Uzakta kalan iki çalışan da bizi izliyordu. Biz bu mağazadan çıktıktan sonra epey dalgamızı geçeceklerinden emindim.

"Tabii," dedi kadın. "Boyunuz kaçtı?"

Korel'in homurdandığını hissettim ve başımı çevirdiğimde sırıttığını gördüm. "Bir altmış," dedim sadece kızın duyabileceği şekilde ve tabii kız duymadı. Tek kaşını kaldırıp tekrardan duymak istedi.

"Bir altmış," dedi Korel arkadan atlayarak.

Öfkeyle gözlerimi açıp kapattım fakat kız dalgayla bakmak yerine saygılı bir şekilde yanımızdan ayrıldı, kıyafetlerin asılı olduğu raflara doğru ilerledi.

"Sana ne benim boyumdan koca adam," dedim dişlerimi sıkarak. "Zürafa."

"Falan filan," dedi Korel ve alayla bakmayı sürdürdü.

Kız yanımıza üç tane elbiseyle gelip beni giyinme kabinine doğru yönlendirdi. Korel'e arkamı dönüp kızla yürürken arkamdan baktığına adım gibi emindim.

Kız, kabinin içindeki askıya üç tane elbiseyi astı ve kabinden dışarı çıkarak geçmemi bekledi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra kıza doğru döndüm. "Kıyafetlere uygun topuklu ayakkabı da varsa getirir misiniz?" dedim sevecen bir sesle. "Sevgilimin boyuna yetişmek değil amacım ama yanında biraz daha uzun görünmek hoşuma gidiyor." Canım eğlence istemişti ve kızın değişen yüz ifadesi daha da eğlenmemi sağlamıştı. "O beni böyle daha çok sever ama ben topuklu ayakkabılarla daha rahat hissedeceğim." Korel bizi uzaktan izliyordu.

Kızın gözlerinin içinden hayal kırıklığı geçerken bütün umutlarının yıkıldığını da gördüm. Birazdan ben kıyafetlerimi denerken diğer çalışanların yanına gidip bunu paylaşacağını da adım gibi biliyordum.

"Tabii ki," dedi kız. "Siz kıyafetleri deneyin, ben ayakkabıyı getiririm. Kaç numara giyiyorsunuz?"

"Otuz beş," dedim ve sıcak bir tebessümle beraber kabinin kapısını kapattım.

Gözlerim elbiselere doğru kaydığında ikisinin siyah bir tanesinin de krem rengi olduğunu gördüm.

Krem rengi olandan vazgeçtim çünkü açık renk giymek istediğimi hiç sanmıyordum. Siyah olanı elime aldım ve modeline bakmadan üzerime giydim. Aynaya baktığımda dudaklarım aralandı ve kendimi ilk defa böyle gördüğüme kanaat getirdim.

Siyah elbise dizlerimin hizasındaydı; önünde ve arkasında oldukça derin bir yırtmaç vardı ve elbisenin üstü dar, göğüslerimi belli edecek kadar yapışmıştı. İnce bir ipin tuttuğu elbisenin sırtı derin bir dekolteyle açıktı. Elbisenin şıklıktan öte seksi olduğunu görmek, çalışan kıza karşı dişlerimi sıkmama neden oldu. Rezil

olmam için bana böyle bir kıyafet getirdiğinin çünkü yakışmaya-cağından emin olduğunun farkındaydım.

"Hanımefendi?" dedi çalışan kız kapıdan. "Ayakkabıları ka-pının önüne bırakıyorum."

Hiçbir şey söylemedim ve kapıyı hafifçe açarak yerdeki siyah stilettoları aldım ve kapıyı sertçe kapattım. Ayağıma ayakkabıları giyerken kaç kilo verdiğimi düşünüyordum. Bedenim oldukça za-yıf görünüyordu.

"Hadi!" diyen Korel'in sesini duydum, ses tonu öfkeli geli-yordu. "Saatlerce seni mi bekleyeceğim ben?"

"Bilemiyorum Korel," dedim tereddütle. "Bu elbise çok şey oldu bana," söylenmek istemedim ve sustum. "Çıkıyorum şimdi."

Önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım ve aynaya sırtımı dönerek kabinin kilitli olan kapısını açtım.

Gözüme ilk uzaktan gülerek bakan çalışan kız çarptı fakat gü-lüşü anında yüzünde soldu ve kaşlarını kaldırdı. Korel kapıyı, "Aç-sana şunu," diye homurdanarak itekledi ve o an göz göze geldik.

Korel baktı, başını çevirdi ve bir daha baktı. Evet, ilk defa böyle bir sahneyi canlı canlı yaşıyordum ama bunu yaptı. Ayak-kabılarımdan başlayıp yukarıya doğru tırmanırken bakışları kı-sıldı ve gözleri arkamda kalan aynadan sırtıma çarptı.

"Bu çok..." dedim ve avuçlarımı tırnaklamaya başladım. "Yani bilemiyorum. Çok mu fazla oldum?"

Korel hiçbir şey söylemeden izlemeye devam etti, gözleri bir sırtıma çarpıyordu, bir yüzüme bakıyordu. Etek kısmındaki yırt-maçla bakıştığında dudaklarından çıkan tek kelime ise, "Büyü-müşsün," oldu. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Artık o küçük kız değilmişsin, yeni fark ediyorum."

Beni yeni mi görüyordu gerçekten? Tek bir elbiseyle bütün ço-cukluğum gitmiş miydi, yoksa Korel'i dürten bu elbise mi olmuştu?

"Bence güzel oldu," dedi çalışan kız ve Korel'e baktı. "Sevgili-niz onu topuklu ayakkabı olmadan da beğendiğinizi söyledi ama topuklu ayakkabıyla da çok şık oluyor."

Çalışan kızın yüzüne baktım ve yanaklarıma kanın sıçradığını fark ettim. Kızın bunu bilerek yaptığına emindim.

Korel'in kaşları havalandı ve dudağı sağ tarafa doğru kaydı; yüzünde bir tebessüm oluştu. Bakışlarımı Korel'den utançla ayı-rırken Korel, "Öyle," dedi çalışan kıza. Beni bozmadı, Korel ilk defa beni rezil etme girişimine girmedi ve yaptığımı kabullendi.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunun farkında olarak, "Ben bunu çıkarayım artık," dedim fakat Korel hızlı bir şekilde, "Hayır," diye karşı çıktı. "Alıyoruz."

Hiçbir şey söylememe fırsat vermeden kasaya doğru yürüdü ve cebinden cüzdanını çıkardı. Peşinden yürümeden önce kabin-deki kıyafetlerimi almak istedim fakat Korel çalışan kıza dönüp samimi bir sesle, "Bu kıyafetler burada kalsa olur mu?" diye sordu. "Acelemiz var da."

Sesi o kadar yumuşak, o kadar samimi geliyordu ki şaşırma-dan edemedim.

"Tabii ki," dedi çalışan kız. "Sevgiliniz çantasını alırsa mem-nun kalırız, böyle konularda yük almak istemiyoruz."

Korel bana döndü ve üzerimdeki kıyafete hiç de uymayan çantayı işaret ederek almam gerektiğini belli etti. Dışarı çıkarken üzerime aldığım ince ceketi ve çantamı elime alarak Korel'in ya-nına yürüdüm.

Korel, yüklü miktarda parayı karttan çektirdi ve işimizi hal-lettikten sonra mağazadan çıktık. Ayakkabılarımdan dolayı yürü-mekte zorlanıyordum ve yavaş yürümeye çalışıyordum; Korel de şaşırtıcı derecede bana ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ona hiçbir şey söylemeden rastgele alışveriş merkezindeki bir lavaboya girdim ve ellerimle lavabonun kenarlarına tutunarak ken-dime baktım. Elbisem ne kadar çekici dursa da yüzümdeki renk gitmişti ve oldukça halsiz görünüyordum.

Çantamdan çıkardığım birkaç makyaj malzemesiyle dudak-larımı ve yanaklarımı renklendirdim, ardından lavabodan dışa-rıya çıktım.

Korel yüzüme yaptığımı fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi ve yürümeye devam ettik.

Elimdeki çantayı siyah ceketimle kapattım ve bu şekilde daha şık görüneceğime karar verdim. Alışveriş merkezinden dışarıya çıktığımızda Korel'in taksi çağırmasını bekledim fakat Korel, bir arabaya doğru yürümeye başladı ve ben de peşinden ilerledim.

"Merhaba Korel Bey," dedi takım elbiseli bir adam. "Babanız sizi restoranda bekliyor."

Lanet olsun, bu kadarı fazla değil miydi? Korel'in gerçekten böyle bir hayatı mı vardı? Hayır, Korel bu hayatı kabul etmiyordu. Belki de babasının, abisinin kredi kartlarını bile kullanabilirdi ama bunu bile tercih etmiyordu.

Korel başıyla selam verdiğinde takım elbiseli adam başıyla beni de selamladı. "Merhaba Minel Hanım." Lüks arabanın arka kapısını açtı ve geçmemi bekledi.

"Merhaba," diye şaşkınlıkla soludum ve arabadan içeriye girdim. Hemen arkamdan Korel de bindiğinde adam kapıyı kapattı.

"Korel," dedim sessizce ama bağırıyormuş gibi çıktı sesim. "Ne bu? Senin baban mafya filan mı?"

Korel kafasını iki yana salladı. "Korel Erezli'nin dünyası," dedi. "Bu da ailemin dünyası."

Takım elbiseli adam sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı hareket ettirdi.

"Bu kadarı çok fazla ama," dedim ve kaşlarım çatıldı. "Siz bu kadar zengin misiniz?"

"Ben hariç ailem lüksü çok sever," dedi Korel. "Babamın zenginliği sadece doktorluğundan gelmiyor. O lüks için yaşar, hayatı bu şekilde olmasaydı da olsun diye elinden geleni yapardı."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve sürücü koltuğundaki adam duymasın diye biraz daha eğilerek, "Sen neden böylesin peki?" diye sordum.

Korel, başını çevirip bana baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben o çerçevelerin içine yapay fotoğraflar koymak yerine boş bırakıyorum; babam ise yapay fotoğraflarla o çerçeveleri süslüyor."

Gözlerimin içine biraz daha derin baktı. "Ama hepimiz özümüzde aynıyızdır."

Köprüden karşıya geçtiğimizi fark ettiğimde oldukça uzak bir yere gittiğimizi anladım. Zaman geçtikçe Korel olduğu yerde daha fazla kıpırdanıyordu ve daha çok geriliyordu. Hava oldukça serindi ama ensemin terlediğini hissediyordum. Oturduğum zaman elbisemin yırtmacı biraz daha yukarı çıkmıştı, bakışlarımı o tarafa kaydırmamak için elimden geleni yapıyordum.

Ben de gerildiğimi hissettiğimde, "Birazdan varmış olacağız," dedi sürücü koltuğundaki adam. "Kusura bakmayın, trafik vardı."

"Sorun yok." Korel'in net yanıtı olduğum yerde kıpırdanmama ve nefes alışverişimi düzeltmeme sebep oldu. Bakışlarının bana döndüğünü hissettim. Yüzüme kısa bir süre baktı ardından bakışları, bedenime ve elbisemin yırtmacının yükselerek baldırıma kadar çıkan tarafına odaklandı. Bakışları kısıldı, gözlerini çekmek istermiş gibi bir hareket yaptı fakat en sonunda "Minel," dedi ve sustu. Ona dikkatli bir şekilde bakarken, elimi bacağıma koyup kapatmaya çalıştım ama zordu. "Bu yırtmaç yırtılıyor mudur?"

"Ne?" dedim ve sesim biraz daha yüksek çıktı; dikiz aynasından adam bize baktığında kısık bir sesle devam ettim. "Yırtılıp beni rezil edecek gibi mi görünüyor?"

Korel, elbiseye bakmaya devam ederken, "Aslında onun için sormamıştım," dedi ve konuyu ebediyete kadar kapatma kararı aldı. Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da utanç, bedenime uğradığında hızlı bir şekilde yüzünden yüzümü ayırdım.

Birkaç dakika sonra boğazın hemen yanında oldukça şık bir restoranın önünde durduğumuzda şoför arabadan indi ve hızlı bir şekilde kapımı açarak inmemi bekledi. Korel diğer taraftan kapısını kendisi açıp inerken ben de inip ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Adam başını bir kere indirip kaldırdı ve biz indikten sonra tekrardan arabaya bindi.

Korel'in yanına yürüdüğümde hemen karşısındaki restorana baktığını fark ettim. Yanında durdum ve ben de aynı şekilde

bekledim. Bir süre durduktan sonra "Bana söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?" diye sordum. "Vereceğin hiçbir akıl yok mu?"

"Yok," dedi Korel. "Bunu kendin istedin, kendin çaresine bakacaksın ama bir şeyi unutma," diyerek yüzüme döndü. "Onların damarına ne kadar basarsan, onlar da senin damarına o kadar basar. Yapaylığa yapaylıkla karşılık ver, gerçekçi olursan ve gerçek yüzünü onlara gösterirsen istediğin hiçbir cevabı alamazsın."

Başımı aşağı yukarı salladım ve dayanamayarak, "Yanımdaki varlığın bana güç veriyor," diye fısıldadım. "Sen olmasaydın gece benim için çok zor geçerdi."

Yürümeye başladık ve restorandan içeriye girdik. "Dur bakalım," dedi Korel ve kolunu hafifçe açarak koluna girmemi istedi. "Gece daha başlamadı, belki de yanında hiç olmayacağım."

Davetine karşılık verdim ve düşünmeden koluna girdim. Beraber restorandan içeriye girdiğimizde bizi bir adam karşıladı ve Korel'i tanıyarak masayı gösterdi. Tam o sırada ise Korhan Erezli ve Cüneyt Erezli ile göz göze geldik. İkisi de yan yana oturuyordu ve doğruca bize bakıyorlardı. Gördüklerinde ikisi de aynı anda ayağa kalktılar ve biz olduğumuz yerde durduk.

Korel ile birbirimize baktık, aramızda sözsüz bir bakışma geçti ve Korel'in "Her şey yeni başlıyor," dediğini duydum, ardından tekrardan tam karşımıza, koluna girdiğim adamın abisine ve babasına baktım.

Fırtına mıydı, kasırga mıydı bilemiyordum ama bu gece, yeniden doğuşumun ilk günüydü ve yanımdaki adam bütün felaketleri içinde barındıran tek adamdı.

Doğduğum ilk gün, felakete kollarımı açmıştım; bunu hissedebiliyordum.

3. MELEZ

İnsanlar demir parmaklıklar arkasından tutsak bir şekilde Tanrı'yı mı izliyordu yoksa Tanrı demir parmaklıklar arkasında kilitli mi kalmıştı?

Demir parmaklıkları inşa eden cennetteki melekler miydi, cehennemdeki melekler mi?

Kapı neredeydi?

Kapının anahtarı insanlarda mıydı yoksa anahtar sadece Tanrı mıydı?

Belki de anahtar cehennemdeki meleklerdeydi ve o kapıları sadece yangın çıktığı zaman açacak, insanları ateşe davet edecekti; belki de insanların bulundukları yer cennetti ve cennet o kadar soğuktu ki insanlar ısınmak için cehennem meleklerinin açtıkları kapıdan içeriye gireceklerdi.

Asıl soru ise tam olarak şuydu: Tanrı hangi taraftaydı?

Aydınlık odanın floresan ışığı kadının gözlerini alıyordu fakat bakışlarını bir an olsun ışıktan çekmiyor; kafasının içindeki seslere daha fazla odaklanmak istiyordu. O sesler ona gerçek yolları gösterebilirdi; bir çıkış yolunu sunabilirdi fakat kadının istedikleri bunlardan çok daha ayrı şeylerdi.

Onun istediği kurtuluş değil; yok etmekti.

Kendiyle beraber, her şeyi yok etmekti.

Kaç saattir, kaç gündür, kaç aydır orada olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği ihtiyacı olan sıcaklığa bir an önce kavuşmak istediğiydi.

Kumral saçları yattığı yastıkta dağılmış, kemikli yüzü daha da belirginleşmişti. Dolgun dudaklarında kuruluk hiç geçmeyecekmiş gibi yer etmişti ve yeşil gözlerindeki sonsuz koyu ışık, bir yanıp bir sönüyordu.

Elini sertçe çekiştirdi ve yatak başlığına bağlı olduğunu hatırlayarak öfkeyle nefesini verdi. Ayakları da aynı şekilde yatağın ucundaki başlığa bağlıydı ve X şeklinde yatakta uzanıyordu.

"Kimse gelmeyecek mi?" diye bağırdı yüksek sesle ve sesi odanın içinde yankılanıp tekrardan ona döndü. Kendi nefesinden, kafasındaki seslerden başka hiçbir ses yoktu. Herhangi bir yanıt bekledi ve tavana bakmaya sürdürdü. "Hey!" diye bağırdı en sonunda. "Beni neden tekrardan bağladınız?"

Olduğu yerde çırpınmaya başladığında tavanın köşelerindeki hoparlörlerden ilk önce klik sesi duyuldu, ardından uzun bir bip sesinden sonra o bilindik besteyi duymaya başladı.

Frederic Chopin'in bilindik bestesi, çello sesiyle birleşip her zaman olduğu gibi kulaklarına dolduğunda, "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Ölüm marşı mı?"

Her gün, her saat başı bu ses yattığı odayı doldururdu, ardından da o bilindik adamın sesini duyardı. Önce sonuna kadar besteyi dinletirdi; ardından konuşmaya başlardı fakat bu sefer bestesinin bitmesini beklemeden mikrofonun başındaki adamın boğazını temizlediğini duydu.

"Bugün biraz daha gerginsin İdil Erezli?" Bestenin sesi kısıldı fakat tamamen kapatılmadı.

O tanıdık sesi duyan kadın gözlerini kapatıp açtı ve hoparlörün yanındaki gözlerini kameraya dikti; gözlerinde yanıp sönen ışık kendini daha fazla belli etmeye başladı.

"İlacım nerede?" Dişlerini sıkarak sorduğu soru, çene kemiklerini ne kadar fazla sıktığını kendine belli ettirdi ve çenesini serbest bırakmaya çalıştı.

Mikrofonun ucundaki ses, kısık bir vızıldayışla beraber gülldü. "Her seferinde uyuşturucu krizine girmiş gibi davranıyorsun, bu hiç hoş değil. Zamanı gelecek ama şimdi değil."

"Şimdi!" diye haykırdı İdil Erezli ve olduğu yerden kalkmaya çalıştı. Çabası boşunaydı; gözleri aralık olan kapıya doğru döndü ve gözleri kısıldı. Yüzünde doktor maskesi olan bir doktorun içeriye gelip ona ilacını vereceği ânı sabırsızlıkla bekledi.

"Boşuna bekliyorsun," dedi mikrofonun ucundaki ses. "Bugün senin için özel bir gün olacak. Kendini en son ne zaman gördün? Ne zaman bir aynaya baktın?"

İdil Erezli, aralık kapıya doğru bakarken, sorulan soruyu bir süre düşündü ve cevapsız bırakmaya karar verdi. Aslında verebileceği bir cevabı yoktu. "Ben söyleyeyim," dedi o ses. "Oldukça uzun bir süredir kendini

görmüyorsun. Saçlarının beyazlarını ve dökülüşünü, yüzündeki yaraların aldığı hâli, kesiklerindeki iltihapları, dudaklarındaki zehri. Hiçbirini bileceksin ve sadece hissedip hayal edecek kadar uzun bir süre. Artık hayal etmekten sıkılmadın mı?"

İdil Erezli, dudaklarını birbirine bastırdı ve elini yüzünde gezdirmek istedi fakat şu an bunu yapamazdı. Dudaklarında hissettiği acı tat, bağlandığı için parmaklarının ucunda hissettiği karıncalanmanın bir başka sebebi de o parmakların ucunda yüzündeki yaraları hissetmesiydi.

"İstemiyorum." İdil Erezli'nin verdiği net yanıt hissizdi fakat daha derinlerde yine öfke vardı. "Sadece ilaçlarımı istiyorum."

"Bak," dedi mikrofonun ucundaki ses. "Damarlarına bak. Parçalanan, yok olan, mahvolmuş damarlarına bak. Ölüme direniyorsun İdil Erezli."

"Ölüme direnmiyorum," dedi sert bir sesle. "Sen benim ölüme direnmemi istiyorsun; bana işkence etmeyi seviyorsun."

Mikrofonun ucundaki ses yine güldü ve derin bir nefes aldı. "Sana büyük bir sürprizim olacak; o kadar büyük bir sürpriz ki, bugünü asla unutamayacaksın. İki oğlunu da özledin mi?"

İdil Erezli sadece tebessüm etti ve bakışları kameraya doğru döndü; gözlerindeki ışık tamamen parladı. "Sence?" diye sordu. "Sence özledim mi?"

Mikrofonun ucundaki ses ilk önce sessizliğini korudu; bu sessizlik asır gibi gelirken ardından kısık bir sesle soludu. "Küçük oğlun elimden kaçtı." Bekledi ve bir daha fısıldadı. "Kaçtığını sanıyor. Biliyorsun, değil mi? O her zaman benim avucumun içinde."

İdil Erezli başını sağa doğru yatırdı ve kameraya o kadar dikkatli bir şekilde baktı ki sanki mikrofonun ucundaki kişiyle göz göze geldi. "Biliyorum," dedi aynı kısık tınıyla. "Sen de biliyorsun, değil mi? Bir gün sen de onun avucunun içinde olacaksın. O zaman her şey daha farklı olacak."

Mikrofonun ucundaki kişi buna karşı çıkmadı. "Sen ise o günleri göremeyeceksin," dedi sadece. "Neden küçük oğlunla oynuyorum biliyorsun, değil mi? Çünkü Korel Erezli'ye her zaman muhtaçtın, ona muhtaçlığın seni ona tutsak etti." Durup bekledi ve mikrofonun ucundaki adam hareket etti. "Büyük oğlun ise her zaman sana muhtaçtı ve onu hiçbir zaman kabullenemedin."

İdil Erezli mikrofonun ucundaki adamın bu söylediklerinde haklı olmadığını biliyordu fakat aksini iddia etmek yerine, "Çok şey bildiğini sanıyorsun," diye mırıldandı. "Ama hiçbir şey bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi ve mikrofona biraz daha yaklaştı. "Korhan Erezli senin için içi dolu bir silahtı; Korel Erezli ise o silahın tetiğiydi. Sen o silahın tetiğine hiçbir zaman basamadın." Bekledi ve bestenin sesini biraz daha yükseltirken, derin bir nefes alıp verdi. "Ben o tetiğe çoktan bastım İdil Erezli ve o içini doldurduğun silahını sana yönlendirmeme çok az kaldı. Beni anlıyor musun? Kurşun sana saplanacak."

İdil Erezli'nin bakışları değişti ve yutkunduğunda bir kere daha elini bağlandığı ipten kurtarmaya çalıştı; o kadar imkânsızdı ki dişlerini birbirine bastırdı ve sessizce haykırdı. Bestenin sesi gitgide yükseldi ve ölüm marşı, odanın her yerinde yankılanırken kadının kulakları çınlamaya başladı.

Gözlerini kapattı; kapattığı gözlerinde iki oğlunun da yüzünü gördü. O iki yüz, tam karşısında ona bakıyordu; baktıkları kişi anneleriydi. Gördükleri kişi ise bambaşkaydı.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi İdil Erezli dişlerinin arasından. "Bunları neden yaptığını da biliyorum. Ne yaparsan yap, istediklerine ulaşamayacaksın."

"Ben kimim?" dedi keskin tınısı ürpertici olan o ses.

İdil Erezli korkusuzca, çenesini dikleştirerek "Prometheus," diye fısıldadı. "Her gün adını söylememi istiyorsun, eğer adını söylemezsem ilaç vermiyorsun; bugün ben kendim sen sormadan söyleyeceğim." Mikrofonun ucundaki adam beklenti içindeydi, İdil Erezli o beklentiyi karşıladı. "Sen Prometheus'sun. Hep söylediğin gibi, sen 'ateşi çalan Tanrı' olarak kalacaksın."

Prometheus sessizliğini korudu, bir süre sonra o bip sesiyle mikrofonun tamamen kapatıldığı belli oldu.

Mikrofonun başındaki adamın gittiğinin farkındaydı, marşın sesi o kadar yüksek geliyordu ki; dişlerinin arasından kendi çıkardığı hırlamaların sesini duyamayacak duruma gelmişti. Çello sesi kulaklarından asla silinmiyor; ses kesilse bile yerini koruyordu.

"Buradan bir gün kurtulacağım," dedi İdil Erezli. Göğsünün altında ince bir sızı hissetti ve oluşan yaralardan olduğunun farkına vardı.

"Kurtulacağım. Kurtulduğumda her şey daha farklı olacak. Geride bıraktığım herkes, kimliğinin altında yok olacak."

Kapalı gözlerinin arasından kurduğu cümleler, sonsuz bir ölüm isteğinin habercisiydi. Kurtulmak derken ölümü kastetti, ölümü istemek ile ölümü seçmek arasında ise fark vardı. İstese ölümü seçebilirdi ama güçlü bedeni ölümü seçmiyordu; kendi içinde ise ölümü istiyordu.

Kendisini bu derece yıpranmış, mahvolmuş, düşmüş, parçalanmış görmek İdil Erezli'nin ölmeyi istemesine neden oluyordu; hiçbir zaman gücünü kaybetmeyi göze alabilecek bir kadın olmamıştı.

Güç, İdil Erezli için varlığıydı; eğer gücü olmazsa varlığının da bir önemi kalmazdı.

"Prometheus," dedi öfkeyle. "Bir gün kimliğinin altında sen de yok olacaksın. O ateşi sadece sen çaldın ama senden sonra başkaları da çalmaya başladı. O ateş bir gün seni de yakacak, henüz bunun farkında değilsin."

Son kelimeyi söylemesiyle beraber çello sesi kısıldı; aralık olan kapının itildiğini ve ayak seslerini duydu. İdil Erezli'nin dudaklarında tebessüm oluştuğunda kapalı gözlerinin ardından, "İlacım," diye fısıldadı. "İstiyorum."

Bekledi, o kadar uzun bir süre bekledi ki gözlerini açmak istemedi; büyük bir şehvetle ilacın damarlarında dans edişini hissetmek istedi. Herhangi bir hareketlenme olmadığında, hatta kısılan çello sesinden başka bir ses işitmediğinde bir an hayali bir ses duyduğunu düşündü ve kapalı göz kapaklarını kaşlarını çatarak yavaşça açtı.

İlk başta gözleri bulanık gördü; tam karşısında yatağın ayak ucunda birinin durduğunu fark etti. Bulanık görüşünü düzeltmek için birkaç kez gözlerini kırptı ve netliğe kavuşan gözleri ilk başta tam karşısında bembeyaz doktor önlüğüyle birinin durduğunu gördü. Her zaman olduğu gibi ilaç için orada olduğunu sandı fakat bakışları tam karşısındaki adamın yüzüne doğru tırmandığında ve gözlerini gördüğünde, damarlarındaki kanın aksi yönde hareket ettiğini, boğazının kuruduğunu hissetti.

Yüzünde doktor maskesi vardı, yeşil gözleri ise tam karşısındaki kadına bakıyordu. Bakışlarında birçok duygu vardı ancak o duyguların hepsinin içi bomboştu. O duyguların gözlerinde varlığı olabilirdi ama o varlık dolu değildi.

İdil Erezli'nin dudakları aralandı ve o tanıdık, bildiği gözlere baktı; o gözlerde bir işaret aradı, bir iz aradı. Gördüğü duygulardı; gördüğü duyguların yokluk içinde savaşmasıydı.

Annesiyle aynı göz rengine sahip olan Korhan Erezli, tam karşısında bağlı bir şekilde yatan annesini izliyor, bakışlarını bir an bile olsun onun üzerinden ayırmıyordu.

İdil Erezli oğlunun gözlerinin içine bakıyor, zihninin bir yerlerinde hâlâ hafızasının ne kadar dinç olduğunu sorguluyordu. Korhan Erezli'nin gözlerini unutmamıştı; oysa ki İdil Erezli kendi oğlunun bile gözlerini unutacak kadar sefil bir haldeydi, bunu biliyordu.

"İlk defa," dedi İdil Erezli ve kafasını iki yana salladı. "Uzun zamandır ilk defa karşımda tanıdığım birisi duruyor." Prometheus'un bahsettiği sürpriz tam karşısında onun gözlerinin içine bakıyordu. "Oğlum," dedi İdil Erezli. "Buradasın."

Korhan Erezli öylece bakmaya devam etti ve bir an bile kıpırdamadı; bir an bile gözlerini annesinden ayırmadı.

"Halimi görüyor musun?" dedi İdil Erezli. "Bu haldeyim. Prometheus yüzünden bu haldeyim. Beni cezalandırma. Bana bunu yapma. Silahı bana doğrultmayacaksın, değil mi oğlum?"

Korhan Erezli, çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı ve ifadesiz bir yüzle "Neden?" diye sordu sadece. Sorusu o kadar derin, kendisi için o kadar anlamlıydı ki İdil Erezli'nin bakışlarından anlık olarak şimşekler çaktı.

"Beni çıkar buradan," dedi İdil Erezli. "Ben bu kadın değilim, olamam. Biliyorsun oğlum."

"Neden yaptın?" dedi tekrardan Korhan ve birkaç adım atarak annesinin hemen yan tarafına geldi; o sırada İdil Erezli, oğlunun elindeki aynayı gördü. "Bana bunu neden yaptın? Bir tek sana inandığımı, inanacağımı hep biliyordun."

"Oğlum!" diye inledi İdil Erezli ve olduğu yerde hareket etmeye çalıştı. "Sana her şeyi anlatacağım, beni dinleyeceksin. Çöz ellerimi, Prometheus'un bana zarar vermesine nasıl izin verirsin?"

Korhan, kafasını iki yana salladı. "Sen," dedi ve annesinin yüzüne doğru yaklaştı. "Benim inancımı yok ettin. Biliyorsun anne, benim inancım bir kere yok oldu mu, bir daha hiçbir zaman geri dönmez."

İdil Erezli oğlunun gözlerinin içinden geçen her ifadeye ayaklarını basarken, derinlerde geçmişin sislerinin dağıldığını gördü ve nedenlerle beraber yok oluşlar bir bir üzerine devrildi.

"Benim ölmemi isteyecek kadar mı?" diye sordu İdil Erezli.

Korhan Erezli kafasını bir kere aşağı yukarı salladı. "Bu sorunun yanıtını sen benden daha iyi biliyorsun anne. Beni en iyi sen tanıyorsun. Beni en iyi sen biliyorsun. Beni en iyi sen görüyorsun." Elindeki aynayı havaya doğru kaldırdı ve annesinin yüzüne doğru tuttu. "Bak, ne görüyorsun?"

İdil Erezli aynaya bakmadan önce, "Evet oğlum," diye fısıldadı. "Sana çok büyük bir yanlış yaptım, affedilemez bir yanlış yaptım ama sen de benim kim olduğumu, nasıl biri olduğumu daha iyi biliyorsun. Beni buradan çıkar."

Korhan Erezli hiçbir şey söylemedi ve aynayı annesinin yüzüne tutmaya devam etti; İdil Erezli ise bir cevap alamayacağını fark ederek, bakışlarını oğlundan ayırdı ve tam karşısındaki küçük el aynasından kendi yüzüne baktı.

Mimiklerinde herhangi bir şaşkınlık belirtisi olmadı; kafasında hayal ettiği gibiydi fakat gözlerinde o yanıp sönen ışık öyle bir parladı ki bütün enerjiyi tüketti ve bir anda patladığında İdil Erezli gözlerini kapattı. Yüzündeki çürümüş yara izleri, çökükler, morluklar ve dudaklarındaki kuru siyahlık aslında ne kadar da ölü olduğunu gösteriyordu.

İdil Erezli çoktan ölmüş gibiydi; İdil Erezli bu hayatta çoktan yok olmuştu.

"Gördün mü?" dedi Korhan Erezli. "Sen çoktan ölüsün, ben karşımda çoktan ölmüş bir kadını görüyorum."

"Sen?" dedi İdil Erezli. "Sen aynaya baktığında ne görüyorsun?"

Korhan Erezli çenesini dikleştirdi ve üstten üstten annesine baktığında, "Eğer bir şeyleri daha geç fark etseydim, o aynadaki ölmüş yüz ben olacaktım, sen değil," diyerek tokat gibi bir cevap verdi. "Sen beni Prometheus'un kollarına bıraktın. Ben de seni Promethues ile yalnız bırakıyorum."

Diğer elinde tuttuğu şırıngayı açığa çıkardığında İdil Erezli aralanmış olan gözlerinden şırıngaya baktı ve o ilaca muhtaç olduğunu bir kere daha hissetti; damarları sızlamaya başladığında ise "Bir gün bu odadan

kurtulacağım," diye fısıldadı. "Öleceğim belki de ama yaşarken kurtulursam her şey daha kötü olacak Korhan. Her şey daha berbat olacak."

Korhan Erezli ilk başta hiçbir şey söylemedi ve annesinin gözlerinin içine bakarak şırınganın ucundaki iğneyi annesinin damarına doğru yaklaştırdı; kendi elleriyle annesini ölüme biraz daha yaklaştırmak istedi.

Korhan Erezli annesinin yaşarken ölmesini, ölürken yaşamasını diledi.

İğneyi annesinin tenine geçirdiğinde İdil Erezli gözlerini kapattı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. Şırınganın ucundaki ilaç diğer günlere göre daha fazla damarlarını yakmağında kaşlarını çattı ve nefesinin hafifçe kesildiğini hissetti.

"Bu sefer daha farklı," dedi Korhan Erezli. "Bu sefer ki daha acı. Bu sefer ölüme doğru çok daha büyük bir adım attın."

İdil Erezli'nin damarları cayır cayır yanarken, gözlerini kocaman açtı ve Korhan Erezli'nin gözlerinin içine baktı; buğulu görüntünün ardından oğlunun yeşil gözlerinin onun üzerinden ayrılmadığını fark etti. Dudaklarını aralayıp bir şeyler söylemek istedi fakat nefesi öyle bir kesildi ki boğazını sanki bir el sıktı ve elleri yumruk oldu.

Korhan Erezli o sırada elini cebine soktu ve cebinden bir bileklik çıkararak annesine doğru salladı; annesi ise bilinci açık son saniyelerini yaşıyordu. Buğulu görüntünün ardından o bilekliğe baktı ve ne olduğunu çözmeye çalıştı.

"Bu bileklik," dedi Korhan Erezli ve sesinde derin bir his gizliydi. "Bu kapıyı açabilen tek anahtar. Bu anahtardan dünya üzerinde sadece iki tane var ve o iki anahtar da hiçbir zaman bu kapıyı açmayacak." Korhan Erezli'nin sesi İdil Erezli'nin kulaklarında gitgide siliniyordu, gözleri zorlukla açık duruyor, bakışları bileklikte geziniyordu. "Bilekliğin birisi bende," dedi Korhan ve başını sağa yatırdı. "Diğeri ise kimde biliyor musun?" Bakışlarından anlamsız bir ifade geçti. "Doğuş Karaer'de."

İdil Erezli'nin nefesi biraz daha kesildi, bakışları daha fazla silikleşti ve olduğu yerde titremeleri durulmaya başladı; bedeni cayır cayır ateşe maruz kalmışçasına yanarken, karnından ve göğsünden kızgın yağlar dökülüyormuş gibi hissediyordu.

Korhan Erezli annesinin yüzüne doğru yaklaştı; İdil Erezli zilmini kaybetmeden önce oğlunun son cümlesini duydu. "Gördüğün gibi," dedi Korhan Erezli. "Bu iki anahtar hiçbir zaman bu kapıyı açmaz ve sen hiçbir zaman kurtulamazsın."

Tanrı, cennetteki meleklerin ellerini tutuyor; onlarla beraber cehennemdeki meleklerin yangını çıkarmasını bekliyordu.

Tanrı, her iki taraftaydı.

Tanrı hem cennet hem cehennemdi.

Gökyüzü yeryüzüne, yeryüzü gökyüzüne savaş açmış gibi hissediyordum; ben ise o aralıkta sıkışıp kalmıştım.

Gökyüzüne başımı çevirdiğim zaman yalanlar yüzüme yağmaya başlayacaktı, yeryüzünde ise cellatlar her tarafımdan beni kuşatmıştı.

Ben yalanları dinlemek istemiyordum. Cellatlar beni öldürebilirdi fakat yalan olmadığı sürece her acıya da katlanabilirdim, bunu biliyordum.

Restoranın içinde bizi bekleyen iki adama doğru adımlarken, cellatları daha net bir şekilde hissediyordum; bakışlarımı gökyüzüne çevirip bile isteye yalanlara kucak açmak isteyen tarafımla savaşa girdim ve gözlerime acıyla yanmaması için ders verdim.

Canım ne kadar yanarsa yansın artık o yalanları istemiyordum.

Korel, kolundan destek alan elimi kibarca kendinden uzaklaştırdı ve masanın yakınına geldiğimizde beni arka tarafında bıraktı. Adımlarım daha da hızlandı ve bakışlarım Cüneyt Erezli'ye odaklandı. O da bana bakıyordu; gözleri bir an olsun Korel'e dönmüyordu.

Korel ilk önce ağabeyine elini uzattı, ağabeyi ise samimi bir şekilde Korel'i elinden çekti ve sarılarak eliyle sırtına bir kere vurdu. "Nasılsın?"

Korel, cevap vermedi ve iyiyim der gibi kafasını bir kere salladı. Bakışları babasına dönerken, sırtımdan aşağıya doğru şiddetli bir ürpertinin geçtiğini hissettim. Bu ürperti, Korel'in bedeninin beklemediğim şekilde gerilmesinden dolayıydı.

"Baba," dedi Korel. Sesi o kadar kısık, o kadar sakindi ki gerçekten konuşan o mu diye kulaklarımda kalan sesini tekrardan dinlemek istedim.

Cüneyt Erezli'nin bakışları benden ayrılırken Korel'e baktı ve beklemediğim bir şekilde Korel'e o kadar samimi bir ifadeyle güldü ki dudaklarım şaşkınlıkla aralanmasın diye birbirine bastırdım.

Cüneyt Erezli de tıpkı Korhan Erezli gibi Korel'i kendine doğru çekti ve Korhan'dan daha uzun bir süre Korel'e sarıldı. Korel'in bir kolu öylece dururken, diğer kolu samimiyetsiz bir şekilde başına sarılmıştı sarılmış gibi duruyordu.

"Seni görmemiz için bir sebep mi olması gerekiyordu?" dedi Cüneyt Erezli sitemkâr bir ifadeyle. Kaşları havaya kalktı ve Korel'den ayrılırken bana doğru baktı. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Korel geriye çekilip yanıma doğru geldi ve şaşırtıcı bir şekilde elini belime yerleştirerek beni nazikçe öne doğru itekledi. "Minel," dediği sırada elimi kaldırıp Korel'i susturdum ve Cüneyt Erezli'ye elimi uzattım. "Minel Karaer," dedim elimi uzatırken. "Tanıyorsunuz. Doğuş Karaer ve Mehveş Karaer'in kızlarıyım."

Korel'in kafasını iki yana salladığını hissettim ve bu hareketi onun sözünü dinlemediğim için yaptığını anladım. Önemsemedim.

Cüneyt Erezli'nin yüzündeki ifade anlık olarak silindi fakat bu çok kısa sürdü ve yüzüne tekrardan gülümseme yerleştirdiğinde havada kalan elime öylece baktım. O sırada Korhan, "Evet," diye öne doğru atıldı ve elim onun avcunun içinde birleşti. Eli oldukça sıcaktı. Parmakları olmayan elini cebine yerleştirmişti. "Minel Karaer. Tanıyoruz, tanımaz mıyız?"

Parmakları elimin tersine batmaya başladığında elimi nazikçe çektim ve tekrardan Cüneyt Erezli'ye baktım. O da elimi tuttu ve sıkarken, "Yine de tanıştığımıza memnun oldum," dedi başını sağa yatırarak. "Bu ikinci tanışmamız."

"Belki de ikinci değildir," dedim ve ben de onun gibi başımı sağa doğru yatırdım. "Belki de daha çok kez böyle bir masada oturmuşuzdur, kim bilir?"

Korel belimde olan elini yumruk yaptı, hareketinin beni susturmak için olduğunu anladım. Benim olduğum tarafa doğru bakarken yavaşça kulağıma doğru eğildi ve "Yapma," diye fısıldadı. "Bu şekilde istediğin hiçbir şeye ulaşamazsın."

"Karışma," dedi Korhan ve bakışlarım ona kaydı. "Bu akşam Minel nasıl davranmak istiyorsa öyle davransın."

O an, masada kimin sözünün geçtiğini anlamaya çalıştım. Cüneyt Erezli'den Korhan Erezli'ye karşı bir atak ya da üstünlük belirtisi bekledim fakat o, sadece Korhan'a bakmakla yetindi, ardından eliyle masayı göstererek "Oturalım," deyip sandalyesine kuruldu.

Korhan ile bakışmamız devam ederken, "Minel, otur," diyen Korel'in sesini duydum ve kendimi girdiğim kuruntudan ve Korhan'ın gözlerinden kurtararak önümdeki sandalyeye oturdum. Benim ardımdan Korel, en son ise Korhan masaya oturdu.

Karşımdaki iki adamın bakışları benim üzerimde gezinirken, Korel'inkiler yine babasının üzerindeydi. Korhan ise yüzündeki tebessümü bir an olsun silmiyordu.

Cüneyt Erezli'yi gözümde çok mu fazla büyütmüştüm yoksa Korhan Erezli, Cüneyt Erezli'yi gizleyen bir çeşit koruma mıydı, anlayamıyordum.

Korel özellikle ağabeyiyle göz göze gelmek istemiyor gibiydi.

"Hoş geldiniz Cüneyt Bey tekrardan," diyen garson, önümüzdeki beyaz tabakların üzerine siyah kaplama kocaman menüleri bırakarak gülümsedi. "Bu akşam sadece sizin masanızla ilgilenecek garson benim. Herhangi bir ricanızda işaret etmeniz yeterli."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim ve kafamı iki yana sallayarak önümdeki kocaman menüyü açtım.

"Ben siparişimi vereyim," dedi Korhan ve dirseğini masaya yerleştirdi, parmaklarını ise çenesine koydu. "Her zamanki viskimden istiyorum. Bu sefer tek buz. Şişeyi de yanıma getirirsen iyi olur."

Cüneyt Erezli kaşlarını kaldırmış menüye bakarken, "Ben aç hissediyorum Korhan," diye mırıldandı. "Sen aç değil misin?"

Korhan, "Hayır," diye yanıt verdi ve Korel'e baktı. "Bu aralar işlerim çok yoğun olduğu için küçük kardeşim gibi masa başında pizza yemeye başladım."

Cüneyt Erezli menüye bakarak adını ilk defa duyduğum birkaç yemek ismi verdi ve o da beni şaşırtmayarak yemekten sonra viski içeceğini söyledi.

Garson Korel'e doğru baktığında Korel'in kaşları çatıldı ve "Bira?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Normal bira. Markasını söylesem de bilmezsin, o yüzden rastgele getir. Şişede olsun, bardağa boşaltma."

Yüzümde tebessüm oluştuğunda Korel de bana baktı ve göz kırptı; bu yaptığı sıcak hareket daha fazla tebessüm etmeme neden olurken gözlerim Cüneyt Erezli'ye doğru kaydı, yüzünde Korel'e hissettiği hayal kırıklığını ve utancı gördüm.

Cüneyt Erezli Korel'den utanıyordu; Korel'i istediği gibi gösteremediği ve eğitemediği için ona öfkeleniyordu.

"Biradan daha iyi seçeneklerimiz var aslında," dedi garson ve onun da yüzünde şaşkınlık olduğunu gördüm. Koskoca restoranda tek bira isteyen Korel'miş gibi bakıyordu.

"Birayı sever," dedi Cüneyt Erezli. "Ağzının tadını pek bilmez."

Sesindeki öfke, yüzümdeki tebessümün silinmesine neden olurken, böyle bir durumda bile Korel'e sinirlenmesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Garson bana doğru baktığında, "Bira," dedim Korel gibi. "Ona ne getiriyorsan, bana da aynısından lütfen." Cüneyt Erezli'ye baktım. "Ağzının tadını bilmeyen tek kişi Korel değil galiba."

Cüneyt Erezli'nin bakışları bana döndüğünde öfkesi bir kat hafiflemişti fakat oturuşundaki gerginlik fark edilmeyecek gibi değildi.

Korhan sırtını sandalyeye yasladı ve ellerini bir kere birbirine çarparak "Bak sen şu işe," diyerek güldü. "Korel, ben bile sana böylesine destek çıkmamıştım. Bir bira da benim içesim geldi."

Korhan'ın rahatlığı ve masadaki gerginliği görmezden gelmesi sinirlerimi bozsa da bir yandan da iyi bir şey yaptığını

görebiliyordum. Eğer masada Korhan olmasaydı, öylece birbirimize öfkeyle bakıp sadece sessizliği dinleyecekmişiz gibi geliyordu.

Korel'in bakışlarının benim üzerimde gezindiğini biliyordum; neden bunu yaptığıma anlam vermeye çalışıyordu fakat bakışlarını ona döndürüp istediği kapıları ona açmak istemiyordum. Konu Korel olduğu zaman bazen mantığımı devre dışı bırakabiliyor ve yaptığım bir hareketi sonradan neden yaptım diyerek sorgulayabiliyordum.

Yine o anlardan birinin içindeydim; bu an asla son bulmayacak gibi gelse de meydan okuma peşine girmek istemiyordum.

Restoranın içindeki caz şarkısı uykumu getirecek kadar hafif bir ritme sahip olsa da Korel'in oturduğu yerde bacağını titretmesi ve çıkan o ses, beni tekrardan hayata döndürüyordu. Korel'in hisleri, beni masada canlı ve dinç tutan tek etkendi.

Garson masaya bir viski şişesiyle viski bardağı ve iki bira şişesi getirdi. Bira şişesini önüme koyarken Korhan ile bakışlarımız tekrardan kesişti ve aslında sürekli beni göz hapsinde tuttuğunu fark ettim. Ona aynı şekilde bakmak isteyen bir tarafım vardı fakat Korhan'ın yeşil gözlerindeki ifade o kadar keskindi ki, aynı ifadeyle bakmamın imkânsız olduğunu da biliyordum.

Masadaki derin sessizlik ve insanların sadece gözleriyle anlaşması uzun bir zaman alırken, boğazımı temizledim ve önümdeki birayı bardağa dökmeden kafama diktim. Cüneyt Erezli bu hareketimden sonra kendini hangi dünyada görecekti, umurumda değildi fakat bir anlığına daha ağır içkiler içmek istediğimi fark ettim. Cesarete ihtiyacım vardı.

Bakışlarım Korhan'ın elinde tuttuğu viski şişesine kayınca, "Kesmedi galiba?" dedi Korhan bana bakarak. "Yoksa sen de kardeşim gibi alkolik misin?"

"Ben alkolik değilim," dedi Korel. "Bir şeyi bırakmak istememek ona saplantılı olmak anlamına gelmiyor."

Korhan kardeşine baktı ve yüzündeki tebessüm bir an bile silinmedi. "Neden bırakmak istemediğine göre değişir ama bu," dediğinde Korel'in tam gözlerinin içine bakıyordu. "Nedenin ne? Su

yerine alkol tüketen bir adamsın." Bakışları bana doğru döndü. "Küçük kızlara da kötü örnek oluyorsun."

Korel'in çenesinin seğirdiğini fark ettim ve parmakları tuttuğu bira şişesini biraz daha kavradı. "Sizinle burada ben küçük kız değilim kavgası yapmayacağım ama Korel'e katılıyorum," dedim onu göstererek. "Bir şeyi bırakmak istememek ona saplantılı olmak anlamına gelmez ve hayır, alkolik değilim, sürekli alkol alan biri de değilim ama alsaydım da bu elimde öylesine hava olsun diye gezdirdiğim bir kristal bardak değil, bira şişesi olurdu."

Korhan bana bakmaya devam etti ve elinde tuttuğu viski bardağını masaya bırakırken Cüneyt Erezli'nin, "Buraya neye ya da kime öfkelenerek geldin?" diye sorduğunu duydum. "Kılıcını kuşanıp gelmişsin çocuğum ama bu şekilde bir yere varamazsın."

Bir an, onlara neden bu kadar bilendiğimi ve öfkelendiğimi düşünmeye başladım. Sahiden neden bu kadar öfkeliydim onlara? Günlerce beni bildiği ve tanıdığı halde yanımda olan Korel'e bile bu kadar öfkelenmemişken, neden bu iki adama karşı bu kadar öfkeli hissediyordum? Onların geçmişimin bir yerinde kocaman yara açtıklarını mı düşünüyordum? Bilemiyordum.

Korhan'ın masanın üzerinden bana doğru eğildiğini gördüm ve yüzü önüme doğru geldiğinde, "Fazla gerginsin," diye fısıldadı. "Hep böyle belli mi edersin? Eğer gerginliğini gizleyemezsen herkes o noktana oynar. Biraz rahatla." Elindeki viski bardağını dudaklarına yasladı ve tek yudumda içtikten sonra başını eğdi. "Şunu da unutma. Ben girdiğim her kabın şeklini alırım."

Tenimin cayır cayır yandığını ve kızardığımı hissedebiliyordum. Bir ter damlası ense kökümden aşağıya doğru süzülürken Korhan'dan bakışlarımı ayıramıyordum. Yeşil gözlerindeki kendi yansımam korkmama sebep oldu çünkü o kadar öfkeli görünüyordum, yüzüm o kadar kendim gibi değildi ki bir anlık gözlerimi kapattım ve kendime sakinleşme fırsatı sunmaya çalıştım.

Masaya Cüneyt Erezli'nin yemeğinin geldiğini hissettiğimde Korel "Tartışmak için burada değiliz," diyerek gözlerimi açmama sebep oldu. Bakışlarım ona kaydığında bana baktığını gördüm. Kurumuş yaprak sarısı gözlerinde bana destek olmasını istediğim o

ifadeyi aradım fakat Korel bana sanki her şeyi mahvetmişim gibi bakmaya devam etti. "Yeter," dedi bu sefer direkt bana. "Her neye öfkeli hissediyorsan bunun suçlusu benim ailem değil, sen buraya öfken için değil gerçekler için geldin Minel."

Gerçekten ailesini bana karşı savunuyor muydu? Kaşlarım havaya kalktı ve yüzümde hayal kırıklığıyla dolu olan bir gülümseme oluşurken başımı önüme doğru eğdim ve oturduğum masada tek olduğumu fark ettim. Ben buraya belki tek gelmemiştim ama bu masada tek başıma, hem geçmişle hem şimdiyle hem de geleceğimle savaşacağımı biliyordum; tektim.

Korel yanımda değildi; o haklıydı. Henüz her şey yeni başlıyordu.

Korhan viskisini tazelerken "Korel," diyerek kardeşine baktı. "Onu suçlayamazsın, girdiği durumu anlamak gerekiyor. Onun için her şey çok daha zor."

"Benden hastalıklı gibi bahsetme," dedim ve elimdeki bira şişesini sertçe masaya koydum. "Benim hakkımda çok mu fazla bir şey biliyorsun?" Cüneyt Erezli'ye baktım. "Biliyorsunuz? Benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

Cüneyt Erezli odaklanmış önündeki yemeğe yerken, konuşmalar sanki umurunda değilmiş gibiydi ya da beni ciddiye almıyordu. Korel ise göz ucuyla bana bakıyor fakat kafasını iki yana sallamaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

"Hastalıklı gibi bahsetmedim," dedi Korhan kelimeleri tane tane söyleyerek. "Ama hasta olmadığını da iddia edemezsin. Sana yardımcı olmamızı istiyorsan bize çektiğin kılıcı indirmen gerekiyor."

Beni masada tek ciddiye alan Korhan'dı. Belki işinden dolayıydı, belki de işine yarayacak bir tanıktım fakat Korhan'ın bakışlarındaki ifade bana karşı oldukça ilgiliydi. Bir an ona haksızlık yaptığımı hissettim ve ellerimi havaya kaldırarak, "Tamam," diye mırıldandım. "Sakin olmaya çalışacağım ama bana dürüst olunmasını istiyorum. Şunu bilmenizi istiyorum ki artık yalana ve oyuna tahammülüm kalmadı. Ben buraya yalanlar için değil, gerçekler hakkında yardım almak için geldim."

Korhan'ın yüzündeki gülümseme silinmişti ve ciddiyetle bana bakıyordu, yemeğini yemeye devam eden Cüneyt Erezli'ye doğru döndüm. "Cüneyt bey, beni dinliyorsunuz değil mi?"

Cüneyt Erezli ağzındaki yemeğinin bitmesini bekledi ve peçeteyle ağzını sildikten sonra elini kaldırdı. "Benimle bu üslupla konuştuğun sürece seni ciddiye alabilirim; diğer türlü seni duyamam çocuğum."

Çocuğum demesi daha fazla öfkelenmeme sebep olsa da kendimi dizginlemeye çalıştım ve Korel'e doğru döndüm. "Ve sen," dedim ona bakarak. "Beni ailene yönlendiren sendin, şimdi onlara karşı böyleyim diye beni suçlayamazsın."

Korel elini saçlarına geçirdi ve "Ne biliyorsam anlattım," dedi. O da öfkelenmişti ve bakışları bir bana bir babasına dönüyordu.

"Bunları konuşmak anlamsız." Korhan'ın sesi Korel ve benim aramdaki gerilime bomba gibi düştü. "Babam ve ben burada sana yardımcı olmak için oturuyoruz. Emin ol seni anlıyorum, dürüst olmamamız için hiçbir sebebimiz yok. Bizi kafanda nasıl bir yere koydun bilmiyorum ama düşündüğün kadar kötü insanlar değiliz."

Korhan'ın cümleleri seçerek konuşması ve ses tonundaki sakinlik bana da bulaşırken, derin bir nefes aldım ve "Beni tanıyorsunuz," diyerek ikisine de baktım. "Ve ben ikinizle de yüz yüze geldim. Cüneyt Bey sizinle bir kere yüz yüze geldim, Korhan Bey sizinle de..."

"Bana Korhan de." Cümlemi yarıda kesti ve samimi bir şekilde gülümsedi. "İş ilişkilerim dışında ismimin yanına bir şey koyulmasından hoşlanmam."

Ona asla ağabey demeyeceğimi bildiğimden, "Pekâlâ," diye mırıldandım. "Korhan." Adını direkt söylemek tuhaf hissettirmişti. "Seninle de birkaç defa yüz yüze geldim. Hatta seninle daha fazla geldim. Madem beni tanıyordunuz, neden bana bunu söylemediniz?"

Cüneyt Erezli son lokmasını yedikten sonra tekrardan ağzını sildi. "Seni sadece bir kere gördüm," dedi garsonu elini kaldırıp çağırırken. "Gördüğümde de kötü bir haldeydin ve başkalarının hayatına burnumu sokma gibi bir huyum hiçbir zaman olmadı." Garson yanına geldiğinde viskisini istediğini belirtti.

Cüneyt Erezli'den bu konuda çok da fazla bir açıklama beklemiyordum çünkü onunla yüz yüze geldiğim zaman her şey çok daha kötü bir haldeydi ve bana yardım edebileceğini hiç düşünmemiştim; öyle de yapmıştı. Cüneyt Erezli'nin umurunda değildim, en büyük sebep buydu.

"Anlıyorum," dedim gülümseyerek. "Kısaca umurunuzda değildim." Cüneyt Erezli sadece yüzüme baktı; ifadesi oldukça düzdü. "Hâlâ da değilim ama sen," dediğimde Korhan'a odaklandım. "Beni anladığını, yardım etmek istediğini söylüyorsun. Bu hislerin yeni mi açığa çıktı, yoksa beni defalarca gördüğünde de bu hislerin var mıydı? Sen neden söylemedin?"

Korhan ilk olarak bana ardından Korel'e bakarak "Onun söylemediğini sana benim söylemem ne kadar doğruydu?" diyerek okları Korel'e yönlendirdi. "Seninle en yakın olan oydu ve ben onun ağabeyiyim, sana söylemediğini anladığımda bunu yüzüne vuramazdım. Ama şu var. Sorsaydın, ben sana söylerdim." Korel'e bakmayı sürdürdü. "Onu bu konuda uyardım, kendisine sorabilirsin. Söylemesi gerektiğini belirttim fakat o bunu yapmadı."

Bakışlarım Korel'e döndüğünde Korhan'ın bu kadar dürüst davranmasından ötürü canım yanıyordu. Korel bana bakmak yerine ağabeyine bakıyordu. Aralarında uzun bir bakışma geçtikten sonra Korel'in gözleri bana doğru döndü. "Evet," dedi ağzının içinde. "Bunu bana söyledi ama istediğini yapmadım."

"Dürüst olacağız," dedi Korhan çenesini dikleştirerek ve bakışlarıyla Korel'e meydan okudu. "Beni ilk başta engelleyen de sendin."

Korel'e neden diye bağırmak istiyordum, hayal kırıklığıyla gözlerinin içine bakarken neden diye haykırmak istiyordum fakat bu masada onunla tartışmaya girmemem gerektiğinin bilincindeydim.

Henüz.

Bakışlarım Cüneyt Erezli'ye döndüğünde ellerimin titrediğini hissediyordum fakat bunu kesinlikle göstermek istemiyordum.

Ellerim masanın altında, parmaklarımla oynarken, "Size bir şey sormak istiyorum," diyerek izin istedim. Bu şekilde suyuna gitmem gerektiğini az çok anlamıştım.

Cüneyt Erezli doldurduğu viskisinden bir yudum alıp "Senin sorularını yanıtlamaya geldik," diyerek kaşlarını havaya kaldırdı.

Yüzündeki anlamsız ifadeyi görmezden gelerek hatta Korel'i tamamen göz ardı ederek, "Eşinizle," dedim ve Korel'in gerildiğini, oturuşunun değiştiğini hissettim. "Annemin arasında nasıl bir ilişki vardı?"

"Minel," dedi Korel ve kolumda parmaklarının varlığını hissettim. "Konunun bununla ne ilgisi var?"

"Bununla ne mi ilgisi var?" dedim Korel'e dönerek ve kaşlarımı çatarak. "Annenin, anneme denek olduğu zamanlar yardım ettiğini söyledin."

Korel'in gözlerinden ateş çıksaydı, çoktan kül olmuştum; bunu hissetmek zor değildi.

Korhan'ın bakışlarının varlığını üzerimde hissetsem de bir şey demedi ve babasının konuşmasını bekledi, Cüneyt Erezli ise ifadesini bir an bile bozmadan "Anneni İdil'in anlattıklarından az çok biliyorum," diyerek söze girdi. "İdil, hasta ilişkilerini benimle paylaşmazdı ve gizliliğe çok önem verirdi ama annenin durumu biraz daha farklıydı çünkü İdil onun psikiyatri doktoruyken annenin sürekli evden kaçmaları olurdu ve baban her seferinde İdil'i arardı. İdil de dinlediklerinden nerelere gidebileceğini bilirdi." Cüneyt Erezli Korel'in aksine eşinden bahsederken geçmiş zaman kipini kullanıyordu, bu dikkatimi çekmişti.

"Bir saniye," dedim elimi kaldırarak. "İdil Erezli annemin uzun zaman boyunca doktoru muydu?"

Cüneyt Erezli ilk önce bana sonra Korel'e baktı ve kaşlarını çattı. "Bilmiyor muydun?"

"Baba," dedi Korhan araya girerek. "O hiçbir şeyi hatırlamıyor ve hatırlasa bile böyle bir detayı o yaştayken nasıl bilsin? Bunu sadece Korel söyleyebilirdi, o da söylememeyi tercih etmiş."

Korhan'a şaşkınlıkla bakarken Korel'in, "Bunu yapma," diyerek dişlerini sıktığını fark ettim.

"Sen biliyor muydun?" dedim Korel'e dönerek büyük bir şaşkınlıkla. Şaşkınlık duygumun hâlâ yerinde olması tuhaftı. "Bunu bana bu kadar derin bir şekilde söylemedin."

"Biliyordu tabii ki," dedi Korhan.

"Tam olarak değil," dedi Korel, Korhan'a dik bir şekilde bakarken. "Hiçbir zaman bu kadar derin olabileceğinden emin olamamıştım."

"Hadi ama Korel," dedi Korhan ve kafasını iki yana salladı. "Neden bir şeyleri bu kadar gizliyorsun?"

Aynı soruyu ben de sormak istediğim için başımı Korel'e çevirdim ve "Evet," diye tekrarladım. "O haklı. Neden bunu gizledin?"

Korel gözlerini kapatırken ellerini kaldırdı "Bak," diyerek masaya doğru yüksek sesle konuşmaya başladı. "Eğer bir şeyleri tamamen gizleseydim seni bu masaya oturtmazdım, bu ortamı sağlamazdım. Bazı şeylerden emin değildim ve ailemden duymanı istedim."

"Korel," dedi Cüneyt Erezli ve ona baktığımda kaşlarının çatık olduğunu gördüm. "Sesini alçalt."

Tınısındaki tehdit kendimi kötü hissetmeme sebep olurken Korel kapatmış olduğu gözlerini açtı ve ellerini aşağıya doğru indirdi. Hiçbir şey söylemeden başını bana çevirdi ve baktığında gözlerinin derinliklerindeki saf acıyı o an gördüm.

Babasının karşısında acı çeken bir Korel Erezli vardı; peki ya sebebi neydi? Bilindik bir korku değildi, kesinlikle değildi. Acı vardı; acı çekmekten korktuğu için derinlere gömdüğü bir korkusu vardı.

"Her neyse," dedi Cüneyt Erezli lafa devam ederek. "Bir gün İdil, annenin hastalığıyla daha fazla baş edemedi ve onu bir akıl hastanesine yatırmaya karar verdi."

Annemin rahatsızlığı neydi? Bana verilen dosyayı incelemem gerektiğini fark ettim; henüz kapağını açmaya bile cesaret edemiyordum ama artık zamanı gelmiş gibiydi.

Cüneyt Erezli viskisinden sakince bir yudum daha aldı ve sanki masal anlatıyormuş gibi konuşmaya devam etti. "O akıl hastanesini İdil kendisi bizzat seçmişti." Sustu ve Korel'e baktı. Denek kısmını anlatıp anlatmadığını çözmeye çalışıyordu.

İdil Erezli'ye karşı içimde şiddetli bir öfke hissederken, "Annem İdil Erezli yüzünden mi denek oldu?" diye sordum ve Korel'e baktım. "Annemi o bok çukuruna gönderen annen miydi?"

Korel, yüzüme bakmak yerine masaya bakarken Cüneyt Erezli'nin sadece "Evet," dediğini işittim ve kalbimdeki bir damar şiddetli bir şekilde koptu. "O hastanenin öyle bir yer olduğunu bilemezdi. Sonrasında onu oradan kurtaran da İdil oldu. Çok sonra fark ettik ama onu kurtardı. Anneni tanımamızın bir sebebi de bu. İdil'in en farklı hastalarından biriydi."

"Kurtarmak mı?" dedim kelimenin altını çizerek. "Birini kurtarmak size ne anlam ifade ediyor?" Korel'e ve Korhan'a baktım. "Ben şimdi sizi kendi ellerimle ateşe atsam sonra da o ateşten kendim çekip çıkarsam kurtarmış mı olacağım?"

Korel, masaya bakmaya devam ederken, göz hapsine alan Korhan "Haklısın," diye mırıldandı. "Sonradan annemin yaşadığı pişmanlık çok büyüktü, bir şekilde annenin yaşadığı acıları silmek için çok uğraştı hatta benim yeni savcı olduğum zamanlardı ve Prometheus davasına başlama nedenlerimden biri de buydu. Annene hepimiz çok üzüldük." Korhan'ın ses tonundaki samimiyet gözlerine ulaşıyor muydu, farkında değildim. Yeşil gözlerinde sert bir katman vardı ve katran bile dökülse o katman erimeyecek gibi görünüyordu. Ardında kalan duyguları ise hiçbir şekilde anlayamıyordum.

"Bu olanlara gerçekten üzüldük." Cüneyt Erezli'nin sesi samimiyetsiz geliyordu, bakışları da donuktu ve üzülmediğini anlayabiliyordum. "Baban ile iletişime geçtim ve elimden gelen her şeyi yapabileceğimi söyledim."

Korel, masanın üzerinde duran birayı kafasına dikti ve neredeyse yarısına kadar içti. Korhan ise üçüncü bardak viskisini doldururken Korel'e bakıyordu. O an aralarındaki yine o satranç masasındaymış gibi olan bakışmalarına şahit oldum.

"Babam size ne dedi?" dedim Cüneyt Erezli'ye bakarak.

"Onunla ben konuştum." Korhan devreye girdiğinde bakışlarım ona yöneldi. "Babamın sözcüsü olarak onunla konuşan bendim. Her türlü yardımı yapabileceğimizi söyledik. Emin ol baban senin kadar öfkeli değildi." Kaşlarım daha fazla çatıldı. "İnan bana, baban bizim nasıl insanlar olduğumuzu az çok biliyordu. Biz kafandaki gibi kötü değiliz Minel, sizin aileniz için çok çabaladık."

"Babam tuhaf bir adamdı kabul ediyorum ama size karşı öfkeli olmadığına inanmıyorum." Verdiğim net yanıt, Korhan'ın kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Benim annemi bok çukuruna sürükleyen, acıları çektiren dolaylı yoldan İdil Erezli'ymiş. Babamın öfkeli olmaması için hiçbir neden yoktu."

"Öfkeli olması için elbette nedeni vardı," dedi Korhan ve kaşlarını kaldırmaya devam etti. "Öfkesi anneme karşıydı ama annem gittiği için ve annemin yok oluşundaki sebep Prometheus olabileceği için baban bize tepki bile veremedi. Suçlu annemdi, biz değildik."

İkinci bir şaşkınlık dudaklarımın aralanmasına sebep olduğunda Korel'e tekrardan baktım ve annesinin Prometheus ile ilgisi olduğunu hiçbir zaman söylemediğini düşündüm. "Korel," dedim dikkatli bir şekilde ona bakarken. "Bana bunu söylemedin."

"Bu çok daha ayrı ve bizim ailemizle ilgili bir konu," dedi Cüneyt Erezli kaşlarını çatarken. "Kesinleşmiş bir şey yok zaten ortada, Korhan'ın kendi düşüncesi."

Korel'in bacağı daha fazla titremeye başladı fakat bakışları bir an bile Korhan'dan ayrılmıyordu; yüzü bembeyaz olmuştu. Yutkunduğunu ve adem elmasının hareket ettiğini gördüm. Öfkesi, alnında belirginleşen damarlarından anlaşılıyordu.

"Her neyse," dedi Korhan ve konuyu sert bir şekilde kapattı. "Benim Prometheus davam da bu şekilde açılmış oldu."

Bakışlarım tekrardan Cüneyt Erezli'ye döndüğünde onun da bana baktığını fark ettim. Gerçeklerin sırtıma ağır geleceğini fark etmeye başlamıştım; yalanlar daha acısız, daha sığdı fakat gerçekler

o kadar acılı, o kadar derindi ki biraz daha batarsam acı beni boğacakmış gibi geliyordu.

"Babama bir konuda yardım etmişsiniz, bu doğru mu?" diye sordum Cüneyt Erezli'ye.

"Evet," dedi hızlı bir şekilde ve viskisinden bir yudum aldı. "Normalde yapmayacağım bir şeydi ama İdil'in anneni farkında olmadan kötü bir yola sürüklemesi kötü sonuçlara sebep oldu. Affettirmek istedim, yaptıklarımdan sonra baban bizim aileyi affetti fakat sen bir şeyleri eksik hatırladığın için öfkeni yenemiyorsun çocuğum."

Affetmek. Babam, böyle bir şeyi affetmek için Cüneyt Erezli'den mi yararlanmıştı? Bir pazarlık mıydı bu?

"Sizden ne istedi?" dedim hızlı bir şekilde ve Cüneyt Erezli sanki bu soruyu bekliyormuş gibi gülümsedi. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Baban ve bizim aramızda olan bir durum."

"Hadi ama baba," dedi Korhan ve yaslandığı sandalyede doğruldu. "Bunu söylemen gerekiyor, saklanacak hiçbir şey kalmadı artık. Minel'in gerçeklere ihtiyacı var."

Cüneyt Erezli, dönüp Korhan'a baktı ve o an bakışlarının değiştiğini fark ettim. Cüneyt Erezli, Korhan'a karşı kesinlikle üstünlük gösteremiyordu, aksine bakışlarında bir çeşit aşağılık duygusu vardı.

"Hayır," dedi Cüneyt Erezli. "Bu Doğuş Karaer ve bizim aramızda sır olarak kalacak. Kendisi isteseydi kızına söylerdi."

"Belki de söyledi ve ben hatırlamıyorum. Sen de mi biliyorsun?" diye sordum Korhan'a.

Kafasını salladı ve babasına bakmaya devam etti. Korel'e döndüğümde onun hâlâ Korhan'a bakmakta olduğunu gördüm. "Sen de biliyorsun değil mi?" diye sordum. Korel'e bakarken bir cevap vermesini bekledim ama dudaklarını bir an bile aralamadı ve istediğim cevabı vermedi.

Onun yerine Korhan, "Hayır," diyerek omzunu indirip kaldırdı. "Bak bunu bilmiyor çünkü Doğuş Karaer sadece benimle ve babamla konuştu bu konuyu."

"Çok saçma," dedim ve dirseklerimi masaya yaslayıp parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Annem İdil Erezli yüzünden denek oluyor, sonra onu İdil Erezli kurtarıyor. Sonra İdil Erezli'yle Prometheus arasında bir şeyler oluyor, İdil Erezli yok oluyor ve babam sizden yardım istiyor. O yardım nasıl bir yardım olabilir ki? Babam sizden ne isteyebilir ki?"

Korhan ve Cüneyt Erezli bakıştı. "Kesinlikle bunu senden saklamak istemiyorum," dedi Korhan fakat Cüneyt Erezli elini kaldırıp onu susturdu. "Bunu bilmesine gerek yok."

"Ne bu?" dedim öfkeyle ve ikisinin de gözlerinin içine baktım. "İyi polis kötü polis oyunu mu? Bunu planladınız mı?" Bakışlarım Korel'e döndü. "Sen nesin? Hakem mi?"

Cüneyt Erezli'nin bakışlarına acıma duygusu yerleşirken, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Burada bir oyun yok, plan da yok. Üstelik yine çok kötü oldu." Sandalyesini itekledi ve ayağa kalktı. "Geri döndüğümde üslubunu düzeltmiş olmalısın yoksa bu konuşma burada biter."

Arkasını dönüp lavaboların olduğu yere doğru yöneldiğinde kalktığı boş sandalyeye bir süre baktım ve "O kadar anlamsız ki," diye fısıldadım.

Kimsenin beni duymasını beklemiyordum fakat Korhan duydu ve "Öyle," diyerek bana katıldı. "Bu kadar karmaşık hissetmenin nedeni, yaşananların senden gizlenmesi," diyerek okları Korel'e yönlendirdi. "Eğer en başından bazı şeyleri bilseydin ne altında yalan ararsın ne de bir oyun." Bakışları Korel'e odaklandı. "En başından ona her şeyi ama her şeyi anlatman gerekirdi Korel. Bizi düşürdüğün hal hiç hoş bir hal değil."

Korel'in çenesi bir daha seğirdi ve dakikalardır ağabeyinin yüzünden bakışlarını ayırmadığını fark ettim. Öyle bir kilitlenmiş bakıyordu ki, nefes almayı unutmuş gibiydi. Korhan'ın da bunun farkında olduğunu biliyordum.

"Bana gerçekten yardımcı mı olmak istiyorsun?" diye sordum Korhan'a. Hızlı bir şekilde bir kere başını aşağı yukarı salladı ve hafifçe tebessüm etti. "O halde bana babanın babama neden yardım ettiğini söyler misin?" diye sordum.

Korhan çenesini dikleştirdi ve babasının gittiği yöne bakarken, "Şu an değil," diyerek sadece dudaklarını oynattı. "Babamı bil-mezsin ama şu an bu masada ne konuşulduğunu bile biliyordur," diyerek başıyla hafifçe yan tarafımızda duran garsonu işaret etti.

Bakışlarım garsona döndüğünde gözlerinin masanın üzerinde olduğunu fark ettim. Gerçekten bir şeyleri dinliyormuş gibi oldukça ilgiliydi fakat göz göze geldiğimizde gülümseyerek bakışlarını kaçırdı.

Masanın üzerinden Korhan'a doğru eğildim ve o da bana doğru eğildiğinde sessizce fısıldayarak "O halde bana sonradan o sırrın ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

Korhan bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Gözlerinde meraktan öte umut var," diyerek beni şaşırtan bir yanıt verdi. Gözlerimi ondan kaçırmama sebep olan bu yanıt, kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu. "Hâlâ bir şeyler için oldukça umutlu görünüyorsun. Evet, sana o sırrı söyleyeceğim ama şu an değil ve iş birliği yapacağız."

Tekrardan bakışlarım Korhan'a döndüğünde yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu ve "Nasıl bir iş birliği?" diyerek fısıldadım.

Korhan ise geriye doğru gitti ve sırtını sandalyeye yaslayarak "Bana vereceğin her bilginin karşılığında sana bilgilerimi sunacağım," dedi aksanlı bir tınıyla. Aynı aksan Korel'de de vardı. "Merak etme, senden istediğim bilgiler hiçbir zaman sana zarar verecek şeyler olmayacak. Aksine iyiliğine olacak çünkü benim Prometheus'a ulaşmama yardım edecek en doğru yol sensin. Ben bir şeyleri karşılıksız yapmayı da seven biri değilim." Kafasını sağ tarafa doğru yatırdı ve üç parmağının olmadığı eliyle çenesine dokundu. "Yarın öğlen ofisime gel."

Korhan Erezli ile iş birliği yapmak. Bu sağlıklı bir şekilde düşündüğümde tercih edeceğim bir yol olamazdı ama başka bir çarem olmadığını da yeni fark ediyordum. Korel, tamamen bana sırtını dönmüş ve gerçekleri bir mezarın derinlerine gömmüş gibi görünüyordu. O mezarlığı saatlerce eşeleyip gerçeklere ulaşmak için çaba sarf edeceğim kadar zamanım yoktu. Korhan bana açık olan o mezarı sunuyordu ama karşılığında ben de ona zihnimi sunacaktım.

Korhan Erezli benden yok olmuş geçmişimi istiyordu. Ben onun için Prometheus'a ulaşabileceği anahtardım.

"Tamam," dedim net bir sesle. "Artık ben de bir şeyleri karşılıksız yapmayı sevmiyorum. Bana ne verirsen onu alacaksın Korhan Erezli fakat hafızamı biliyorsun, hatırlamam gerekecek. Hatırlamama yardımcı olacak mısın?"

"Dur orada," dedi Korel ve dakikalardır ilk defa sesinin çıktığını duydum; kabul etmemi bekliyormuş gibiydi. Korhan da ben de sanki bu tepkiyi hiç beklemiyormuş gibi ona döndüğümüzde bakışları bir ona bir bana kayıyordu. En sonunda bakışları Korhan'da sabit kaldığında, "Minel hiçbir yere gelmiyor," dedi kelimelerin üzerine bastırarak.

Korhan, Korel'in aksine sakin bir şekilde, "Ona yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi. Ardından ekledi: "Senin aksine."

Son cümle Korel'in bam teline dokunmuş olacak ki yumruğunu sertçe masaya vurdu. "Bu konu hakkında çok fazla yorum yapıyorsun ama Minel ve benim aramda olan bir konu ve seni hiç ilgilendirmez."

Korhan, bir Korel'e bir de masaya vurduğu eline bakarak, "Kendine hâkim ol," dedi. "Babam birazdan geldiğinde bu hareketini ona söyleyecek olan bir adamın olduğunun farkına var." Bakışları tekrardan garsona döndü.

Korel ise umursamaz bir şekilde, bu sefer daha sert yumruğunu masaya vurduğunda olduğum yerden sıçradım ve Korel'e bakarak, "Sakin ol," diye mırıldandım. "Doğru söylüyor. Senin aksine bana yardımcı olmaya çalışıyor."

Korel bana döndü. "Kapa o çeneni. Hiçbir şey bildiğin yok senin." Tekrardan Korhan'a baktı. "Senin derdin neyse sonradan konuşacağız ama şimdi değil."

Korhan, hiddetle kaşlarını kaldırdı ve fakat o sakinliği hâlâ üzerindeydi. "Tehdit ediyormuş gibi konuşuyorsun, sana hiç yakıştıramadım. Özellikle şu konumdayken."

"Yeter," dedim ikisine bakarak. "Ben burada birileri birilerini suçlasın diye gelmedim evet sürekli bu ruh halindeyim ama

gerçekten tek derdim benim hayatım." Korel'e baktım. "Kendine gel, buraya gelirken ne düşünüyordun ki? Baban ve ağabeyin bana yardımcı olacaktı, bunu sen de söyledin."

Korel, kaşlarını çatıp ağabeyinin yüzüne dikkatli bir şekilde bakarken, "Onun derdi başka," dedi. "Onun derdi benimle, sen umrunda bile değilsin."

Korhan, işaret parmağını havaya kaldırdı ve sallarken diliyle damağına üç kere vurdu. "Bu yaptığın hiç dürüst bir davranış değil Korel. Küçüklüğünü bildiğin bir kız var yanında, ona günlerce onu tanıdığını söylemedin ve şu anda dürüst olmamaya devam ediyorsun. Söylesene, benim derdim neymiş?"

"Bir dakika," dedim ve Korel'e baktım. "Sen benim küçüklüğümü mü biliyorsun?"

"Evet," dedi Korhan ve hayretle bakmaya başladı. "Bunu söylememiş olamaz. Sen babanla bizim evimize geldiğinde Korel de o evdeydi hatta ablanı da biliyordu."

Korel bu defa yumruğunu masaya o kadar sert bir şekilde vurdu ki tabaklar titredi ve bir su bardağı masaya devrildi; yan tarafta duran masalardaki insanların bakışları bize doğru döndüğünde elimi alnıma koydum ve Korel'e hayal kırıklığıyla bakmaya başladım. "Beni gazetelerden bildiğini söylemiştin," dedim. "Ablamın ölümünü ve beni gazetelerden bildiğini söyledi bana."

Korel ayağa kalktı ve ellerini masaya yerleştirerek ağabeyinin üzerine doğru eğildi. "Korhan," dedi sert bir sesle. "Sonuçları hiç hoşuna gitmeyecek şekilde konuşuyorsun, bunu yapma." Tehditkâr tını kulaklarıma dolarken Korhan'a baktım. Korhan ise sadece bana bakıyordu.

Korel'in söylediği hiçbir şey umurunda değildi ancak o yine de açıklamaya devam etti. "Ama sonradan ablanın öldüğü yerde senin de olduğunu öğrendiğimizde Korel senin için..."

"Ne?" dedim tek nefeste ve sesimin titrediğini fark ettim. "Tekrar eder misin? Ablamın öldüğü yerde benim olduğum mu? Ne?"

"Neler oluyor?" Cüneyt Erezli'nin sesini duyunca irkildim ve titreyen ellerimi saçlarıma geçirdim. "Herkes size bakıyor. Korel? Otur yerine."

"Bilmiyor muydun?" dedi Korhan büyük bir şaşkınlıkla ve Korel'e baktı. "Sen bunu nasıl söylemezsin?"

Bu Korel için son damla olmuştu ve bir anda Korhan'ın elinde tuttuğu viski bardağını sertçe çekerek yere fırlattı; cam tuzla buz olurken, önümüzde duran masayı sertçe itekledi. Masa sol tarafa doğru kayarken önümdeki tabak kucağıma düştü ve çığlık atarak ayağa kalkıp Korel'e baktım.

Masa Korhan'ın önünden çekilirken hâlâ sandalyesinde oturmuş Korel'e bakıyordu ve yüzündeki ifadesizlik silinmemişti. Korel, sandalyenin kollarına ellerini koyarak ağabeyinin yüzüne doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı; bakışlarım Cüneyt Erezli'ye doğru döndüğünde restoranın içindeki müziğin tamamen kapatıldığını ve herkesin bize baktığını o an fark ettim.

Korhan, oturduğu yerden kalkmayarak, Korel'in yüzüne bakmaya devam etti; Korel ise fısıldayarak bir şeyler söylemeye devam ediyordu ve aralarda kendi adımı da duyuyordum.

Korhan ise sessizliğini bozarak ve fısıldamayarak, "Beni tehdit etme," dedi. "Beni bunlarla korkutma. Bir şeyleri gizleyen hiç bir zaman ben olmadım. Söylesene kardeşim, korktuğun nedir?" Beni gösterdi, ardından Korel'e sanki bir zavallıymış gibi baktı. "Onu kaybetmekten korkuyorsun, değil mi? Şunu unutma, yalanlarla onu yanında tutamazsın."

"Yeter!" diye bağırdı Korel ve ağabeyini yakalarından tutarak oturduğu sandalyeden kaldırdı. Aynı boylarda olan iki kardeş birbirlerinin gözlerinin içine bakarken Cüneyt Erezli garsona bir şeyler söyledi ve hemen arka tarafımdan iki tane adamın geldiğini gördüm. Adımları Korel'e ve Korhan'a doğru ilerlerken bakışları tamamen Korel'in üzerindeydi.

Korhan'ın kolları iki yanında sallanırken hiçbir tepki vermiyordu. İnsanın aklını kaçırmasına sebep olacak bir sakinliği vardı. Korhan dingin bir deniz ise Korel, dalgalar içinde kalan bir okyanustu.

Cüneyt Erezli'nin Korel'in kolunu tutup, "Kendine gel," dediğini duydum. Korel, babasının sesini duymadı ve ağabeyinin yüzüne bakmaya devam etti fakat Cüneyt Erezli, Korel'in kolunu daha sert kavrayıp kendine doğru çevirmeye çalıştı. "Bana bak Korel."

İki adam Cüneyt Erezli'nin yanına geldiğinde "Korel'i buradan uzaklaştırın," dedi Korhan ve Cüneyt Erezli de kafasını salladı. Korhan'ın dudaklarından çıkan tek cümle bu olmuştu.

"Benimle oynama," dedi Korel, Korhan'ın gözlerinden bir an olsun gözlerini ayırmadan. "Korktuğum hiçbir şey yok benim." İlk defa bakışlarını Korhan'dan ayırdı ve babasına baktı. "Sınırlarımın olduğunu unutuyorsunuz ama ben o sınırları çoktan aştım ve sınırlarını aşmış Korel'i görmek istemezsiniz." İki adam Korel'in arkasına gelip onu çekmek istediklerinde Korel Korhan'ı sertçe itekledi ve "Bırakın!" diye haykırdı. "Çek şu adamlarını arkamdan." Bakışları babasının üzerindeydi.

Yaşanılanlar yüzünden ne yapacağımı bilemez şekilde her iki tarafa da bakıyordum fakat kendi içimde oluşan yangını nasıl söndüreceğimi de bilmiyordum; Korel'e hissettiğim öfke, kendime karşı acıma duygum ve Korhan'ın sözlerinde hissettiğim o umut beni olduğum yerde öylece tutmaya sebep oluyordu.

Korhan'ın cümleleri bana umut olmuştu; Korel ise o umutları tek tek yok etmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu.

Bir anda bileğimde sıcak bir el hissettim ve çekiştirildiğimi fark ettim. "Gidiyoruz," dedi. Bileğimi tutan el Korel'inkinden başka kimseye ait değildi.

Beni sertçe çekiştirip çıkış kapısına doğru sürüklerken, ayağım birkaç kere takılmıştı ve tökezlemiştim ama Korel ise bunu umursamamıştı. Geride kalan yıkıma bakmak için başımı çevirdiğimde Korhan'ın hâlâ gözlerimin içine baktığını fark ettim. Geride dağılmış bir masa, çoktan yok olmuş bir aile ve kendi umudumu bırakmıştım.

"Bırak beni," dedim ve bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım fakat Korel izin vermedi. "Bırak!" diye bağırdım. "Seninle gelmek istemiyorum."

Sesimin Korhan'a ulaştığına adım gibi emindim fakat tam çıkış kapısına geldiğimizde tekrardan dönüp baktım ve Korhan'ın bana değil kardeşine baktığını gördüm.

"Korel bırak beni!" diye bağırdım bir daha fakat sesim ona ulaşmıyormuş gibi davranıyordu. Restoranın çıkış kapısının önünde bir süre bekledi ve ileride geldiğimiz arabayla şoförü gördü. O tarafa doğru yürümeye başlarken beni de peşinden sürükledi. "Korel!" diye haykırdım ve elini iteklemeye çalıştım, kurtulmak imkânsızdı.

Lüks arabanın önüne geldiğimizde Korel şoförün üzerine doğru gitmeye başladı. "Anahtarı ver," dedi şoföre doğru.

"Korel Bey," dedi şoför gerileyerek ve bedeni arabaya çarptı. "Bunu yapamam, Cüneyt Bey'in kesin emri..."

"Ver lan şu anahtarı!" diye kükredi Korel ve boşta kalan eliyle şoförün yakasını kavrayarak onu arabanın üzerine doğru yatırdı. Şoför korkuyla bana bakarken, ben hâlâ elimi kurtarmaya çalışıyordum. Restorandan çıkan iki adam hızlı adımlarla bize doğru yaklaşırken Korel onları gördü ve dirseğiyle şoförün yüzüne vurarak elini cebine attı. İlk attığı cebinde anahtara ulaştı ve şoför burnunu tutarken yana doğru eğildi.

Korel, şoförü umursamayarak beni yolcu koltuğuna doğru götürdü ve kapıyı açarak beni koltuğa itekledi. Beni ailesinden kaçırıyordu, bir şeyler ters gitmişti, bir şeyler planlarına göre ilerlememişti ve hemen oradan uzaklaşmak istiyordu. Kapıyı kapatırken, "Sakın," dedi ürkütücü bir sesle ve uzun zaman sonra ilk defa bakışları bakışlarıma döndü. "Kaçmaya çalışma. Seni yakalayacağımı biliyorsun." Kapıyı sertçe kapattı ve o bakışlarını ilk defa gördüğümü fark ettim.

Korel'in gözlerindeki sonbahar, kor gibi yanıyordu; Korel gözlerinde bir mevsimi öldürmüş gibi bakıyordu.

Sürücü koltuğuna bindiğinde gözlerini kıstı ve tam karşıya, babasının gönderdiği iki adama baktı. Motoru çalıştırdı ve park edilen yerden arabayı hızlı bir şekilde çıkarırken arka tarafta kalan çöp konteynerine çarptı fakat umursamadı; alevlendirdiği gazla beraber arabayı iki adamın üzerine doğru sürdü.

Tam o sırada restoranın içinden Korel'in babası çıktı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Korel'in bakışları babasına doğru döndü; direksiyonu öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki parmakları bembeyaz olmuştu.

Babası, iki tane adamın ortasında durdu ve Korel, arabayı onların üzerine doğru sürerken "Korel," dedim. "Baban orada." Arabayı babasının üzerine mi sürecekti yoksa ben her şeyi yanlış mı anlıyordum?

Cüneyt Erezli çenesini dikleştirdi, başını yukarıya doğru kaldırdı ve meydan okuyan bir ifadeyle arabaya doğru baktı. Elini durdurmak için kaldırdığında Korel, büyük bir emir almış gibi arabayı sertçe durdurdu. Cüneyt Erezli ve araba arasında sadece bir metre vardı.

Babası, Korel'e arabadan inmesi için hareket yaptı ve Korel'in parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı; gözlerim yüzüne doğru döndüğünde dişlerini sıkıca kenetlediğini fark ettim. Kendini bu emre uymamak için zorluyormuş gibiydi ama en sonunda parmaklarının gevşemesi ve bir elinin kapının koluna doğru gitmesi babasıyla arasındaki ilişkinin boyutunu daha fazla sorgulamama neden oldu.

Korel arabadan indi, kapıyı sertçe kapattı ve ruhsuz adımlarla sanki birisi sırtından itekliyormuşçasına Cüneyt Erezli'ye doğru ilerledi. İki adam geriye doğru çekildiğinde yolun ortasında sadece Cüneyt Erezli ve Korel Erezli kalmıştı.

Korel, babasının tam karşısına geçti ve ellerini arkasında birleştirdi. Omuzları düşük bir şekilde babasının yüzüne bakarken, babası çenesini dikleştirdi ve bir şeyler söylediğini gördüm. Maalesef duyamıyordum çünkü kapılar kapalıydı ve Cüneyt Erezli görünüşe göre oldukça sessiz konuşuyordu.

Korel, hiçbir şey söylemedi ve babasının yüzüne bakmaya devam etti. Babası birkaç cümle daha kurdu ve Korel'e doğru bir adım attı; Korel ise beni bozguna uğrattı ve geriye doğru kaçmak için yarım adım attı.

Babası, geriye adım attığının farkında olarak sertçe Korel'in ensesini kavradı ve onu kendine doğru hızlıca çekti. Başı başının hizasında durduğundan ondan çok da kısa olmayan babasından bakışlarını ayıramıyordu. Cüneyt Erezli'nin üst dudağı yukarıya doğru kıvrıldı ve kindar bakışlarla oğluna bir şeyler söyledi. Korel, duyduklarından sonra kafasını iki yana salladı ve başını babasının elinden kurtarmak istedi ama babası izin vermedi. Cüneyt Erezli'nin bakışları bana doğru döndüğünde onun başı öne eğildi ve kafasını iki yana sallamaya devam etti. Cüneyt Erezli bir süre bana baktı; gözlerimiz sessiz bir şekilde birbiriyle kavga etti ve tekrardan Korel'e döndüğünde kısa bir cümle daha kurdu.

Korel başını kaldırdı, kaşları çatıldı ve arkada birleştirdiği ellerinin yumruk şeklini aldığını gördüm. O sırada Cüneyt Erezli, "Cevap ver!" diye haykırdı ve ses, kapalı kapılara rağmen arabanın içini doldurdu.

Korel, sessizliğini korudu, babasının yüzüne bakmaya devam etti ve bu hareketi, Cüneyt Erezli'nin çenesinin öfkeden dolayı sağırmesine neden oldu. Her şey birkaç saniye içerisinde olurken, Cüneyt Erezli Korel'in ensesinde duran elini çekti ve sert bir tokadı Korel'in yüzüne geçirdi. Korel'in başı benim içinde olduğum arabaya doğru döndüğünde bakışlarımız kesişti; gözlerim irileşti ve elim kapının koluna doğru gitti.

Açmak için uğraşırken kapıların kilitlendiğini fark ettim ve elimle ağzımı kapatarak Korel'e bakmaya devam ettim.

Elleri hâlâ arkada birleştirilmişti, yumrukları o kadar sıkıydı ki ellerinde renk kalmamıştı ama o ellerini havaya kaldırmıyor, babasına karşılık vermiyordu. Nedeni saygı değildi, Korel'in gözlerinde saygı yoktu; daha farklı bir duyguydu fakat bu duyguya isim veremiyordum.

O sırada gözlerim restoranın kapısına doğru yöneldi ve kapıda olanları izleyen Korhan'ı gördüm. Hiçbir şey yapmıyordu, onları ayırmıyordu, sakince izliyordu ve babasına seslenerek bir şeyler söyledi. Ne dediğini duyamadım ama birkaç kişi restorandan dışarıya çıkıp olanları izlemek istediğinde Cüneyt Erezli duruşunu dikleştirdi ve geriye doğru çekilerek Korel'in geçmesi için izin verdi.

Korel'in babası, kimliğini insanlardan gizleyen bir kalpsizdi; saygı ve duruş onun için çok önemliydi, bunun için Korel'i ser-best bıraktığını anlayabiliyordum.

Korel'in gözleri restoranın kapısına doğru döndü ve ağabeyiyle kısa bir süre bakıştı, ardından elleri arkasında bağlı arabaya doğru geri geri yürümeye başladı.

Arabanın kilidi açıldı, Korel tekrardan arabaya bindi ve Cüneyt Erezli yolun ortasından ayrılırken iki adam tekrardan yerini aldı.

Korel gaza bastı; geçen birkaç dakika yüzünden kendimi toplayamazken Korel'den gözlerimi alamıyordum. O ise tam karşısına bakıyordu ve arabayı sürmeye başlamıştı.

İki adam son anda geriye doğru çekildiğinde Korel vitesi hızlı bir şekilde artırdı ve gazı yavaş yavaş değil, hızlı bir şekilde kökrükledi. Araba bir anda hızlandığı için yüksek bir homurtu çıkarırken çok çabuk kendini toparladı ve yolda kaymaya başladı.

Boğazımda şiddetli bir yanma ve karnımda korkunun verdiği karıncalanmayı hissederken titreyen ellerimi havaya doğru kaldırdım ve "Lanet olsun! Neler oluyor?" diye haykırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki motosikleti hızlı kullanmasını yeğlerdim. Henüz trafiğe çıkmamamıza rağmen, yüksek hız beni öyle bir korkutmuştu ki kalbim avucumun içinde atıyormuş gibi geliyordu.

Korel dikiz aynasından arkaya doğru baktı ve birisi takip ediyor mu diye odaklandı ya da ben öyle anladım; ben de başımı çevirip arka tarafa baktım ve kimsenin gelmediğini gördüm. Korel, sert bir viraj aldığında bedenim sola doğru kaydı ve vites kaburgama doğru geldiğinde acıyla inledim. Tekrardan bir viraj daha aldığında bedenim sağa doğru kaydı ve cama çarpmaktan kendimi son dakikada kurtardım. Trafiğe çıktığımızı fark ettiğimde Korel bir kere elini direksiyona sertçe çarptı ve vitesi daha da fazla artırdı.

Zorlukla kafamın arka tarafında kalan emniyet kemerini çekiştirdim ve yerine takmaya uğraştım; yerini bulamazken öfkeden, korkudan dolan ve titreyen gözlerimi sabit tutmaya çalıştım. En sonunda kilidi taktığımda başka bir şekilde direksiyonu sağa kırdı ve bir arabayı solladığını gördüm. Yol kalabalıktı ve arkamızdan yükselen korna seslerini duyabiliyordum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdım. "Amacın ne? Ölmek mi istiyorsun? Senin öfke nöbetinin suçlusu ben miyim?"

"Sensin!" diye bağırdı ve sertçe direksiyona bir kere daha vurdu. "Beni onlarla aynı masaya oturttun, beni onlarla karşı karşıya getirdin! Ölmekten mi bahsediyorsun? Ölümden korkmuyormuş gibiydin! Onlarla aynı masada oturduktan sonra ölüm seni korkutmaya mı başladı?" Bana dönüp baktı ve yola bakmaması daha fazla korkuttu. "Sen onlara inanıyorsun!"

"Lanet olsun!" diye inledim. "Önüne bak!" Bana bakmaya devam etti. "Korel, önüne bak diyorum! Güvende olduğuma inanmıyorum, anlıyor musun?" Kafamı iki yana salladım ve ellerimi saçlarıma geçirdim. "Beni oraya onlara inanmam için sen götürdün, onlara inanmamam mı gerekiyordu?" Sesim öyle bir titriyordu ki daha fazla bağırdım. "O masaya otururken senin bilip de anlatmadıklarını ortaya dökeceklerini bilmiyor muydun?"

Korel'in yüzünde babasının attığı tokattan kalan kızarıklık gözlerime çarptığında o görüntüyü kafamdan silmek istedim çünkü canının fiziksel olarak yanması, hem de bunun babası tarafından gözümün önünde yapılması kaldırabileceğimden daha ağır gelmişti.

Korel'e de kaldırabileceğinden daha ağır geldiğini hissediyordum; yüzüne baktığımı fark etmişti.

"Bilmiyordum! Ben onlarla böyle anlaşmadım!" diye bağırdı ve başını yola doğru çevirdi. "Onlardan biriyle iş birliği mi yapacaksın?"

"Onlar dediğin senin ailen," dediğimde başı tekrardan bana döndü. "Korhan çok şey biliyor, o bana yardımcı olacak."

"Yanılıyorsun," dedi ve biraz daha hızlandı. "O düşündüğün gibi biri değil, seni saçma sapan bir yola sokmaya çalışıyor. Ona inanma, onunla iş birliği kurma. Senden istediğini alacak ve istediğin hiçbir şeyi eline vermeyecek."

"Korel!" diye bağırdım ve ellerimle sertçe torpido gözüne vurdum. "Senin anlatmadığın çoğu şeyi anlattı ve sen de doğru

olduklarını söyledin. Bunları sen değil, o anlattı! Doğrularımdı onlar. Sen neden anlatmadın? Oraya gitmeden önce de anlatabilirdin ama anlatmadın! Lanet olsun, ablam öldüğünde ben de oradaymışım ve sen bunu biliyordun!"

Korel, eliyle kafasına vurdu ve bunu birkaç kere daha tekrar etti. "Düşünemedim," dedi kendi kendiyle konuşurken. "Bunu yapabileceğini düşünmem lazımdı, her şeyi bozacağını düşünmem lazımdı, anlaşmaya uymayacağını düşünmem lazımdı."

Korel babasının tokadına alışık mıydı? Tek derdi benmişim gibi davranıyordu ama öfkesinin babasına olabileceğini düşünüyordum. Öfkeli olmalıydı, ona sinirlenmeliydi, kendini çok kötü hissetmeliydi ama o tokadı umursamıyormuş gibiydi.

"Ne anlaşması?" dedim ve önümüzde bir tır olduğunu gördüm. "Korel dikkat et." Korel, tırın üzerine doğru sürmeye devam etti. "Korel, bunu yapma," sesim sakindi fakat titriyordu, "Korel dikkat et."

"Onunla iş birliği yapmayacaksın," dedi Korel dişlerini sıkarak. "Onunla iletişim kurmayacaksın."

"Bunu yapma!" diye bağırdım ve sertçe onu kolundan ittekledim. "Sen gerçekleri söylemezken o bana söyledi, senin yapamadıklarını o yaptı diye böyle sinirlenemezsin! Onlara öfkelenip beni ölüme sürükleyemezsin!"

"İstediği buydu!" dediğinde durmadan kafasını iki yana sallıyordu. "İstediğini eline verdim."

Tıra biraz daha yaklaştığında gözlerimi kapattım ve ellerimi yumruk yaptım. "Ben bir oyuncak değilim," diye inledim. "Ben bir piyon da değilim. Benimle oynayıp duramazsınız. Beni yönetemezsiniz. Ben o satranç tahtasında değilim Korel! Aranızdaki savaşta silah da değilim."

Korel'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim; gözlerimi açmadım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. "Seni kullanarak benden intikam almaya çalışıyor," dediğinde gözlerimi deviresim geldi.

"Ciddi misin?" dedim yumruklarımı daha fazla sıkarak. "Bu kadar klişe mi cidden? Hem ben senin hayatında önemli biri değilim, beni neden kullansın sana karşı?"

Korel sustu ve gözlerimi yavaşça açtığımda önümüzde tır olmadığını gördüm; sokak lambaları sürekli arabanın içine çarparken, onun öfkeli yüzünü aydınlatıyordu. Bağırıp çağırmanın bir faydası olmayacağını anladığım anda yutkunarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ne bekliyorsun benden?" dedim çaresizlikle. "Senin anlatmadığın birçok şeyi o bana anlattı, sen bunu yapamazken o yaptı. Ben geçmişimi de geleceğimi de istiyorum. Korhan ile iş birliği yapmam şu an tek çıkar yol gibi görünüyor, başka bir yol göremiyorum."

Korel'in yüzü acıyla kasıldı ve arabanın hızının biraz da olsa düştüğünü fark ettim. Direksiyonu kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti; gözleri ise hâlâ o mevsimi öldürüyordu ama o gözlerde bir meşale parladığında, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Kaldıramazsın, çok ağır."

"Korel," dedim muhtaç bir tınıyla. "Bana artık acımaktan vazgeç, bana acıma. Düşündüğünden çok daha güçlüyüm, güçsüz olacaksam da geçmişimle güçsüz olmak istiyorum. Bunu yapma." Duraksadım ve titreyen elimi koluna yerleştirerek sıktım. "Daha fazla sana olan inancımı öldürme. Sana karşı inancımı sonsuza dek öldürmeme sebep olma."

Gözlerim yüzündeki kızarıklığa her döndüğünde içimde ona karşı oluşan öfkenin yok olduğunu hissediyordum. Korel, gözlerimin önünde yıkılmaz görüntüsünden, baş kaldıran görüntüsünden arınmıştı ve karşımda küçük bir erkek çocuğu gibi olmuştu.

Onun yaşanmışlıklarına, onun tokatlarına, onun çocukluğuna sahip çıkmak istedim.

Korel'in başı bana doğru döndü ve aynı anda sert bir fren darbesiyle arabayı durdurdu. Bedenim öne doğru giderken, Korel'in bakışları bir an bile olsun benden ayrılmadı. "Bana ne zaman inandın ki?" dedi gözlerini kısarak. "Bana ne zaman inanmayı tercih ettin?" Daha çok bir soru gibi değildi; bir yakarış gibiydi ama

anlayamamıştım. "İnanmasan da, inancın bitse de umurumda değil. Ben bana inanılmamasına alıştım."

Yolun ortasında durduğu için arka tarafta kalan arabalardan korna sesleri yükselmeye başladı fakat Korel umursamadan yüzüme bakmaya devam etti.

"İnandım." Kelime Korel'e ulaştığında o meşale sanki bütün irislerini yaktı. "Ne olursa olsun inanmak istiyorum, bunu görmüyor musun? Bu hayatta tek inandığım kişi sensin, başka kimse yok. Hayatımda güvenebileceğim başka hiç kimse yok." Gözlerinin içine baktım. "Senden başka. Sana güvenmeyi seçtim, neden her seferinde bunu boşa çıkarıyorsun?"

Korna sesleri arttı fakat Korel bir süre daha bana baktıktan sonra umursamayarak arabadan indi ve sırtını arabaya yaslayarak cebinden sigarasını çıkardı. Çakmağıyla sigarasının ucunu ateşe verdiğinde ben de emniyet kemerimi açtım ve arabadan inerek yanına gittim. Bana baktı ve sigarasından büyük bir nefes alarak yüzüme doğru üfledi.

Arka tarafta kalan ve yanımızdan geçen arabaların sürücüleri küfür ederek geçiyordu; hemen arkamızdaki adam bir yandan kornaya basıyor bir yandan da dönmek için yan tarafımızın boşalmasını bekliyordu. Trafiği tamamen olmasa da bir noktada kilitlemiştik.

Gözlerini benden kaçırdığında çekinmeden elimi çenesine yerleştirdim ve bakışlarının tekrardan bana dönmesini sağladım. Korel'in mevsimi ölmüş gözleri bana döndüğünde "Lütfen," dedim. "Benden gizleme, beni başkalarına itme."

Korel'in çenesi seğirdi ve bileğimi kavrayarak, "Sakın," dedi. "Ona güvenmeyeceksin." Bileğimi kavrayışı sıkıydı; o kadar sıkıydı ki sanki beni bırakmak istemiyormuş gibiydi.

"Bana neden ablam öldüğünde orada olduğumu söylemedin?" diye sordum. "Neden? Bunu neden söylemezsin? Nasıl söylemezsin?"

"Çünkü bu kadarla sınırlı değil," dedi dişlerini kenetleyerek ve gözlerimin içine bakarak. "Anlamıyorsun, hiçbir şey bu kadarla sınırlı değil. Sana bunu söylememesi gerekiyordu."

"Söyledi," dedim konuyu Korhan'dan çıkarırken. "Söyledi ve bitti. Sınırlar umurumda değil, senin de sınırın umurumda değil. Bana söyle, ne oldu?"

Korel, elinde duran sigarayı yere attı ve ayakkabısıyla söndürürken, "Çok küçüktün," dedi. Düzeltti. "Çok küçükmüşsün." Birkaç saniye bekledi ve sanki duyacaklarımı kaldıramayacakmışım gibi bana bir adım daha yaklaştı. "Geride bir oyuncağını bırakacak kadar küçükmüşsün."

Canımın acıdığını hissettim, dizlerim titremeye başladığında bir elimi Korel'in koluna yerleştirdim ve ona tutundum. "O kadar küçük bir çocuk ablasının ölümünü kendi gözleriyle görmüş," dedi derin bir nefes vererek. "O kadar küçük bir çocuk ablası için eline bir neşteri almış," parmaklarım koluna daha fazla gömüldü. Korel, gözlerimin en derininde kalan acılarıma bakarak cümlesine devam etti ve o korktuğum son cümleyi kurdu. "O neşteri bir adamın boynuna saplamış, o küçücük kız, ablası için o yaşta katil olmuş."

Korel'in koluna gömülen elim yavaş yavaş serbest kaldı ve parmaklarımı koklamak istedim. Ellerimde sanki ilk defa kanın kokusunun varlığını hissettim; acı şah damarımdan beni kavrarken, küçük kız çocuğu Minel tam arkamda durmuş, muhtaç bir şekilde bana bakıyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu neşter, geçmişin kanını akıtırken, tam karşımdaki gözler, benim ellerime sanki daha keskin neşterleri uzatıyordu. Zihnim bozuk bir plak gibi döndüğünde sanki ilk defa gerçeği duyurdu ve ablamın varlığını ilk o an net bir şekilde hissettim. İlk defa geçmişimin bir sahnesi zihnimde tamamen canlandı.

Parmaklarımdan aşağıya doğru damlayan kan ablam içindi; ben ablam uğruna katil olmuştum.

4. TOHUM

Yalnızlık notaları çalmaya başlamıştı. Bu notalara acılar da gizlenmişti ve belki de duyulabilecek en sessiz notalar bunlardı. Yalnızlık o kadar sessizdi ki, notalarından çıkan sesi sadece onları yaratan kişi duyabilirdi. Geriye kalanlar ise o sessiz şarkıyı duyamadıkları için yalnızlığın farkına varamazlardı.

Kendi yalnızlığını gizlemeye çalışan her insan böyleydi. Melodiye kapılıp gitmek, yalnızlığa alışmak demekti. Melodiyi durmadan dinlemek, yalnızlığı sevmek demekti.

Melodiyi bir başkası zorla dinletebilir, kendi notalarını bir başkasına öğretmeye çalışabilir miydi?

Korel Erezli'ye yapılan tam olarak buydu.

Mutfağın köşesine, buzdolabının hemen yanına oturmuş babasının gözlerinin içine bakıyordu ve neden ona karşı böyle davrandığını anlamaya çalışıyordu. Babası ise burnundan soluyarak oğlunu izliyor, bir yandan da viskisini yudumluyordu.

Korel burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken, babası sırtını sandalyesine biraz daha yasladı ve karşılıklı bakışmaları bir an olsun kesilmedi.

"Bir şeyleri çok zor anlıyorsun." Cüneyt Erezli'nin sesi Korel'e ulaştığında bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Elinin tersine bulaşan kanını şortuna sildi. "Sana bir şeyleri öğretmeye çalışmaktan yoruldum."

Korel, omuzlarını silkti ve mutfak kapısına doğru bakarak birinin ona yardım etmesini bekledi. Annesi ya da ağabeyinin gelmesini beklerken, boşa umut ettiğinin de az çok farkındaydı.

"Büyüdün artık," dedi babası ve ayağa kalkarak Korel'in çömeldiği yere doğru yürümeye başladı. "On dört yaşında bir delikanlısın. Kimin yanında nasıl davranman gerektiğini sana defalarca anlattım ama hiçbir zaman istediğim gibi davranmıyorsun." Korel, korkuyla biraz daha geriledi ama en

sonunda duvara çarptı. Babası önüne gelerek eğildi ve parmaklarını oğlunun çenesine yerleştirerek başını kaldırmasını sağladı. "Neden okulda kavga ettin, söyle bana."

Başta soracağı soruyu her şey bittikten sonra sorması Korel'i öfkelendirse de yapabileceği hiçbir şeyi olmadığından, "Öyle olması gerekti," diyerek daha önce de defalarca verdiği cevabın aynısını verdi. "Yine mi döveceksin baba?"

Cüneyt Erezli derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak burnunun kemerini sıktı. "Fen lisesine gidiyorsun, sınıfın hatta hemen hemen okulun en iyilerinden birisisin. Başarılısın. Sen Cüneyt Erezli'nin oğlu olarak daima başarılarınla anılmak zorundasın, adını böyle şeylere karıştıramazsın."

"Karıştırdım ama," dedi Korel ve ses tonu yükseldiğinde babasının gözleri açıldı. "Beni defalarca dövsen de hatta öldürsen de neden kavga ettiğimi anlatmayacağım sana."

Korel'in yaşı büyüdükçe babasına karşı davranışları değişmeye başlamıştı ve en dik başlı dönemlerinden birindeydi. Ona karşı korkusu hep vardı ama artık babasının gösterdiği şiddet Korel'in alışık olduğu bir durum haline gelmişti.

Babasının onu dövmesi için sebebe ihtiyacı yoktu; biliyordu ki eğer kavga etmeseydi de babası ona vurmak için bir sebep bulurdu.

"Bana dikleniyor musun?" dedi babası ve dişlerini sıktı. Parmaklarını bir açıp bir kapatırken yavaşça Korel'in ensesine elini koydu ve onu sertçe kendine çekti. "Bu cesurluğun o piçlere işleyebilir ama bana işlemeyeceğini biliyorsun."

Korel, gözlerini bir an olsun babasının gözlerinden ayırmazken, mutfak kapısından ağabeyinin sesini duydu. "Yine neler oluyor?"

Korhan Erezli, umursamaz bir şekilde mutfaktan içeriye girdi ve buzdolabını açarak içine doğru bakmaya başladı. En sonunda bir bira ve folyoya sarılmış yemek çıkardığında Cüneyt Erezli, "Okulda kavga etmiş," diyerek Korel'in ensesini daha sert kavradı.

Korhan, çıkardığı biranın kapağını açarken, yüksek sesle bir kahkaha attı ve kardeşinin kanayan burnuna baktı. "Korel mi kavga etmiş? Korel? Benim küçük, zeki, çalışkan, hep susan kardeşim mi kavga etmiş?" Gülmeye devam etti ve sırtını tezgâha yasladı. Birasından birkaç yudum aldıktan

sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Bakışları tekrardan kardeşinin burnuna kaydığında gülümsemesi duraksadı. "Bunu ona kavga ettiği kişiler mi yapmış yoksa sen mi yaptın?"

Korel öfkeli birkaç nefes aldıktan sonra gözlerini sıkıca yumdu ve sanki kelimeleri zehirli bir dudaklarının kenarlarından akarcasına, "Ona hiç bir zaman kızmadın," dedi babasına. Kastettiği ağabeyiydi. "O kavga ettiğinde, eve sarhoş geldiğinde, hoşlanmadığın şekilde davrandığında hatta sana karşı geldiğinde bile ona hiç kızmadın. Ona hiç vurmadın." Gözlerini açtı ve babasına bakmaya cesaret edemediği için ağabeyine baktı. "Neden beni ondan ayrı görüyorsun hep?"

Korhan tekrardan gülmeye başlayarak folyoya sarılmış olan tavukları açığa çıkardı ve soğuk olmasını umursamayarak buttan bir ısırık aldı. O kadar rahat görünüyordu ki Korel'in canının yanması umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Bu Korel'in daima yarası olarak kalacaktı.

"Yanlış," dedi Korhan babasının konuşmasına izin vermeyerek. "Ben babama hiçbir zaman karşı gelmedim, ne dediyse yaptım, ne istediyse yaptım. Kendime karşı yanlışlarım oldu ama babama ya da aileme zarar verecek hiçbir davranışım olmadı." Yaslandığı tezgâhtan uzaklaştı ve kardeşine doğru birkaç adım attı. "Beni örnek almayı hiçbir zaman denemedin ama sana tüyo vereyim mi Korel? Ben kavga ettiğimde de, eve sarhoş geldiğimde de, hatta çok büyük yanlışlar yaptığımda da arkamı toplamayı ve eskisinden daha iyi yapmayı her zaman bildim. Sen ise hep eline yüzüne bulaştırıyorsun. Aramızdaki fark bu." Korhan da aynı babası gibi Korel'in önünde çömeldi ve gözlerinin içine baktı. "Bir gün beni örnek almaya başlayacaksın, geç olmaması için gün sayıyorum."

Korel ağabeyinin gözlerinin içine bakarken, Cüneyt Erezli, hâlâ Korel'in ensesini sıkıyordu ve canını yakmaya çalışıyordu. "Seni örnek almak istemiyorum." Babasına döndü. "Seni de örnek almak istemiyorum. Ben ikinizden ayrıyım, ikinizden de farklıyım. Hiçbir zaman size benzemeyeceğim."

Korhan'ın kaşları alayla kalkarken, Cüneyt Erezli dayanamayarak Korel'in suratına sert bir tokat indirdi ve Korel'in başı buzdolabına çarptı. Kafasını vurduğu için geçirdiği sarsıntı Korel'i titretirken Korhan'ın "Akıllanmayacaksın," dediğini işitti. "Akıllandığında da çok geç olacak."

Kardeşine bir süre daha bakan Korhan artık yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etmişti ve kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Babasının

omzuna elini koyduğunda, kardeşinin canının daha şiddetli bir şekilde yanacağının farkındaydı. Korel'in bilmediği çok şey vardı, bilmediği konuların başında da Korhan'ın da zamanında çok canının yandığı geçiyordu.

Korhan'ın canının yandığını düşünmek, Korel için imkânsızdı çünkü Korhan, acıya duyarsızmış gibi davranır, hislerini daima ikinci plana atardı ama Korhan Erezli'nin olmak istediği adam için çektiği her acı, zihninin içinde kamçılanmış bir kanser olarak yer alacaktı ve o kanser hiçbir zaman iyileşmeyecekti.

Korhan mutfak kapısından dışarıya çıkarken Cüneyt Erezli, ensesinden tutup Korel'i ayağa kaldırdı. O sırada Korel "Akıllanmamı mı istiyorsun?" diye bağırdı ağabeyine. "Seni örnek almamı mı istiyorsun? O halde bir kere olsun beni kurtar, beni kendinle tanıştır. Bir kere arkanı dönme abi!"

Korhan mutfak kapısının önünde duraksadı ve kaşları çatılırken kardeşine doğru baktı. Cüneyt Erezli de tek kaşı havada Korhan'a bakıyordu. Korel Erezli defalarca ağabeyinden yardım istemişti fakat o hiçbir zaman ona yardım etmemişti; bu son yardım çığlığı olacaktı ama yine hüsrana uğrayacağının da bilincindeydi.

Korhan kardeşini inceledi ve bedeninin titrediğini gördü. Dudaklarının üstündeki kan kurumuştu, başının sağ tarafında hafif bir şişlik vardı ama çok da önemli görünmüyordu.

"Bu senden son yardım isteyişim olacak," dedi Korel. "Bir daha asla senden yardım istemeyeceğim." İç sesi, bir kerelik olsun kurtar diyordu.

Korhan, gözlerini kardeşinden ayırarak babasına baktı ve Cüneyt Erezli'nin de ona baktığını fark etti.

Korel yine terk edileceğinden, kurtarılmayacağından, umursanmayacağından emindi ama düşündüğü gibi olmadı ve Korhan ilk defa Korel'in canının yanmasına tepkisiz kalmadı.

Mutfaktan içeriye tekrardan girdiğinde bakışları babasının gözlerinde geziniyordu. Aralarında kısa bir bakışma geçtikten sonra tekrardan kardeşine baktı ve "Beni tanımak mı istiyorsun?" diye sordu. Ağabeyinin sesinde sanki ilk defa alayın tınıları yok olmuştu.

"Evet," dedi Korel. "Seni örnek almamı istiyorsan bana gerçek seni göstersene. Bana gerçek bir abi gibi davransana. O zaman senin gibi bir adam olmaktan belki çekinmem."

Son cümle Korhan'ın yüzünde tebessüm oluşmasına sebep olduğunda "Baba," dedi Korhan. Korel gözlerini kapattı ve beklediği sona kucak açmak için bekledi fakat aklından geçenin aksi cümleleri duydu. "Bırak Korel'i. Onunla işim var."

Babasının karşı çıkmasını hatta onun için Korhan ile de kavga etmesini bekledi fakat o da tam aksi şekilde davranarak Korel'in ensesini bıraktı ve öne doğru Korhan'a itekledi. "Al bakalım, eti de kemiği de senin olsun."

Korhan Korel'i omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve mutfaktan dışarıya doğru ilerletti. Korel yaşadığı şok neticesiyle birkaç saniye afallamış bir ifadeyle ağabeyinin yüzüne baktı ve fısıldadı: "Beni ilk defa kurtardın."

Korhan omuzlarını silkti ve Korel'i odasına doğru yönlendirdi. "Hiçbir şeyi karşılıksız yapmam ben Korel. Bir gün sen de beni kurtarırsın, ne dersin?" Korel'in odasının kapısını açtı ve kardeşini içeriye doğru itekledi. "Duş al, temizlen iyice. Dışarı çıkacağız, sana kendimi tanıtma vaktim geldi."

Korel hızlıca bir duş alıp yüzündeki kan izlerinden kurtulduktan sonra üzerine bir şeyler giydi ve pencereden dışarıya doğru baktı. Ağabeyinin hemen aşağıda motosikletiyle beklediğini fark ettiğinde kaşları ilk önce çatıldı, ardından havaya doğru kalktı çünkü kendi bindiği motosikletin yanında bir motosiklet daha olduğunu gördü. İçinde hissettiği arzu ona can verirken, motosikleti nasıl sürmek istediğini net bir şekilde hissetti.

Odasının kapısını açıp dışarıya çıkarken, siyah kazağının eteklerini tutuyordu ve merdivenlerden inerken de babasını arıyordu. Ortalarda yoktu. Hızlı bir şekilde çıkış kapısına doğru koştu ve salondan babasının telefonla konuşma sesinin geldiğini duydu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında ağabeyinin sırtı dönük bir şekilde motosikletinin üzerinde onu beklediğini gördü. O hızlı adımlarla ağabeyinin yanına giderken Korhan Erezli bakışları dümdüz ileri bakıyordu.

"Olabildiği kadar hızlıydım," dedi Korel ağabeyinin kızgınlığını anlamaya çalışarak. Yan tarafında kalan gri motosiklete bakıyordu; boş duruyordu. Onun muydu?

"Kar yağmalıydı," dedi Korhan tamamen konudan farklı bir noktaya dikkat çekerek. Bakışları evlerinin yakınındaki ormanlık alandaydı. "Kar yağsa her şey daha güzel olurdu ama hava oldukça iyi görünüyor."

Korel, "Neden?" diye sorup onun baktığı yöne döndü ama Korhan çatık olan kaşlarını çoktan düzeltmişti. Yüzüne alaylı ifadeyi yerleştirip karşısına döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Neye?" dedi Korel ve bir motosikletlere, bir ağabeyine baktı.

"Seni motosiklet yarışlarına götürüyorum," dedi ve motosikletinin gazını alevlendirdi. Korel'in yüzüne sahici bir gülümseme otururken "Motosiklet mi?" dedi ve başını salladı. "Bu motosiklet bana mı ait?"

Korhan, boşta duran motosiklete baktıktan sonra kardeşinin arzusunun uzun zamandır farkında olduğunu belli eden bir ifadeyle, "Senin motosikletin," dedi ve kardeşinin gözlerindeki ışığa şahit oldu. "Ben motosiklet sürerken defalarca bakışlarını yakaladım, ben yokken de motosikletime bindiğini biliyordum. Hediye diye algılama sakın, ağabeyinden kardeşine ölüme bir adım daha yaklaştıran bir canavar işte."

Korel sıcak bir tebessümü dudaklarına yerleştirerek kendi motosikletine doğru ilerledi ve yutkundu. "Sen ciddisin," dedi gözlerini açarak. "Ne yani, bunu bana gidip aldın öyle mi? Ne zaman vermeyi düşünüyordun?"

"Aslında almadım," dedi Korhan. "Dikkat edersen bu benim eski motosikletim, hani senin şu binip de oraya buraya sürttüğün motosiklet." Korel, ağabeyinin farkında olmadığını sanıyordu. "Kendime yeni bir tane alınca eskiyi sana vereyim dedim. İstemiyor musun yoksa?"

"Hadi oradan!" diye bağırdı Korel ve hızlı bir şekilde motosikletine binerek kontağı çevirdi. Motosikletten yüksek bir homurtu sesi çıkarken "Ciddi ciddi çalışıyor bu," diye mırıldandı ve on dört yaşın verdiği heyecanla ağabeyine dönüp gülümsedi. "Gerçekten bunu yaptın."

Korhan, kardeşinin yüzündeki izlere bakarken derin bir nefes aldı ve "Kullanmayı da bilmiyorsundur şimdi?" diye sorgular cinsten üstünlük taslaadı. Korel afallamış ifadeyle gözlerini kaçırdığında "Gizlemeye çalışma," dedi Korhan. "Motosikletim yerinden milim hareket ettirilse anlarım."

Korel, yenik bir şekilde ellerini iki yana açarken "Aslında bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Garajda sen yokken birkaç kere bindim," dedi ama ağabeyi dik dik bakmayı sürdürünce, "tamam çok kez bindim. Seni de çok izledim ama tam anlamıyla kavrayamadım." Sorup sormamak arasında kaldığı cümle dudaklarından döküldü. "Bana öğretecek misin?"

Korhan, bakışlarını kardeşinin yüzünden ayırdı ve "Hemen hemen," diye mırıldandı. "Teknik birkaç bilgi verip birkaç şey öğretebilirim ama gerisini kendin öğreneceksin. Ben kendi başıma öğrendim, başımda benim gibi biri yoktu." Korhan'ın yüz şekli değişti ve gözlerine hınzır bir ifade yerleşti. "Benim gibi birinin olmaması daha iyi oldu," diye fısıldadı fakat ses Korel'e ulaşmadı.

Korhan yaklaşık yarım saat boyunca kardeşine motosiklet hakkında teknik bilgileri verdi ve iki üç defa test etmek için sürmesini istedi. Korel, sandığının aksine çok da kötü bir durumda değildi ve motosiklet konusunda oldukça iyi görünüyordu. Birkaç hatası dışında neredeyse hiç tökezlememişti ve tökezleyeceği zamanda nasıl doğrulması gerektiğini anlamıştı. Pür dikkat ağabeyini dinleyen Korel, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor her birine dikkat ediyordu. Korhan da kardeşinin onu bu kadar dikkatli dinlemesine karşılık, daha iyi olması için önemli noktaları söylüyordu.

En sonunda son bir kere test sürüşü yapıp tamamen olumlu sonuç aldıklarında, "Oldu bu iş," dedi Korhan ve kardeşinin yanından ayrılarak kendi motosikletine doğru ilerledi. "Daha fazla zaman kaybetmeye gerek yok, gidelim hadi."

Korel motosikletinin motoru çalışır vaziyette dururken, "Nereye?" diye sordu. "Trafiğe mi çıkacağız? Kaskımız yok."

"Kask mı?" dedi Korhan kaşlarını kaldırarak. "Orada dur bakalım, eğer ben öğrettiysem kask yoktur. Tehlikeye her zaman açık ol. Kaskı sadece çok soğuk havalarda kör olmamak ya da felç geçirmemek için kullanırım. Hava o kadar da soğuk değil, hem yavaş kullanacağız." Korhan'ın yüzü yavaş kelimesini söylerken ekşidi. "Trafiğe de tam olarak çıkmayacağız," dedi ve kardeşine dik dik baktı. "Motosiklet yarışlarına gidiyoruz. Olabildiğince trafikten gitmemeye çalışacağım, ehliyetin yok. Bir de başımıza bu dert çıkmasın."

Korel, karşı çıkmayarak başını salladı ve kafasının içinde dönen motosiklet yarışlarının görüntülerini düşünmeye başladı. Bu görüntülerin hepsinde motosikletin üzerinde kendisinden önce ağabeyi vardı; ağabeyinin oldukça çevik, dikkatli ve profesyonel şekilde motosiklet kullandığının farkındaydı.

"Beni arkamdan takip et," dedi Korhan motosikletinin motorunu çalıştırırken. "Çok da yavaş gitmeyeceğim, yetişmeye çalış."

Korel'in onaylamasına fırsat kalmadan Korhan, Korel'in yanından rüzgâr gibi geçti ve Korel de birkaç saniyelik afallamanın ardından peşinden motosikletini sürdü.

Korel motosikleti sürerken korku hissetmiyordu; birkaç defa direksiyon hâkimiyetini kaybediyormuş gibi olsa da ağabeyi görmeden çok çabuk toparlamıştı. Gittikleri yolda trafik yok denecek kadar azdı ve yanlarından geçen her arabayla Korel'in kendine olan güveni daha da artıyordu. İlk defa kendini bu kadar özgür hisseden Korel Erezli'nin avazı çıktığı kadar bağırmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Gözlerini kartal gibi keskin bir şekilde tam karşıya dikerken, içinde kopan kasırgaların hepsinin bir adı vardı.

Kendini yaşıtlarından daha büyük, yaşıtlarından daha farklı hissetmesinin de bir sebebi buydu. Korel, hiçbir zaman onların sahip olmak isteyecekleri şeyleri istememişti; Korel'in istediği gerçek bir özgürlüktü. İçinde, derinlerde hissedebileceği ve ruhunun rengini bile belli edebileceği bir özgürlüktü. Korel ilk defa motosikletin üzerinde ruhunun rengini görmeye başlamıştı.

Yüzüne vuran soğuk rüzgâr onu rahatsız etmişti ve burnunu hissetmemeye başlamıştı. Aslında çok da kötü olmayan bu hissi bir şekilde kabullenmişti ama ağabeyinin yüzünde de aynı memnuniyetsiz ifade olduğunu motosikletle yanına kadar yetiştiğinde fark etti ve "Ne kadar kaldı?" diye seslendi.

Ağabeyi başıyla tam ileriyi gösterdiğinde Korel'in bakışları da o tarafa döndü ve geniş bir ormanlık alandaki ışıklara baktı. Birbirinden farklı renkler gökyüzüne yansıyordu.

Birkaç dakika sonra ormanlık alandan içeriye girdiklerinde, motosiklet kum zeminde biraz daha zor kaymaya başladı ve Korel için direksiyon hâkimiyeti daha zorlaştı.

O büyülenmiş bir şekilde tam karşısındaki manzaraya bakarken, Korhan motosikletini durdurdu ve insanların bakışları direkt Korhan'a döndü.

Geniş bir alandı ve ortamda güzel R&B bir şarkı çalıyordu; birçok motosiklet yan yana sıralanmıştı. Otuz kırk kişi dağılmış bir vaziyette müziğe eşlik ediyor, içiyor, dağıtıyorlardı.

"Sonunda!" diye bağıran bir kız Korhan'a doğru koştu ve boynuna atladı. "Nerede kaldın? Hiç geç kalmazdın."

Korhan ilk önce kızıl saçlı, Korhan'dan belki de yaşça büyük olan kadına baktı, ardından kardeşini gösterdi ve ortamdaki herkesin neden geç kaldığını anlamasını sağladı.

"Yok artık!" dedi kızıl saçlı kadın. "Kardeşin bu mu?" Kadın Korel'e doğru koştu ve henüz motosikletini bile durdurmamış Korel'in omzuna atıldı. "Korhan, bu çocuk büyüdüğünde senden daha yakışıklı olacak. Bak sana şu gözlere! Bal rengi. Nasıl uzun kirpikleri var öyle."

Korel, alışık olmadığı bu tepkilerden ötürü bakışlarını kaçırınca kızıl saçlı kadın tiz bir sesle güldü. "Bir de utanıyor! Korhan? Bu senin kardeşin değil mi? Eminiz."

Korhan'ın yanına gelen birkaç kişi daha şaşkınlıkla Korel'e bakıyordu.

"Tamam Gamze," dedi Korhan kızıl saçlı kadına doğru. "O benim gibi değildir, rahat bırak."

Gamze, dudaklarını öne doğru bükerek Korel'e doğru, "Keşke biraz daha büyük olsaydın," diye fısıldadı. "Emin ol üstünden hiç inmezdim ufaklık."

"Diyorsun?" Gamze'nin arkasından öne doğru çıkan başka bir kadının yaşı biraz daha küçük görünüyordu. Korhan'dan küçük, Korel'den birkaç yaş büyük biri gibi görünüyordu. Korel'in yüzüne dikkatli bir şekilde bakarken, "Merhaba," dedi Gamze'yi itekleyerek. "Ben Göksel. Yaşın umurumda değil, her türlü seninle takılırım."

Korel, ilgiden dolayı sıkılmış bir ifadeyle Korhan'a dönüp bakınca ağabeyinin onunla değil de turuncu saçlı bir kızla ilgilendiğini gördü; hemen ileride bir adam elinde tuttuğu çantayla Korhan'a doğru ilerliyordu. Korhan ortama gelince herkes motosikletinin başına geçmişti.

"Merhaba," dedi Korel en sonunda sıkılmış bir ifadeyle. Göksel'e göz gezdirdiğinde çirkin bir kız olmadığına karar verdi. Sarı saçları beline kadar geliyordu ve ceylan gibi gözleri vardı. Dudakları dolgundu ve kıpkırmızı rujuyla adeta dudaklarına Korel için davetiye çıkarıyordu.

"Yarışa senin arkanda katılabilirim." Göksel'in teklifi Korel'i tereddüde düşürdü ve "Ben yarışmaya katılmayacağım," demesine kalmadan ağabeyi diğer taraftan yüksek bir sesle bağırdı. "Göksel, tam da kardeşimin arkasına kız arayacaktım. İyi çıktın."

Korel şaşkınlıkla ağabeyinin yüzüne bakınca onun da kendisine baktığını fark etti. Sorgulayan bir ifadeyle motosikletini gösterdi ve yeni öğrendiğini

belli etmeye çalıştı fakat Korhan, omuzlarını silkerek başını salladı. "Hayatıma hoş geldin kardeşim. Artık kaçışın yok, korkak olmaktan vazgeçme zamanı."

Son cümleyi yüksek sesle söylemesi ve çevrelerindeki insanların bunu duyması Korel'i öfkelendirdi; herkesin ortasında küçük düşürülmekten başka hiçbir şey değildi. Bir an ne yapacağını bilemeyerek etrafına baktı, ardından "Hadi oradan," dedi zorlukla gülerek. "Sen benim ne zaman bir şeylerden korktuğumu gördün?"

Korhan yüksek bir sesle kahkaha attı ve kahkahasında geçen imayı sadece Korel anladı. Kastettiği babasıydı; çirkin kahkaha ona sadece babasını anımsatmıştı. Korel korkuyu hissedebiliyordu fakat belli etmemek için elinden gelen bütün çabayı sarf ederek bakışlarını ağabeyinden ayırdı ve Göksel'e baktı.

"Ben korkmadığına eminim," dedi Göksel göz kırparak. "Bakışlarında heyecan görüyorum, korku namına hiçbir şey yok." O yaşlarda bile bakışlarına kalın bir örtü çekmeyi başarabilen Korel, kafasını evet der gibi salladı ve bakışlarını kaçırmadan dik dik bakmaya devam etti.

İleriden çantayla yaklaşan adam Korhan'a doğru yürürken, her motosikletinin yanında durduğuna dikkat etmişti fakat nedenini araştırmamıştı. Ağabeyine sormak istedi fakat hemen bundan vazgeçerek Göksel'i kullandı. "O adam ne yapıyor?"

Göksel, duraksayarak bir ona bir ağabeyine baktı, ardından "Bu yarışlar hakkında hiç mi bilgin yok?" diye sordu.

Korel alt dudağını bükerek kaşlarını kaldırdı. "Epinefrin. Adrenalin yani. Yarışlara başlamadan önce adrenalin iğnesi vuruluyorsunuz."

Göksel'in yüzünde şaşkınlık baş gösterdi. "Sahiden Korhan'ın kardeşi olduğuna emin misin? Bu yarışları çıkaran kişi Korhan Erezli'dir ve bu kadar uzak, dışarıda kalman tuhafmış."

"Göksel," dedi Korhan diğer taraftan ve onları dinlediklerini yeni fark eden Korel, hemen olduğu yerde doğruldu. "Henüz on dört yaşında, benim gibi olmasını bekleyemezsin." Yeniden küçümsenen Korel'in yüzünün şekli yine değişti ve ağabeyine karşı öfkesi biraz daha arttı.

Çantalı adam Korhan'a iğneyi vurmak için şırıngayı ayarlarken, Korel farkında olmadan bir elini kalbine doğru götürdü ve bünyesinin adrenalini kaldırıp kaldırmayacağını kendi içinde sorguladı. Buradaki diğer insanlardan

daha farklıydı, onun bünyesi kaldırabilecek kadar güçlü değildi ve kalbi diğerlerine göre daha farklı atıyordu. Ağabeyi de bunun farkındaydı ve bakışları kesiştiğinde Korhan umursamaz bir şekilde omzunu silkti.

Korhan Erezli, kardeşi Korel Erezli'yi kendi elleriyle bile isteye tehlikeye atıyordu; bunu yaparken de bir an olsun gözlerini kırpmıyordu.

Korel, sadece bir anlığına babasının yanında daha güvende olduğunu hissetti. Babasının yanında tehlikede değildi, yaşadığı ve yaşatılan tek duygu acı olurdu ama ağabeyiyle beraberken daima tehlikenin kucağındaydı ve öyle olmaya da devam edecekti.

Korhan kardeşinin yüzüne bakarken, adam şırınganın ucundaki iğneyi Korhan'ın bacağına sapladı ve Korhan'ın yüzünde bir an bile olsun değişme olmadı. Korel'in yutkunduğunu gören ağabeyi, "Korkuyor musun?" diye sordu. Göksel'in bakışları Korel'e döndüğünde birkaç kişi daha ona bakıyordu.

"Hayır," dedi Korel yalan söyleyerek. "Heyecanla bekliyorum."

Korhan memnuniyetle kafasını salladı ve çantalı adamı Korel'in yanına gönderirken, motosikletini diğer motosikletlerin durduğu yere doğru sürmeye başladı. Çantalı adam Korel'in yanına geldiğinde, "Bir rahatsızlığın var mı?" diye sordu ve ona bu soruyu ağabeyi sordurmuş gibi geldi.

"Yok," dedi Korel başka bir yalana başvurarak. "Olsa da önemi yoktu."

"Doğru," dedi Göksel göz kırparak. "Ölüm yarışları bu. Ne önemi var?"

Korel, tam karşıya ağabeyine bakarken, çantalı adam şırıngayı çıkardı ve ilacı hafifçe şırıngadan dışarıya çıkarırken Korhan'ın yanındaki motosikletli adamlara bir şeyler söylediğini gördü. İşaret ettiği kişi Korel'di.

Adam iğneyi Korel'in bacağına yaklaştırırken Korel, heyecanını görmezden gelerek ve hissedeceği acıyı unutmaya çalışarak Göksel'e döndü. "Varış yeri nerede?"

Göksel, anlamsız anlamsız baksa da, "Varış yeri yok," dedi. "Farklı bir yarış." Korel bacağında şiddetli bir acı ve yanma hissetti; ilacın yayıldığını hissederken dişlerini kenetledi ve gözlerini kıstı.

"İyi misin?" dedi Göksel ve çantalı adama doğru baktı. "Bir şeyleri yanlış mı yaptın?"

Adam, çömeldiği yerden ayağa kalkarken, "Hayır," dedi. "Yaşı küçük ve ilk defa böyle bir deneyimi olacak belli ki. Acıyı net bir şekilde hissetmesi çok normal."

"Hayır," dedi Korel dişlerini sıkmaya devam ederken. "İğnelere alışığım sadece yanma hissi kötüydü."

Göksel, korkusuzca tebessüm etti ve birkaç saniye içinde Korel'in arkasına binerek kollarını Korel'in bedenine sardı. Yaşına rağmen oldukça iri ve uzun boylu olan Korel'in bedeni Göksel'i şaşırttı. "Sen on dört yaşında olduğuna emin misin?"

"Değilim," dedi Korel ve bacağındaki yanma hissinin geçtiğini hissederek motosikleti oldukça dikkatli ve diğerlerinden yavaş bir şekilde diğerlerinin olduğu yere doğru sürdü.

Bütün motosikletler yan yana dizildiğinde ve arka tarafta kalan kızların gözleri bağlanmaya başlandığında Korel, hiçbir tepki vermeden ağabeyine bakıyordu. Ağabeyi ise gözlerini tam karşısına dikmiş, yüzündeki hafif tebessümle ellerini açıp kapatıyordu. Korel'in gözleri Korhan'ın arka tarafında duran turuncu saçlı kıza odaklandı. Korhan'dan küçük olduğu belliydi ama ortamdaki diğer kızlardan çok daha farklı görünüyordu. Gözleri kapanmadan önce turuncu saçlı kızın da son baktığı kişi Korel oldu. Bakışlarında Korel'e karşı farklı bir ifade vardı; ya istemeden o motosikletin arkasında oturuyordu ve kurtuluş bekliyordu ya da Korhan onu istemediği halde o, motosikletin arkasında oturmaya devam ediyordu.

İkisinden biriydi.

"Hazır mısınız?" dedi Korhan ve yan tarafında dizili olan sekiz motosiklete baktı. O motosikletlerden birinin üstünde olan Korel ağabeyine bakmayı sürdürüyordu ve kanında alevlenen endişe, heyecan ve kalbinin atışının gitgide yükselmesi nefesini kesmeye başlamıştı. Parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı ve gazı kökledi; gazın çıkardığı ses Korhan'ın yüzünde bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Gözleri ise kardeşine dönmedi.

"Üç!" Kızıl saçlı kız motosikletlerin arka tarafından seslendi ve motosikletlerin üzerindekiler öne doğru eğilerek kartal gibi tam karşılarına baktılar. "İki!" Korel, bakışlarının titrediğini hisseder gibi oldu ve kalbi boğazında atmaya başladı; o kadar şiddetli atıyordu ki böyle hisseden bir tek kendisi mi diye merak ediyordu. "Bir!" Gözlerini sıkıca kapattı ve ağabeyinin, babasının yüzünü gördü. Onlara büyük bir meydan okumayla beraber hırladı ve "Başla!" sesinden sonra köklediği gazıyla ve yükselttiği vitesiyle beraber ileriye doğru atıldı.

Yanından motosikletler rüzgâr gibi geçerken, ne tarafa gideceğini bilemedi ve kafasından onlar kadar iyi motosiklet kullanamadığı ve hemen yenileceğinin düşüncesi geçti. Gücünü kullanamıyorsa zekasını kullanabileceğini düşündü ve ağabeyine karşı duyduğu şiddetli öfkeyle motosikleti diğerlerinden farklı bir tarafa sürerek insanların şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Ters taraftaki karanlığa doğru motosikletini sürerken, insanlar Korel'e doğru çığlıklar atıyordu. Yanlış yola gittiğini söylüyorlardı ama o bunu bilerek yapıyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Korel'in arkasındaki Göksel ve başını kaldırdı. "İnsanlar neden sana sesleniyor?"

Korel, dudaklarının kuruduğunu hissediyordu ve boğazı yanıyordu. Kalbinin atışı o kadar şiddetliydi ki kulaklarında o sesten başka hiçbir şey yoktu. "Bir şey yok," diyebildi. "Sadece ters yöne sürüyorum."

"Ne?" dedi Göksel şaşkınlıkla ve Korel, diğer motosikletlerden tamamen uzaklaştığında ve onları net bir şekilde izleyebileceği bir tepeciğe doğru gittiğinde motosikletini durdurdu ve ışıklarını kapattı. "Ama bu kural dışı."

"Kural dışı değil," dedi Korel ve başını yan tarafa doğru çevirdi. "Bu yarışın tek kuralı devrilmemek değil mi? Saklanacağım, son kişi kalana dek bekleyeceğim ve o zaman ortaya çıkacağım. Diğer türlü hemen yenilirim; motosikleti kullanmayı yeni öğrendim."

Göksel, şaşkınlığını gizlemeyerek sessizce inledi ve "Vay canına," diye fısıldadı. "İyi fikir. Ağabeyine çekmişsin."

Korel yüzünü ekşitti ve "Ağabeyimi gözünüzde çok büyültmüyor musunuz?" diye sordu.

"Ağabeyinin büyüklüğü ne zaman silinir biliyor musun? Ondan daha iyisi çıktığında. Sen ondan daha iyi misin?"

"Belki öyle, belki de değil," dedi Korel ucu açık bir cevap vererek. "Sadece meydan okumak yanlış geliyor, gösterişi seven biri olmadım. Arkamdan konuşulan hiçbir şeyi de umursamadım. Ağabeyim bunların tam zıttı ve bu da bir zaaf. Başarısız olduğu her an yıkılacak gibi duruyor ve bu da onu mükemmel yapmaz."

Göksel tereddütle kaşlarını çattı. "Ağabeyinden nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun. Onu kıskanıyor musun yoksa sadece ağabey kardeş ilişkisi filan mı?"

Korel, alayla güldü. "Ondan nefret etmiyorum." Dürüsttü. "Onu kıskanmıyorum." Dürüsttü. "Sadece onun gibi olmak istemiyorum." Yalandı. Korel, ağabeyi gibi olmak istediğini kendine bile itiraf edemiyordu ama sürekli onu izlediğinin, onun gibi olmak istediğinin de farkındaydı.

Göksel cevap vermek yerine sessizliğe gömüldüğünde Korel, karşı tarafta bir görünüp bir kaybolan motosikletleri izliyordu. Birkaç kişinin devrilişini görmüş ve bu kişilerin yıkılırken çektikleri acıyı hissetmişti. Çığlık sesleri havada uçuşuyordu; heyecan gitgide yükseliyordu ve Korel, kalbinin üzerinde gerçekçi bir acı hissediyordu. Her kalp atışında nefesini kesen bu acı, diğerlerini de zorluyormuş gibiydi. Korel de iki katı fazlaydı; bunun farkındaydı.

Elleri kendini kaybetmişçesine titremeye başladığında başını öne doğru eğdi ve "Ellerimin titremesi, kalbimin yerinden çıkacak gibi atması, kulaklarının çınlaması, gözlerimin odağını kaybetmesi normal mi?" Dahası da vardı ama bunu anlatamıyordu. Dizlerinin de titrediğini hissedebiliyordu. Ağzının içi kupkuru kalmıştı.

"Normal sanırım," dedi Göksel. "Çok mu fazla? İstersen oyundan çekilebilirsin."

Göksel gerçekten onu mu düşünüyordu yoksa rol mü yapıyordu, bunun savaşına Korel girmek istemedi ve kafasını iki yana salladı. "Birazdan yarış bitecekmiş gibi görünüyor, üç kişi kaldı sadece."

Göksel derin bir iç çekti. "Gözlerim kapalı olduğu için göremiyorum. Kimler kaldı?"

"Yeşil bir motosiklet, ağabeyim ve ben." Sırıttı. "Kendimi oyuna dâhil etmem adil mi?"

Göksel de güldü. "Sinsi bir yarışçısın ama dâhilsin."

Yeşil motosiklet ile ağabeyinin motosikleti tekrardan göz önüne çıktığında birbirlerini devirmek için iki aslan gibi kavgaya girişmişti ve iki taraf da bir türlü bunu başaramıyordu. Korel, tek kaşını havaya kaldırdı ve kontağı çevirerek, "Tam zamanı," diye fısıldadı ve direksiyonu dikkatli bir şekilde hareket ettirerek ağabeyinin olduğu tarafa doğru sürmeye başladı.

"Korel," dedi Göksel. "Bedenin titriyor, dişlerin takırdıyor, iyi misin?" Göksel endişeyle kollarını Korel'in gövdesine doladı. "Bir problem var. Daha önce kimsenin bu kadar kötü olduğunu görmemiştim."

"Sorun yok," dedi Korel ve dudaklarının acıdığını hissetti. "Kalbimde 'ufak' bir problem var, o kadar." Ufak kelimesinin üzerine bastırması, kendisini alaya aldığını gösteriyordu.

"Dur," dedi Göksel. "Motosiklet sarsılıyor, farkında değil misin? Çekil oyundan."

O sırada Korel'i gören seyirciler bağırmaya başladı ve o seslerin arasından "Korkak," kelimesini duydu. "Kaçak! Korkak geliyor. Kaçtı!"

Korhan'ın dikkati bir anlığına dağıldı ve geriye doğru giderek kardeşine baktı; o sırada Korel, kimsenin beklemediği bir şeyi yaptı ve motosikletiyle karşı tarafı devirmeye çalışmak yerine ağabeyinin arka tekerleğine sertçe vurarak onu devirmeye çalıştı.

Rakip geriye doğru çekilirken, bir an ortamdaki yüksek sesler bıçak gibi kesildi ve gözler Korel ile Korhan'a odaklandı. Korhan, motosikletinin hâkimiyetini sağlamaya çalışırken, dizini yere sürttü ve yan yatan motosikletini düzeltmek için çaba sarf etti. O sırada Korel, ikinci darbeyi vurmak için ileriye doğru atılınca yeşil motosikletli rakip Korel'in ön tekerleğine doğru darbeyi indirdi ve Korel'in motosikleti titredi.

Korhan, motosikletinin hakimiyetini zorlukla sağlarken, yeşil motosiklet Korel'i sıkıştırmaya devam ediyordu.

Göksel'in çığlık seslerinden başka ses yok gibiydi. Korel'in bedeni öyle çok titriyor, dişleri öyle çok birbirine çarpıyordu ki Göksel de ona bağlı olduğu için aynı şekilde titriyordu. "Durun!" diye bağırdı Göksel bütün gücüyle. "Korel iyi değil, oyunu bitirin!"

Korel görüş açısının silindiğini ve bulanık gördüğünü fark etti. Direksiyon yan tarafa doğru kayarken, şiddetli bir ses duydu ve baktığında ağabeyinin Korel'i zorlayan yeşil motosikleti devirdiğini gördü.

Kocaman alanda sadece ikisinin motosikleti dururken Korhan'ın sadece iki tercihi vardı.

Birincisi, oyunu bitirmek ve kardeşine yardım etmekti.

İkincisi, oyuna devam etmek ve kardeşini alt etmekti.

Korel'in kafası öne doğru düşmeye başladığında Korhan durduğu yerde gazını alevlendirdi ve motosikleti Korel'in üzerine doğru sürmeye başladı. Korel bulanık bakışlarının arasından üzerine doğru gelen ağabeyine baktı ve Korhan, Korel'in tam dibinde durduğunda ön tekerleği Korel'in ön tekerleğine hafifçe değdi.

"Beni alt edebileceğini sandın," dedi Korhan gözlerini kısarak. "Tek başına karşıma çıkmaya cesaretin yokken, beni sinsi bir şekilde sıkıştırmaya çalıştın." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Korkaklığını gizlemeye çalıştın. Kaçışını yok etmek istedin." Tekerleğinin ucuyla hafifçe Korel'in tekerleğini zorladı. "Sırtlanları biliyorsun, değil mi kardeşim? Avlarını cömertçe değil sinsice yakalarlar, onları öldürmek için her türlü kötü yolu denerler ve avlarını kemiklerine kadar yerler." Korhan başını dikleştirdi; Korel'in başı dik duramayacak kadar eğildi. "Unuttuğun bir şey var. Sırtlanlar leş yemeye bayılırlar ve ben hiçbir zaman leş olmam." Sertçe Korel'in ön tekerleğini itekleldiğinde dengede duramayan motosiklet yana doğru kaydı ve üzerinde duran Korel ile Göksel yan bir şekilde yere düştü. Bütün konuşmalara kulak misafiri olan Göksel, çığlık attığında Korel hırladı.

Korhan, motosikletinden indi ve kardeşinin başının tepesinde durdu. "Şu an değil ama bir gün beni kemiklerime kadar yemek isteyeceksin; hiçbir zaman başaramayacaksın. Beni hiçbir zaman yenemeyeceksin."

Korel, acıyla gülümsediğinde eli kalbinin üzerine doğru gitti ve kalbinden zehir aktığını hissetti. "Seni hiçbir zaman kemiklerine kadar yemeyeceğim abi ama seni öyle bir yeneceğim ki sadece benim leşim olacaksın ve Sırtlanın Leşi olarak anılacaksın."

Kalbinin dayandığı son nokta buydu; zihni karanlığa bulandığında, kalbi defalarca zorlanacağının da farkındaydı.

Görüntüler titriyordu. Yokluk beni yok ediyormuş gibiydi ve geçen her arabanın farları gözlerimin içini yakıyormuş gibi geliyordu. Titreyen her araba üzerime geliyor gibiydi. Hemen ilerideki sokak ışığı tam gözlerime çarpıyordu; kanlar gözlerimden akıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve bedenimin de titrediğini o an Korel'in kolumu kavramasıyla anladım, dengem yoktu. Geriye doğru bir adım atmaya çalıştığımda kalçam hemen arka taraftaki arabaya çarptı ve başımı şaşkınlıkla arabaya doğru çevirdim.

Titreyen araba mıydı?

"Minel," dediğini duydum Korel'in fakat sesi bir kuyunun dibinden geliyor gibi değildi de sanki gökyüzünden bana sesleniyormuş gibiydi. "İyi misin?" dedi; bağırıyor muydu, fısıldıyor muydu anlayamıyordum. Gökyüzüne başımı çevirdiğimde yanağıma bir damla düştüğünü fark ettim ve ağlamanın verdiği korkuyla elimi yanağıma doğru götürdüm.

Korel'e sorduğum ilk şey, "Ağlıyor muyum?" oldu ve elimle Korel'e tutunmak yerine arkamdaki arabaya tutundum. Ellerim öylesine titriyordu ki dişlerimin bile birbirine çarptığını hissetmemiştim.

Korel, ilk önce gökyüzüne baktı, bakışları kısıldı ve ardından gözlerini kısa bir süre kapatıp açtıktan sonra "Hayır," diye mırıldandı. "Sadece yağmur çiseliyor."

Ses tonu dürüsttü ama bakışları dürüst görünmüyordu.

"Öyleyse neden senin yüzüne hiçbir damla değmiyor," diye sorduğumda sesim de titriyordu. Arabayı sımsıkı tuttuğum elimi Korel, hızlıca ve nazikçe çekti ve elinin içine aldı. Avucunun sıcaklığı avucumla buluştuğunda sarmaşıklarına tutunuyormuşum gibi hissettim.

Omzunu silkti. "Sadece sen görmüyorsun," dedi ve tuttuğu elimden beni kendine doğru çekti. Bedenim bedenine çarptığında diğer elim kalbinin olduğu boşluğa tutundu ve ona baktım. "İyi değilsin." Bir eliyle yüzüme gelen bir tutam saçımı geriye doğru itti. "Gidelim buradan."

Bedeninin sıcaklığına kavuşan bedenim sanki bir anda titremeyi bıraktı ya da bana öyle geldi. Bedenini hafifçe benden uzaklaştırdı ve tam gözlerimin içine bakarak, "Eskişehir'e bugün gitmek ister misin?" diye sordu. Şaşırmadığım bu soru karşısında sadece kafamı evet anlamında salladım ve alt dudağımı kanatmak istercesine dişlerimin arasına aldım.

Bu tepkimi bekleyen Korel, beni yolcu koltuğuna doğru yönlendirdi. Bu sırada eli hiç beklemediğim şekilde elimi şefkatle kavrıyordu. Yolcu koltuğunun kapısını açarken boşta olan elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Beni koltuğa oturttu ve ellerim kucağıma düşerken, kapıyı kapattı.

Gözlerim tam karşıya odaklandı ve boş yola bakarken, kulaklarım arkadan yükselen korna seslerini tekrardan duydu ve o çınlama sesi yok oldu. Gölgelerin uzun zamandır uğramadığının farkındaydım ama kulaklarımın aşina olduğu sesler tekrardan dönecekmiş gibi görünüyordu.

Korel, telefonla konuşarak arabaya bindiğinde, "Ne işi var onun senin yanında?" diye sorduğunu duydum ve dikkatimi Korel'e vermeye çalıştım.

Bedenim ve hislerim duyduğum, duyacağım ve duymuş olacağım acılara karşı hissizleşmiş miydi? Günler önce olsaydı belki dizlerimin üstüne düşmeme neden olacak bu haber şimdi sadece dizlerimi titretiyordu. Hangisi daha kötüydü karar veremiyordum. Belki de bedenimin ve ruhumun bir tepki verme zamanı gelmişti çünkü diğer türlü kalbimin üzerinde sürekli kanatan bir kaktüs varmış gibi hissediyordum ve bu kaktüse karşı duyarsızlaşmıştım. Kalbimin kaktüsü büyütecek kadar çorak olmadığını fark ettiğimde her şey benim için daha kötü olmayacak mıydı?

"Sikeyim," dedi Korel ve bakışları bana döndü. Ona baktığımı fark ettiğinde tekrardan başını çevirdi. "Tamam, sen eşyaları al, benim evin yakınındaki otobana doğru çık. Yarım saat ya da bir saate oradayız gibi görünüyor." Ellerimi yumruk yaptım, Korel bunu fark etmiş gibi boğazını temizledi. "Belki de daha erken. Olabildiğince hızlı kullanacağım."

Telefondan bir erkek sesinin geldiğini işittim ve kim olabileceğini düşünmeye başladım. O sırada Korel telefonu kapatıp, "Gürkan," diye açıklamada bulundu. "Evdeki eşyaları alacak ve bize getirecek. Eve uğrayıp zaman kaybetmek istemedim." Kaşları çatıldı ve arabanın motorunu çalıştırdığında elleri sımsıkı direksiyonu kavradı. "Büge, Gürkan'ın yanındaymış. Nasıl oldu da bir araya geldiler bilmiyorum ama amcan Büge'yi arıyormuş."

Anlık olarak Gürkan ve Büge'nin nasıl yakınlaştıklarını düşündüm fakat buna zaman ayırmak yerine, "Sonra?" diye sordum umursamaz bir sesle.

"Sonrası bu işte. İkisi beraber eşyaları vermek için otobana çıkacaklar."

Gaza hiç beklemediğim anda basınca bedenim öne doğru kaydı ve elimle torpido gözünden destek aldım. "Emniyet kemerini bağla," dedi Korel ciddiyetle. "Hiç olmadığı kadar hızlı kullanacağım."

Onun emniyet kemerini takmamış olduğunu görünce, "Kendi yapmadığın şeylerin aklını verme bana," dedim hiddetle. "Bir daha bana emir de verme."

Korel, hızı daha fazla artırdı ve vitesi yükseltti. Bu sefer de sırtım sertçe koltuğa çarpmıştı ve bana, "Ben takarsam sen de takacak mısın?" diye sordu. Cevap vermek yerine başımı yanımdaki camaya doğru çevirdim. "Eskişehir'e ulaşmadan ölmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Ne oldu intikama, geleceğe, geçmişe, şimdiye?"

"Korel," dedim dişlerimi kenetleyerek. "Şantajın umurumda değil, kandıracağın çocuk da değilim. Ayrıca aklın yerinde mi? Emniyet kemeri takmayan sensin ve sen kaza yaparsan ben de ölürüm. Kaza yapalım, sen öl ama ben yaşayayım, öyle mi?"

Korel, derin bir iç çekti ve arkasındaki emniyet kemerini tek eliyle sertçe çekiştirdi. Bu tepkisini hiç beklemediğim için gözlerim hafifçe açıldı fakat Korel, emniyet kemerini tek seferde taktı ve bana döndü. "Seni bekliyorum," dedi sertçe. "O emniyet kemerini tak. Bu sefer sen kazandın."

Kazanmış olmanın umurumda olmadığını fark etsem de Korel ile önemsiz bir konu yüzünden söz düellosuna girmek istemediğimden onun aksine sakin bir şekilde emniyet kemerimi taktım ve hâlâ titremekte olan ellerimi yumruk yaptım.

Hızı olabildiğince artırdı ve vitesi sonuna getirdi. İbreye bakmaya korksam da iki yüzü geçtiğini az çok anlayabiliyordum. Arabanın içini can yakıcı bir sessizlik kaplamıştı ve dişlerimi dudaklarıma geçirerek kendimi susturmaya çalışıyordum.

"Yapma," dediğini duydum Korel'in. "Dudaklarını kanatacaksın. Ne söylemek istiyorsan bana söyle, karşındayım."

Kafamı sadece iki yana salladım ve "Eskişehir'e gelmeni istemediğimi söylesem ne derdin?" diye sordum. Hissettiğim mutsuzluk yanında Korel'e karşı olan hayal kırıklığımı ve öfkemi de

getirmişti. Onu affedemeyen bir tarafım hep olacak mıydı, bilmiyordum ama ona karşı artık sessiz kalmaktan ya da yaptığı onca şeyden sonra susmaktan sıkılmıştım.

Az önce duyduklarımı bu şekilde mi gizlemeye çalışıyordum yoksa unutma metodum bu muydu?

"İzin vermezdim," dedi hızlı bir şekilde. "Seni bu şekilde bırakamam."

"Neden?" diye sorduğumda önümüzdeki beyaz şeritler gözle görülmeyecek kadar hızlı akıyordu. Gecenin ilerleyen saatleri olduğundan trafik yoktu ve otobana çıktığımızdan ışıklara da denk gelmiyorduk.

"İyi değilsin," dedi. Duraksadı ve kaşları havaya kalktı. "Yani şu an iyi değilsin. Farkında değil misin? Ayakta duramayacak durumdasın."

"Sana dürüstçe bir soru soracağım ve gerçekten beni düşünüyorsan cevap verirsin," dediğimde yüzümde alaylı bir ifade canlandı. "Sen ve dürüstlük kelimelerini aynı cümlede mi kullandım ben? Akıllanmıyorum. Boş versene."

Korel'in sert bir tepki vermesini ya da üzerime gelmesini bekledim fakat Korel sakin bir sesle, "Sor," dedi. "Dürüstlüğü boş ver, istediğini söyleyebilirsin şu an bana. Sadece soruyu merak ettim."

Yüzümdeki alaylı ifade silinmezken, "Bazen senden öylesine nefret etmeme sebep oluyorsun ki," dediğimde bakışları direkt bana döndü. "Seni doğru düzgün tanımıyorum belki de, benim için hâlâ bir yabancısın ama nefretim öyle geçmişten geliyor ki, tırnaklarımı etine geçirmek ve canını yakmak istiyorum. Acı çektiğini görmek istiyorum." Kendime bile yeni itiraf ettiğim bu hislere ben bile şaşırdım fakat Korel hâlâ sabit bir ifadeyle bana bakıyordu. "Fakat böyle büyük bir nefret hissederken bile sana, senin bana yaptığın kötülükleri yapamam biliyor musun? Seni kandıramam, seni oynatamam, senden bir şeyleri gizleyemem. Neden?" Bunu sorduğumda dejavu yaşıyormuşum gibi geliyordu. "Fiziksel olarak kötü mü olmam gerekiyor beni düşünmen için? Belki de düşünüyor numarası yapman için? Günlerdir gözünün önünde acı çektiğimi görmüyor muydun? Neden Korel?"

Korel'in ifadesi değişti ve dudakları hafifçe kıvrıldı; yüzündeki tebessüme bakarken, midemin bulandığını ve yüzünün ortasına yumruk atmak istediğimi fark ettim. "Bana aynı kötülükleri yapmayacağını nereden biliyorsun?" diye sordu. Tek kaşını havaya kaldırdı ve o da alaylı ifadesiyle bana baktı. "Acı çektiğini göstermediğini mi sanıyorsun? Sana iyi gelecek ne varsa ben onu seçtim."

Acıyla kahkaha atıp, "Sana daha önce tam bir şerefsiz olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye sordum. Korel etkilenmedi ve "Birçok kez," diye yanıtladı. Onun da alaylı ifadesi silinmemişti. "Bencil, sadece kendini düşünen bir insan olduğunu söyleyen oldu mu?" Korel, dişlerini göstererek sırıttı. "Defalarca, sayamayacağım kadar."

"Peki, sana annesiz babasız bir piç olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sorduğumda yüzündeki ifade donuklaştı ve ağzımdan çıkan küfre mi yoksa kurduğum cümleye mi şaşırdığını anlamadım. Sessizlik arabanın içini kaplıyor ve sokak lambaları onun yüzüne her vurduğunda ifadesi biraz daha değişiyordu. "Olmadı, değil mi?" dedim ve kaşlarımı kaldırdım. "Sana bunu ajitasyon olsun diye söylemiyorum, zaten bana acıdığını biliyorum ama ben bu cümleyi öyle çok duydum ki Korel, bu cümleye ve benzerlerine hissizleştim. Dile getirmediğim, hissettirmediğim her duyguyu ben sadece ve sadece kendimden çıkardım; güç benim için buydu." Canını yakmak adına "Beni küçümsemen hoşuma gidiyor," diye fısıldadım. "Demek ki acılarımı öyle ufak gösteriyorum ki küçümseniyorum. Ya sen? Annesi senelerdir ortada olmadığı halde yaşadığını düşünerek kendini kandıracak kadar güçsüzsün. Belki de yaşıyordur, kim bilir? Senin yaptığın, çekeceğin acıyı görmezden gelerek kendini kandırmak. Kendini kandıran insanlar güçsüzdür. Babalarının karşısında başlarını yerden kaldırmayan çocuklar güçsüzdür. Sen ailesine meydan okuyamayan bir adamsın, acılarına nasıl meydan okuyacaksın ki?"

Söylediklerimi dinlerken Korel'in yüzündeki ifade silinmedi fakat dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Bir şey söylemek istiyordu fakat derin bir suyun içinde kalmış gibi dudaklarını aralamaktan başka hiçbir şey yapmadı. Söylediklerime pişman olacak

muydım? Belki de olacaktım ama Korel'in canını yakma isteğini alt edemiyordum.

"Biliyor musun Minel," dedi net bir sesle. "Annemi zaafım olarak görüyorsun ve her fırsatta onu kullanarak canımı yakmaya çalışıyorsun. Bana çekebileceğin tek kılıç bu, değil mi? Başka hiçbir şeyin yok. Benim sana çekebileceğim onca kılıç varken hem de."

İçimden bir ses susmamı istedi fakat o sese karşı gelerek, "Sana kılıç çekmek istemiyorum ama yüzüne baktığımda tokadının izini de görmezden gelemiyorum. Babanı ve seni unutmamı mı istiyorsun?" dedim hoşnutsuz bir tınıyla. "Babandan tarif edilemez bir şekilde ödün kopuyor. Karşısında ona muhtaç birisi gibi oluyorsun. Peki ya abin? Senden o kadar üstün, o kadar farklı ki ikisinin ortasında eziliyorsun ve ezilmeni başkalarının üzerinden gidermeye çalışıyorsun."

Korel gülünce çenesindeki yanık izine gözüm kaydı ve söylediğim cümlelerin ağırlığı sanki bütün izlerinde dolandı. Amacımın Korel'in acılarını küçümsemek olmadığını biliyordum; çektiği her acıyı hissedebiliyordum hatta çok daha fazlası olduğunu da biliyordum. Onun yaşadıklarını ben yaşasaydım ne halde olurdum, diye kendime bir soru yönelttim fakat derhal bu soruyu kafamdan attım.

"Yüzüme baktığında bir tokadın izini mi görüyorsun?" Sesindeki yansımalarla kalbindeki acıyı hissetmek istedim fakat öyle bir şey yoktu. "Demek ki hiçbir şey göremiyorsun çünkü benim hakkımda bileceklerin parmaklarının dokunduğundan, gözlerinin gördüğünden çok daha öte. Başka bir kılıcın da babamın tokadı mı olacak?" Gözlerini sokak lambalarının sarı ışığı aydınlattı ve kehribar rengi gözleri parladı. "Senin için üzücü olacak çünkü kılıçların hiçbir zaman ruhuma saplanmayacak ve bedenim kanasa da sen sadece şeffaflığımı göreceksin."

Ona bakarken, ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordum ama bana karşı bir meydan okuması olabileceğini düşünerek "Gerçekten bu kadarla sınırlı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soru yönelttim ve olduğum yerde doğruldum. Sokak lambaları bu sefer de benim yüzüme vuruyordu. "Emin ol, seni senin

düşündüğünden daha iyi tanımaya başladım hem de ruhunla ve en önemlisi geçmişimle seni hissediyorum. Dinle Korel, bana meydan okuma çünkü seni hissetmeye başladıysam ve geçmişimden bana sesleniyorsan ruhunu ellerimin arasına almama çok da bir zaman kalmamış demektir."

"Senin aksine," dedi hızlı bir şekilde ve bakışları yoldan ayrılıp bana döndü. Gözleri gözlerimle kesiştiğinde bir orman yangınına şahit oluyormuşum gibi hissettim. "Güç yarışı yapmayacağım ya da acılarımı senin acılarınla yarıştırmayacağım çünkü cümlelerindeki bencillik bir gün sadece sana zarar verecek biliyorum."

Bencil miydim? Öyle biri gibi mi konuşmuştum?

"Soruna cevap vermek istemiyorum ama senin işittiğin cümlelerin kat be kat fazlasını işittim; hiçbir zaman da kendimi acılarımın tırmandığı bir halatla yukarı çekmedim. Güçlü müsün? Evet." Yüzüme bakarken en derinlerime gömülü olan duygularımı alt üst etti ve gerçeklerimi gördü. "Yıkılır mısın? Ben seni yıkar mıyım?" Dudakları kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. "Hem de tek bir darbede ama sana bunu yapmayacağım. Neden mi? Çünkü dizlerinin üzerinde dururken tekrardan doğrulup bana saldıracağını bilirim."

Kaşlarım anlamsız bir şekilde çatıldı fakat Korel, bakışlarını çevirip yola odaklandı. Birkaç dakika arabanın içinde ölümcül bir sessizlik dolandıktan sonra, "Seninle hiçbir zaman savaşmayacağım," dedim daha önce söylediğimi tekrar ederek. "Bunun için kendime söz verdim."

"Sözler unutulur," dedi Korel ve kaşlarını çattı. "Belki de bu yaşına kadar çok söz verdin ama bak, hiçbirini hatırlamıyorsun. Bana verdiğin sözü de unutursun."

"Korel," dedim sert bir sesle. "Seninle savaşmak istemediğimi söylemedim, seninle savaşmayacağımı söyledim. Belki de zamanı geldiğinde bunu çok isteyeceğim fakat yapmayacağım. Neden mi?" Yüzüne baktım ve onun da bana baktığını gördüm. "Tekrardan doğrulup bana saldırırsan savaşacak bir Minel kalmaz."

Korel'den korktuğumu ona açıkça itiraf ettiğimde aynı şekilde onun da bana itiraf ettiğini fark etmiştim. Korel'in benden korkuyor

oluşu, kendimi içten içe küçümsememe sebep oldu fakat bunu dile getirmek bile istemedim. Korel ne olursa olsun, hayatımdan çıkaramayacağım biri haline gelmişti; bundan adım gibi emindim.

Korel geçmişimi bilmiyordu.

Korel benim geçmişimdeydi.

Korel benim geçmişimdi.

O geçmişi kangren olmuş bir bacak gibi kesip atarsam, bir daha geçmişime asla bütün gücümle koşamazdım; bunu biliyordum.

"Bir gün elbet her şey açığa çıkacak," dedi Korel. "Benim sayemde ya da bensiz. Bir gün her şey açığa çıkacak."

Cümleyi kurarken ses tonunda hissettiğim korku beni dehşete düşürdü ve "Korel," diye mırıldandım. "Her şeyin açığa çıkmasından korkuyor musun?" Korel, cevap vermedi ve parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı.

Korel zaman kazanmaya mı çalışıyordu yoksa deliriyor muydum?

"Sen," dedim ve yumruk yaptığım elimi daha fazla sıktım. "Sen Korel, kim bilir geçmişimin neresindesin?"

Beklediğim şekilde cevap vermedi ve hızlı bir şekilde radyoyu açarak İngilizce bir şarkının aramıza girmesine neden oldu.

Korel bir şeylerden korkuyordu, korkarken ise benim geçmişimden kaçıyordu. Kaçarken, bana yardım etmesi normal miydi? Hangimiz daha korkusuzdu: Korkularına koşan Korel mi, yoksa Korel'in yanındaki varlığıyla dehşete düşen ve onun geçmişimin neresinde olduğunu bilmeyen ben mi?

İkisi yarışırdı ama en çok canı yanacak kişi belliydi: Ben.

Yaklaşık on dakikadır arabanın içinde ikimizin de çıtı çıkmıyordu ve sessizliğimizden ikimiz de memnun gibiydik. Korel'in oldukça hızlı bir şekilde arabayı kullanmasından ötürü midemin bulandığını hissetsem de belli etmemeye çalışarak elimle ağzımı kapattım.

"Oradalar," dediğini duydum Korel'in ve selektörleri bir kere yakıp kapattığında tam karşıda Gürkan ve Büge'yi gördüm. Gürkan'ın gözleri arabayla buluştu ve dikkatli bir şekilde baktıktan sonra

kaşları havaya doğru kalktı. Yüzünü gri bir şaşkınlık dalgası sarken, Büge daha sakin görünüyordu ve kendi kendine bir şeyler söylüyordu.

Araba hemen onların yanında durduğunda kapalı olan pencerelere rağmen Büge'nin, "Minel!" diye bağırdığını duydum. Çok daha uzun sürmesi gereken bir yolu kısa sürede gelmiştik; alt üst olan midemi unutmaya çalışarak bunu kendime sürekli hatırlattım.

Bakışlarım Büge'nin elinde duran sırt çantama kaydı, Gürkan'ın elinde de Korel'e ait bir çanta vardı.

Araba sert bir frenle hemen onların önünde durduğunda Büge, direkt benim kapımın olduğu tarafa doğru koştu ve "Minel sen nerelerdesin?" diye bağırarak kapıyı açtı. Gözlerimiz kesiştiğinde yüzündeki endişe yavaş yavaş silindi ve üzerime başıma baktıktan sonra, "Siktir!" diye bağırdı. "Siz nişanlandınız mı, ne oldu? Gürkan aile filan dedi, beni çağırmadın mı?"

O kadar çok bağırıyordu ki kulaklarımı kapatma isteğiyle dolup taştım, Korel ise umduğum şekilde gözlerini devirerek arabadan sertçe indi ve kapıyı kapattı. Büge'nin açtığı kapıdan çarpan soğuk bacaklarıma vuruyordu, üşüdüğümü hissederek, "Büge," diye mırıldandım. "Lütfen kapıyı kapatır mısın, çok üşüyorum da."

"Heyecandan!" diye bağırdı bu sefer de ve Gürkan'ın yanına giden Korel'e döndü. "Ciddi ciddi nişanlandınız mı?" Korel'i süzdü. "Siktir, takım elbise var. Yüzükleriniz..." Parmaklarımıza baktı. "Yüzükleriniz yok." Bana döndü. "Amcandan kaçmak için mi bunu yaptın?"

Korel'in, "Salak mısın kızım sen?" dediğini duydum. Gürkan da tereddütle Korel'e bakıyordu.

"Büge saçmalama lütfen ve bağırmayı kes," dediğimde sesim sakin çıkıyordu. "Töre dizisi çektin iki dakikada, iyi misin sen? Ne nişanı? Ayrıca üşüyorum dedim, kapat şu kapıyı."

Büge, elinde tuttuğu çantayı kucağıma attıktan sonra hızlı bir şekilde kapımı kapattı ve çantanın yükü bedenime ağır gelirken, arka kapının açıldığını duydum.

Çoktan Büge koltuğa yerleşmişti.

Bakışlarım Korel'e kaydı ve Gürkan'a tek tük kelimelerle bir şeyler söylediğini gördüm. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarasını büyük ihtimal arabadan iner inmez yakmıştı.

"Anlat," dedi Büge ve omzumda soğuk elini hissettim. "Neler oluyor? Sen neden bu kadar seksi ve baştan çıkarıcı oldun? Bu adam niye..." Korel'e baktı ve kaşlarının çatıldığını hissettim, "serseri tipinden önce karizmatik oldu. Siz ne ara bu kadar yakınlaştınız?"

"Büge," dedim gözlerimi sıkıca yumarak. "Lütfen beni sorguya çekme, senden tek isteğim bu. Belki bir gün anlatırım ama bugün anlatmayacağım."

Büge'nin daha fazla üzerime gelmesini bekledim ama o beni yanıltarak, "Eskişehir'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu. "Amcan beni aradı ve sana ulaşır ulaşmaz onu aramamı söyledi." Eli yağmurluğunun cebine giderken, "Sakın," diye tısladım ve arkamı dönüp ona baktım. "Sakın onu arama ve bir daha seni ararsa da açma. Amcam benim için yok artık."

Büge'nin şaşırmasını bekledim ama şaşırmak yerine tek kaşını kaldırdı ve "Konu Korel mi?" diye sordu. "Amcan onu istemiyor ve sen de amcana onun için karşı çıktın falan filan."

"Büge, şu pembe dizi formatındaki senaryolarını kendine saklar mısın?" Öfkelendiğimi hissediyordum. "Hayır, problem Korel filan değil ve Korel ile aramızda ailelerimizi karşımıza alacağımız bir şey yok. O sadece bana..." duraksadım ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Bir konuda yardımcı olmaya çalışıyordu." Korel ile bakışlarımız buluştu; bakışları bile bana yalan söylüyorsun, dermiş gibi baktı.

"Ne yani, siz yatmadınız mı?" diye sorduğunda ufak bir çığlık attım ve "Sus artık," dedim. "Korel ile aramızda bir şey yoktan ne anlıyorsun? Üzerime gelme, bugün bunu yapma. Hiç iyi bir günde değilim."

Korel, sigarasını yere fırlattı ve botunun tabanıyla sigarasını ezerken Gürkan, Korel'in omzunu sıvazladı. Arabaya doğru yaklaşmaya başladıklarında, "Söylemeden geçemeyeceğim," dedi Büge. "İnanılmaz güzel ve baştan çıkarıcı görünüyorsun ufaklık."

Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim ve dudaklarım düz çizgi halinden tebessüme dönüşürken Korel, sürücü koltuğunun kapısını açtı ve bindi. O sırada arka kapı da açıldı ve Gürkan'ın bindiğini gördüm.

Bakışlarım Korel'e kaydı ancak o bana bakmak yerine kontağı çevirdi ve "Gürkan da bizimle geliyor," diyerek beni haberdar etti.

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde karşı çıkarak. "Ne yaptığını sanıyorsun, aramızdaki sırları da mı ifşa ediyorsun?"

"Hayır Minel," dedi Gürkan. Ona döndüğümde yüzümde gördüğü öfkeden dolayı afalladığını net bir şekilde gördüm. Uzun zamandır, yüzündeki ifadeleri gerçekçi bir şekilde değişen kişilere özlem duyduğumu yeni fark ediyordum. "Hiçbir sırrın ifşa edildiği yok. Eskişehir'i avucumun içi gibi bilirim ve siz zaman kaybetmeyin diye yardımcı olmaya çalışıyorum. Merak etme, Eskişehir'de sizi istediğiniz yere ve istediğiniz kişilere ulaştırdıktan sonra geri döneceğim."

"Kişiler?" Gürkan bu soruyu beklemediğinden Korel'e baktı ve onun gayet rahat bir şekilde oturduğunu o an gördüm.

"Evet, kişiler," dedi Korel. "Ulaşmam gereken kişiler var ve o kişilerin anahtarı Gürkan'dan geçiyor. Her şeyi öğrenmek istemiyor muydun?" dedi başını bana çevirerek. "Her şeyi öğrenmeye gidiyoruz ve o kişiler olmadan sana hiçbir şeyi kanıtlayamam."

Kaşlarım çatıldı ve Korel'in gerçekten bana yardımcı olmaya çalıştığını hisseder gibi oldum. "Daha fazlası mı var?" diye sorduğumda Korel cevap vermedi ve vitesi değiştirerek aynadan Büge'ye baktı.

"İn."

Büge, ilk önce bana ardından Gürkan'a baktı ve "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Ben neden gelmiyorum?"

"Büge," dedim fakat Korel lafımı keserek Büge'ye en keskin bakışını attı. "İniyor musun yoksa seni arabadan atayım mı?"

Sesindeki ölümcül tınıyı duyduğumda ürperdiğimi hissettim fakat Büge, oturduğu yere daha fazla yayıldı ve "İstersen at," diyerek karşı çıktı.

"Büge, yapma," dedim tedirginlikle. Bir elimle Korel'in kolunu tuttum. "Bu yaptığın beni zor durumda bırakmaktan başka hiçbir şey değil. Sana söz veriyorum, her şeyi anlatacağım ama bu şekilde olmaz."

Büge, bana doğru yaklaştı ve ilk önce Gürkan'a, ardından bana bakarak, "Senin benim neler yaşadığımdan haberin var mı?" diye sordu. Büge'nin sesinde ilk defa bu kadar net bir şekilde acıyı hissetmiştim. "Merkez'in yanına yapılan hastane bitti ve bizi akıl hastanesine yatırmaya çalışıyorlardı, bir süre o akıl hastanesinde kalmak zorundaydım. Yaşadıklarımdan sonra oradan kaçtım." Gürkan'ı işaret etti. "O bana yardımcı oldu."

Korel'in bakışları aynadan Gürkan ile kesiştiğinde Gürkan'ın hiçbirimize değil camdan dışarı baktığını fark ettim. "Eve gittim. Annem alkol komasına girmişti ve evde tanımadığım iki adam vardı; o adamlardan da canımı nasıl kurtardığımı bilmiyorum ve oradan da kaçtım." Duraksadı ve başını önüne eğdi. "Gidebilecek hiçbir yerim yoktu, Gürkan bana birkaç gündür evini açtı ama şimdi Gürkan da giderse yalnız kalacağım. Anlamıyor musun? Kimsem yok."

"Sikeyim," dediğini duydum Korel'in ve Gürkan'a baktığını fark ettim. "Ver anahtarını gitsin, senin evde kalsın."

"Hayır," dedi Büge geriye doğru çekilerek ve hiç beklemediğim o cümleyi kurdu: "Tek başıma korkuyorum."

İçimin acıdığını hissettiğimde kendimden beklemediğim bir hamleyle Büge'nin kucağına düşmüş olan ellerini tuttum ve "Büge," diye fısıldadım. O ise başını önüne eğmişti. "Korkuyor musun? Bunu hissediyor musun?"

O evde, annesi alkol komasına girmişken, o adamların Büge'ye neler yaptıklarını merak ettim fakat sorma cesaretini gösteremedim. O akıl hastanesinde Büge'ye neler yapmış olabileceklerinin düşüncesi bile canımı yaktı.

Hangi ara tek arkadaşımı bile düşünemeyecek kadar bencil ve düşüncesiz olmuştum?

Büge yerine cevap veren Gürkan oldu. "Büge hissiz biri değil. Onu bu hale getirdiler."

Büge'yi ne zamandan beri görmüyordum? Bir hafta? İki hafta? Bu kadar kısa sürede hislerini duyacak kadar kendine kulak vermesi normal miydi? Bakışlarım Gürkan'a kaydı. Kısa sürede neler paylaşmışlardı? Gürkan her an Büge'yi savunacakmış gibi duruyordu ve bunun sebebinin ne olduğunu merak ettim.

"Sadece korku," dedi Büge fısıldayarak. "Sadece korku. O gece annemin evine gittiğimde yaşadıklarımdan sonra tek hissettiğim duygu korku oldu. Öylesine çok korkuyorum ki Minel..." Kafasını iki yana salladı. "Korkuyu bu kadar net hissederken, güzel duyguları kim bilir nasıl hissederim değil mi?"

Gürkan'ın bakışları Büge'ye döndü, Büge ise bana bakıyordu. "Hayır Büge," dedim elini daha sıkı tutarak. "Sen hiçbir zaman duyguları olmayan bir kız olmadın, bunu sana hep söyledim. Sadece hissetmeye başladığını görüyorum. O duygular hep oradaydı; gözlerinde hep görüyordum."

Büge gözlerimin içine öylesine derin, öylesine içten baktı ki, uzun zamandır arkadaş olduğum kişiyle aramızda kalın bir cam olduğunu fark ettim. Duvar değil, camdı; o cam Büge'yi olmadığı şekilde gösteriyordu fakat cam çatlamaya başladığı zaman Büge'nin sesi bana ulaşmaya başlamıştı.

Saatlerdir ilk defa dudaklarımda sahici bir gülümseme oluştu ve Korel'in gözlerinin yüzümdeki gülümsemeye kaydığını hissettim. Büge'nin gözlerinin içine bakarken hissettiğim o şefkat duygusu aslında çok da yalnız olmadığımı bana hissettirmişti.

Arkadaşları daima yok sayan tarafımı ilk defa elimin tersiyle ittim ve Büge'ye tamamen kucak açmak istedim. "Geliyor muyum?" dedi Büge ve Korel'e doğru baktı. Korel bakışları ise sadece benim üzerimdeydi.

"Evet," dedim birkaç saniye süre vererek. "Sadece soru yağmuruna tutma yeter." Bakışlarım Gürkan'a doğru kaydı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Onu yalnız bırakmadığın için."

Gürkan gözlerini yapay bir şekilde devirdi ve "Sen bir de bana sor," diyerek söylendi. "Gece defalarca uyandırıp tıp hakkında gereksiz sorular soran birini düşünebiliyor musun? Bir tanesi ne biliyor musun? Bir insanın beynine böcek koysak ama etçil bir böcek olmasa o insan yaşar mı? Böcek insan beynini yemese aslında yaşanabilirmiş." Büge'ye doğru baktı, Büge ise kaşlarını çatıp arkasına yaslandı.

Kısık bir sesle kıkırdadığımda Korel'in hızlı bir şekilde önüne döndüğünü ve "Yeter bu kadar," diye sert çıktığını duydum. "Mutlu aile tablosu bittiyse yola çıkalım."

Bakışlarım son bir kere Büge ve Gürkan arasında gezerken, birbirlerine olan bakışlarındaki ifade hoşuma gitti ve anlaşmalarının atışmalar şeklinde olduğunu az çok anladım.

Gürkan tam da düşündüğüm gibi biriydi, babacandı. Büge'ye bakarken gözlerinin içinde sahiplenme duygusu var gibiydi. Peki Korel? Ona dönüp baktığımda ise kocaman bir boşlukla karşılaştım.

Gözlerdeki ifadeyi anlama konusunda sorun yaşayan ben değildim; Korel gözlerindeki ifadeyi saklamayı çok iyi beceriyordu.

Önüme döndüğümde Korel arabayı çalıştırdı ve arabayı öncekinin aksine daha yavaş kullanmaya başladı. Büge beklediğimin aksine sessizliğe gömülmüştü ve Gürkan da büyük ihtimal hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu.

"Adamlara daha önceden mi ulaşsak?" dedi Korel ve aynadan Gürkan'a doğru baktı.

"Olmaz," dedi Gürkan. "Tuhaf adamlar. Düşünmeden hareket eden tiplerdir ama onlara düşünme payı verirsek ve dosyaları incelerlerse vazgeçebilirler."

Korel, hak vererek başını salladı ve "Para?" diye sordu. Gürkan cevap vermedi ama Korel, aynadan Gürkan'a bakarken bir hareketini görüp sadece başını salladı.

"Adamları neden arıyoruz?" diye sordum. Korel bu soruyu bekliyormuş gibi bana dönüp baktı ve beni şöyle bir süzdü. Uzun zamandır ilk defa bana böyle baktığını fark etmemle kendi içime doğru çekilmem bir oldu ve kaşlarım çatıldı.

"Üzerini mi değiştirsek?" dedi yüzünü buruşturarak. "Böyle gezemezsin ortada."

Büge kıkırdadı fakat Gürkan onu susturmuş olacak ki hemen sesini kesti. "Olabilir," dedim hak vererek. "Hem rahat değilim hem de hava soğuk görünüyor."

"Bence kıskandı," dedi Büge ağzını tutamayarak ve o an Büge'nin kafasını patlatmak istedim.

"Yanındaki kadının kıyafetlerini kıskanıp onu kısıtlayacak kadar geri kafalı mı görünüyorum?" diye sordu ve beklemediğim bu açıklama beni şaşkına uğrattı. Beni hayatında bir yere koyması tuhaftı. "Rahat kıyafetler her zaman daha iyidir orası ayrı." Tekrardan üstüme başıma baktı ve takım elbisesinin içinde sıkıldığını o an anladım.

"O halde en yakın benzinlikte üzerimi değiştireyim?" dedim Korel'e bakarak. "Sen de değiştirirsin hem." Duraksadım ve arkamı dönüp Büge'ye baktım. "Tabii kıyafetlerim alındıysa."

"Elbette," dedi Büge ve kucağıma attığı sırt çantamı gösterdi. "Çoğu onun içinde, geriye kalanı da Korel'in çantasının içinde." Sırt çantasının fermuarını açarken, olduğundan daha ağır olduğunu fark ettim ve kaşlarım havaya kalkarken, çantamın içinden tekila şişesi çıktığını gördüm.

"Büge," dedim hiddetle. "Bu neden?" Şişeyi elime aldım ve havaya tutarak sonuna kadar dolu olan şişeye baktım.

Büge, alt dudağını dişlerken "Onu ben değil, Gürkan koydu," dedi ve Gürkan'a baktı. O sırada Korel lafa girdi ve "Beni tanıyan adam işte," dedi Gürkan'a. "Daha iyisini yapamazdın."

"Ne yani?" dedim sert bir tepki vererek. "Araba kullanırken içki mi içeceksin?"

"Evet birader," dedi Gürkan da bana katılarak. "Yol uzun, sıkıntı çıkar. Ben onu uygun bir zaman için çantaya attım."

"Rahat bırakın beni," dedi Korel ve şişeye göz ucuyla baktı. "Ben onu ne zaman içeceğimi biliyorum."

"Ben de," dedim sessizce ama Korel beni duymuştu. Afallamış bir ifadeyle bana bakarken bense şişeye bakmayı sürdürdüm.

On dakika sonra vardığımız benzin istasyonunda arabadan Korel'le birlikte indik. Benzinlikte arabalar sıraya girmişlerdi ve kadın erkek karışık bir kafile vardı; hepsinin üzeri çok şıktı, aynı bizim gibilerdi. Bir partiden çıkmış olabileceklerini düşünürken onların bakışlarının da bize döndüğünü gördüm.

"Bugün önemli bir gün mü?" diye sordum Korel'e ve hemen karşımızdaki iki takım elbiseli adamla göz göze geldim. Uzun bir süre beni süzdüklerinden rahatsız bir şekilde Korel'in arkasına doğru geçtim. Ayaklarımdaki topuklular canımı yakıyordu ve can yanması, yürüyüşümü de engelliyordu.

Korel de benim baktığım yöne bakmış olacak ki, "Gel seni tuvaletin önüne bırakayım," dedi ve ilk önce kadınlar tuvaletine doğru yürümeye başladık. Korel, başını çevirip geriye doğru baktığında ben bakmayı es geçerek kadınlar tuvaletinden içeriye girdim ve ona döndüm.

"Sen de git ve üzerini değiştir, kimin işi ilk önce biterse kapının önüne gelir." Korel, kısa bir süre düşündü ve etrafa baktı; tuvaletin içinde kadınlar vardı, hepsi sarhoş gibiydi.

"Tamam," dedi Korel ve geriye doğru birkaç adım atarak parmağını kaldırdı. "Dikkatli ol Turuncu."

Kafamı tamam anlamında sallayınca Korel de erkekler tuvaletine doğru yürümeye başladı.

Ben tuvalet sırasını beklerken kızıl saçlı bir kız, "Prezervatifi olan var mı yanında?" diye sorunca şaşkınlıkla ona doğru dönüp baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde aynadan göz göze geldik. "Var mı sende?"

"Maalesef," dedim ve o kadar kısık bir sesle soludum ki aynadan kendime baktığımda utandığımı fark ettim.

Kızıl saçlı umursamayarak yanındaki arkadaşına döndü ve "Bu gece üçüncü olacak," dedi bıkkın bir sesle. "Mert'i isterken Mert'in arkadaşına düştüm, iyi mi?"

"Erkekler böyledir," dedi karşısındaki kısa boylu esmer olan. "Kendilerini gizlerler ve gizlerlerken ilgi çekecek her şeyi yaparlar. Emin ol Yavuz'u gönderen Mert'tir."

Şaka mıydı?

Kızıl saçlı buna inanmış gibi kafasını salladı ve gözlerimi onlardan ayırarak hiçbir zaman böyle konularda bu kadar rahat olmayacağıma kanaat getirdim.

Tuvalet boşaldığında çantamla beraber kendimi içeriye attım ve havanın donduracak kadar soğuduğunu fark ettim. Büyük ihtimal İstanbul çıkışındaydık ve Eskişehir'in İstanbul'dan daha soğuk olduğunu da biliyordum.

Çantadaki en kalın mavi polar üstümü ve altına giyeceğim siyah pantolonumu çıkardıktan sonra hemen üzerime geçirdim. Çantanın en dibinde kalan spor ayakkabıları da çıkarıp giydim. Aynaya ve kızlara bile tekrardan bakmadan tuvaletten çıktığımda Korel'in gelmediğini gördüm.

Adımlarım erkekler tuvaletine doğru ilerlerken kafilenin biraz dağıldığını fark ettim; en azından az önceki takım elbiseli adamlar ortalarda yoktu.

Bakışlarım etrafı tarıyordu ve erkekler tuvaletinin hemen önüne geldiğimde aralık kapıdan içeride, az önce bana dikkatli bir şekilde bakan adamları gördüm. Kendimi göstermek istemeyerek karanlığa doğru çekildiğimde Korel hâlâ ortalarda yoktu.

"Yavuz, tipim değil diyorum anlamıyor musun?" Lanet olsun, bir komedi dizisinin içine girmiş gibiydim. "Kız herkesin üzerinde geziyor, hallenemiyorum kıza bir türlü, beni çekmiyor."

"Mal sağlam," dedi Yavuz olduğunu düşündüğüm çocuk, ikisi de ellerini yıkıyordu. "Senin için kızın girmediği şekil kalmadı, saçlarını bile boyattı. Altımda bana seni soruyor, ekmeğini yiyorum."

Midemin bulandığını hissetsem de onları dinlemekten kendimi alamadım.

"Salak saçlarını kızıla boyatmış ama ben turuncu saçları severim, bak mesela az önceki kız," dediğinde Yavuz güldü. "Ufak tefek bir şey ama çilleri, turuncu saçları gel beni becer demiyor muydu? Ilgın at gibi kadın ama beni çekmiyor."

Kastettiğinin ben olduğunu anlamam çok uzun sürmüştü ve benim anlamaya çalıştığım sürede Korel'in içerideki tuvaletlerden birinden çıktığını aynadaki yansımadan gördüm. Ben kendimi biraz daha karanlığa gizlerken Korel'in gözleri direkt olarak Mert'e döndü ve lavaboya doğru ilerledi.

Musluğu açıp eline sabun sıktı ve aynadan Mert'e bakmaya devam etti. Birkaç saniye sonra Mert de ona bakan kişiyi fark ettiğinde onun az önce yanımda duran adam olduğunu anlamış olacak ki kaşları havaya doğru kalktı.

Tuvaletin içinde kısa bir sessizlik oldu; Yavuz ve Mert ara ara bakışsalar da bu sessizliği bölmediler. Yavuz, çeşmeyi kapattığında Mert hâlâ ellerini donuk bir şekilde yıkıyordu.

Korel'in gözleri Mert'den ayrılmazken, "Biliyor musun?" dedi ve sonunda konuşmuş olması Mert'in irkilmesine neden oldu. "Senin gibileri iyi bilirim. Yüzünü dağıtsan da kolunu bacağını kırsan da uslanmayacak tiplerdensin. Hatta bir tuvalette gelişigüzel öylesine konuşur, lafın nereye gittiğini de bilmezsin." Korel, ellerini yıkadı ve musluğu kapatırken sağ taraftan peçete çekti. Ellerini kuruladı, peçeteyi top haline getirdi. "Peki sen benim gibileri bilir misin? Sizin gibileri dövmem, direkt siklerini ağzını veririm ki yaşama nedenleri kalmasın."

Yavuz, ellerini havaya kaldırıp araya girmek istedi. "Yanlış anladın galiba kardeşim."

Korel, gözlerini Mert'ten ayırmıyordu ve Mert o kadar korkaktı ki geriye doğru adımlar atıyordu. "Senin kızın olduğunu bilmiyordum."

Korel güldü, şeytani gülümsemesi beni bile ürpertirken Mert biraz daha geriye gitti.

"Biliyor musun?" dedi yine Korel ve Mert'in üzerine doğru yürümeye devam etti. Eliyle Yavuz'u ittiğinde Yavuz arkadaşı için hiçbir şey yapmadı. "Her şey bir yana onun saçlarına ve çillerine yorum yapacak cesareti nereden buluyorsun?"

Konu saçlar ve çiller miydi? Korel bu konuda neden bu kadar sınırlıydı?

Mert, ellerini havaya kaldırdı fakat Korel, Mert'i sertçe tek elinden tuttu ve itekleyerek sırtının sertçe duvara çarpmasına neden

oldu. Elinde tuttuğu peçete tomarını Mert'in ağzına zorla soktuğunda dehşetim gözle görülmeye değerdi. Korel, zorlansa da bütün o tomar halindeki peçeteyi Mert'in ağzına soktu.

Yavuz "Bırak," dedi ama yerinden bir milim bile hareket etmedi.

"Ye lan," dedi Korel ve çenesine bir kere vurdu. "Çiğne."

Ellerimle ağzımı kapatırken tuvaletten geriye doğru çekildim ve yakalanmamak için uzaklaştım. Sırtım benzinliğin arkasındaki ağaca çarptığında hafifçe inledim ve erkekler tuvaletinin önünden ayrılarak arabanın olduğu yere doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Korel o şekildeyken ve ben onu izlerken yakalanmak istememiştim; kendimi neden suçlu hissediyordum bilmiyordum ama o kadar fazla rahatsız olmuştum ki neredeyse koşmaya başlamıştım.

Korel neden bunu yapmıştı?

Kaçtığım biraz da sorgulardan ve sebeplerdendi. Zihnim aynı şeyi tekrar edip duruyordu fakat dile getirebilecek kadar kendime güvenemiyordum.

Arabanın önünde sigara içen Gürkan beni görünce, "Ne oldu?" dedi ve benzinliğe doğru baktı. "Bir sıkıntı mı var?"

"Hayır," dedim net bir sesle ve kollarımı önümde bağladım. "Korel'i bulamadım da burada bekleyeyim dedim."

On ya da on beş dakika sonra Korel'in erkekler tuvaletinden çıktığını uzaktan gördüm; diğer adamlar hâlâ çıkmamıştı ama Korel bize doğru baktığında kadınlar tuvaletine dönen adımları bize yöneldi.

Korel, siyah bir pantolon üzerine de koyu gri kapüşonlu bir polar giymişti. Yanımıza geldiğinde cebinden sigarasını çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra, "Benden önce çıkmışsın," dedi. Kıyafetlerime baktı; üzerimi değiştirmiş olmam hoşuna gitmişti. "Böylesi daha sağlıklı."

Üşümem açısından mı söylüyordu yoksa daha farklı bir anlamı mı vardı, çözememiştim. Üzerine düşünmedim ve nedense Korel'den utanan tarafıma meydan okuyamayarak, "Çok soğuk," diye mırıldandım. "Arabaya geçsem iyi olacak."

Tuvalette gördüklerimi ona söylememe ya da yansıtmama konusunda kararlıydım; kafamın içinde henüz hiçbir şeyi çözemezken bir de bu konuyla Korel'in karşısına çıkmak istemiyordum. Emindim, Korel rahatsız olurdu.

Benim hemen ardımdan ilk Gürkan, sonra Korel arabaya bindi ve Korel'in bile ellerini birbirine sürttüğünü gördüm.

"Hava inanılmaz soğumuş," dedim kaşlarımı kaldırarak. "İstanbul'a akşam yağmur yağmasından belliydi aslında ama bu kadarını beklemiyordum."

Korel arabayı çalıştırdı, Gürkan koltuğuna kuruldu ve Büge "Yağmur mu?" diye sordu şaşkın bir tınıyla. "Hiç yağmur yağmadı ki."

Kaşlarım çatıldı ve "Yağdı," diyerek karşı çıktım. O sırada bakışlarım Korel'inkilerle kesiştiğinde dudaklarını düz bir çizgi halini aldığını gördüm.

"Çok kısa sürdü," dedi Korel.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldıktan sonra, "Evet," diye fısıldadım. "Çok kısa sürdü."

Büge ağzının içinde akşam boyunca dışarıda olduklarını ve tek bir yağmur tanesiyle karşılaşmadıklarını döndürse de ne benden ne de Korel'den tek bir cevap dahi almadı.

Gözlerimi yumdum ve kendime düşünme süresi verdim. Bütün yollarımı, izlerimi, yaşanmışlıklarımı, yaşadıklarımdan hatırladıklarımı düşündüm ve bütün parçaları birleştirdiğimde aslında bir elin parmaklarını bile geçmeyecek kadar mutlu anım olmadığını fark ettim. Kulaklarımda arka tarafta oturan Büge'nin sesi vardı ve hayatı o kadar umursamaz, o kadar kendine göre, o kadar mutlu yaşamaya çalışıyordu ki ona imrendim. Yaşadığı hiçbir acının hayatına gölge düşürmesine izin vermiyordu; gölge düşen her anının önüne güneşini getiriyordu. Ben ise o gölgenin üzerine kanlı yağmurlarımı yağdırıyordum.

Hayatı olduğu gibi yaşamak en zoruydu, benim hayatım ise olduğu şekilde asla ilerlemeyecek bir hayattı.

Gözlerimi açtım ve ayağımın dibinde duran çantanın fermuarını hızlı bir şekilde açarak tekila şişesini çıkardım. Birkaç saniye içerisinde şişenin kapağını açtım ve arabadaki üç çift gözün üzerimde olmasını umursamadan şişeyi kafama diktim. Tekilanın acı tadı ilk önce dudaklarımla, ardından dilimle ve boğazımla buluştuğunda öğürme ihtiyacı hissederek şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdım ve öksürerek dudaklarımdan damlayan içkiyi elimin tersiyle sildim. Üzerime giydiğim polarda da nokta nokta içkinin ıslak izleri vardı.

"Yok artık!" dedi Büge ve olduğu yerden öne doğru atılarak kafasını sürücü ve yolcu koltuğunun arasına soktu. "Minel, bu sen misin?"

Kesik kesik öksürmeye devam ederken, yaşlı gözlerle Büge'ye baktım ve "Her şeyi kurallarına göre yaşamaktan, her şeyin zamanını beklemekten çok sıkıldım," dedim. "Kafam mı uyuşsun istiyorum, bunu hemen yapacağım artık."

Korel'in bakışları bir bana bir yola odaklanırken ben de ona baktım fakat yüzünde beklediğim kadar büyük bir şaşkınlık göremedim. Kafasını iki yana salladığında Gürkan'ın, "Korel," dediğini duydum. "Sen misin?" Seslendiği kişinin ben olduğumu anladığımda Büge'nin saçlarının arasından ona doğru baktım ve elimin tersiyle ağzımı kapatarak omzumu indirip kaldırdım.

"Kusmak istemesi, öksürmesi, hemen kafayı bulması ve benden bir metre kadar ufak olması dışında evet, bana özeniyor." Korel'in esprili ses tonu Gürkan'ı güldürürken, Büge şaşkınlıkla Korel'e baktı ve daha önce onu hiç böyle görmediğini o an anladım.

"Bir metre kadar ufak olması mı? Abartma, o kadar da kısa değilim." Hırçın bir şekilde duruşumu dikleştirdim ve şişeyi bir an bile düşünmeden tekrardan kafaya diktim. Baştaki kadar acılı olmasa da ve öksürük krizine sokmasa da yine de kusmak istemiştim fakat bunu belli etmeyerek şişeyi dudaklarımdan daha sakin bir şekilde uzaklaştırdım. "Bir gün senden daha iyi bir içici olduğumda bakalım ne diyeceksin?"

Korel sırıttı ve "Senin imkânların sınırlı," dedi alayla. "Boyun kısa bir kere, vücudunun alacağı alkol oranı bile boyunla sınırlıdır senin."

"Ha ha ha," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen de boşa zaman kaybetme de bir gün elektrik direği ol, işe yararsın." Büge arkadan kıkırdadığında Gürkan'ın da gülmemek için derin bir nefes aldığını hissediyordum.

Tekrardan şişeyi içmek için havaya doğru kaldırdığımda Korel, hızlıca elimden şişeyi aldı ve arkaya, Büge'ye doğru uzattı. "Abartma," dedi. "Eskişehir'e sarhoş mu varmak istiyorsun?"

Bir yönden haklıydı bir yönden ise tamamen haksızdı. "Ne önemi var?" dedim ağzımın içinde geveleyerek. Büge ise tartışmaya girmeyerek şişeyi elinde sımsıkı tuttu ve bir Gürkan'a bir Korel'e baktı.

Ters bir şekilde Büge'ye dönüp baktığımda omzunu silkip içkiden birkaç yudum aldığını gördüm ve benim aksime ne yüzü ekşidi ne de öksürdü.

"Eskişehir'e sabaha karşı varacağız bana kalırsa," dedi Gürkan. "Direkt sabahtan o adamlarla görüşemeyiz, akşamı beklememiz gerekecek. Kalacak yer bulacağız."

"Bir saniye," dedim Gürkan'a bakarak. "Hani siz vardıktan sonra geri dönüyordunuz?"

"Dönüşümüz biraz daha geç olacak," dedi Gürkan. "Eğer sabah olmadan gece karanlığında varırsak halledilir ama sabaha kalırsak bir gün kalmak zorunda kalacağız."

"Gece karanlıkta varırız," dedi Korel hızını artırarak. "Kontrol bende, zamanı sündürmenin anlamı yok." Gürkan bir cevap vermedi ve kafasını sallayarak pencereden dışarıya doğru baktı.

"Gece varalım," dedim sadece Korel'in duyabileceği şekilde. "Zaman kaybetmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Verdiği net yanıt ona karşı bu konuda güven duymama ve gitgide artırdığı arabanın hızı, güvenimi tazelememe yardımcı oldu.

"Yeter Büge," dedi Gürkan ve arka tarafta hareketlenme olduğunu hissettim. "Minel'den sen iç diye alınmadı bu şişe."

"Aynı şey değil," dedi Büge ve tınısında öfkeyi hissettim. "Onun sarhoş olmaması için nedeni var ama benim yok."

"Yok öyle bir şey," dedi Gürkan da karşı çıkarak. "Her yerde dağıtmak zorunda mısın kızım sen?"

"Evet," dedi Büge ve şişeyi çekmeye çalıştığını hissettim, Gürkan ise şişeyi vermiyordu.

Yolun sonuna doğru polis araçlarının yanıp sönen ışıklarını gördüm ve Korel'e söylemek için döndüğümde onun da siren ışıklarına baktığını fark ettim. Korel yavaşlarken tek eliyle şakaklarını ovdu ve "Sınırlanmaktan hoşlanmıyorum," dediğini duydum.

"Bir sorun mu var?" Gürkan öne doğru geldi. "Eğer ehliyetinle ilgili bir sıkıntı varsa arabayı şimdi alabilirim."

"Yok," dedi Korel, polislerin çevirdiği kısma doğru yaklaşarak. "Hız sınırı için olsa gerek. Zaman kaybetmek istemiyorum." Bana dönüp baktı. "Gözlerini kapat ve uyuyormuş gibi davran."

İlk önce afalladım, ardından bunun gerekli olduğunu anlayarak hızlı bir şekilde kafamı Korel'e değil, diğer tarafa doğru çevirerek gözlerimi kapattım. Bu konularda sıkıntım olmazdı çünkü defalarca amcama da uyuyor taklidi yapmıştım.

Evet, o her seferinde inanmıyordu ama oyunculuk yeteneğim ilk sefere göre yükselmiş olmalıydı.

Araba hızını biraz daha düşürdü ve daha derin bir uykudaymış gibi görünmek için bir bacağımı kendime doğru çektim ve kolumu oldukça serbest bıraktım.

Yavaş yavaş arabanın durduğunu fark ettim ve en sonunda gaz sesi kesildiğinde kapalı gözlerime doğru polis araçlarının ışıkları çarptı.

Birkaç saniye sonra Korel, sürücü koltuğunun camını açtı ve bedenime soğuk hava çarptı.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından polis memurunun sesini duydum. "İyi geceler gençler," arabanın içine doğru seslenmişti ve o an Gürkanların varlığını unuttuğumu fark ettim. "Ehliyet ruhsatlayım."

Korel'in sesi duyulmadı fakat arka taraftan Gürkan, "İyi geceler," dedi.

"Korel Erezli?" Kısa bir sessizlik daha oldu ve Korel, "Evet," deyip devam etti. "Hız sınırı için durduruyorsanız kız kardeşimi Eskişehir'e yetiştirmeye çalışıyorum ve arkada oturan kişi de doktoru. İsterseniz kimliğini verebilir."

Kız kardeş olan ben miydim? Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum fakat polis memurunun uzun bir süre sessiz kalmasıyla ve Büge'nin ağzını açmamasıyla benden bahsedildiğini anladım.

"Korel Bey," dedi polis memuru. "Araç Cüneyt Erezli üzerine kayıtlı ve araç sahibi tarafından çalıntı ihbarı verilmiş, sizi lütfen araçtan aşağıya alabilir miyiz?" Duraksama oldu. "Herkes araçtan aşağıya inebilir mi?"

Kapalı göz kapaklarıma dikenler batıyormuş gibi hissettim ve gözlerimi açmamak için çaba sarf ederken, arabanın içinde hareketlenme oldu.

"Ben oğluyum," dedi Korel fakat dişlerini sıktığını net bir şekilde anlayabiliyordum. "Bir yanlış anlaşılma olmalı."

"Biliyoruz," dedi polis memuru. "Minel Karaer?" Adımı mı söylemişti? Gözlerimi açmamak için inat ettim. "İkiniz aracı çalmaktan aranıyorsunuz. Lütfen zorluk çıkarmayın ve araçtan aşağıya inin."

Kaşlarım çatıldı ve gözlerimi daha fazla kapalı tutamayarak araladım. Başımı yavaşça çevirirken, polis araçlarının umduğumdan daha fazla olduğunu fark ettim. Üç araç yolu kapatmıştı ve üzerlerinde üniforma ve sivil kıyafetler vardı.

Bakışlarım ilk önce Korel'e, ardından polis memuruna döndü ve memurun da bana baktığını fark ettim. "Hanımefendi?" dedi ve düşündüğümün aksine daha genç olduğunu gördüm. "Aşağıya iner misiniz?"

Korel'e baktım ve korkunun midemin üzerine oturduğunu hissettim. Korel kısa bir an dönüp bana baktı ve gözlerinin içinden anlamsız bir plan geçti. Kafasını bir kere aşağı yukarı salladığında bu hareketin arabadan in demek olduğunu anladım.

Yavaşça sürücü koltuğunun kapısını açtı ve tam adımını beton zemine koyarken polis memuruna doğru baktı. Hemen üç adım ötesinde üç polis memuru daha duruyordu. Korel, arka tarafa doğru bakınca oraya da iki sivil aracın geldiğini görmüş olmalıydı. Kapana kısıldığımızı ben de o an fark ettim.

Beklediğimden daha yavaş bir şekilde arabadan indiğinde planının ne olduğunu çözmeye çalışıyordum. Gürkan'a göz ucuyla baktığımda onun arka taraftaki araçlara baktığını gördüm. Bizden başka hiçbir araç geçmiyordu, bu tuhaftı.

Korel, kapı açık bir şekilde, eli hâlâ kapının üzerindeyken arabadan aşağıya indi ve polis memuruna doğru döndü.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" Korel'in sorusuyla arkada kalan üç polis memurunun bakıştığını gördüm. Polis memuru bir kere kafasını salladı ve cüzdanından çıkardığı kimliğini gösterdi. Daha fazla sabredemeyerek yolcu koltuğunun kapısını açtım ve aşağıya inerken Gürkan'ın, "Dur," demesini umursamadım.

Korel, kimliğe bakmadı ve polis memurunun yüzüne bakmaya devam etti. Arka tarafta kalan polis memurlarına, "Sizler de!" diye seslendiğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sorgulayan Korel'in yüzünde eminim farklı bir şeyler vardı. O esnada birimizin telefonu çalmaya başladı ve sesin Korel'in cebindeki telefondan geldiğini duydum.

"Korel, telefonun," diyerek hatırlatmada bulunduğumda çoktan duyduğunu anlayabiliyordum. Korel'in kimliklerini görmek istedikleri polisler hareket etmeden öylece durmuş, olanları izliyor gibilerdi. Daha çok bir emir bekledikleri açıktı.

Korel, ağır hareketlerle elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp ekrandaki isme baktı. Gerildiğini hissettiğimde telefonu açtı ve kulağına doğru götürdü. Sessizlik orada hepimizi mesken altına almıştı.

Karşısındaki kişinin söylediklerini dinlerken bedeninin daha fazla gerildiğine şahit oldum; bakışlarımız Gürkan ile kesildi. Korel geriye doğru bir adım attığında sırtı arabaya çarptı ve "İstediğin ölüm mü?" diye sordu.

Kapıyı sımsıkı tutarken, üç polis memuru birkaç saniye birbirleriyle bakıştılar ve çok kısa bir süre de elleri arkalarına doğru gitti. Kimlik beklerken üç tane silahın bize doğru yönlendirildiğini gördüm. Gözlerim irice açıldığında "Korel!" diye bağırdım. Neden onun adını bağırıyordum bilmiyordum çünkü onun da benim gördüklerime şahit olduğunun farkındaydım.

Korel sakindi, silahlara baktı ardından kafasını onaylarcasına salladı. "İstediğin ölüm ise onu sana vereceğim ama bunu ben yapacağım, sen değil."

Gürkan arabadan indi; polis memurlarına ellerini kaldırdığında ve onları durdurmak istediğinde en soldaki silahın bana doğru yönlendirildiğini gördüm ardından diğer silahlara da baktığımda beni isabet aldıklarına emin oldum.

Kurşunların çarpacağı kişi Korel değil, bendim.

Büge de arabadan indiğinde gözlerim arabanın arkasına takıldı ve oradaki arabalardan da inen sivil kıyafetli adamları gördüm. "Korel!" diye bağırdım. "Geliyorlar!" Onlar kimin peşindelerdi? Adamlar benim üzerime doğru koşarlarken hepsinin üzerinde de sivil kıyafetler vardı. Geriye doğru kaçmak istediğim sırada Korel telefondaki birine "Bunu yapma," diye mırıldandı ama adamlar üzerime doğru gelmeye devam ediyorlardı. Her şey zamanın çok kısa bir diliminde oluşmuştu.

Büge, önüme doğru geçtiğinde adamlardan bir tanesi onu itekledi ve Büge, arabaya doğru çarptığında adam kollarımı arkamda tutup kendine doğru çekti.

Gürkan, polis memurlarından bir tanesinin yüzüne sert bir yumruk salladığında bedeni bize doğru dönen Korel'deki ifadesizlik hâlâ yerli yerinde duruyordu. Bana bir şey olmasından mı korkmuyordu yoksa içini rahatlatan bir şeyler mi vardı?

Korel kulağında duran telefonu indirmeden "Gürkan, dur," dedi sadece. Bakışları bana dokunmadan beni tutan adama kaydı ve telefondaki sese doğru kısık bir şekilde "İstediğini sana verecek görünüyordu.

"Durdur bunu," dedi Korel ve benim olduğum yere doğru yürümek istediğinde önüne polis memuru geçerek onu engelledi; elinde uzattığı silah, Korel'in tam kalbinin üzerindeydi; doğrultulan silahı benim şakağıma dayasınlar istedim. "Ölmek umurumda değil, her şeyi yaparım. Durdur bunu."

"Korel," dedim inleyerek ve sesimdeki korku, kendim için değildi. Kollarımdan tutan adamın iğrenç nefesi saçlarıma çarpıyordu ve başımı kaldırıp ona bakmak bile istemiyordum. "Neler oluyor?" diye sorduğumda Büge ile Gürkan ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

"Tamam. İstediğini yapacağım." Korel'in gözleri ilk defa bana kaydı ve gözlerimin içine baktığında bakışları değişti; dudaklarını oynatarak "Korkma," dediğinde kalbimin binlerce yerinden kanadığını hissettim.

Korel, kulağında tuttuğu telefonunu aşağıya indirdi ve o sırada Korel'in önündeki adamın telefonunun çaldığını duydum. Adam birkaç saniye içerisinde telefonu açtığında karşısındaki kişiyi dinledi; Korel adama bakarken silahı elinden alıp ona tekrar yönlendirebilecek durumdaydı ama bunu yapmadı.

Adam telefondaki konuşmayı dinleyip kapattıktan sonra beni tutan adama doğru döndü ve "Bırak," diyerek emir verdi. Hızlı bir şekilde kollarımı kavrayan ellerin uzaklaştığını hissettim ve adamlar geriye doğru çekildi.

Adamlar gitgide bizim bulunduğumuz yerden geri adımlarla uzaklaştığında Korel, açık olan kapıdan içeriye girdi ve "Bin arabaya," diyerek bana seslendi. Korkuyla ve tedirginlikle arabaya bindiğimde Gürkan ve Büge de çoktan binmişlerdi.

Önümüz ve arkamız araçlarla doluydu; hangi yoldan gidebileceğimize bakarken Korel motoru çalıştırdı ve hiç ummadığımız bir şey yaparak aracı yan tarafa doğru kırdı. Bedenim sarsıldığında titreyen ellerle emniyet kemerimi taktım ve ardından titreyen ellerim Korel'in emniyet kemerine doğru uzandı. Büge ve Gürkan'da benim bu hareketimden sonra emniyet kemerlerini taktıklarında Korel'in derin nefeslerini işitiyordum.

Korel'in emniyet kemerini zorlukla taktığımda Gürkan "Ne tarafa gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve başımı kaldırıp baktığımda gittiğimiz yerin yol değil, yan tarafımızda olan arazi olduğunu anladım. "Korel, neler oluyor?" Gürkan benim yerime soruları sorabiliyordu ama benim dudaklarımı aralayıp da bir şey söyleyebilecek cesaretim yoktu.

"Oyuna uyuyorum, kendi planlarımı ise artık başlatıyorum." Korel'in tek dediği cümle bu oldu ve elinde tuttuğu telefonunun ekranını açarak rehbere girdi. Birkaç saniye içerisinde istediği telefonun üzerine bastığında kulağına doğru götürdü.

Sapsarı otları ezen araç, her engebeye girdiğinde öne doğru atılıyordu.

"Baba." Korel, babasını aramıştı ve bu beni daha fazla şaşkınlığın içerisine sürüklediğinde karşıdan gelen Cüneyt Erezli'nin sesini duydum. Bir radyodan geliyormuş gibi kulaklarıma dolduğunda Korel'in konuşmak yerine babasını dinlediğini gördüm. Otobanın aydınlatmalarını tamamen arkada bıraktığımız için Korel'in yüzünü görmem neredeyse imkânsızdı.

"Bunu anlamayacağımı mı düşünmüştün?" diye sordu Korel ve dişlerini kenetlemiş olduğunu sesinden anladım. Öfkeden dolayı bir kenetleme değildi, söyleyeceklerini söyleyememenin verdiği bir hırsla yapıyordu.

Cüneyt Erezli bir şeyler söyledi; karanlıktan onun yüzünü göremesem de kaşlarını çattığını anlayabiliyordum.

"Her şeyi unut," dedi Korel sessizce. Arkaya doğru korkuyla baktığımda araçların gelmediğini ve öylece durduklarını fark ettim. "Ama bir şeyi unutma." Korel, sarsılmayı ve araziyi umursamadan gaza daha fazla yüklendiğinde karşıya doğru baktım ve dağlardan başka hiçbir şey göremedim. "Kabul et ya da reddet, ben de senin oğlunum."

Cüneyt Erezli'nin oğlu Korel Erezli'nin ses tonunda ilk defa korkuyu ya da endişeyi hissetmemiştim; ilk defa Korel'in sesinde bir başkaldırı duymuştum.

"Oyunları ben de severim baba," dedi Korel ve baba kelimesi ağzından bir küfür gibi çıktı. "Ve dediğin gibi korkmayı da ama unuttuğun bir şey var. O da ben korkutmayı da çok severim ve sen beni hiçbir zaman tanıyamadın; hiçbir zaman oğlunu göreme-din. Ben korkmayı, korkutulurken öğrendim baba."

"Korel, takip etmiyorlar," dedim yan tarafta çıkış olan yolu göstererek. Arabayı neden hızlı kullandığını ya da neden bu yolu seçtiğini anlayamıyordum. "Bu taraftan dönebilirsin."

Korel beni dinlemedi ve sesindeki başkaldırı ürkütücü bir hal alırken, "Dinle," dedi babasına. "Bu kesinlikle bir tehdit de-ğildi, seni hiçbir zaman tehdit etmem ve beni tanımadığını bura-dan da görebiliyorum. Baba," dedi ve yüzündeki gülümsemeyi hissettim. "Sen beni ektiğinde ve beni nefretinle sulamaya başla-dığında dallarıma hiçbir zaman dokunmadın. Ben o dallarda her duyguyu yetiştirdim, o dalları kurutmak istediğinde de kendimi sulamayı öğrendim. Senin suyuna ihtiyacım yok ama artık dalla-rıma sadece dokunmayacak, o dallardaki meyveleri de yiyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Cüneyt Erezli'nin sessizliğini işitir gibi oldum, ardından sa-dece bir cümle kurdu. "Baba," Kelime yine dudaklarından küfür gibi çıktı. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, her şey tam da istediğin gibi olacak. Kendimi sulamaktan artık vazgeçtim."

Dehşetle Korel'e doğru bakarken, telefonu kulağından uzak-laştırdı. Telefonun ışığı yüzüne çarptığında dudaklarındaki soğuk tebessümü gördüm ve "Korel," diye fısıldadım. "Yanlış tarafa gi-diyorsun, kimse bizi takip etmiyor."

Beni duyacak gibi değildi, bakışları bir an olsun karşıdan ay-rılmazken Gürkan'ın, "Korel, yapma," dediğini duydum. Büge ise yüksek sesle nefes alıyordu. Sesi çıkmıyordu ama korktuğunu his-sedebiliyordum.

Farlar arabanın gittiği taraftaki dağın dik eteğini aydınlattı-ğında sırtımı daha fazla koltuğa yasladım ve titreyen bir sesle, "Korel, lütfen," dedim. "Bunu yapmayacaksın."

Yerimden kıpırdayamıyordum, belki de direksiyonu tutup çe-virmeliydim ama gücüm yetmezdi. Onu kendine getirebilirdim fakat o kadar şaşkın, o kadar dağılmıştım ki bedenimdeki bütün

hücrelerimin donduğunu hissediyordum. Bütün duygular art arda gelmişti ve geldikleri yerde ölümün kokusunu bile almıştım.

"Korel!" diye bağırdı Gürkan ve Korel arabayı dağın eteğine doğru sürmeye devam etti. Çok az bir zaman kalmıştı. Gürkan'ın bedeni aradan çıktı ve eli direksiyona doğru uzandı fakat Ko-rel, hırsla onu itekledi. Gürkan tekrardan doğrulduğunda, "Bunu yapma!" diye haykırdı; Gürkan'ın sesinde de korku vardı. Korel'in eli tekrardan direksiyonu kavradı ve araba zikzak yapmaya başladı.

Korel, gazı daha fazla artırdığında direksiyonu tutmanın hiç-bir anlamı olmadığını fark ettim. Gazı yöneten Korel'di, direksi-yonu bütün gücüyle kavrayan Korel'di; Gürkan sadece zaman ka-zanmaya çalışıyordu.

"Korel," dedim son bir kere. Çarpmamıza neredeyse bir da-kika kalmıştı ve bu sefer her şeyin tükendiğini hissediyordum. Bakışlarım ona döndüğünde bana doğru baktığını hissettim. "Bu şekilde bitsin istemiyorum."

Sesim Korel'e ulaştı mı bilmiyordum, sesli mi söyledim onu da bilmiyordum fakat zaman sanki ağır çekimde aktı ve bede-nim zikzak yapan arabadan dolayı sarsılmaya, titremeye, savrul-maya devam etti.

Nefesimi tuttum ya da soluğum kesildi, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı attı ya da bir anda durdu; dudaklarıma kan doldu ya da ben öyle sandım. Açık olan gözlerimde son gördüğüm görüntü dağın eteği oldu ve sert bir çarpma sesinden sonra bedenim öne doğru fırladı.

Kulaklarım çınladı, dudaklarımın arasından akan kan değil, çığlıktı ve gözlerim karanlıkla buluşurken, çınlama bedenimi ele geçirdi.

Göz kapaklarımda tek bir yüz canlandı.

Geçmişimin acısı, soluğumun ta kendisi, geleceğimin oyunuydu.

O yüz, Korel Erezli'nin gitgide babamınkine dönüşen yüzüydü.

5. KORKAK VE CESUR

Hayaller sonsuz bir hiçlik iken, gerçekler can yakıcı bir zehirdi ve o zehri içmek yerine sonsuz hiçliğe koşmak daima daha doğru gelirdi.

Hayalleri seçmek bir tercih, gerçeklere sırt dönmek ise korkaklıktı.

"Neden?" diye sordu İdil Erezli oturuşunu biraz daha düzelterek ve gömleğinin yakalarını yukarıya doğru kaldırarak. "Ölüm sizin için hiçbir zaman bir kaçış olmayacak, bunu biliyorsunuz. Geride bıraktığınız her insanın kalbinde büyük bir yara açacaksınız, bunu düşünmüyor musunuz?"

Kadın, karşısında oturan psikiyatrist kadının güçlü oturuşuna zıt bir şekilde omuzları düşük, parmakları birbirine geçmiş bir vaziyette yere bakıyordu. Kısa bir sessizlik oldu ama bu sessizlik, ölüm sessizliği değildi, yaşamdan vazgeçmenin sessizliğiydi.

"Zor," diyebildi kadın sadece ve turuncuya çalan saçlarından birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri dolmuştu fakat ağlamamak için çaba sarf ederken başını kaldırdı ve İdil Erezli'nin arkasındaki camdan dışarıya doğru baktı. Hava yağmurlu gibiydi ve hemen pencerenin önündeki ağacın yaprakları neredeyse tamamen dökülmüştü.

"Zor olduğunu biliyorum." İdil Erezli, sandalyesinden kalktı ve yavaş adımlarla kadının karşısındaki deri koltuğa doğru ilerledi; kadının bakışları ise hâlâ penceredeydi. İdil Erezli deri koltuğa oturduğunda başını eğip kadına dikkatli bir şekilde baktı. "Size yardım etmeme neden izin vermiyorsunuz?"

"Bana yardım edemezsiniz," dedi kadın ve gözlerini sıkıca yumdu. O sırada gözünden damlayan bir damla yaş yanağından aşağıya doğru süzüldü. "Kendimde olduğum zamanlarda bile kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Beynimin içinde böcekler geziyor, gözlerim her şeyi hiç olmadığı kadar farklı görüyor ve o sesler bana bir sürü kötülük fısıldıyor." Yumruk yaptığı ellerini havaya doğru kaldırdı ve kalbinin üzerine götürdü.

"Mine'm," diye fısıldadı. "O öldüğünde ben o evin içinde bile değildim. Ben onların yanında bile değildim." Ellerini daha fazla sıktı.

"Biliyorum," dedi İdil Erezli ve çekinmeden Mehveş Karaer'in yumruk yaptığı bir elini uzanıp tuttu. Aralarındaki ilişki hasta-doktor ilişkisini aşmış gibi görünse de İdil Erezli ciddiyetini hiçbir zaman bırakmazdı. "Bu yüzden kendini suçlayamazsın."

"Suçlarım," diyerek hiddetle gözlerini açan Mehveş Karaer, İdil Erezli'nin gözlerinin içine baktı. "O şehirde kalmaya devam etmemizin tek nedeni bendim, o lanet şehirde hastaneye yatmak zorunda kalan yine bendim; ailem benim yüzümden oradaydı. Ben o hastaneye neden yattım, anlattım mı İdil?" Kafasını iki yana sallayan İdil Erezli, defalarca dinlemiş olsa da dinlememiş gibi davrandı ve tekrardan Mehveş Karaer'in acısını ortaya dökmesini bekledi.

"Gecenin bir yarısı, anneniz sizi elinde bir bıçakla, ölüme çağırarak uyandırdı mı hiç?" Sorusu, İdil Erezli'yi şaşırtmadı çünkü bu soruyu daha önceden de duymuştu. "Ben kızlarımı öldürmek için gecenin bir yarısı uyandım ve elimde bıçakla odalarına girdim. Mine'min kolunu, Minel'imin saçlarını kestim. Kızlarımın ağlayışlarına, bağırışlarına babaları koştu ve elimden bıçağı alan benim kocamdı. O gece, Doğuş evde olmasaydı, ben çocuklarımın katili olacaktım İdil. Ben anne değilim, ben iyi biri değilim, ben iyi değilim. Olanların tek sorumlusu benim."

İdil Erezli, Mehveş'in elini daha sıkı tuttu ve kafasını aşağı yukarı sallayarak "Onlar seni hiçbir zaman suçlamayacak," diye fısıldadı. "Onlar seni anlayacaklar."

"Peki ya Mine?" dedi Mehveş Karaer. "O artık yok. O beni anlayacak mı?"

"O seni anlayarak, o seni bilerek hayatına son verdi Mehveş," dedi İdil kendinden emin bir sesle. "O seni hiç suçladı mı?"

Mehveş kısa bir süre İdil Erezli'nin yüzüne baktı ve kafasını iki yana salladı. "Kimse beni suçlamadı. Doğuş bile suçlamadı." Gözleri tekrardan doldu ve acı, kırmızıya dönen gözlerine tekrardan ulaştığında yaşlar, katran gibi aktı. "Ama ne vardı biliyor musun? Minel, her gece saçları için ağlarken, ben değil, babası onun saçlarını taradı."

İdil Erezli, sürekli tedavi halinde olan hastası Mehveş Karaer için artık ne yapabileceğini bilemiyordu. Kısa bir zaman da olsa hastanede yatmış fakat o döneme sadece kısa süreli atakları denk gelmişti. Kocası Doğuş Karaer, onun hastanede yatmasını istemezdi ve her seferinde karısını hastaneden çıkarırdı.

Mine Karaer'in öldüğü gece, Mehveş Karaer tedavisi için hastanede yatıyordu.

"Beni kandırıyorsun," dedi Mehveş. "Her seferinde bana olumlu cümleler kuruyorsun çünkü işin bu. Fakat benim senden tek istediğim ilaçlarımdı, bana psikologluk yapmanı hiç istemedim." İdil Erezli korktuğu o cümleleri duydu. "Artık ilaçları da istemiyorum."

Mehveş Karaer'in gözlerinin içinde yaşama isteği adına tek bir ışık yoktu; mum bile yanmıyordu ama ölüm için gözlerinde kocaman bir yangın vardı.

Mehveş Karaer, ölümü arzulamaya başlamıştı.

İdil Erezli, "Bak," dediğinde doktor kimliğini bir köşeye itmişti. "Yaptıkların çok ağır, kaldırılamaz şeyler ve yaşadıkların da öyle. Çocuklarına ve eşine yaptıkların can yakıcı. Açık söylemek gerekirse kocan sana deliler gibi âşık olmasa şu an bir hastane köşesinde çürüyor olurdun ama o sana öyle bir âşık ki sensiz tek bir adım dahi atmak istemiyor. Çocuğuna ne kadar kötü bir anne olduğunu düşünürsen düşün, hatta kötü bir anne olursan ol, Minel seni seviyor ve sana ihtiyacı var, bundan eminim. Mine de seni sevdi ve daima seni anladı. Ne kadar aksini düşünsen de asıl şu an yaptığın bencillik, neden biliyor musun? Kaçıyorsun ve kaçtığın sadece göz göre göre ölmek hem de arkanda sana deliler gibi âşık bir kocan ve sana ihtiyacı olan bir kızın varken. Bencillik yapmayı bırak ve onlar için en güzel şekilde yaşamaya çalış. Kaçmaktan yorulmadın mı artık? Biraz savaş, kendinle, içindekiyle ve hepsiyle. Savaş Mehveş, savaşmazsan kazanamazsın ve kazanamadığın her an geride bir enkaz bırakırsın. Mine senin ilk enkazın ve o enkaz, belki de sen o evde yoktun diye oldu."

İdil Erezli konuşmasını bitirdikten sonra derin bir nefes aldı ve Mehveş Karaer'in tuttuğu elini bırakarak sandalyesine yaslandı. Omuzlarında hissettiği şiddetli ağırlık kalkmış gibiydi ve kendini gerçek kimliğiyle net bir şekilde göstermese de açık konuşabildiği için iyi hissediyordu. "Artık evden kaçmaktan da vazgeç," dedi en sonunda. "Evden her kaçtığında aynı

yere gidiyorsun. Mine bir daha o havuzun başında olmayacak çünkü o havuz başka bir şehirde kaldı ve bütün havuzlar o öldükten sonra kurudu."

İdil Erezli'nin açık ve net konuşması Mehveş Karaer'i şaşırtmıştı ama bir o kadar da rahatlatmış olacak ki derin bir nefes aldı ve evet anlamında salladı. O sırada İdil Erezli'nin odasının kapısı hızlıca açıldı ve Mehveş Karaer başını çevirip baktığında içeriye giren kişinin İdil Erezli'nin oğlu olduğunu gördü.

"Anne," diye içeri girmesiyle Mehveş Karaer'i görmesi ve ellerini kalbinin üzerine koyması bir oldu. "Pardon, seansın olduğunu bilmiyordum."

İdil Erezli, kaşları çatık bir şekilde oğluna bakarken "Korel Korel Korel," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Sana defalarca kapıyı çalman gerektiğini söyledim."

Mehveş Karaer'in dikkatini Korel'in yüzündeki morluklar çekse de o noktaya odaklanmak yerine hafifçe tebessüm etti ve "Sorun değil," diye mırıldandı. "Birazdan çıkacağım."

İdil Erezli, elini Mehveş Karaer'in elinin üzerine koyarak, "Konuşmamız henüz bitmedi," dedi ve Korel'e döndü. "Oğlum, dışarıda bekle. Birazdan geleceğim."

Korel Erezli, bir süre Mehveş Karaer'in yüzüne baktı ve kim olduğunu anladığında gözlerinin önünden Mine Karaer'in ölüm anı geçti. Yaşadığı trajik kayba rağmen, kadının gözlerinde gördüğü o güç, Korel'i şaşırtmıştı.

Mehveş Karaer'in gözlerinin içindeki gücü sadece Korel Erezli görebilmişti.

Kafasını sallayan Korel kapıyı kapattı ve dışarıya doğru yürümeye başladı.

Kapatılan kapıya bakmaya devam eden Mehveş Karaer'in gözleri kısıldı ve "Korel sana benziyor," dedi İdil Erezli'ye dönünce. "Yüzü seni andırıyor ve bakışlarınız çok benziyor."

İdil Erezli hafifçe tebessüm etti. "Korhan yani büyük oğlum bana daha çok benzer, Korel farklı bir çocuktur." Duraksadı ve konuyu kapatmak adına boğazını temizledikten sonra oturduğu sandalyeden kalkıp masasına doğru ilerledi. Mehveş'in bakışlarının onu takip ettiğini biliyordu.

Siyah, meşeden yapılma masasının üzerinde bir şeyler ararken, "Sana bir teklifim olacak," diye mırıldandı. Yarım dakika sonra dağınık olan masasından eline kırmızı bir dosyayı alıp içini açtı. "Kendini iyileştirmek istiyor

musun?" Bakışları Mehveş Karaer'e döndü fakat Mehveş Karaer'in bomboş baktığını gördü. "Bir cevap vermeyeceksin ama ben sana bu teklifimi sunmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bir Merkez var. Hayır Mehveş, hemen kaşlarını kaldırma, bu Merkez bildiğin gibi değil. Acı ya da iğneler yok, tamamen psikolojik tedavi ve hafif ilaçlar verilen bir Merkez. Yurtdışından ödül almış ve inanılmaz güzel sonuçlarla geri dönüşleri olan hastaları var. Özellikle senin gibi rahatsızlığı olan kişilerde daha fazla olumlu sonuç görünüyor. Evet, tamamen iyileşmen beklenemez ama etkileri en aza indirgeyebiliyorlar."

Mehveş Karaer, dudaklarını ısırdı ve ellerine bakarak, "Bana hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğini düşünüyorum," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi İdil Erezli ve dosyayı Mehveş Karaer'e doğru uzattı. "Lütfen bunu al ve oku, bir kopyasını da Doğuş Bey'e göndereceğim. İkinizden de olumlu sonuç alacağıma eminim. Mehveş, rica ediyorum senden," deyip masasının yanındaki koltuğuna oturdu ve Mehveş Karaer'e doğru eğildi. "Yaşamak için kendine sebepler yarat, kendine geri dön. Özünde kendini bul. Bu Merkez sana çok iyi gelecek."

Mehveş Karaer kısa bir süre İdil Erezli'nin gözlerinin içine baktı ve yeşil gözlerindeki o sıcaklığı ve samimiyeti gördü. Dosyayı İdil Erezli'nin elinden alırken, bakışlarını kaçırdı ve yavaşça ayağa kalktı. Teklifine bir cevap vermek yerine sessizliğini korudu. "Ben gideyim artık."

İdil Erezli, odaya ilk girdiğinde gördüğü Mehveş ile şimdi çıkarken olan Mehveş'in iki farklı kişi olduğunu anlayabiliyordu; gözlerinde yaşamak için bir mum diken kişi İdil Erezli olmuştu.

"Pekâlâ," dedi İdil Erezli ayağa kalkarken ve elini sıkmak için uzattı. "Ben dosyayı göndereyim mi, sen Doğuş Bey'e dosyayı gösterir misin?" Mehveş Karaer'in ağzını aramaya çalışıyordu.

"Ben gösteririm," dedi Mehveş Karaer sadece. "Unutmamak adına bana hatırlatırsan iyi olur ama."

"Seve seve," dedi İdil Erezli ve Mehveş Karaer'in elini sımsıkı tuttu. "Tekrar görüşmek üzere. Beni her saat arayabilirsin, biliyorsun."

Mehveş Karaer cevap verme gereği duymadı, sadece tebessüm ederek kapıya doğru yürüdü. Adımlarında hissettiği kendinden eminlik ve duygularının değişimi onu şaşırtmıştı; bu kadar çabuk fikrinden vazgeçeceğini

hiç düşünmemişti. Onu fikirlerinden ve düşüncelerinden vazgeçiren İdil Erezli miydi yoksa zaten yaşamı tercih eden tarafı daha mı ağır basıyordu, ayırt edemedi.

Arkasına bakmadan İdil Erezli'nin ofisinden çıktı ve kapıyı kapatmadan çıkış kapısına doğru yürümeye başladı fakat tam o sırada hemen sol tarafında odanın ilerisindeki danışma koltuklarından birinde Korel Erezli'nin oturduğunu gördü.

Küçük adımlarla çıkış kapısına doğru yürümeye devam ederken, Korel Erezli'nin bakışları da Mehveş Karaer'in üzerindeydi.

"İyi günler Mehveş Hanım," dedi sarışın sekreter kız. "Bir sonraki görüşmenizin saatini ve gününü öğrenmek ister misiniz?"

Mehveş Karaer, çıkış kapısına doğru giden bacaklarının yönünü değiştirdi ve sekretere doğru ilerlerken, "Evet, lütfen," diye seslendi ama bakışları Korel'den ayrılmıyordu.

Sarışın kız sandalyesine oturup ajandasını karıştırırken, Mehveş Karaer de Korel'in hemen karşısındaki koltuğa oturdu ve gülümseyerek, "Merhaba tekrardan," diye mırıldandı.

Korel sadece kafasını aşağı yukarı salladı fakat Mehveş Karaer'in gözlerindeki ifadeye bakmadan duramıyordu. Tarifi olmayan gözlerinde sanki tek bir kişi yoktu; onlarca kişi vardı ve hepsi tek tek Korel'e bakıyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun küçük bey?" dedi Mehveş Karaer fakat yüzündeki tebessüm silinmedi.

Korel her zaman olduğu gibi çekinmedi ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bakışlarınız çok tuhaf. Gözlerinizin içinde her duygu varmış gibi bakıyorsunuz. Bir anda birini öldürebilirsiniz, bir anda o kişi için ağlayabilirsiniz de. Tuhaf."

Mehveş Karaer kaşlarını havaya kaldırdı, o sırada sarışın kız elindeki küçük kâğıdı ona doğru uzattı. Mehveş Karaer kâğıdı aldı fakat bakışlarını Korel'den ayırmamıştı.

"Annen hasta-doktor ilişkisine pek sadık kalmıyor anlaşılan," diyerek Korel'in ağzını aradı.

Korel ise dürüstçe, "Rahatsızlığınızın ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Tek bildiğim bazen geceleri bile olsa annem sizin için sokağa çıkıyor ve sizi arıyor."

"Tahminin var mı?" diye sordu Mehveş Karaer.

"Üzerine hiç düşünmedim," diye ikinci bir itirafta bulundu Korel. "Ayrıca tahminde bulunmak hem size hem yaşadığınız duruma saygısızlık olurdu."

Mehveş Karaer, karşısında gördüğü genç adama ısınmıştı ve onun da bakışlarında anlamını çözemediği birkaç parça görmüştü. Uzun bir sessizlikten sonra Mehveş Karaer, Korel'in hemen arkasında uzun boylu kızıl saçlı bir kadının beklediğini gördü ve ayağa kalkarak "Buyurun," deyip kadına yer verdi.

Korel arkasına doğru bakarken Mehveş Karaer, kadının "Siz oturmaya devam edin," dediğini duydu. Duruşunda ve sabit gözlerinde hiddet olan kızıl saçlı kadın, Mehveş Karaer'i epey ürkütmüştü.

"Hayır," dedi. "Ben zaten gidiyordum."

Bakışlar bu iki kadın arasında gidip gelen Korel bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Nereye?" dedi kızıl saçlı kadın ve Mehveş Karaer'e doğru yürümeye başladı. "Havuzun başına mı yoksa?"

Soru karşısında geriye doğru bir adım atan Mehveş Karaer, "Siz nereden biliyorsunuz?" diye mırıldandı ve bakışları hızlı bir şekilde Korel'e döndü. "Sen mi söyledin?"

Korel, anlamsız bir şekilde Mehveş Karaer'e bakarken bir cevap vermedi ve danışmadaki sarışın kızın yüzüne baktı; sarışın kız ise olanları büyük bir hayretle izliyor ve Korel ile göz teması kurmuyordu.

"Senin kızının katili olduğunu bilmeyen yok." Kızıl saçlı kadın, onu kalbinin en acılı damarından tutup kendine doğru çektiğinde, Mehveş acı içinde nefesini tuttu. "Hâlâ yaşamak adına umudun mu var? Ne bekliyorsun? Diğer kızının katili olmayı mı?"

"Neden böyle konuşuyorsunuz?" dedi Mehveş Karaer fakat çoktan gözleri dolmuş, dizleri titremeye başlamıştı. "Ben onun ölmesini hiçbir zaman istemedim." Ayakta duramayacağını fark ettiğinde kendisini kalktığı koltuğa geri bıraktı ve bakışlarını kızıl saçlı kadından ayırmadı.

"Yaşamayı hak etmiyorsun!" Kızıl saçlı kadın birden bağırdığında Mehveş Karaer olduğu yerde sarsıldı ve kulaklarını kapattı. "Ölmek için çok geç kaldın, bu hayat artık seni istemiyor!" Kulaklarını kapatması bir işe yaramadı, kızıl saçlı kadın kulağının dibine gelmiş ona doğru bağırıyordu. "Sen kötü bir annesin, kötü bir kadınsın. Sen bir kızının katilisin, diğer kızının da katili olacaksın!"

"Hayır hayır hayır," dedi Mehveş Karaer ve elleri kapattığı kulaklarından ayrılıp kucağına doğru düşerken gözleri Korel Erezli'yle buluştu. "Ben Minel'yi öldürmek istemedim. Ben Minel'in saçlarını kesmek istemedim."

Korel Erezli şaşkınlıkla olanları izlerken, daha fazla sessiz kalamadı ve "Annemi çağırmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Çağır," dedi kızıl saçlı kadın Korel'e bakarak. "Çağır, ölümden kaçmak isteyen bu kadına annen umut olsun."

"Hayır," dedi Mehveş Karaer ve yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle silerken tekrardan, "Hayır," diye fısıldadı.

"Veda mektubu bırakmaya geldiğin yerden, iyileşme umuduyla çıkıyorsun. İğrenç bir kadınsın." Kızıl saçlı kadın, Mehveş Karaer'in arkasına geçmiş hâlâ konuşuyordu fakat Mehveş, Korel'in bakışlarının ondan ayrılmadığının farkındaydı.

Bütün umutlar tek bir cümleyle yeşerebilirdi fakat aynı umutlar tek bir ölümle de yıkılabilirdi; Mehveş Karaer'in duyguları ince bir ip üzerinde yürümek gibiydi. İnişli çıkışlı duyguları, saniyelik geçişleri ve onu tüketen sesleriyle var olmaya devam etse bile yok olmaya mecbur kalacaktı.

"Onu susturamaz mısın?" diye sordu Korel Erezli'ye bir umut beklediği cevabı almak isteyerek. Kızıl saçlı kadın hâlâ konuşuyordu fakat Mehveş Karaer, onu duymazdan gelmeye başlamıştı.

Korel Erezli, bir Mehveş Karaer'e bir de danışmadaki sarışın kıza baktı ve "Kimi?" diye sordu.

O anda yıkılan umutlar bile parçalandı ve taneleri Mehveş Karaer'in gözlerindeki ölüm isteğiyle yanan ormanına dâhil oldu.

O gün yeşeren umutları, bir daha asla aynı şekilde yeşeremeyecekti; belki yeni umutları olacaktı ama hiçbiri o gün kadar kendini güçlü hissettirmeyecekti.

Mehveş Karaer şansını denemek adına fakat ne cevap alacağını bilerek "Hemen arkamdaki kızıl saçlı kadını," diye sordu. "Onu susturur musun?"

Korel Erezli'nin bakışları, Mehveş Karaer'in hemen arka tarafına kaydı ve orada gördüğü kocaman boşluk, kafasının içinde şimşekler çakmasına neden oldu.

O an orada Mehveş Karaer, Korel Erezli ve danışmadaki sarışın kızdan başka hiç kimse yoktu fakat Mehveş Karaer'e göre orada dört kişilerdi.

Korel Erezli cevap vermek istedi fakat vereceği her cevabın kadının canını yakacağını bildiğinden sessizliğini koruyarak yutkundu. Birkaç dakika sonra, "Annemi çağırmalıyım," dedi ve ayağa kalktığı sırada Mehveş Karaer sertçe Korel'i bileğinden tuttu.

"Sakın çağırma çünkü artık umutlanmak istemiyorum." Elini koluna astığı çantasının içine attı ve beyaz bir zarf çıkararak Korel'e uzattı. "Bunu ben gittikten sonra annene ver ama içindekini okuma. Annen okuduğunda ne yapması gerektiğini bilir." Fısıldayarak konuştuğu için onu duymakta zorlanan Korel öne doğru eğildi. Mehveş Karaer hızlıca ayağa kalktı ve Korel'in tam karşısında durdu. "Sakın okuma, bu mektup benim sırrım."

Korel donuk bir şekilde kadının yüzüne bakarken, Mehveş Karaer daha fazla göz teması kurmak istemedi ve koşar adımlarla ofisten çıktı.

Bıraktığı boşluk arkasında soğuk bir rüzgâr bırakırken, Korel içinin acıdığını hissetti ve Mehveş Karaer'in hastalığının düşündüğünden çok daha kötü olduğunu anladı.

"İyi misiniz?" dedi danışmadaki sarışın kız ve Mehveş Karaer'in çıktığı kapının arkasından baktı. "Ne dedi size? Ne dediyse aldırış etmeyin. İdil Hanım'ın en kötü hastalarından biridir ve onu idare ediyoruz."

Korel'in kaşları çatıldı ve sarışın kıza dönüp "İyi bok yiyorsunuz," diyerek onu azarladı. Tepkiyi beklemeyen kız afallarken Korel, elinde sımsıkı tuttuğu zarfla annesinin odasına doğru yürüdü. Adımlarındaki hızın asıl sebebi, annesine mektubu verir vermez Mehveş Karaer'i takip etmek ve evine sağ salim gittiğinden emin olmaktı.

Korel'in içi çok nadir acırdı fakat Mehveş Karaer, Korel'in içini acıtmıştı.

Annesinin kapısını açıp içeri girdiğinde, İdil Erezli'nin telefon kulağında alt dudağını dişleyerek beklediğini gördü. Annesi oturmasını işaret ettiğinde Korel ayakta durmayı tercih etti ve acelesi varmış gibi elini salladı.

"Dediğini yaptım," dedi İdil Erezli soğuk bir sesle. "Mehveş yakında o merkeze yatacak eminim." Konu Korel'in dikkatini çekince kulak kesildi ve konuşmaları dinledi. Ahizenin karşısından gelen ses, erkek sesiydi.

"Bunu yapma," dedi İdil Erezli ve gözlerini kıstı. "Sana istediğin kadını gönderiyorum, benden ne istiyorsun?" Korel'in gözünün içine baktı ve konuştuğu kişi birkaç cümle daha söyledi. "Neden?" dedi kısaca İdil Erezli ve uzun açıklamayı dinledikten sonra kafasını aşağı yukarı salladı.

"Bak, o kadına ne olacağı şu an umurumda değil anlıyor musun? Benim umurumda olan tek şeyi sen daha iyi biliyorsun. O Merkez'in çok iyi bir yer olduğunu, ona iyi geleceğini söyledim, hepsi de yalandı. Daha ne yapabilirdim?"

Korel'in duydukları karşısında dudakları aralanırken, elinde tuttuğu zarfı yavaşça arka cebine koydu ve geriye doğru bir adım attı.

"Anladım," dedi annesi ve gözlerini devirdi. "Yatışını yaptıktan sonra beni rahat bırakacak mısın?" Erkek sesi tek bir kelime söyledi. "İyi o halde, Mehveş Karaer senindir, ne istersen onu yap."

Telefonu kapattı ve masanın üzerine sertçe koyduktan sonra Korel'in yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Annesinin gözlerindeki ifade Korel'in annesine karşı yabancı hissetmesine neden olurken dudaklarından sadece, "O kadına kötü bir şey mi olacak?" kelimeleri döküldü.

Annesinin aksini iddia etmesini bekledi fakat annesi istediği cevabı vermeyerek, "Evet," diyerek kaşlarını havaya kaldırdı. Korel, bir an tereddütle ve bir an ürpertiyle annesinin yüzüne baktığında, İdil Erezli, oğlunun kaşlarındaki ifadeyi gördü ve ayağa kalkarak oğlunun yanına doğru ilerledi.

"Hayat böyle," dedi yanına gelirken. "Bazen sen piyon olursun, bazen başka biri elinde piyon olur. Eğer o kadını piyon yapmasaydım, biz oyunu kaybediyorduk Korel, bana öyle bakma."

Oğlunu omuzlarından tuttuğunda Korel öylece annesinin yüzüne bakıyordu ve arka cebine koyduğu mektubun ağırlığı onun ayakta durmasını zorlaştırıyordu.

"Hayatı öğrenmeye başladığında beni anlayacaksın," dedi annesi ve Korel'i kendine doğru çekerek sarıldı. "Biliyorsun, babanla benim için bu hayatta önemli iki şey var: Kendimiz ve ailemiz. Hiçbir şeyi öylesine yapmayız."

Korel, annesinin kolları arasındayken, yabancılığı daha fazla hissetti ve annesinin babasından olan tek farkının şefkati olduğunu bir kez daha gördü.

Babası ona gerçeğini yangınıyla gösterirken, annesi şiirleriyle gösteriyordu fakat yangın aniden yakıp kendini gösterse de annesinden dinlediği şiirler, sonrasında canını yakıyordu. Bunu biliyordu.

"Bu hayatta önemli iki şey var," dedi Korel sessizce ve annesinin duyabileceği şekilde. "Kendimiz ve ailemiz."

Kolları annesine doğru dolanırken o an Korel üç şeye karar verdi.

Birincisi, bu hayatta önemsiz olan iki şey vardı: Kendisi ve ailesi.

İkincisi, Mehveş Karaer'in mektubunu annesine hiçbir zaman vermeyecekti.

Üçüncüsü ve en kötüsü ise Mehveş Karaer'in sözünü dinlemeyecekti ve o mektubu okuyacaktı; işte o zaman gerçeklerin can yakıcı zehrini içecekti ve o zehrin acı tadı onu öyle bir yakacaktı ki sonsuz hiçliğe koşmak onun en büyük arzusu olacaktı.

Hayalleri seçmek bir tercih, gerçeklere sırt dönmek ise korkaklıktı.

Gerçeklere kucak açmış olan Korel Erezli, bir daha asla hayalleri seçemeyecekti.

Sıcağı hissediyordum.

Parmaklarımda, avuçlarımda, ellerimde, göğüs kafesimde, zihnimin içinde, en çok kalbimde, derinlerde sıcağı hissediyordum.

Bedenim şiddetli bir ateşe maruz kalmışçasına yanıyordu, parmaklarımın ucunda alevler vardı fakat dokunduğum zaman buz gibi bir hisle titriyordum. Dudaklarımın parçalandığını hissediyordum fakat dilimi dudaklarıma değdirdiğimde kuruduğunu anlayabiliyordum.

Buz gibi bir soğuk bedenime çarpıyordu ve sarsılıyordum fakat içimin alevler içinde yandığını düşünüyordum. Sırtımda baskı vardı, boynumda şiddetli bir sızı vardı fakat parmaklarımı boynuma değdirdiğimde kanın o sıcak hissi buzuma erişmiyordu.

Damarlarım parçalanıyormuş gibiydi fakat kalbimin sesini kulaklarımda işitebiliyordum; hızlı atıyordu, çok hızlı atıyordu fakat damarlarımı parçalayacak kadar hızlı değildi.

Kalbim, Korel'in hızla atan kalbi gibi atıyordu.

Korel? Korel?

Bilincim kendini su yüzüne çıkarmaya başladığında zamanın ve yerin gerçekliğine eriştim.

Arabanın içindeydik, Korel çok hızlı gidiyordu, ona söylediğim son cümle kulaklarımda çınlıyordu fakat sonrası yoktu. Çarpmış mıydık?

Sıkıca kapalı olan gözlerimi açmaya çalıştım fakat tek hissettiğim baskıydı; ellerimi yumruk yaptım ve bütün gücümü vermeye çalıştım, o an bedenimin titrediğini hissettim.

"Korel," diye fısıldayabildim sadece ve acı içinde gözlerimi araladım. Baskı göz kapaklarıma o kadar şiddetli çarpıyordu ki, irislerime bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum.

İlk gördüğüm bomboş bir siyahlık ve siyahlığın içindeki beyazlıktı. O kadar beyazdı ve o kadar siyahtı ki kör olduğumu düşündüm; dişlerimi sıkarak hırladım fakat geriye doğru hafifçe çekildiğimde şişen hava yastığını gördüm ve gözlerime gecenin karanlığı da erişti.

Hemen karşıda dağın dik eteği vardı fakat o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Sırtımda şiddetli bir acı hissedince inledim ve boynuma doğru soğuk vurduğunu anladığımda geriye doğru baktım.

Bir yerlerden buz gibi soğuk geliyordu.

"Korel," dedim tekrardan fakat bu sefer sesim korku dolu çıkmıştı ve boynumun acısını umursamadan sol tarafıma doğru baktım.

Karanlıktı, o kadar karanlıktı ki onun sadece siluetini görebiliyordum; fark edebildiğim tek bir şey vardı, Korel'in hava yastığı şişmemişti. Onun önü bomboştu.

"Korel," dedim ve sesim daha fazla çıktı. Olduğum yerde hareket etmeye çalıştım fakat hava yastığından, emniyet kemerinden dolayı hareket edebilmem neredeyse imkânsızdı. Elim zorlukla

emniyet kemerinin kilidine eriştiğinde hızlıca kilidi açtım ve emniyet kemerinden kurtuldum.

Karanlık beni göğsünün ortasına alıp bir bebeği uyutur gibi gözlerimi esir aldığında dayanamadım ve arabanın tavanındaki ışığı parmaklarımla aradım. Birkaç dakika sonra ışığın düğmesine erişip bastım ve kısılan gözlerim ilk başta kamaştı, ardından sarı ışığı özümsemek için birkaç kere gözlerimi kırptım.

Yavaş yavaş aydınlanan, bulanıklıktan kurtulan gözlerimin ilk gördüğü kişi Gürkan'dı. Arabanın arka koltuğuna yüzüstü yatmıştı ve başının arkasındaki kan lekesini görebiliyordum. Bacaklarım kapılara doğru ulaştığında ikisinin de kapalı olduğunu gördüm ve aslında o soğuk havanın nereden geldiğini anladım.

Arka cam patlamıştı.

"Gürkan," dedim sessizce ve parmaklarım saçlarına doğru ulaştığında ellerime kan bulaştı. Hava yastığı karnımı ve bedenimi zorlasa da ona doğru döndüm. Yüzünü yavaşça döndürdüğümde gözlerinin açık olduğunu ve dudaklarından kan aktığını gördüm.

"Hayır!" diye haykırdım ve ellerimle dudaklarımı kapattım. Bakışlarım arka cama ulaştığında ileride, yerde karanlık bir göl genin yattığını gördüm.

"Büge," dedim fısıldayarak fakat boğazım acıyordu.

Camdan fırlayan kişi Büge'ydi, bedeni yerde yatıyordu ve camın kırılan köşelerinde kanın kırmızı rengi vardı.

"Lütfen," dedim ve parmaklarım Gürkan'ın saçlarından ayrıldığında sol tarafımda nefes sesi duydum.

Gözlerim Korel'in oturduğu yere doğru kaydığında derin derin nefesler aldığını ve bakışlarının kısık bir şekilde bana baktığını gördüm. Yüzünün yarısı kanla kaplıydı ve yanındaki cam da kanın rengini almıştı. Elleri kucağına doğru düşmüştü ve başı yana doğru yatmıştı.

"Korel," dedim kısık bir sesle ve gözlerindeki acıyı gördüm. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki muhtaçmış gibi, en çok bana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "İyi misin?"

Gözlerim dudaklarına kaydı ve yanık izinin üzerinin kanla kaplandığını gördüm. Boynunda kesikler vardı; kesikleri annemin kesiklerine benziyordu. Bileklerinde kesikler vardı; kesikler ablamın kesiklerine benziyordu. Gözlerinde kesikler vardı; bu kesikler babamın gözlerindeki o acılı kesiklere benziyordu.

Hızlı bir şekilde yanımdaki kapıyı açmak için hamleler yaptım fakat kapı açılmadı. "Hayır!" diye bağırdım fakat kilitli olan kapıyı açamadım.

"Açamazsın," dedi Korel kısık bir sesle fakat sesi o kadar az geliyordu ki ona doğru yaklaşmak zorunda kalmıştım. "Artık buradan çıkamazsın."

"Korel, iyi misin?" dedim tekrardan ve elim yüzüne doğru yaklaştı. Parmaklarım ilk önce saçlarına, ardından yüzüne, en son da çenesine dokundu. Ellerime Gürkan'ın kanından sonra onun kanı da bulaşmıştı. Kırmızılığa baktım ve kalbimin acıyla kasıldığını hissettim.

Korel, hafifçe tebessüm etti ve "Buradasın artık," dedi. "Ben öldüğümde bile bu arabada benimle kilitli kalacaksın. Nasıl yaşayacaksın?"

"Korel," dedim ve diğer elimi de yüzüne yerleştirdim. "Ölmeyeceksin, bu kapıyı açacağım anlıyor musun?" Bakışlarım Gürkan'a kaydı fakat Korel'e belli etmemeye çalışarak gözlerinin içine tekrardan baktım. "Seni kurtarmamı istemiyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı; yüzünde Korel'de daha önce hiç görmediğim o acı çeken ifade canlandı. "Çok mu canın acıyor?" diyebildim ve sesimin titrediğini fark ettim.

"Çok fazla," dedi Korel ve gözlerini sıkıca yumdu. "Senin canın yanıyor mu?"

Kafamı hızlı bir şekilde iki yana salladım ve elim Korel'in kotunun cebine gitti. "Telefon nerede? Yardım çağırmamız gerek."

Korel, acıyla yeniden tebessüm ettikten sonra "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Her şey planlıydı, ben bu yola ölmek için çıktım."

Cümleleri kalbimin üzerine bir ok gibi saplanıp canımı yaktığında göğsümdeki şiddetli sızının onun canının yanıyor olması olduğunu anlamıştım. Bir yerlerde, kalbimin derinlerinde Korel için can veren ve can alan tarafım vardı; aldığı can benden gidiyordu fakat verdiği can kalbimi acıtıyordu.

Korel'in gözlerinin içine, en derinlerine baktım ve o an beni bir ölü gibi hissettirecek şeyi Korel'in gözlerinin içinde gördüm.

Oradaydı; evinin kapalı olan perdelerini açmıştı, ilk defa onun gözlerinin içine baktığım zaman ona erişebiliyordum.

Acısı vardı, öfkeleri, kinleri, kavgaları, nefretleri en çok mutsuzlukları fakat bir köşede de mutluluğu gizlenmişti, gülümsüyordu, şeffaftı. Küçük bir erkek çocuğunun masumluğu, genç bir adamın öfkesi ve yaşlı bir adamın merhametini o an Korel'in gözlerinde gördüm.

"Bakma öyle Korel," dedim ve gözlerinde gördüğüm hangi duygunun benim canımı en çok yaktığını anladım. "Bana vazgeçiyormuş gibi bakma, ilk defa böyle bakıyorsun."

Her şeye rağmen Korel'in gözlerinde savaşan bir adamı görebiliyordum; kapalı olan perdelerinin ardında gölgelerden savaşan bir adam olduğunu görebiliyordum fakat şimdi değil gölgesi gerçekliği bile kalmamıştı.

"Hayır," dediğinde boğazının acısından dolayı düğümlendiğini duydum. "Sen bana ilk defa gerçekten bakıyorsun."

"Korel, lütfen," dedim ve yüzünü daha sıkı kavradım. "Bu şekilde bitsin istemiyorum, bana bir şey söyle, seni kurtarmak istiyorum, ölmeni istemiyorum."

"Beni kurtarmak mı istiyorsun?" diye sordu ve başı biraz daha yana kaydı. Bedenim öyle çok titriyordu, öyle çok üşüyordum ki Korel'in yüzündeki parmaklarım yanaklarına çarpıyordu. "Üşüyorsun," dedi ve tekrardan öksürdü.

Dediğini duymazdan gelerek, "Bana bir yol göster," diye fısıldadım. "Senin için yapabileceğim bir şey söyle."

O an aklım tamamen yerine geldiğinde ve beynim yeni yeni çalışmaya başladığında yanımdaki kapıyla neden uğraştığımı

anlayamadım. Bakışlarım kırık olan arka cama kaydı ve Korel'e hiçbir şey söylemeden oraya geçmek için oturduğum yerde savaşmaya başladım.

Korel, "Dur," dediğinde ne yapacağımı anlamıştı. Kucağına düşen ve kesiklerle dolu olan eli elime kaydığında onun da titrediğini hissetmiştim. Korel Erezli titriyordu; acıdan mı, soğuktan mı bilmiyordum fakat bedeni tir tir titriyordu. "Bana mızıka çalmanı istiyorum." Koltuktan kalkmak için savaştığım yerde duraksadım ve Korel'e baktığımda geçmişimin çığlık çığlığa bağırdığını işittim.

"Korel," diye mırıldandım fakat sesim o kadar geriden, o kadar kendimden gelmiyormuş gibiydi ki kafamın içinde bozuk bir kaset gibi cümleler dönmeye başladı ve kendimi bir oyun parkında oturuyormuşum gibi hissettim.

"Çal," dedi kelimenin üzerine bastırarak. "*Çalmazsan sana bir şey yaparım.*"

"*Çalarsam bana bir şey yapmayacak mısın?*" dedim ve ellerim ellerini sımsıkı tuttu.

"*Çalarsan sana hiçbir şey yapmam,*" dedi ve gözlerimin içine, en derinlerine baktı. Gözlerimin titrediğini, kalbimin hiç olmadığı kadar hızlı attığını hissettim. Duygulara kör biriyken şimdi bütün o hisler bütün kalbimdeki damarları açmıştı ve Korel'i gerçekten görüyormuşum gibi hissediyordum.

"*Belki de tek istediğim bana kötü bir şey yapmandır.*" Cümleler geçmişimden sesleniyordu; cümleler kulaklarıma fısıldıyordu.

"Çal," dedi tekrardan ve dudaklarına tebessümü kondurdu. "Çalmazsan ölürüm, çalmazsan beni öldürürsün. Çalmazsan hiçbir şey başlamaz, ölürüz."

Her şey tam tersine dönmüştü, bu sefer kulaklarımda onun sesini duyuyordum. Güçlü, net ve kendinden emin olan Korel'in sesini işitiyordum. Zihnim bana oyun mu oynuyordu yoksa her şey olduğundan daha farklı mı görünüyordu?

Bir anda zamanın varlığını unuttum, yer, zemin, araba, her yer titremeye başladı ve bir lunaparkta, dönme dolapta, bir vagonun

içinde kendimi buldum. Dudaklarımı yasladığım mızıkadan acılı bir melodi dökülüyordu, hemen yanımda ise Korel oturuyordu.

Varlığı huzurluydu, varlığı oradaydı, Korel'in varlığı bana güç veriyordu.

"Minel!" diye bağırdığını duydum ve başımı çevirip ona baktığımda gözlerini üzerimden ayırmadığını gördüm. "Minel, kendine gel!" Bağıran o değildi, dudakları hareket etmiyordu fakat onun sesini duyuyordum. "Turuncu, beni duyuyor musun? Buradayım, bana bak."

Omuzlarımdan sarsıldığımı hissettim, soğuk bedenime sert bir şekilde çarpmaya devam etti ve "Korel," diye fısıldadığımda yanımdaki varlığı silinmeye başladı. "Sana ihtiyacım var, bu şekilde bitsin istemiyorum."

Omuzlarımın sarsılışı durdu ve başka sesler duymaya başladım. Bir kız konuşuyordu ve hastaneden bahsediyordu, başka bir el başımın üzerinde geziniyordu.

Kulaklarımda nefes hissettim, onun sesini işittim. "Buradayım çilli cüce," dedi. "Hiçbir şey bitmeyecek, aç gözlerini."

Kapalı göz kapaklarımı araladığımda bulanık gözlerimin arasından yıldızları gördüm ve karanlık beni esir aldığında boğazımın ve boynumun acıdığını hissettim. Tepemden bana doğru eğilen bir yüz yıldızları kapattığında karanlığa alışan gözlerimle o kişinin Büge olduğunu gördüm.

Canlıydı, yaşıyordu, oradaydı ve bana bakıp bir şeyler söylüyordu.

"Büge," dedim ve dudaklarımın kuruduğunu hissettim, o sırada Gürkan'ın başı da bana doğru eğildi ve şakaklarımı ovalayan kişinin o olduğunu anladım. "Gürkan." Huzur? Mutluluk? Hangisini hissediyordum bilmiyordum. "Yaşıyorsunuz," diyebildim, düşündüğümün aksine ikisi de çok iyiydi, sadece Gürkan'ın kaşı yarılmıştı fakat derin değildi.

Aklıma Korel geldiğinde hızlı bir şekilde kalkmak için hamle yaptım ve başım bir bedene çarptı.

Kül kokusunu soluduğumda ve sert gövdesini hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım.

Yerde dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde bana bakıyordu, elleri omuzlarımdaydı, bakışları gözlerimdeydi ve o bakışlarda tedirginlikten başka hiçbir duygu yoktu. Perdeleri sonuna kadar çekilmişti fakat gölgeler arasından tedirginliğini görebiliyordum.

Bir anda çekinmeden titreyen ellerimi yüzüne doğru uzattım. "Korel," diye fısıldadım ve yüzüne dokundum. Kan yoktu, tek bir çiziği bile yoktu, sevdiğim çenesindeki yanık izi kan ile kaplanmamıştı, gözlerinde o vazgeçmiş bakış yoktu. Gözlerinde güç vardı, gerçeklik vardı, güven vardı. "Yaşıyorsun," diye fısıldadım. "İyisin, hiçbir şeyin yok." Bir anda kendimden bile beklemediğim bir şekilde Korel'i kendime çekip öyle bir sarıldım ki kuvvetim karşısında Korel bile tökezledi ve eliyle yerden destek aldı.

Sıkıca ona sarıldım, kaybetmiş gibi ve hiç kaybetmemiş gibi. Parmaklarım sırtına saplanırken başımı boynuna yasladım ve kokusunu içime çektim; bir elim saçlarına gitti ve o ıslak kanı hissetmedim. Sol elimi kalbinin üzerine koydum ve avucumda o atışını hissettim; canlıydı, yaşıyordu, kalbi iyiydi. Kalbi ölecekmiş gibi atmıyordu.

Göğüs kafesini, göğüs kafesime yasladım ve daha sıkı sarıldım. "Yaşıyorsun," diye fısıldadım defalarca. "Ölmeyeceksin." Karşılık vermesini beklemiyordum fakat birkaç dakika sonra saçlarımda Korel'in parmaklarını hissettim ve kolunu belime sardığını fark ettim.

İlk önce yavaş ve sakin, sıkıca değil fakat ardından kolunu daha da sıkılaştırarak o da bana sarıldı ve bedeni bedenime tamamen yaslandı. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve "Geçti," diye fısıldadı. Sesi şefkatliydi, hiç ona yakışmayacak derecede aile şefkatiyle doluydu. "İyiyim, iyisin. Geçti."

"Geçti," dedim söylediğini tekrar ederek. Gözlerimi sıkıca kapattım ve derin nefesler aldım. Hissettiğim korku, endişe toz olup uçmuştu ve geriye huzuru getirmişti.

Korel bana ne yaparsa yapsın, varlığıyla beni tamamlayan bir adammış gibi hissediyordum; benim için hayatımın hiçbir

döneminde öylesine bir adam olmamıştı. Bunu artık anlamıyor, biliyordum.

Yerden havalandığımı hissettim ve Korel'in beni kucağında taşıdığını anladım. Yüzümü boynunun girintisinden çıkardığımda bakışlarıyla buluştum ve kendimi tekrardan o lunaparkta hissettim.

Oradaydı, yanımdaydı, mızıkamı ona çalarken tek ihtiyacı buymuş gibi bana bakıyordu.

Korel, gözlerimin içine bakarken bir şeyleri fark etti çünkü ona artık eskisi gibi bakmadığımı biliyordum; ona eskisi gibi bir daha asla bakamayacaktım, bunu da biliyordum.

"Bu romantik sahne daha ne kadar devam edecek?"

Büge'nin sesi ikimizi de kendimize getirirken Korel'in kucağında, babası tarafından taşınan bir çocuk gibi durduğumu fark ettim.

"Ayakta durabilecek misin?" diye sordu Korel fakat bırakmak istemiyor gibiydi, bu tuhaftı.

"Evet," dedim ve parmak uçlarımı yere değdirmeye çalıştım. Korel zorlamadan beni yere bıraktı ve kolları belimden uzaklaştı. İlk önce ayakta durmakta zorlansam da sonrasında bacaklarıma his tekrardan geldi ve etrafıma bakmayı akıl edebildim.

Çayırın ortasındaydık.

Birkaç metre ileride dağın eteğine çarptığımız arabayı görebiliyordum fakat ne halde olduğunu anlayamıyordum. Bakışlarım tekrardan Büge ve Gürkan'a döndüğünde iyi olduklarını gördüm.

Büge'ye doğru ilerlediğimde o da kollarını açıp bana sarıldı; az önceki gibi bir sıcaklığı hissetmesem de onun iyi olduğunu bilmek huzurlu hissetmemi sağlamıştı. "İyi misin?" dedim o sırada Gürkan'a bakarak.

"İyiyiz hepimiz," dedi ve yüzündeki tedirgin ifadeyle beni süzdü. "Asıl sen iyi misin? Bir atak geçirdin ve çok uzun sürdü."

"Ne kadar uzun?" dedim ve gördüğüm kâbusların ardından geçmişimin sarılarının beni ne kadar esir aldığını kafamın içinde çözmeye çalıştım.

Büge geriye doğru çekildi ve "Kırk sekiz dakika," diye mırıldandı. "Kırk beş değil, kırk sekiz. Hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim fakat Korel izin vermedi."

Korel, elleri cebinde beni izlerken hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. "İyi ki gitmemişiz," dedim derin bir nefes alarak. "Uzun zamandır bana uğramayan ataklardan bir tanesiydi. Heyecan anında oluyor büyük ihtimâl."

Büge'nin gözlerini devirdiğini gördüm. "Heyecan mı? Muhteşem bir heyecan değil mi ama? Arabayla dağın eteğine çarpmak ve hepimizin sağ çıkması." Korel'e baktı. "Rahatsız mısın? Kendi kendine intihara gidiyorsun ve tek bir çizik bile almıyoruz. Arabayı çarptıktan sonra gayet sakin bir şekilde bize dönüp iyi misiniz, diye soruyorsun ve sakince Minel'i arabadan indiriyorsun filan. Senin derdin ne?"

Gürkan, "Sakin ol," diyerek Büge'yi susturmaya çalışsa da Büge'nin öfkesini net bir şekilde hissedebiliyordum.

Korel boş boş Büge'ye baktıktan sonra bir cevap vermedi ve "Gürkan," diyerek onu yanına çağırdı. "Arabada işimiz var."

Gürkan, Korel'in yanına doğru yürüdüğünde Korel de bize arkasını döndü ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Bu adam kendini ne sanıyor?" dedi Büge bana bakarak. "Sen bu adama nasıl katlanıyorsun Minel?"

Bakışlarım Korel'den ayrılmıyordu ve Büge'ye cevap vermek yerine Korel ile Gürkan'ın peşinden gitmeye başladım.

Korel'in arabayı çarpmasının nedeni öfke nöbeti geçirmesi, ölmek istemesi ya da babasına tepki vermesi değildi, bunu yeni yeni anlayabiliyordum. Başka bir şeyler vardı.

"Sayıkladın," dedi Büge beni takip ederken. "Sürekli Korel'i sayıkladın, arada bizim isimlerimizi de söyledin ama daha çok Korel'in adını söyledin. Ölmeni istemiyorum, dedin ona. Resmen ona yalvarıyordun." Büge kolumu kavradı ve beni kendine doğru çevirdi. "Minel, ona karşı düşündüğümden daha büyük şeyler hissediyorsun, değil mi?"

İlk defa net bir şekilde sorulan soru, buz kütlesine çarpmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. "Yalvardım mı?" dedim sadece ve son söylediğine cevap vermedim.

"Evet," dedi hızlı bir şekilde. "Resmen yalvardın. Onun adını sayıklarken acı çekiyordun."

Bakışlarım Korel'e kaydı ve arabaya yaklaştıklarını gördüm. "Peki ya o ne yaptı?"

Büge'den kötü bir cümle duymaya kendimi hazırlamıştım fakat o, "Sana bir şey olacak diye çok korkuyordu," diyerek beni şaşırttı. "Defalarca Gürkan'dan yardım istedi ama bir yandan da buhallerine alışık gibiydi. Ellerini tutuşu, boynunu kavrayışı, seni taşıması. Hepsini sanki sana nasıl müdahale etmesi gerektiğini biliyormuş gibi yapıyordu."

Söyledikleri beni şaşırtmamıştı. "Korel tıp eğitimini bırakmış bir adam, bilmesi normal."

"Öyle değil," dedi Büge ve kaşları çatıldı. "Sana daha farklı davranıyordu, seninle konuşuyordu, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sen de anlamsız cümleler kuruyordun. Mızıka dedin, evet, mızıka çalmaktan bahsettin ve Korel o cümleden sonra bir süre donuklaştı."

Büge'nin göründüğünden ve gösterdiğinden daha fazlasına dikkat ettiğini biliyordum fakat bu kadarı beni şaşırtmıştı. "Donuklaştı mı?" dedim ve kendimi tekrardan o lunaparkta hissettim. "Bir şey söyledi mi?"

"Duymadım," dedi Büge omuzlarını silkerek. "Kulağına bir şeyler fısıldıyordu." Kaşları çatıldı ve omuzlarımı tutup beni kendine doğru çekti. "Minel, bunu benim söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi fakat o gerçekten tuhaf ve sana zarar verecek biri gibi görünüyor. Biliyorsun, aksiyonu ve heyecanı severim hatta zararlı olan her şeye de çekilirim ama senin canının çok yanacağını hissediyorum. Ona gereğinden fazla kapılmış gibi görünüyorsun."

Büge konuşmaya devam ederken gülümsediğimi yeni fark edebiliyordum. Ellerimi, omuzlarımı tutan Büge'nin ellerine bastırdım ve "Büge," diye fısıldadım. "Bu ilk değil, emin ol. Daha önce canım defalarca yanmış gibi ama eminim, bu ilk değil."

"Nasıl yani?" dedi Büge fakat ben arkamı dönüp arabaya doğru yürümeye başlamıştım. "Daha önce de mi birine kapıldın?"

Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve iç sesim tek bir cümleyi haykırdı, dudaklarım ise o cümleyi sesli bir şekilde söyleyemedi.

Arabanın yanına geldiğimizde gözlerime inanamaz bir ifadeyle ilk önce arabanın ön tarafına, sonra da içine baktım. Ön koltuklarınkiler yetmezmiş gibi yan kapıların hava yastıkları da patlamıştı; kâbusumda gördüğüm arka camın oradan bile hava yastığı patlamıştı. Sürücü ve yolcu koltuklarının arkasından hava yastığı patlamıştı. Ayak kısımlarından ve tavandan da patlayan hava yastıkları vardı.

Arabanın önünde ise düşündüğüm kadar hasar yoktu. Plakası düşmüş, ön camları patlamıştı fakat haşat bir vaziyette değildi; tekrardan arabaya binilse sürülebilecek durumdaydı.

"Korel," dedim merakla ve şaşkınlıkla. "Sen arabayı yüz kilometrenin üzerinde kullanıyordun, değil mi?"

Korel, cevap vermedi ve arabanın içine bakmaya devam etti. Gürkan, "Yüz yirmi," deyip derin bir nefes aldı.

"Yüz elli," diye düzeltti Korel. "Yüz yirmi olsaydı hava yastıkları patlamazdı, babamdan biliyorum." Bakışları bana döndü. "Hafızan geçmişi mi hatırlamıyor yoksa yakın zamanı da unutmaya mı başladın? Babamın arabaları öyle güvenlidir ki takla bile alsan çizik almama ihtimalin yüksek. Bu arabaları aldıktan sonra tekrardan üzerinden geçilmesini ister."

Bunları söylemesine zaten gerek yoktu çünkü fark ediyordum ki araba bile doğru düzgün hasar almamıştı. "Korel," dedim duraksayarak. "Tamam ama bu kadarı," kafamı iki yana salladım, "bu kadarı çok fazla korumalı. Araba resmen babanın kendi üretimi gibi."

Korel, tuhaf bir homurdanışla beraber güldü. "Kendi üretimi değil ama arabalarının üzerinde o kadar çok oynama yapar ki kendi üretimi gibi olur. Bu en güçlü arabalarından biriydi."

"Arabalar?" Büge'nin kaşlarının kalktığını gördüm. "Baban çok mu zengin? Çok zengin ise sen niye değilsin?"

Gürkan ve ben uyarır gibi bir ifadeyle Büge'ye bakınca o omuzlarını silkti ve Korel'den cevap bekledi.

"Kendi ağzınla söyledin," dedi Korel ve elini cebine attı. "Babam zengin, ben değilim. Bana neyi yakıştırırdın? Babasının arabasıyla, cüzdanıyla geçinip kulüplerde kız düşüren ve tek derdi elindeki arabayı daha fazla yükseltmek olan bir adamı mı?" Kaşlarını iki yana salladı. "Bu kız ya çok film izliyor ya da çok kitap okuyor."

Büge öfkeyle güldü ve "Emin ol o zaman boşa da olsa çalışan bir aklın olurdu," diyerek Korel'e cevap verdi. "Sürekli sert adamı, tersleyen adamı, gülmeyen adamı, heyecan peşinde koşup peşine küçük bir kızı takan adamı oynamak sıkıcıdır. Hatta bir sakkavga etti diye babasının en değerli arabalarından birini oraya buniye, kendi canını ve yanındakilerin canını hiçe sayıp babacığıyla raya çarpan biri olmazdın."

"Büge," dedim dişlerimin arasından ve yanına doğru yürüyerek ters ters ona baktım. "Saçmalıyorsun, sus artık."

Gürkan bir şey söylemek yerine Büge'nin yüzüne ters bir ifadeyle baktı fakat konuşsa tesiri daha az olurdu. Gürkan'ı öfkeli gördüğüm nadir anlardan biriydi.

Korel'e dönerken onu öfkeli görmeyi bekliyordum fakat Korel bir süre Büge'nin yüzüne baktıktan sonra, "Kendini zeki zanneden insanlarla çok uğraştım fakat sen kendini zeki zannedemeyecek kadar hissiz bir kadınsın," diye mırıldandı. Lafı Büge'ye gönderdikten ve Büge'nin yüzünün şeklinin değiştiğine şahit olduktan sonra bu sefer de "Korel," diye öfkeyle soludum. Ağır konuştuğunun farkına varmasını bekliyordum fakat Korel, hiçbir tepki vermeden ya da yanıt beklemeden arkasını bize döndü ve cebinden bıçak çıkardı.

"Abarttın," dediğini duydum Gürkan'ın Korel'in kulağına doğru eğilerek. "O ciddiye alınacak biri değil."

Korel, kapısı açık olan yolcu koltuğuna oturup bıçağının kilidini açarken başını kaldırıp uzun bir süre Gürkan'a baktı. "Kime göre?" diye sordu. "İnsanlara göre mi? Sana göre olmadığı kesin çünkü onu çok ciddiye aldığını görüyorum."

Büge'nin işittiklerinin oldukça ağır olduğunu bildiğimden, "Büge," diye fısıldadım. "Biraz uzaklaşmak ister misin?" Büge ise bir cevap vermek yerine arkasında birleştirdiği ellerinden birini ortaya çıkardı ve kaldırarak beni durdurdu. Dizlerinin hatta çenesinin bile titrediğinin farkındaydım fakat bu soğuktan mıydı, öfkeden miydi, karar veremedim.

Gürkan duyduğu cümleden sonra kısa bir süre Korel'in yüzüne baksa da sonrasında eğildiği yerden geriye doğru çekildi ve hiçbir şey söylemeden Korel'e arkasını dönüp Büge'ye doğru yürüdü. Bakışlarımız kesiştiğinde onun da ellerinin titrediğini görebiliyordum. Korel için özür dileyen bir ifadeyle ona baktım ve bunu neden yaptığıma anlam veremedim.

"Biz biraz uzaklaşsak iyi olacak," dedi Gürkan bana bakarak ve Büge'yi kolundan tutup diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Büge'nin karşı çıkmasını ya da bağırmasını bekledi fakat tepki vermeden Gürkan ile yürüyerek az önce yattığım yere doğru yöneldiler.

"Turuncu," diye seslendi Korel. "Yanıma gel."

Karşı çıkmayarak Korel'in yanına doğru yürüdüm ve yolcu koltuğundan sürücü koltuğuna atladığını gördüm. Başımı eğip içeriye doğru baktığımda yolcu koltuğunu işaret ederek, "Otur," diye emir verdi.

Yine karşı çıkmadım ve koltuğa oturarak yüzüne baktım. Korel elini cebine attı ve başka bir bıçak daha çıkarıp bana uzattı. "Al bunu, işimiz var."

İlk önce uzattığı gri renkteki bıçağa, sonra yüzüne baktım ve kaşlarım çatıldı. "Bıçak mı taşıyacağım artık?"

Korel gözlerini devirerek, "Turuncu, bir kere de sorgulamadan dediğimi yapsan?" diye homurdandı. "Hem sen bıçak taşıyamazsın, taşısan bile herhangi bir durumda o bıçağı kullanamaz eline yüzüne bulaştırırsın."

Kaşlarım daha fazla çatıldı ve Korel'in elindeki bıçağı alarak, "O kadar da emin olma bence," diye mırıldandım. "Canım yandığında ya da sevdiklerimin canı yandığında nasıl bir insana dönüşeceğimi bilemezsin."

Korel tekrardan gözlerini devirdi ve "Hadi oradan," diye inledi. "Al o zaman şu bıçağı da ilk leşimizi parçalayalım."

Sorgulamak istedim, art arda sorular sormak istedim fakat Korel bıkmış bir ifadeyle bana baktığından ötürü hiçbir şey söyleyemeden bıçağı aldım ve onun elinde bir başka bıçak daha olduğunu gördüm. "Yanında iki bıçak mı taşıyorsun?"

Korel sırıttı ve dalga geçen bir ifadeyle beni süzdü. "Bıçağı kullanabileceğini söylüyorsun fakat iki bıçak mı taşıyorsun, diye soruyorsun. Herkes benim bıçaklarla haşır neşir olduğumu bilir, yanımda taşıyacağımı da. Bu yüzden karşıma gelen kişi beni tanıyarak gelir." Duraksadı ve devam etti. "Ya da geldiğini sanır. Karşıdakine ilk önce istediğini vereceksin," elindeki bıçağı kınıyla beraber havaya kaldırdı, "tek bıçağın varmış gibi davranacaksın, sonradan seni alt ettiğini sandığında diğer bıçaklarını çıkaracaksın ve o zaten yorulmuş olacak. Bu ilk dersimizin ilk konusuydu Turuncu Cüce," diyerek göz kırptı. "Her zaman tedbirli ve dikkatli ol. Bu hikâye hayatının her alanında önemli olacak. Daima gizlediğin bir yerlerde başka bıçaklar da taşı çünkü elinden tek bıçağın da alınabilir, bunu unutma."

Bir öğretmeni dinliyormuş gibi onun kıvrak zekasıyla verdiği tavsiyeleri dinledim ve kafamı sallayarak, "Doğru," diyerek onu onayladım. "Ben hiç bu açıdan bakmamıştım fakat emin ol, karşındaki düşman da senin gibi düşünebilir, bunu hesaba katıyor musun?"

Korel, kafasını salladı ve "Asıl sorun da bu," dedi uzaktan bir sesle. "Karşındakinin bıçaklarının bittiğine emin olmadan, kendi bıçaklarını çıkarma."

"Nasıl?" diye sordum fakat o an bakışlarım Korel'in elindeki bıçağa takıldı ve kındaki figür tanıdık bir şeyler çağrıştırırken, zihnimin içinden binlerce görüntü geçmeye başladı. Sesler, görüntüler devam ederken, kendimi buz gibi bir odada hissettim ve duygulardan en acı verici olan hayal kırıklığı kalbimin üzerine saplandı. Korel, bakışlarımın odaklandığı yeri fark ettiğinde bıçağını hızlıca aşağı indirdi ve kını sakladı. Bakışlarını kaçırırken uzun zamandır bana uğramayan seslerin ve yüzlerin tekrardan kapımın eşiğine ulaştığını hissettim.

"O figür," dedim ve sesimin hayal kırıklığı dolu tınısını işittim. Korel'in gözleri kaçırdığı yerden hızlı bir şekilde bakışlarıma döndü ve tam gözlerimin içine baktı. Gözlerinde korku mu vardı, yoksa endişe mi? Sorguluyordu, çözmeye çalışıyordu fakat bunu yaparken kaşının seğirdiğinin farkında değildi. "Anlamı nedir?"

Korel sanki ilk defa görüyormuş gibi elinde sakladığı bıçağına uzun bir süre baktı, ardından bakışları tekrardan bana döndü. "El işlemesi pençe izi," dedi donuk bir sesle. "Neden sordun?"

Gürültülü sesler azalmaya başlasa da tamamen gitmiyorlardı. Doğruyu mu söylemem gerekiyordu yoksa yalana mı başvurmalıydım çözemiyordum. Bıçağı elime almak istediğimden ötürü "Bakabilir miyim?" diye sordum.

"Neden sordun?" dedi Korel ve kaşları çatıldı. Gözlerindeki sorgulayan ifade ve yanındaki korku uzaklaştığında öfkenin damarlarının bakışlarında attığını görmeye başladım. Pıt pıt pıt. Hafif hafif o öfke damarları gözlerinde atıyordu ve artacak gibi görünüyordu.

"Senin için özel bir şey mi?" dedim çekingen bir tavırla. "Sadece bakmak istemiştim."

Korel'in kaşları daha fazla çatıldı ve bıçağı tutan eli direksiyonu kavrayarak yüzüme doğru yaklaştı. "Neden sordun diyorum."

Arabanın içindeki sarı ışıktan dolayı parlayan gözlerinde alevler sönüp sönüp tekrardan yanıyormuş gibiydi ve çok ürkütücüydü.

"Sadece merak ettim," dedim yalana başvurarak ve ona yansıtmamaya çalışarak. "Sanat eseri gibi duruyor, böyle şeyleri severim."

Korel, cevabımın ardından doğru mu yalan mı söylediğimi anlamak için gözlerimin içine baktı; bakışlarımı kaçırmamak için kendimle savaşırken anlamaması için kendi kendime dualar sıraladım ve dik dik ona baktım.

"Sanat eseri mi?" dedi ve kaşları alayla havaya kalktı. "Sanat eseri dediğin bıçağın bende ne izler bıraktığını bilseydin böyle söylemezdin."

Dürüsttü, sesinin tonundan hatta yüzündeki alaylı ifadeden bile bunu anlayabiliyordum fakat anlayamadığım tek bir şey vardı. "İyi izler mi, kötü izler mi?" diye sordum. "Eğer kötü izler ise neden yanında hâlâ aynı bıçağı taşıyorsun?"

Korel, yumruğunun içinde kınını sıktığı bıçağını açığa çıkarmak için avucunu açtı ve bıçağa baktı. Bakışlarım onunla beraber bıçağa yöneldiğinde, "Hem iyi hem kötü," diye fısıldadı. "Neden taşıdığımla ilgili sana birçok sebep sayabilirim ama en önemlisini tek bir cümleye sığdırdım. *İyisini de kötüsünü de daima hatırlayabilmek ve unutmamak için.*"

Korel'in sesinde belli belirsiz acıyı ve tonlarını hissettim fakat bu çok az sürdü çünkü tekrardan bana baktığında bakışlarına ifadesizliğini yerleştirmişti. Bıçağı bana doğru uzattı ve "Bakmak istiyorsan al," diyerek rahat bir şekilde gösterdi.

Gözlerim bıçağa kaydı ve hissettirdikleri hiç hoşuma gitmediği için sadece kafamı iki yana sallamakla yetindim. O bıçağın bana düşündüğümden daha fazla zararı olmuş gibi hissediyordum; bu zararın Korel'le bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum fakat canımı çok fazla yaktığını hissedebiliyordum.

"İstemiyorum," dedim ardından önümü döndüm. "O bıçağı sevmedim."

Korel'in belli belirsiz, "Korkak," dediğini işittim fakat o kadar kısık bir sesle söylemişti ki kafamın içindeki seslerden mi geldiğini yoksa onun mu söylediğini ayırt edememiştim.

Arabanın içini oldukça fazla gergin bir hava kaplayınca "Ee," diyerek lafı değiştirdim. "Leşimi söyle bakalım, sana nasıl bıçak kullandığımı, hünerlerimi göstereyim."

Korel'in keyfinin kaçtığı her halinden belli olsa da eskisi gibi beni terslemedi ya da sert çıkmadan esprime hafifçe gülümsedi. "Hava yastıkları," dedi parmağıyla gösterip. "Kes onları, içinden bir şeyler çıkacak."

"Ha?" dedim şaşkınlıkla ve afallayan bir suratla ona baktım. "Hava yastıklarından mı?"

"Evet," dedi Korel ve bana baktı. Yüzümde anlamsız bir ifadeyle ona baktığımı gördüğünde açıklama yapması gerektiğini anladı. "Takip ve ses kayıt cihazı," dedi neyden bahsettiğini belli ederek. "Şekillerinin nasıl olduğunu bilmiyorum ama küçük olmalılar, plastik olmalılar. Bütün hava yastıklarını keseceğiz, bulursan bana ver."

Bakışlarımda hiçbir değişiklik olmamıştı ve hâlâ aynı ifadeyle ona bakmaya devam ediyordum. "Kızım, ne bakıyorsun öyle bana?" dedi Korel kızgınlıkla. "Hecelemem mi gerekiyor, kessene hava yastıklarını!"

"İyi de neden?" dedim ve kendimi geri zekâlı gibi hissettim.

"Caniyim ya ben," dedi Korel ve gözlerini devirdi, "deşmeyi hatta deştiklerimi yemeyi çok severim. Gürkan'ı kesemem, dostum çünkü." Dostum demesi dikkatimi çekmişti. "Büge desen kendi etimi keser yerim, yine onu yemem, sen," bana baktı ve baştan aşağı süzdü, "seni yemeye kalksam dişimin kovuğuna yetmezsin. Bu yüzden arabayı deşip yemeyi düşünüyorum."

Dikkatli bir şekilde onu dinlediğimi fark ettiğimde ve Korel de bunun farkına vardığında samimi bir şekilde gülerek elini alnına vurdu.

"Ha ha ha," dedim kaşlarımı çatarak. "Normalde bu kadar uzun cümle kurmazsın ama dalga geçeceksin ya, roman yazasın geldi değil mi?" Elimde bıçak olan parmağımı havaya kaldırdım. "Ayrıca neden beni yiyemiyorsun? O kadar da ufak değilim."

Korel sırıtmaya devam ederken, hiç beklemediğim anda ve kendisi de bu yaptığının farkında olmayarak eliyle saçlarımı karıştırdı ve samimi bir şekilde tek eliyle yanaklarımdan tuttu. "Hiçbir şeye değil, seni neden yemediğime mi takıldın sen?" Dudaklarım öne

doğru çıkmıştı ve parmakları yanaklarıma baskı yapıyordu. Ördek gibi göründüğümü fark ettiğimden kaşlarım çatıldı.

"Bırak yüzümü," dedim fakat yanaklarımı sıktığı için konuşmam zor anlaşılıyordu. "Bıraksana, çocuk muyum ben?"

"Öylesin," dedi ve gözlerinde bütün duygulardan arınmış, hür bir adamı gördüm. Aslında kendi gibi olduğunda nasıl da güzeldi, bunun farkında mıydı?

"Seni deşeceğim ama şimdi ben," dedim ve elimde tuttuğum bıçağın kilidini açarak ona doğru tuttum. Korel, elini yüzümden çekerek bıçağa baktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Vay vay vay, demek cani sendin."

"Sen beni deşip yemezsin ama ben seni deşip yerim, ömrümün sonuna kadar da etin bana yeter, haddini bil." Yarı öfkeli yarı alaylı çıkan sesimle Korel'e meydan okumak hoşuma gitmişti.

"Yakıştı," dedi Korel ve ellerini aşağıya indirdi.

"Yakışan ne?" diye sordum.

"Bana meydan okumak ve cani olmak," diye cevap verdi. "Ama sadece bana meydan okuyup cani olacaksan çünkü benden başka kimse seni ciddiye alamaz."

Kaşlarım çatıldı ve ona cevap vermek yerine önüme dönerek, "Hadi şu işi halledelim," diye homurdandım. "Sana burada kim olduğumu göstermeye ve kanıtlamaya çalışmayacağım."

Korel cevap vermedi fakat benim zihnimin içindeki seslerin sustuğunu ve görüntülerin silindiğini o an fark ettim.

Aklımda tek bir görüntü dönüyordu: az önce Korel gülerken kısılan gözleri ve yüzündeki özgür adamın izleri.

Korel'e gülümsemek gerçekten çok yakışıyordu.

Önümdeki şişmiş hava yastığına bıçağı saplamak için elimi havaya kaldırdığımda Korel'in, "Hey hey hey, dur," dediğini duydum ve elimi sertçe tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Bir karar ver," dedim bileğimi tutan eline bakarak. "Hava yastıklarının içini açmıyor muyuz?"

"Biraz düşün," dedi ve gözlerini irileştirdi. "Hava yastıklarının içinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Yastık," dedim hızlı bir şekilde ve Korel'in aynı anda "Yok artık," diye bağırması bir oldu. "Hava yastıklarının içinde sodyum azide ve nitroselüloz vardır. Bu gazları direkt solursan ya da çok fazla maruz kalırsan ciddi ciddi ciğerlerini parçalayabilirsin. Ayrıca nitro ateşle ufacık bir temas bile etse biz burada patlarız. Hepsini aynı anda ve hızlıca bıçağı saplayarak patlatacağız sen sadece önündekini, ayağının altındakini ve kapıdakini hallet, diğerlerini ben hallederim, tamam mı?"

"Sodyum asit ve nikro mu?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir saniye, ben lisede sözelciydim ve lanet olsun, her gün hava yastığı patlatmıyorum. Nereden bilebilirim bunları? Neden bu işleri ben halledeyorum, hem de öylesine bir takip cihazı için. Allah aşkına, baban bir arabanın hava yastığına neden cihazlar ekler, akıl almıyor."

"Sodyum azide ve nitroselüloz," diyerek beni düzeltti. "Hava yastığı patlatmana gerek yok, merak edip araştırabilirsin. Bu kadar bilgisiz olma."

"Boş zamanlarında araştırma yapan bir tipe benzemiyorsun," diyerek onu bozmaya çalıştım fakat sonradan yine kendime yenildim. "Gerçi fen lisesi birinciliğini ve tıp okuduğunu sayarsak aşırı çalışkan ya da zeki olduğunu anlayabiliyorum."

Korel, aldığı iltifat karşısında omuzlarını dikleştirip üstten üstten bana baksa da, "Bu işi Gürkan ile halledecektim ama o bakıcılık yapmak zorunda hissediyor kendini," dedi bıkkın bir sesle. "Yapacak bir şey yok, elimizde tek sen varsın. Ne kadar hızlı o kadar iyi, tek başıma fazla gaza maruz kalamam."

Derin bir nefes aldım ve kendime birkaç saniye süre verdikten sonra, "Tamam," diyerek ellerimi kaldırdım. "Ne yapıyorum, sen söyle."

Korel anlatmak yerine üzerindeki gri polarının kollarını aşağı doğru çekti ve ellerini tamamen kapatarak eldiven gibi kullandı. "Teninle temas etmemesi gerekiyor. Yüzümüz boynumuz açıkta ama direkt elimize temas etmesin." Kapattığı eliyle ağzını örttü ve

bıçağı kaldırarak hava yastığına saplıyormuş gibi rol yaptı. "Ağzını bu şekilde kapat," dedi polarla kapattığı ağzının arasından. "Gözlerini olabildiğince kısık tut, çok yanabilir ve olabildiğince hızlı davran, tamam mı?"

Ne ile karşı karşıyaydım onu bilmiyordum, Korel için yine hangi uçurumun eşiğine gelmiştim onu da bilmiyordum fakat gözüm kapalı yine söylediklerini yapacağıma emindim. "Sadece iki şey sormak istiyorum," deyip kollarımı ve ellerimi kapadım. "Neden bir takip cihazı için bunu yapıyoruz? Ve az önce olanlar... Korel o silahlar neden bize daha doğrusu bana doğru döndü?"

"Sadece takip cihazı değil," dedi Korel ve gözlerini kıstı. "Ses kayıt cihazı da var ve benim için önemli olan o. Babam çok dikkatlidir, zekidir ve her detayı düşünür ama bazen öfkesine yenik düştüğünde düşünmeden hareket eder. Bu hava yastıklarına cihazları koydurduğunda yanında sadece ben vardım çünkü kendisi gibi olmam için bana bir çeşit zeka dersi vermeye çalışıyordu. Bu araç babamın en sık kullandığı araç ve en önemlisi şoförsüz kullandığı araçlarından bir tanesi." Diğer soruma cevap vermemişti ama öfkelendiğini ve bir yandan da güçlü bir şekilde dikleştiğini görebiliyordum. "Bu detayı unuttuğumu düşündü ya da kendi unuttu, bilemiyorum ama gerçekten unutmuştum, bugüne kadar." Omuzları aşağıya doğru indi, başı eğildi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Hiçbir zaman babamla savaşmak istemedim ve savaşmak için birçok nedenim olduğu halde bunu yapmadım; savaşmamayı ise tek bir nedene bağladım ama artık o neden de benim için bitti. Babamla savaşacağım ve bunu onun anladığı dilden yani döverek değil, aklımı kullanarak yapacağım."

"Dövmek mi?" dedim cümlelerin arasından en önemli kelimeyi seçerek. "Sana bunu hep mi yapıyor?" Canımın acıdığını, kalbimin acıyla kasıldığını hissettim. Korel'in gözlerine anlık olarak çocukluğunun hatıraları uğradı ve eksik, yalnız bir ifadeyle bana baktı. Kaza yapmadan önce tokat hakkında söylediğim cümleler için pişman oluyordum. Fark etmiştim, fiziksel şiddet umurunda değildi ama bu derinlerde onu zedelemişti.

"Bu araç babama ait ve bu ses kayıt cihazında ona dair bulmayı istediğim bir şey var. Babam bu cihazları hava yastıklarından başka hiçbir yere gizleyemezdi çünkü olur da bir gün araba aranırken yakalanırsa kendini yok edebilirdi. Saklanabilecek en sağlam yer burasıydı. Kendine neden bu kadar gizli diye sordun mu?" Babasıyla arasındaki ilişki konusunda benimle konuşmak istemediği açıktı, belki de artık konuşmak istemiyordu çünkü ona bu konuda çok kötü davranmıştım. Korel'in bana yapmış olduklarının acısı gerçekten böyle bir gecede mi ortaya çıkacaktı? "Eğer aradığım şeyi bulursam," dedi düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayarak. "Eğer bulursam Turuncu, o zaman avucumun içinde babamı taşıyor olacağım. Bu yüzden bana sorular sormayı bırak ve yardımcı ol."

Ne söylediğinin, ne istediğinin, ne yapacağının bir önemi yoktu; onun istediği şeyi zaten yapacaktım. Cüneyt Erezli'ye karşı duyduğum öfke gitgide nefrete dönüşmeye başlamıştı, bunu yeni yeni fark edebiliyordum. Onun gözlerinde dövüşen bir erkek çocuğunu değil, babasını sakince dinleyen bir adamı görmek isterdim.

Canımı acıtan işte buydu.

Korel'in yaşanmışlıklarında nefretlerim gizliydi. Korel'in acılarında öfkelerim vardı. Korel'in savaşlarında benim de savaşlarım vardı.

Korel Erezli'de kendimi görmeye başlamıştım.

"Neden şimdi savaşıyorsun?" diye sordum fakat Korel, sabrı kalmamış gibi kaşlarını çattı ve "Yapmak istemiyor musun?" diye sordu. "Eğer öyleyse arabadan in ve bana da zaman kaybettirme."

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde. "Sana yardım edeceğim."

Korel cevap vermeden ellerini tamamen kapattığından emin olmaya çalıştı; ben de aynısını yaparken o bıçağını sol eline alıp sağ eliyle ağzını kapadı. Ben de aynı şekilde bıçağı sol elimde tutuyordum.

"Üç dediğimde bıçağı saplamaya başla," dedi ve cümlesini zor anladım. Kafamı evet anlamında sallarken heyecanlandığımı

hissediyordum ve bıçağı tutan elim titriyordu fakat bunu Korel'e göstermek istemedim.

"Bir," dedi ve bıçağını havaya kaldırdı. "İki." Ben de bıçağı havaya kaldırdım ve "Üç, şimdi," dediğinde sertçe bıçağı önündeki hava yastığına sapladığını gördüm. Birkaç saniye duraksayıp ona baksam da sonrasında ben de önümdeki hava yastığına bıçağı sapladım ve yastığın içine giren bıçakla beraber patlama sesi duydum.

Gözlerime yakıcı bir gaz çarpınca gözlerimi kıstım ve Korel'in dediği gibi hemen bacaklarımın altındaki hava yastığına da bıçağı sapladım; yastığın içinden bir cihaz düştüğünde heyecanla elimi ağzımdan çektim ve "Korel!" diye bağırdım. "Burada bir şey var."

"Ağzını kapat!" diye bağırdı Korel. Bunun üzerine hemen ağzımı kapattım fakat boğazıma dolan gazın acı tadı ve kuruluğu öksürtmeye başladığında yandığımı hissediyordum.

Korel eğilip cihazı alırken, ben de boş durmayarak kapıdaki hava yastıklarını patlattım fakat herhangi bir şey çıkmadı. "Bu takip cihazı," dedi Korel ve kapıdan dışarıya doğru attı. Arabadan inip arkaya doğru geçtiğinde ben de indim ve arkaya geçtim.

"Tamam git," dedi Korel fakat onun da öksürdüğünü işitebiliyordum.

Kafamı iki yana salladım ve konuşsam kusacağımı bildiğimden öksürmeye devam ederek arka taraftaki yastıkları da patlatmaya başladım.

Birkaç saniye sonra Korel'in, "Dur!" diye bağırmasıyla geriye doğru gittim ve Korel'in arabada yere doğru eğilerek bir cihazı eline aldığını gördüm.

Gözlerimdeki yanmaya ve boğazımdaki acıya daha fazla dayanamayacağım için arabadan geri geri çıktım ve "Çık o arabadan!" diye bağırdım. Korel de arabadan çıkarken arkamı döndüm ve en uzak yere doğru koşmaya başladım. Elim hâlâ ağzımın üzerinde dururken, uzakta duran Gürkan ve Büge'nin bana doğru baktığını gördüm.

Öksürükle karışık bir öğürmeyle beraber kusma isteği geldiğinde ellerimi dizlerime koyarak öne doğru eğildim ve kusmaya başladım.

Midem zaten boş olduğu, sadece alkol tükettiğim için sıvı kusarken, alkolün verdiği acı tat da boğazımdaki acıyla birleşti ve daha iğrenç bir hâl aldı. Gözlerimdeki şiddetli yanma ve başımın dönmesi de dengemi şaşırmama neden oluyordu.

"Minel!" diye bağırdığını duydum Büge'nin ve arkamdan tutarak dengemi sağlamaya çalıştı. "Neler oluyor?"

Kusmaya devam ederken öksürüyordum ve ne halde görünüdüğüm hakkında bilgim yoktu. Arka tarafımdan Korel'in öksürük sesini de duyduğumda Gürkan'ın ona doğru ilerlediğini fark ettim. "Ne oluyor size?" diye sordu Gürkan. Sesinde endişe vardı.

Bütün alkolü midemden attıktan sonra elimle ağzımı kapattım ve yere bakmak yerine başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Gözlerim öyle bir yanıyordu ki bu da yaşların ardı arkası kesilmeden akmasına neden oluyordu.

Büge'nin yüzüme doğru baktığını hissettim, ardından bağırarak "Lanet olsun, niye ağlıyorsun?" diye bağırdı. "O sana ne yaptı?"

Başımı hafifçe çevirip Korel'e baktığımda onun da elleri dizlerinde öne doğru eğilerek öksürükle karışık derin nefesler almaya çalıştığını gördüm.

"Cüce," dedi kesik kesik. "Sana ağzını açma dedim, neden açıyorsun?"

Aynı şekilde karşılık vererek, "Bulduğumda heyecanlandım," dedim. "Boş bulundum, böyle olacağını bilseydim ağzımı açar mıydım? Boğazım acıyor."

Korel'in kaşları çatıldı ve uzaktan gelen ışığa rağmen gözlerinin kızardığını anladım.

"Siz ne yaptınız?" diye sordu Gürkan. "Neden ikinizde ağlamış gibisiniz?"

"Ağlamış *gibi* mi?" dedi Büge alayla. "Minel şu anda ağlıyor." İkisinin de yüzünde anlamsız bir ifade gezindiğinde "Burada mı?" diye sordu Büge. "Şu an şu konumda arabada ona oral mi yaptın?"

Gürkan ve Büge'nin yüzündeki anlamsız ifadenin nedeni ortaya çıktığında bize yönelttikleri bakışlarda gördüğüm şüphe beni bozguna uğrattı. Korel'e döndüm ve onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

Karşılıklı aynı anda sırıtınca kendimi tutamadım ve kahkaha attım. Başka bir zaman olsa utançtan yerin dibine girebilirdim fakat şimdi böyle bir durumda Büge'nin düşündüğü şey beni güldürmüştü.

Beni tutan Büge, ellerini uzaklaştırdı ve tam karşıma geçerek dikkatli bir şekilde bana baktı. "Ne içtiniz? Ne halde olduğunuzun farkında mısınız?"

"Sodyum azide," dedi Korel alayla ve son kez öksürdü.

"Nikro bir de," dediğimde ben hâlâ öksürüyordum.

"Nikro değil kızım," dedi ve bana doğru yürümeye başladı. "Nitro nitro."

Gürkan, Büge'nin yanına doğru ilerledi ve bana bakmak için eğildi. "Gözlerin kıpkırmızı," diye mırıldandı doktor edasıyla. "Öksürüyorsun, kusuyorsun ve dengede duramıyorsun." Bir müddet düşündü ardından kaşları öfkeyle çatıldı. "Bu oral değil. Korel, Minel'e marijuana mı içirdin?"

Dudaklarımı aralayıp söylediğine itiraz edeceğim sırada Korel Gürkan'ın önüne geçerek "Salak mısın lan?" diyerek çıkıştı. "Minel'e böyle bir şey yapacağımı nasıl düşündün?" Kaşları çatık, duruşu dikti. Bana doğru döndü ve yüzüme doğru eğildi ardından göz kırptı. "Onun ilk başlangıcını tabii ki pudra şekeri ile yaptım."

Elleri hiç beklemediğim anda yüzümü kavradığında kocaman ellerinin arasında başımın kaybolduğunu hissettim. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Değilsin ama gitgide kötüleşmiyorsa sıkıntı yok. Kötüleşiyor mu?"

Kafamı hızlıca iki yana salladım. "Hayır, kötüleşmiyor, boğazımın acısı geçti."

"Şaka?" Gürkan'ın öfkesini işitebiliyordum. "Böyle bir şeyi yapmazsın, tanıları kokaini göstermiyor."

Korel, başını havaya doğru kaldırıp gözlerini devirdi ve "Sana ne birader," diyerek hiddetle konuştu, elleri yüzümden ayrılmıştı. "İkimiz de memnunuz, sana ne? Bırak şu Mahmut Hoca tavırlarını da ne yapacağız onu düşünelim."

Korel, Gürkan'a hava yastıklarından ve cihazdan bahsetmek mi istememişti yoksa Büge var diye mi yalana başvurmuştu, anlayamamıştım.

"Onu da sen düşün," dedi Gürkan ve gerçekten sinirlenmeye başladığını hissettim. "Arabayı durup dururken çarpan sensin, aksiyon arayan sensin, arabayı hiçe sayan sensin. Şimdi yürüyerek Eskişehir'e gideriz herhalde."

Korel, Gürkan'ın sinirlendiğini fark etmişti, bu yüzden üzerine gitmek istemeyerek, "Gürkan," diyerek soludu. "Birader, seninle sonra konuşuruz ama şimdi değil, anladın mı? Uzatma istersen." Bakışları kısa bir an Büge'ye döndü ve sebebin Büge olduğunu anladım. "Arabayı kullanamayız, şehir merkezi desen uzakta kaldı gidip motosikletleri de alamayız. Bu saatlerde Eskişehir'e giden otobüsler buradan geçer mi?"

"Geçmez," dedi Büge ve öne doğru atıldı. "Bu saatte Eskişehir'e sadece otostopla filan gideriz herhalde." Dalga geçiyordu ve bakışlarından dalga geçtiği okunuyordu fakat Korel, ciddi bir şekilde Büge'ye bakarak, "Otostop mu dedin sen?" diye sordu. Gürkan'a baktı, Gürkan da Korel'e bakıp "İyi fikir," diyerek karşılık verdi. "En azından bir yere kadar otostopla gidelim, sonra başımızın çaresine bakarız."

"Şaka mı?" dedi Büge sinirle. "Bir insan arabayı çarpıp, arabadan herkesi sağlam indirip nasıl otostop çekmek ister ya? Benim aklım almıyor, aptal mıyım ben? Madem arabadan hepimiz sağ çıkacaktık, bunu bize neden söylemedin, neden korkutmak istedin? İnsan bindiği arabayı tanır herhalde."

Büge'nin sorusu güzel bir soruydu, aynı soruyu sormak istediğimi fark ettiğimde Korel'e merakla baktım. O kadarına gerek yoktu, bize nedenini söylemese bile arabayı çarpacağını ve bize bir zarar vermeyeceğini söyleyebilirdi.

"Çünkü telefonda konuştuğum kişinin gerçekleri işitmesi gerekiyordu," dediğinde kaşları çatıldı. "Bir yalanı ve yalanla kaza yapmayı oynayamazdınız, değil mi?"

"Son ana kadar telefonun açık mıydı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet," diyerek karşılık verdi fakat Büge'ye bakmaya devam etti.

Büge ise Korel'e cevap vermek ya da bakmak yerine elini saçlarına geçirerek bize arkasını döndü. Asıl problemin ne olduğunu anlayabiliyordum; Büge, Korel'in söylediği cümleden sonra kendini toplayamayacak duruma gelmişti ve nereye sataşacağını bilemiyordu.

Korel'in hemen yanından ayrılarak Büge'nin yanına doğru ilerledim ve "Hey," diye seslendim. "İyi görünmüyorsun."

"Sen mi söylüyorsun bunu?" dedi kimsenin duyamayacağı şekilde. Başı bana dönmüştü. "Minel, gözlerin kıpkırmızı, yüzünün rengi atmış, kustun, ellerin titriyor," bakışlarım ellerime kaydı ve titrediğini gördüm, "hâlâ bana iyi görünmüyorsun, diyorsun. Kokain de ne demek? Sen kendine neler yaptırıyorsun böyle?"

Son sorusu, Korel ile geçirdiğim bütün zamanları sorgulamama neden olsa da o soruyu görmezden gelerek Korel'e baktım ve bana bakmadığını, Gürkan ile konuştuğunu fark edince, "Bana inanacağına ve sorgulamayacağına emin değilim ama yine de söyleyeyim, kokain filan çekmedim. Marijuana da yok. Ne olduğunu sana söyleyemem, benim sırrım değil ama kötü bir şey yok, inan bana," diye açıklama yaptım.

Büge, kısa bir süre yüzüme bakıp beni test etmek istedi; gözlerimdeki dürüstlüğü anlamış olacak ki "Benim sırrım değil, diyerek altyazı geçmene gerek yok Minel, kendi sırlarını da anlatmıyorsun zaten," dedi.

Kırgınlık.

Büge'de nadir hissettiğim duygulardan biriydi ve kırgınlığı bakışlarından ses tonuna kadar görebiliyordum. "Büge sana neler oluyor böyle?" dedim kendimi tutamayarak. "Her şeye çok tepki veren, bağıran çağıran kırılan birine dönüşmüşsün. Neden böylesin? Hislerinin farkında olabilirsin ama bu kadarı fazla, beni üzüyor. Otostoptan hoşlanırsın, aksiyondan, tartışmalardan ama en çok eğlenmekten hatta uyuşturucudan bile. Evet belki korursun ama böyle tepkiler vermezsin, neden böyle oldun şimdi?"

Bu soruyu hiç beklemiyormuş gibiydi ve ilk önce kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ardından geri indirerek omuzlarını silkti. "Ne önemi var? Seni üzdüğüm için üzgünüm diyemeyeceğim çünkü artık hissettikçe kırgınlıklarım daha fazla ortaya çıkıyor Minel. Her şeyi yeni doğmuş bir bebek gibi tanımaya başladığımı hissediyorum. Dostluk, merhamet, adalet, anne sevgisi, baba sevgisi," Gürkan'a baktı, "normal bir sevgi, aşk, nefret, kin. Hepsi üzerime doğru geliyor ve eskiden neye koşuyorsam şimdi onlardan deli gibi korkuyorum. Bütün hislerim sonunda korkuya ulaşıyor. Eskiden daha iyi biriydim belki de."

"Sakın," dedim ve ellerini kavradım. Bakışlarında hissettiğim mutsuzluk ve buz gibi elleri onun gözlerini de ellerini de ısıtmak istememe sebep olmuştu. "Ben her iki Büge'yi de seviyorum, her iki Büge'ye de inanıyorum ama Büge'nin bu kızla mutlu olacağını biliyorum." Dudaklarımı büktüm. "Seni kırdığımı biliyorum, sana gerçek bir dost gibi davranamıyorum belki de ama senin kötü olmana da tahammül edemem Büge. Sen benim aklımın yerinde olduğu zamanlardaki tek arkadaşımsın."

Büge'nin donuk bakışları değişkenlik gösterdi ve hafifçe gülümseyerek ellerimi sıkıca tuttu. "Nasıl güzel bir dost olduğunu bilmiyorsun."

"Kızlar!"

Gürkan'ın seslenmesiyle ona doğru döndük ve Korel'in yola doğru yürüdüğünü, Gürkan'ın da bizi beklediğini gördüm. "Hadi, zaman kaybetmeyelim."

Ellerim Büge'den ayrıldı ve Gürkan'ın peşinden yürümeye başladık.

"Bir şey söyleyeceğim," dedim dilimi tutamayarak. "Şu an Büge olacağım ve seni sorguya çekeceğim hem de fırsat bile vermeden, hazır ol." Kollarımı önümde bağladım ve boğazımda kalan hafif yanmayı unutmaya çalıştım; Büge ile sohbet etmek aklımı dağıtıyordu. "Gürkan hakkında ne düşünüyorsun?"

Büge'nin yerde olan bakışları hızlı bir şekilde Gürkan'a doğru kaydı ve bize dönük olan sırtına baktı. "Büge misin şu an?" diye sordu ve kaşları çatıldı. "Ben böyle pat diye mi soruyorum yahu?" Kafamı maalesef dermiş gibi aşağı yukarı salladım. "Minel olup soruyu cevapsız bırakmak istiyorum." Sırıttı ve bana döndü. "Sen ne görüyorsun?"

Bakışlarım Gürkan'a döndü ve "Dürüst olmak gerekirse Gürkan'ın bu hikâyedeki en masum karakter olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadım.

"Masum mu bilemem, onu o kadar tanımıyorum ama iyi biri olduğunu hissedebiliyorum. Tek iyi hissim Gürkan'a karşı." Gözleri buğulandı. "Yetiştirme yurdunda büyüdüğünü biliyor muydun?"

"Ya," dedim ve duyduğuma şaşırmadığımı fark ettim. "Annesi ve babasına ne olmuş?"

Büge'nin yüzü gerildi. "Hiç tanımıyor."

Kendimi rahatsız hissettim ve Gürkan'ın Büge'ye verdiği belki de büyük olan bir sırrını aramızda konuşmamızı uygun bulmadım. Hiçbir şey söylemeden sessizliğe gömülünce Büge de bana ayak uydurdu.

Korel, yolun kenarında durduğunda bakışları bana döndü ve ben de onun yanına doğru yürüdüm. "Otostop demek," dedim ve kollarımı daha sıkı bir şekilde bağdaştırdım. "Umarım çok beklemeyiz, hava soğuk epey."

Korel, üzerime baktı ve "Çok mu üşüyorsun?" diye sordu. Bir an boş bulundum ve kafamı aşağı yukarı salladım ardından "Yani öldürecek kadar değil," diye mırıldandım. "Yarım saat dayanabilirim." Korel kaşlarını kaldırdı. "Yirmi dakika." Kaşlarını çattı. "Tamam on dakika sonra ölümüne söylenmeye başlayacağım ama şu an değil."

Korel sırtına attığı ve benim olan sırt çantasını önüne doğru alarak fermuarını açtı. İçinden az önce kafama diktiğim içki şişesini çıkardı ve fermuarı tekrardan kapatırken, "Söylenmene gerek kalmayacak," diyerek göz kırptı. "Alkol iyi gelir."

Az önce kustuğum için içki şişesine yüzümü buruşturup bakarken Gürkan'ın, "Mantıklı," diyerek yanımıza doğru yürüdüğünü gördüm. "Başka hiçbir şey iyi gelmezdi bu soğuğa." Büge de ilk defa bir fikirden hoşlanmış gibi davrandı ve yanımıza geldi. Korel'in bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Bilemiyorum," dedim ağzımın içinde kelimeyi geveleyerek. "Midemin kaldırabileceğini sanmıyorum, hâlâ boğazım yanıyor."

Gürkan'ın ya da Büge'nin bana arka çıkmasını bekledim fakat onlar Korel'in elindeki şişeden başka hiçbir şeye bakmıyorlardı.

"Bir şey olmaz," dedi Korel ve şişenin kapağını açarak hızlı bir şekilde kafasına dikip birkaç yudum aldı. Alkol boğazından geçerken yüzünde bir değişiklik oluşmasını bekledim fakat hangi bir değişim yoktu. Sonunda şişeyi dudaklarından uzaklaştırdığında yoldaki sarı ışıklardan seçebildiğim kadarıyla dudaklarının parladığını gördüm. Şişeyi bana doğru uzattı. "İç."

Çocuk gibi davranmak ya da karşı çıkmak yerine şişeyi elinden alıp düşünmeden kafama diktim. Boğazımdaki yanmanın üzerine alkolün acı tadı geldi ve yüzüm buruşurken birkaç yudum daha aldım. Yanma acı bir tada dönüştüğünde ve boğazıma ferahlama geldiğinde alkolü uzaklaştırdım. Dudaklarımı büzerek "Her seferinde kolonya içiyormuş gibi mi olacağım?" diye sordum.

Tuhaf bir şekilde boğazımdaki yanmayı uyuşturmuş, yerine acı bir tat bırakmıştı.

"Alkolik olmak mı istiyordun?" diye sordu Korel ve şişeyi Gürkan'a uzattı.

"Hayır ama alkolden zevk almak istiyorum," diye mırıldandım.

"Hım," dedi Korel ve gülümsedi. "Tekila bazen inanılmaz zevk verir, aklın almaz. Bunu biliyor muydun?"

Ona boş boş baktım ve ne kaçırdığımı çözmek için kafamın içinde düşünmeye başladım; Korel ise bir bana bir de alkolden dolayı ıslanmış dudaklarıma bakıyordu.

"Aklından ne geçtiğini söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Söylemeyeceğim," dedi ve yaramaz bir çocuk gibi güldü. "Belki bir gün gösteririm, keyfim isterse."

"İyi geldi yalnız," dedi Gürkan içkiyi Büge'ye uzatırken. "Şimdiden ısındığımı hissediyorum."

Korel kafasını aşağı yukarı salladı ve karanlık yola bakarak "Hiç araç geçmez mi buradan?" diye kendi kendine konuştu. "Sikik bir yerde arabayı çarpmışım, bu plan dışıydı. Yürüyelim ve etrafa bakalım, başka bir yol buluruz belki."

Büge şişeyi Korel'e uzattı ve Korel, şişeden tekrardan büyük yudumlar aldı. Onu izlemek yerine karanlık yola baktım ve hiç araç gelmediğini gördüğümde bir süre tek ayağımın üzerinde durdum; bacaklarımın soğuktan dolayı uyuşmaya başladığını hissettiğimde ise ses çıkarmadan yere oturup bağdaş kurdum.

"Ne yapıyorsun?" Korel'in sorusu bana yönelikti.

"Oturuyorum," diyerek ona karşı çıktım. "Yürüyecek halim yok ve ve ilerisi çok karanlık görünüyor, bu korkutucu."

Korel, bana kızgın bir şekilde baktı. "Korkutucu mu? Büyük bir kurt çıkmasından mı korkuyorsun?"

Büge, "Çok mantıklı," dedi bana katılarak ve hemen karşıma oturdu. Gürkan da Büge'yi takip edince ayakta bir tek Korel kaldı.

"Alkolümü alayım Katya," dedim iğrenç bir espri yaparak. "Buzlu olsun lütfen."

Korel'in bana espriden sonra iğrenç bir nesneymişim gibi bakmasını bekledim fakat o hiç beklemediğim şekilde hemen yanıma oturdu ve şişeyi bana uzatırken, "Aptallık etme, sen Minel Karaer'sin," dedi. "Tekilaya buz koyulmayacağını bilmen lazım."

Hepimiz Korel'in yüzüne bakarken, ilk kahkahayı basan Gürkan oldu, ardından Büge de dayanamadı ve kıkırdamaya başladı. Uzattığı alkol şişesini yavaş yavaş alırken, "Sen," diye fısıldadım ve gülmeye başladım. "Nereden biliyorsun?" Öyle yüksek bir sesle kahkaha attım ki, sesim gecenin içinde yankılandı ve sanki gökyüzü bile benim bu halime gülümsedi. Bir elimle karnımı tutarken, bir elimle de şişeye sahip çıkmaya ve dökmemeye çalışıyordum. Komik olan replik değil, Korel'in bunu bilmesi ve söyleyiş şekliydi.

"Firdevs Hanım ile aynı tınıda söylemedi mi ama?" dedi Büge kıkırdamasının arasından.

"Gerçekten öyle," dedim ve Korel'e baktım. "Nereden biliyorsun, inanılmaz şaşırdım."

Hepimiz gülerken Korel'in de gülmemek için kendini tuttuğunu fark ettim.

"İzledin mi lan?" dedi Gürkan ve Korel'in omzuna bir tane yumruk attı.

"Kesin izlemiş," dedi Büge ve başını iki yana salladı. "Dövmelerinin ardında Aşk-ı Memnu hayranı yatıyormuş da haberimiz yokmuş."

"İzlemedim lan," dedi Korel yüksek bir sesle. Hepimiz Korel'e inanmayan gözlerle baktığımızda, "Tamam," dedi ve duraksadı. "Birkaç sahnesini izlemiş olabilirim ama hepsini değil." Gürkan gözlerini açtı. "Oğlum deşerim lan seni," dedi Gürkan'a doğru. "Sayfa sayfa internette dolanıyor, izlememek olanaksızdı, ben de izledim."

"Ama etkisinde kalmışsın ki ezbere biliyorsun," dedim, ardından dilimi uzattım.

"Çok konuşma," dedi Korel ve alkol şişesini gösterdi. "İç şunu. Yolun ortasında böyle oturmamız saçmayken benim saçmalığıma mı takıldınız?"

"Tamam Katya," dedim ve tekrardan güldüğümde Büge de bana katıldı. Korel'in kaşları çatılmaya başladığında şişeyi kafama diktim ve daha büyük yudumlar aldım. İlk içtiğimde olduğu gibi dilimi yakmasa da yine de bir türlü tadını sevemiyordum.

Dördümüz yolun ortasına daire şeklinde oturmuş elimizdeki içki şişesini dönüyorduk, bazen Korel sigara yakıyordu ve Gürkan da ona eşlik ediyordu. Aramızda konuşma geçmese de herkes soğuğu unutmak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Dört kişi içtiğimiz için alkolün son yudumlarına gelmiştik ve bu durum en çok Korel'i üzüyordu, farkındaydım.

Yola, karanlığa doğru baktım ve dudaklarım büküldü. "Tek bir araç dahi geçmiyor, nerede durduk biz böyle."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken dilimin dönmediğini o an fark ettim ve hıçkırdım. Bakışlar bana döndüğünde başımın döndüğünü hızlı hareketimden dolayı fark ettim.

"Yok artık, sarhoş oldun," dedi Büge ve ellerini çırptı. Onun da bakışları değişmişti ve kafasının güzel olduğunu anlayabiliyordum.

"Sıçayım," dedi Korel eliyle alnına vurarak. "Araç geçmiyor ve iki sarhoşla kaldık." Gürkan'a baktı ve Gürkan'ın sessizce oturduğunu fark etti. "Bana üç dedirtme Gürkan."

"Yok," dedi Gürkan ve hepimizin yüzüne baktı. "Sadece hissetmesek de hava şu an çok soğuk ve ısınmamız gerek."

"Yani?" dedi Korel. "Açık konuş oğlum, sevişelim mi yani?"

Korel'in omzuna sert bir şekilde yumruk attım ve "Çüş!" diye bağırdım.

"Ne var?" dedi Korel bana dönerek. "Isınmak dendiğinde aklıma başka hiçbir şey gelmiyor."

Gözlerimi devirdim, içki şişesinde kalan son yuduma bakarak, "Şişe çevirmece oynayalım," dedim ve Korel'e bakmayı es geçtim. "Doğruluk sadece bir kere seçilsin, cesaret üç defa. Isınacak oyunlar oynarız, nasıl?"

Gürkan kafasını aşağı yukarı salladı ve "Güzel fikir," dedi. Büge de aynı şekilde kafasını salladığında Korel'e baktım ve tam da beklediğim gibi bana gözlerini devirmeye hazır gibi bakıyordu.

"Yapma Korel," dedim kirpiklerimin arasından bakarak. "Araç geçmiyor, yapacak bir şeyimiz yok ve soğuk. Cezalı oyun oynarız, ısınırız, hem araç geldiğinde oyun biter zaten."

Gözlerime baktı ve yüzüme nasıl masum bir maske taktıysam, "Bakma öyle turuncu, böyle saçmalıkları sevmediğimi biliyorsun," dedi Korel yüzündeki sertliği silerek. Bana dayanamıyor muydu? Hiç inandırıcı değildi. "Tamam ama cezalı oyun ve ısınmayı aynı kelimede kullanan sensin, ısınmak benim için ne demek, onu da biliyorsun. Gerisini sen düşün."

Yüzümdeki maske silindi ve hızlı bir şekilde masum çizgimden sıyrılarak, "Sırık herif," diye hırladım. "Her şeye bir cevabın olmak zorunda zaten."

"Tamam hadi," dedi Gürkan ve şişedeki son yudumu içerek şişenin kapağını sıkıca kapattı. Şişeyi asfalta koydu ve parmağıyla ağız tarafını göstererek, "Burası soran ve isteyen taraf," dedi. "Kış tarafı da cevap veren ve yapan taraf. Anlaşıldı mı? Doğruluk sorularında cevap vermemezlik yok, susmak yok, oyundan kaçmak yok." Korel'e baktı. "Özellikle sen Korel."

"Birader doğruluk sorusunda canımı sıkan soru sorulursa can yakarım, haberin olsun." Bana baktı. "Duydun mu? Hayatımda ilk defa böyle bir oyuna dahil oluyorum."

Büge'nin ve Gürkan'ın olduğu yerde onu zorlayacak soru sormayacağımı bilmesi lazımdı ama bunu dile getiremeyeceğim için sadece tamam anlamında kafamı salladım.

"Başlayalım bakalım," dedi ve şişeyi çevirdi. Şişe birkaç tur attıktan sonra soran taraf bende, yanıtlayan taraf Büge'de durdu.

"Hadi canım," dedi Büge ve sırıttı. "Zor olmadı."

"Sen öyle san," dedim ve şeytani bir şekilde baktım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Hım," dedi ve bakışlarını kıstı. "Cesaret."

Kısa bir süre düşündüm ve sonunda, "Hava soğukluğunu göze alarak bir şey geldi aklıma," diye mırıldandım ve pis pis sırıttım. "Gürkan ile beraber dört dakika boyunca apaçi dansı yapmanı istiyorum."

"Yok artık!" dedi Gürkan ve ellerini havaya kaldırdı. "Benimle ne alakası var?"

"İşte orası Büge'ye kalmış," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Eğer seni ikna edemezse tek başına dans ettirir ve videosunu çekerim, sonra da o videoyu internete yayarım." Büge donuktu ama birazdan değişecekti. "Duydun mu?"

"Ama bu çok kötü," dedi Büge ayaklarını yere vurarak. "Bu kalas dans edemez ki!"

"Ben mi?" dedi Gürkan ve ayağa kalkarak Büge'ye üstten üstten baktı. "Sen beni hiç tanımamışsın."

"Lan," dedi Korel ve yüzüne baktığımda gülümsediğini gördüm. Büge'ye döndü. "Apaçi dansına değil de Gürkan'ın dans

edememesine mi tepki verdin?" Gürkan'a döndü. "Sen? Hiçbirine değil kalas dedi diye mi ayaklandın? Ulan siz nasıl tiplersiniz?"

Gürkan'ın kafası güzel miydi yoksa sımsıcak bir tarafı mı vardı anlamamıştım ve ama Korel'e bakarak, "Rezil olmasını istemiyorum internette," dedi ve Büge'ye doğru elini uzattı.

"Senin tipine..." dedi Korel ve kafasını iki yana salladı.

Büge, Gürkan'ın uzattığı elini tuttu ve ayağa kalkarak bana baktı. "Eee şarkısız mı oynayacağız?"

"Benim telefonda var," dedi Gürkan ve elini cebine attı.

"Lan sen ciddi misin?" dedi Korel büyük bir şaşkınlıkla. "Bir insan telefonunda niye apaçi şarkısı bulundurur?"

Gürkan, Korel'i duymazdan geldi ve birkaç saniye sonra telefonunda apaçi müziğini bularak sesini açtı. "Başlayalım bakalım," dedi Büge'ye ve güldü.

Büge de güldü ve dans etmeye başladılar.

Gürkan, ellerini arkada sallamaya başladı ve Büge de elini havaya kaldırarak kendi etrafında döndü. Gürkan, profesyonel bir şekilde apaçi dansını yaparken kollarını öne arkaya atıyor ayaklarını oynatıyordu. Kıvrak değildi ama eğlendiği her halinden belli oluyordu.

"İşte bu!" dedim ve alkışlamaya başladım. O sırada Büge, Gürkan'ın çevresinde dönmeye başladı ve ikisi de kafalarını aşağı yukarı oynatmaya başladılar.

"Ulan sizin ben..." dedi Korel ama o da eğleniyordu. Bir yandan eliyle ağzını kapatıp Gürkan'a bakıyor, bir yandan da gülüyordu.

Büge eğilip kalktı ve "Hadi Gürkan!" diye bağırdı. "Bu mu marifetlerin?"

Gürkan, gaza geliyormuş gibi davranmaya çalıştı fakat titremekten başka hiçbir şey yapamadı. Sonuna doğru Büge, Gürkan'ın arkasına geçti ve omuzlarına ellerini koyarak oynamaya devam etti. Gürkan'ın temastan sonra gerildiğini hissettim fakat belli etmeyerek oynamaya devam etti.

Şarkının sonunda Gürkan dizlerinin üzerine çökerken, Büge de tek elini havaya kaldırıp, "Vaaov!" diye bağırdı.

"Helal olsun!" diye bağırdım ve alkışlamaya devam ettim. "Muhteşemdiniz be."

Gürkan, Korel'e baktı ve Korel'in bakışlarında ne gördüyse nefes nefese, "Bakma lan bana öyle," dedi gülerek. "Sen bana denk gelirsen aynısını yaparsın, bilmiş ol. Doğruluk dersen de can fi lan umursamam deşer geçerim söyleyeyim."

"Hadi oradan," dedi Korel ve kafasını iki yana salladı. "Oğlum beni hayal edebiliyor musun öyle? Etsene bi', imkânsız. Kurallar bana geçerli değil."

"Ben uyarım ya," dedim ve Büge'ye baktım. "Sonunda internette videolarım dolaşır, Korel'i ikna edemem ama olsun."

Gülmeye başladılar ve tekrardan yerlerine oturduklarında nefes nefese olduklarını gördüm. "İyi geldi yalnız," dedi Büge, Gürkan'a bakarak. "Terledim bile diyebilirim."

Gürkan da kafasını salladı ve şişeyi eline alarak bize hiç sormadan çevirdi. Oyundan zevk aldığımı ve soğuğa rağmen içimin ısındığını hissediyordum ama Korel için aynı şeyi söylemek zordu. Gözü yoldaydı ve araba geçmesini beklediği çok açıktı.

"Evet," dedi Büge ve ellerini çırptı. "Düştün elime Korel."

Korel, yolda olan gözlerini şişeye çevirdi ve soru soran kısmın Büge'de, cevap kısmının da kendinde olduğunu gördü. "Yok artık," dedi ve kaşları çatıldı. "Ben oynamıyorum."

"Korel," dedim omzunu itekleyerek. "Çocuklaşma, kötü bir şey yok."

"Harbiden," dedi Büge gözlerini devirerek. "Ne uyumsuz bir çocuk bu be, burcun ne senin?"

Korel, cevap vermek yerine boş boş Büge'nin yüzüne bakarken, "Sahi," dedim gözlerimi açarak. "Doğum günün ne zaman senin?"

"23 Temmuz," dedi ama bana bakmak yerine boşluğa baktı. Büge'ye bakıyormuş gibi görünüyordu ama ona bakmadığını anlayabiliyordum. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı fakat Büge benden

önce davranarak, "Aslan burcu," dedi. Dudakları iğrendiğini belli eden bir ifadeyle büküldü. "Egonun nereden geldiği anlaşılıyor," dim. "Benim de 22 Temmuz."

"Biliyorum," dedi hızlı bir şekilde ve yüzüme baktı. Suratında nereden bildiğimi sormamı bekleyen ifadesi vardı; Korel eskisi gibi bir şeyleri ağzından kaçırmaktan ya da belli etmekten korkmuyordu, aksine üzerime gelerek zihnimde kendisine ait olan bilyeleriyle oynuyormuş gibi davranıyordu.

Cevap vermeyeceğimi anladığında Büge'ye döndü ve "Cesaret," dedi. "İste."

"Hımm," dedi ve kaşları çatıldı. Bir süre düşündükten sonra, "Hem doğruluğuna hem cesaretine vuracak bir şeyler düşünüyorum." Büge'ye uyaran bir ifadeyle baksam da o bana bakmadı. "Aslında aklıma bir şeyler geliyor ama dürüst davranıp davranmayacağın konusunda endişeliyim. Gerçekten dürüst davranacak mısın?"

"İstediğin şeye göre değişir," dedi ve kaşları daha fazla çatıldı. "Nasıl bir şey bu?"

Büge düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve "Çocukluğunu düşün," dedi. Korel'in kaşları havaya kalktı ve bir şeyler düşündüğünü anladım. "Çocukken sürekli tekrar ettiğin bir davranış var mıydı?" Korel'in çocukluğunu düşünmek tekrardan beni üzmüştü. "Hepimizin vardır. En azından buradaki ortama uyan bir davranışın varsa onu Minel'e yaptır; eğer yaptıramazsan tekrar ettiğin her ne ise herkese anlatırız."

Korel, düşünürken çenesini kaşıdı ve etrafına baktı; kalbimdeki sızıyı unutmak için Korel'e bakmayı es geçtim. Bir yerlerde Korel'in çocukluğunun acı içinde olduğunu hissediyordum, kendi çocuğumla onun gidip yanına oturmak ve bilyeleriyle oynamayı ne kadar çok istediğimi söylemek istiyordum.

"Tamam," dedi Korel ve sesinden gülümsediğini anladım. "Ama Minel'e yaptırmak istediğime şu an emin değilim." Ayaklandı ve "Hadi," diyerek bana seslendi.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin?" dedim endişeyle aşağıdan ona bakarken.

"Hayır," dedi gülümsemesinin ardından. "Gösterilecek bir şey bu."

"Korel," dedim ve tedirgin olduğumu o da görmüş olmalıydı. "Küçükken çok tuhaf bir çocuk olduğunu düşünüyorum, bu korkuttu."

Yavaşça ayağa kalkarken Büge ve Gürkan'ın da kalktığını gördüm. "Ne kadar tuhaf bir çocuk olduğumu tahmin bile edemezsin," dediğinde daha fazla endişelendim. "Bu yapacağımızdan daha tuhaf şeyler de yaptım ama yer müsait değil."

Korkuyla onun yüzüne bakıyordum, o ise eğlenen bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu ve birkaç saniye sonra kolumdan tutarak yürütmeye başladı. "Lütfen bana söyle," dedim fısıldayarak. "Dillere düşmeden önce yapabilecek miyim bir bakalım."

"Merak etme," dedi Korel yüksek bir sesle ve Gürkan ile Büge'ye baktı. "Onlar ne olduğunu bile göremeyecekler çünkü biz yukarıda olacağız."

"Yukarıda mı?" Alkolden dolayı başımın döndüğü yetmiyormuş gibi Korel'in kolumdan tutup yürütmesi ve endişe de daha kötü bir hale gelmeme sebep olmuştu. Etrafı çift görecek durumda değildim ama yer sarsılıyormuş gibi oluyordu. Adımlarımı onlara belli etmemek için düz atmaya çalışıyordum ama her adımımda Korel'e çarpıyordum. Hepimizin kafası hafif de olsa güzeldi; belki de en ayık olanımız Korel'di ama o bile şu an sarhoşluğun etkisindeymiş gibi keyifliydi.

Yolun kenarında bir meşe ağacının dibinde durduğumuzda "Tırmanacağız," dedi Korel ve eliyle ağacın bir dalını tuttu. "Merak etme Turuncu, ben sana yardımcı olurum."

"Daha neler," dedi Gürkan ve Korel'in sırtına vurdu. "Küçükken yaptığın en tuhaf şey ağaca tırmanmak olamaz."

Devamında başka şeyler geleceğini anlayan tek insan ben olamazdım değil mi? "Korel," dedim korkuyla. "Lütfen bana ağacın en tepesine çıktıktan sonra aşağıya yüzüstü atladığını söyleme."

"Çüş," dedi Korel bir ayağını ağacın kökünе koyarken. "O kadar mı psikopat görünüyorum lan?"

"Evet," dedi Büge. Gürkan da kafasını salladı. Ben de alt dudağımı dişleyerek baktığımda, "Hayır," dedi Korel ve kaşları çatıldı. "Kendime zarar verecek olsam bir ağacın tepesinden atlamam, özellikle küçükken kendime hiç zarar verecek biri olmadım. Sizin düşündüğünüzün, hepinizin düşündüğünün aksine zararları kendime veren ben değildim."

İlk dala kolaylıkla tırmandığında büyük ve kalın meşe ağacının en tepesine baktım ve "Oraya kadar mı?" diye sordum. Yüksekten korkmuyordum ama kendimi bir ağaca tırmanacak kadar da çevik hissetmiyordum.

"Oraya kadar," dedi. "Ben buradayım, düşmene izin vermem."

Düşmeme izin vermezdi. İnançla gözlerimin içine baktığını fark ettiğimde ensemden aşağıya bir ter damlası düştü ve korkunun soğuğa rağmen beni nasıl terlettiğine şahit oldum.

Ağacın bir dalına elimi, çıkıntılı bir dalına da ayağımı koyduğumda kendimi yukarıya doğru çektim fakat gücüm kendimi taşımama izin vermediğinde Korel, tek eliyle kolumu kavrayarak beni yukarıya doğru çekti. Aynı kalın dalın üzerinde durduğumuzda Korel'in omzunu sımsıkı tuttum ve bedenimi bedenine yapıştırdım. "Çok korkuyorum," dedim titreyen bir sesle. "Ya düşersek, çok korkunç. Alkol kullandık ve başım dönüyor."

"Bana güven," dedi ve belimden tuttu. "Bu sefer gerçekten güven. Düşmene izin vermeyeceğim."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve "Sana güveniyorum ama inanmıyorum," diye fısıldadım. Korel de kafasını salladı ve beni kendinden uzaklaştırarak ağacın gövdesine yasladı, ardından hızlı, çevik bir hareketle ağacın diğer dalına tırmandı.

"Hadi Minel," dedi Gürkan arkamdan. "Hiç mi ağaca tırmanmadın küçükken?"

Gürkan'ın bu sorusu çocukluğumu düşünmeme sebep oldu ve kısa bir an ağaçlardan korktuğumu hissettim. "Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle fakat sesim Korel'den başka kimseye ulaşmadı. Ağaçlardan korkmama sebep olan şey neydi?

"Hadi," dedi Korel ve elini bana doğru uzattı. "Onlara aldırış etme, her çocuk ağaçlara tırmanmak zorunda değil; her çocuk cesur da olmak zorunda değil."

Korel'in desteği, beni girdiğim her karanlık duygudan uzaklaştırıyordu ve uzattığı eli, bana değil de çocukluğuma uzatılmış bir el gibiydi. Hiç düşünmeden elini sımsıkı tuttum ve ağaçtan destek alarak diğer dala tırmandım.

"Sanırım ağaçlardan korkuyorum," dedim ve boş bulunarak aşağıya doğru baktım. Yerden üç dört metre yukarıda olduğumuzu fark ettiğimde tekrardan başımı hızlıca Korel'e çevirdim ve "Lanet olsun," diye inledim. "Çok yukarıdayız." Gürkan ve Büge, kendi aralarında kısa bir konuşmaya dalmışlardı ve dengede duramayan Büge'nin Gürkan'ın omzundan destek aldığını gördüm.

Tırmandıkça soğuğu daha fazla hissediyordum fakat rüzgâr, bedenime her çarptığında da terleyen vücudumdaki soğukluk beni titretiyordu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Korel ve konunun dikkatini çektiğini fark ettim.

"Bilmiyorum," dedim omzumu silkerek. "Ağaçtan düşmüş olabilir miyim?"

Korel alaylı bir gülüş attı. "Düşmüş olabilirsin Turuncu çünkü o zaman Korel yoktu yanında."

Ben de güldüm ve Korel'in diğer dala çıkmasına izin vermek adına onu kavrayan elimi serbest bıraktım. O kadar hızlı hareket ediyordu ki "Hep mi ağaçlara tırmanırdın?" diye sormadan edemedim. "Bu konuda çok iyisin."

"Genelde," dedi Korel ve diğer dala ayağını koyduğunda ağaçtan bir kuşun uçtuğunu ve yaprakların hareket ettiğini hissettim. Korkuyla titrediğimde Korel, "Sadece güvercin," dedi. "Hiçbir şey yok."

Ağaç titredi, yer titredi, gökyüzü titredi, kurumuş yapraklar titredi, zaman bile titredi ve kendimi bir ormanın içinde hissettim.

Küçüktüm, çocuktum ve bir ormanın içinde yürüyordum; yalnız değildim. Elimde bir sapan vardı ve gökyüzünün rengi parlaktı, kuş cıvıltıları vardı. Yanıma baktığımda bana çok benzeyen o yüzü gördüm. Gülümsüyordu, bir yandan da ağaçların tepesine bakıyordu. Çocukluk hislerimde korkularım vardı ama korkum kendim için değil, kuşlar içindi. Geride evimi bırakmıştım; bu anı ellerimin titremesine neden olunca gözlerimi sıkıca yumdum ve daha fazlasını hatırlamak istedim.

Sesini duyuyordum, bana bir şeyler söylüyordu; onun elini tutuyordum, onunla beraber yürüyordum ama kuşlar da zarar görsün istemiyordum. Evden kaçmıştık.

"Turuncu." Korel'in sesi beni kendime getirdi ve gözümü açtığımda yukarıdan bana doğru baktığını gördüm. "İyi misin?"

Ona söyleyip söylememek arasında kararsız kaldım fakat kafamın içindeki anının da beni serbest bırakmadığını fark ettim.

Ablam, Mine. Hemen yanımda yürüyordu.

Onu hatırlıyordum, onu hissetmeye başlamıştım.

"Korel," dedim ve yutkunmakta zorlandım. "Ablamı hatırlamaya başlıyorum."

Ona karşı her şeyden önce duygularım ve hislerim geri gelmeye başlamıştı. Güçlü biri olduğunu hatırlıyordum, Korel gibi çevikti ve diğer kız arkadaşlarına zıt bir şekilde erkek gibiydi. Ağaçlara defalarca tırmandığını anımsayabiliyordum, ağacın aşağısından onu izleyen yine bendim.

O kadar korkaktım ki ağaçlara tırmanmıyor, onu izliyordum. O korkusuzdu. Korkusuz olduğu için ilk ölen o olmuştu, yaşayan ise bendim.

"Ne hatırlıyorsun?" dedi ve elini bana doğru uzattı. "Titriyorsun, tut elimi."

Eline baktım, uzattığı elinde geçmişi gördüm, sanki o elde beni korkutan bir şeyler oldu ve kafamı iki yana salladım.

Ormandaydık, birisi ellerinde ölü bir güvercin tutuyordu.

Korel'in fotoğrafı gözümde canlandı.

Korel ellerinde ölü bir güvercin tutuyordu.

"Bana bak," dedi Korel ama gözlerimi elinden ayıramıyordum. "Elimi tut, düşeceksin."

Ablamın korkusunu hissetmeye başlamıştım fakat bu korku kendi için değil, benim içindi.

Ölü güvercin, benim kalbimi paramparça edecek kadar hiçe sayılmış bir geçmiş gibiydi; şu an ise güvercin Korel'in ellerinde canlanıyor fakat tutsak bir şekilde onun sarmaşıklarına bağlanıyordu.

"Ablam korkusuz biriydi," dedim ve Korel'in yüzüne baktım. "Korkuyu yalnızca o ormanda benim için hissetmişti. Onu hissediyorum, onu tanıyorum artık."

Korel'in gözlerinden acı geçtiğini şahit oldum ve bana öyle bir merhametle baktı ki bir daha hiç kimse öyle bakamazmış gibi geldi.

"Lütfen," dedi Korel ve gözlerindeki o rica eden ifade beni bozguna uğrattı. "Şu elimi tut artık, düşmeni istemiyorum."

Titreyen elimle elini tuttum ve bir ayağımı ağacın dalına koyarak beni yukarı çekmesine izin verdim. Korel, rahat bir şekilde beni yanına çektiğinde belimden kavradı ve beni ağacın gövdesine yasladı. Kalın gövde sırtıma destek olurken, Korel'in belimi kavrayan eli güvende hissettirdi. Karanlık gecede onun yüzünü aydınlatan tek ışık ilerideki sokak lambasıydı.

"Sana söylemiştim," dedi Korel ve boşta olan elini yavaşça kalbimin üzerine koydu. "Burada. Hislerin, duyguların, gerçekler; hepsi burada. Eğer pusulanı kalbin olarak seçersen bütün gerçeklerin duygularında gizli olduğunu görürsün. Hatırlıyorsun, hatırladıkların burada gizli."

"Onu unutmam, ona çok büyük bir haksızlıktı ve ben öyle bir korkağım ki, onu hatırlamaktan bile korkmaya başladım." Korel'in göğüs kafesine başımı yaslayıp gözlerimi kapatmak ve bütün geçmişimi o göğüs kafesinde yaşatmak istiyordum.

"Korkabilirsin," dedi Korel ve önüme gelen bir tutam saçı gözümün önünden çekti. Parmakları yüzüme değdiğinde alnımın terlediğini yeni fark etmiştim. "Ama artık kaçmayacaksın. Korkaklar bile bir yere kadar kaçar çünkü her insanın içinde cesur bir taraf

vardır. Sen o kadar cesur olacaksın ki geride bıraktığın korkuların senden kaçmaya başlayacak."

"Korel," dedim ve elimi kalbinin üzerine koydum. "Artık cesur biri olmak istiyorum. Her çocuk cesur olmak zorunda değildir ama her insan hayatında bir kere de olsa cesur olur. Bana cesur olmayı da öğretir misin?" Ne olursa olsun ona daima güvenen bir tarafım olacağını hep hissediyordum ama gün geçtikçe bu daha fazla çoğalmaya başlamıştı. Karşımda nefes alışımdan bile kötü olduğumu fark edebilecek bir adam vardı; nefesimi ondan gizleyemiyordum.

Korel'in yaprak sarısı gözleri yüzümün her noktasında gezindi ve bakışları dudaklarıma doğru kaydı; ilk defa, benden her zaman gizlediği gözlerini kaçırmadığını değil, kaçıramadığını fark ettim. Kalbimin üzerindeki sıcaklık, göğüs kafesimi sıkıştırmaya başladığında yutkundum ve gözlerinin içine baktım. Bir an bile olsun gözlerini dudaklarımdan ayırmadı ve beni ağacın gövdesine biraz daha yasladı. "Şimdi öğretmek istiyorum," dedi. Bir eliyle çenemi tuttu ve diğer eli belimi daha sıkı kavradı. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu kısık bir sesle. Nefesi yüzümü yalayıp geçtiğinde elim kalbinden koluna doğru kaydı ve sımsıkı kolunu tuttum.

Eğer Korel belimden tutmasaydı, beni ağacın gövdesine yaslamasaydı çoktan o ağacın tepesinden yere düşeceğimi biliyordum çünkü dizlerim titriyor, ellerim terliyordu.

Ona gözlerim irice açılmış bir şekilde bakarken alt dudağımı içeriye doğru kıvırdım ve utanç yanaklarıma al rengini verdi. "Doğruluk mu, cesaret mi?" dedi bu sefer dişlerini sıkarak. Çenemi kavrayan parmakları sıkılaştı. Tahammülsüzlük gibi değildi, sesinde fazlasıyla tahammül etmişliğin verdiği hırs vardı.

"Cesaret," dedim fakat söylediğim anda, dudaklarımdan çıkan kelimeyi tekrardan yutmak istedim. Alkol kokan nefesi ve nefesim birbirine karışmaya devam ederken Korel, yüzüme biraz daha yaklaştı ve burnu burnuma çarptı.

Çenemi kavrayan elinin başparmağı alt dudağıma dokunduğunda gözlerim kısıldı ve parmağı alt dudağımda gezindi. Dudaklarım aralandığında nefesim başparmağına çarptı, elimi kolundan

uzaklaştırdım ve kalbinin üzerine koydum. Kalbi hızlı atıyordu; bu çok tuhaf gelmişti. Korel'in kalbi bir şeylere tepki veriyormuş gibi delicesine atıyordu ve baktığı tek kişi bendim.

Korel'in kalbi, onu yaşatmak için değil de onu birazdan yok edecekmiş gibi atıyordu; nedeni bendim.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi ve bakışları gözlerime tırmandı. "Ben bir savaşın içindeyim ve o savaşı başlatan sadece sendin; şimdi bu savaşa son verebilirsin, ikimizi de kurtarabilirsin çünkü artık ben kan kaybetmeden savaşamıyorum ve seninle savaşırken bile yine senin için kan kaybediyorum. Son ver, kan kaybetmek istemiyorum."

Nefesini dudaklarımın üzerinde hissederken düşünebilmek benim için neredeyse imkânsızdı. Korel'in gözlerinin içine baktığımda kendi yüzümü gördüm; kendi yansımamı. Oradaydım, çaresizlikle, ihtiyaçla, susuzlukla ve dile getiremeyeceğim bir duyguyla Korel'e bakıyordum.

Öyle bir bakıyordum ki ona sanki muhtaçtım; onun nefesine muhtaçtım, onun her zerresine muhtaçtım.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve gözlerinin içinde gördüğüm kendimden korktum, öyle bir korktum ki hiçbir duyguyu içimde böylesine hissetmediğimi o an fark ettim.

Korel benim duygularım arasında en büyük korkumdu; ondan değil, onun karşısında duran kendimden korkuyordum.

Hayatımın hiçbir zamanında cesur biri olamayacaktım; hislerim benim cesaretimi daima kıracaktı çünkü ben hislerinden korkan bir kadındım.

"Değiştiriyorum," dedim gözlerim sıkıca kapalı bir şekilde korkuyla. "Doğruluk."

6. UMUT GÜNEŞİ

Geleceğe hazırlık, geçmişin silinmesiyle oluşmuştu.

Simsiyah bir defteri, beyaza boyamaya çalışmışlardı; başarılı olmuşlardı ama bir gün o beyaz defterin tırnaklarla kazınacağını düşünememişlerdi.

Elinde bir defter tutuyordu ve bir kalem. Silgisi yoktu. Öğretilen her şeyi bilecekti; kalem yeni öğrendiklerini yazmak içindi, silgi hiçbir zaman işine yaramayacaktı çünkü hayatı tekrardan yazılan bir kadına olduğu için silinmesi gereken hiçbir şeyi yoktu.

Boş, dümdüz bir ifadeyle önündeki defterin ilk sayfasını izledi.

"Adım Minel Karaer," dedi kelime kelime tekrar ederek. "22 Temmuz 1997 İstanbul, Kadıköy doğumluyum." Defalarca tekrar etti, hemen karşısında duran cama baktı ve kendini inceledi. Kaşları çatılırken aklına gelen her şeyi not etmeye özen gösteriyordu. Camın diğer tarafından onu inceleyen doktorlar kendi aralarında konuşuyor, Minel'in çıkarılmasının zamanının geldiğini düşünüyorlardı.

"Babam yok," dedi sadece ve duraksadı. Zihnini itekleyen ve hançeri geçiren bir şeyler olduğunun farkındaydı fakat tekrardan cama dikkatli bir şekilde baktığında gözlerinde ölümü gördü. "Nasıl öldüğünü bilmiyorum." Bilmemek Minel'i rahatsız etmedi çünkü başka bir acı boğazına parmaklarını geçirdi. "Annem boğazı kesilerek acı içinde öldü, onu yerden kimse kaldıramadı. Okuldan geldiğimde onu yerde ölü buldum." Deftere yazdığı cümleleri okurken, sesinin titrediğini işitti.

"Bana ne olduğunu bilmiyorum." İçinden tekrar etti. "Bilmemem daha iyi. Bilmemem daha iyi. Böylesi daha iyi. Ben böyle daha iyi olacağım."

Doktorlar Minel'in söylediklerini dikkatli bir şekilde dinlerken ve kaydederken birbirlerine bakıyorlardı. En sonunda bir tanesi dayanamadı ve mikrofona dayanarak "Annene ne oldu?" diye sordu tekrardan.

"Boğazı kesilerek öldürüldü," dedi Minel binlerce kez söylediğini tekrar ederek.

Doktor mikrofondan uzaklaştı ve diğer doktorlara hayal kırıklığıyla baktı. "Annesini unutamıyor; görsel hafızasından silinmiyor."

Başka bir doktor elini kaldırdı ve mikrofona yaklaştı. "Kardeşin var mı?"

"Yok," dedi Minel hızlı bir şekilde. "Evin tek kızıyım. Hayatım boyunca birçok şehirde yaşadım, hep kaçtık."

Soruyu soran doktor da mikrofondan uzaklaştı. "Ablasını hatırlamıyor, görsel hafızasıyla ilgisi yok. Minel, annesini unutmayı reddediyor ama ablasını unutmak istediği için zihni onu temizledi."

"Çünkü ablası onun için kendini öldürdü." Doktorun söylediğiyle birbirlerine baktılar ve kafalarını salladılar.

"Hafızasında birçok şey silinemez bir şekilde duruyor, en başta da ailesinin silrekli kaçması geliyor ama bazı detayları da yanlış hatırlıyor."

Ses kayıt cihazına raporlarını bu şekilde bildiren doktorlar oldukça sakin ve stabil görünüyorlardı; karşılarında duran kadının içindeki yangından haberleri yoktu ya da yok sayıyorlardı.

"Baban nerede?" dedi doktor.

"Bilmiyorum," dedi Minel ve kaşları çatıldı. "Ölmüş."

Mikrofonu kapattı. "Babasına ne olduğunu hatırlamıyor ama öldüğüne de inanmayan bir tarafı var."

Minel üzerine giymiş olduğu beyaz önlüğünün eteğiyle oynamaya başladı ve tek elinde tuttuğu defterle odada volta atmaya devam etti. Bembeyaz odada bir masa ve sandalye vardı. Sorgu odasına benziyordu fakat sorgu odasına göre oldukça aydınlıktı ve ortada polisler yoktu. Camın arkasından onu daima izleyen birilerinin olduğunu da biliyordu.

"Çocukluğunla ilgili ne hatırlıyorsun Minel?" Kadın doktor renksiz bir tınıyla Minel'e seslendiğinde Minel gözlerini defterden ayırdı ve masanın üzerine doğru yürüdü.

Mızıkayı eline aldığında havaya kaldırdı ve cama doğru salladı. "Mızıkam," diye mırıldandı. "Dans. İkisinden asla vazgeçemedim."

Turuncu saçları dağılmış bir şekilde yüzüne düşmüştü ve dudaklarında uçuklar çıkmıştı. Gözlerindeki fer gitmiş, verdiği kilolar yüzünden

üzerindeki önlük iki beden büyük gelmişti. Kıpkırmızı olan gözlerindeki ifade silikleşmişti ve ilk geldiği zamanki kız çocuğuyla hiçbir ilgisi kalmamıştı.

Mikrofon kapandı.

"Sevdiği birçok şeyi unutamıyor ve hatırladığında onlara kendini muhtaç hissediyor."

Doktorlar birbirine baktı ve en sonunda kadın doktor "Sormalı mıyız?" diye yineledi.

"Onu unutmuşken sorarak biz hatırlatıyor olabiliriz," dedi erkek olan ve ellerini önündeki masaya yaslayarak eğilip Minel'e baktı. "Her şeyi evet ama o adamı unutamıyor."

"Üç seanstır hiç sormadık ve dozu o kadar çok arttırdık ki ismini bile unuttuğuna şahit oldum. Son odaya alındığında çığlık çığlığaydı ama çıktığındaki sakinliğini hatırlamıyor musunuz? Sormalıyız."

Erkek doktor, kadın olana ters bir bakış attı. "Bence bu kızın erkek arkadaşını unutamaması sende duygusal etki yaratıyor, başka açıklaması olamaz."

"Hiçbir ilgisi yok," deyip mikrofonu açtı ve diğer doktorlara bakmadan "Minel," diye seslendi. "Beni duyuyor musun?"

"Adım Minel Karaer," dedi ezberden giderek. "Babamın adı Doğuş, annemin adı Mehveş."

"Başka hatırladığın biri var mı?"

Minel, önündeki deftere baktı; sürekli hatırlayıp yazsa bile o defterin yenilenip sürekli değiştirildiğinden habersizdi. Tek tek isimlere göz gezdirdi ve "İlkokul öğretmenim," dedi. "Adı Berna'ydı. Kızıl saçlı, öfkeli bir kadındı ama beni severdi."

"Korel Erezli," dedi kadın doktor hızlı bir şekilde ve diğer doktorlar delişetle ona baktı. İsim vermesinin yanlış olduğunu bildiği halde bunu yapması, Minel'in damarına basmaya çalışıyor olmasındandı. "Bu isim sana bir şeyler anımsatıyor mu?"

Minel, önündeki deftere bakarken duraksadı ve başını kaldırıp cama doğru baktı; camda hemen karşısında kendini gördüğünde ismin kalbini acıttığını, zihnini acıtacak kadar zorladığını ve sesler işitmesine sebep olduğunu hissetti. Ona dönük yüzü, hiddetle ve öfkeli bir şekilde gözlerinde acıyı duyumsatıyordu.

"Korel Erezli," dedi Minel ve ellerini şakaklarına bastırdı. Zihninin içinde çığlıklar duymaya ve duvarlarda yüzler belirmeye başladığında, "Korel Erezli," dedi tekrardan ve kendi etrafında dönmeye başladı. "Bu isim bana zarar veriyor. Bu isim beni korkutuyor. Bu isim beni mahvediyor. Onu benden uzak tutun."

Şakaklarına bastırdığı ellerinde damarlarının atışını hissetti; her damar atışı kulağında bir kalp sesinin son notasını bırakıyor gibiydi. Korel Erezli adı onun damarlarında kalbine kadar titremesine neden olmuştu.

Onlarca ses arasından erkek sesinin ona doğru seslendiğini duydu. Gözleri irileşti, ellerini yavaşça ve sakin bir şekilde şakaklarından indirdi. "Beni hiçbir zaman unutamayacaksın," diyen ses, Korel Erezli'den başkasına ait değildi.

Cama, kendi yansımasına baktı ve hemen arkasında bir gölgenin olduğunu gördü; yüzü, zihnindeki tozlu zemine düştü ve derin bir nefes alarak "Korel!" diye bağırdı, ardından koşarak cama yumruk attı. Yüzü tam karşısındaydı; Korel sanki ona bakıyordu. "O burada!" dedi çaresizlikle ve art arda cama yumruk atmaya devam etti. Camı kırmak istiyordu, camı parçalamak istiyordu fakat o camın kırılmaz olduğunu da az çok anlıyordu. İçinden bir ses camın arkasında Korel'in de oturabileceğini söylüyordu fakat başka bir ses ise, Korel'in o camın arkasında oturması halinde kendi ölümünün yazıldığını düşündürüyordu.

Doktorlar sakin bir şekilde Minel'i izlerken, erkek doktor kadın olana eğilerek, "Bundan keyif alıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kadın doktor ruhsuz bir şekilde gülümseyip, "Sadece etkileyici," diye fısıldadı. "Babasına ne olduğuna kadar unutup, Korel'i unutamaması."

"Çünkü gördüğü son yüz, o adama aitti," dedi diğerlerine göre daha genç olan doktor. "Her şeyi unutabilirsin ama gördüğün son yüz kafandan asla silinmez, buna eminim."

"Görürüz bakalım silinir mi, silinmez mi," dedi kadın doktor ve telefonu eline alarak başka bir operatörü aradı.

"Yapma," dedi genç doktor. "Bir hafta içerisinde üç kez fazla doz verildi, kızın bünyesi kaldıramayacak bunu."

"Onu çok gülçsüz görüyorsunuz," dedi Minel'e bakarak. "Baksanıza, o kadar doza rağmen, kırılmaz camı bile kıracak kadar güçlü vuruyor."

Korel'in yüzünü tam olarak hatırlamıyordu, Korel'in bedenini tam olarak hatırlamıyordu, Korel'in kokusunu tam olarak hatırlamıyordu fakat Korel'in sesini ve ona hissettirdiklerini bir türlü aşamıyordu.

Minel, haykırmaya ve cama vurmaya devam ederken, "Ona zarar vermeyin," dedi ve neden böyle bir şey dediğine anlam veremezken hemen arkasında sanki başka bir gölge belirdi. Bu gölgenin yüzü yoktu, maskesi vardı ve bedeni, Minel'in bedenini ele geçirmek için onun çevresini sarıyor, göğüs kafesindeki atışlarına son vermek için çaba gösteriyordu. Korel'in varlığını, görüntüsünü silen bu gölge, Minel'in yumruk yaptığı elinin durakamasına ve ellerini kulaklarına bastırmasına neden oldu.

Hissettiği korku tarif edilemezdi; ölüm korkusu gibi değildi, öldürdüğü canların kokusunu burnuna getiren bir korkuydu.

"Gözlerine bakın," dedi genç erkek doktor. "Neler oluyor?"

Minel, arkasındaki gölgeye yansımadan bakarken bileklerinin acıdığını, boğazının yandığını hissetti. Ailesi katledilen bir kız çocuğu, katilinin gölgesini hemen arkasında görüyordu.

"Prometheus," diye fısıldadı ve elleriyle gözlerini kapattı. Sesi doktorlara ulaşmamıştı fakat dudaklarını okumaya çalışıyorlardı. Minel'in sımsıkı kapattığı gözleri bir işe yaramadı ve bedeninde Prometheus'un ellerini hissetti; kulağında sanki onun sesi vardı.

Kadın doktor biraz eğlenmek ister gibi, "Minel beni duyuyorsun, değil mi?" dedi ve devam etti. "Bu yaşına rağmen, birine böylesine bağlanmayı nasıl başardın?"

Bağlılık?

Korel'e karşı hissettiği bağlılıktan daha farklıydı, Korel'e muhtaç olduğunu hissediyordu. Muhtaçlığı korkularından kaçışlarında gizliydi fakat artık Korel'in varlığı bile onu korkutuyordu; sorun da buydu. Onu korkutan asıl kişi Korel Erezli'ydi.

"Prometheus," dedi dişlerinin arasından Minel ve son kez sert bir yumruğu cama indirip bağırdı. "Prometheus!"

"Lanet olsun," dedi genç doktor ve ayağa kalkarak elini saçlarına geçirdi. "En başa dönüyoruz, Prometheus'u hatırlıyor."

"Korel'i hatırladığı sürece Prometheus'u da unutamayacak," dedi kadın doktor sakin bir şekilde ve kafasını iki yana salladı. "Ne acı, bütün psikolojik tedavilere rağmen unutamadı."

Doktorların olduğu odaya iki tane üniformalı ve maskeli adam girince kadın doktor, "Minel'i alın ve elektroşok odasına götürün," diyerek emir verdi.

Üniformalı ve maskeli adamlar kafalarını sallayıp Minel'in tutulduğu odanın kapısını açarak hızlıca kapattılar, ardından Minel'e doğru yürümeye başladılar.

Kapı sesinden sonra gözlerini açan Minel, "Hayır!" diye bağırdı ve masanın arkasına geçip adamlara doğru iteklemeye başladı; gücünün yetmeyeceğini biliyordu ama yine de savaşmak istiyordu. "Benden uzak durun, artık acı çekmek istemiyorum." Karıncalanan zihniyle, sesleriyle, gölgeleriyle ve hissettiği ellerle daha ne kadar devam edebileceğini bilmese de öylece karşı koymaya çalışıyordu. "Beni bu şekilde yaşatmayın."

Üniformalı adamlardan bir tanesi hızlıca Minel'in arkasına, diğeri de önüne geçip Minel'i kafeslediler. Adam arkadan Minel'in belinden tuttuğunda diğeri de Minel'in savurduğu bacaklarını yakaladı ve çığlıklarını susturmak için eliyle ağzını kapattı.

Minel, ölümüne çırpınıyor, kurtulmak için her yolu deniyordu fakat el öyle bir baskı yapıyordu ki Minel'in nefes alabilmesi bile imkânsızlaşmaya başlamıştı.

Elinde tuttuğu defter yere düştüğünde ve odadan başka odaya kapı açıldığında gözleri deftere doğru kaydı ve bildiği, yazdığı her şeyin tekrardan yokluğa sürükleneceğini gördü.

Hafıza, kör bir mermi gibi Minel'in geçmişine çarptığında yarısını parçalamış, yarısını ise sağlam bırakmıştı. Minel'in geçmişinin bir tarafı sağlamdı fakat mermi tam isabet ettiğinde geçmişi tamamen yok olacak ve yeni defterini bir an bile düşürmeyecekti.

Minel'i beyaz sedyeye yatırdılar ve gücsüz bedeninin çırpınışlarına rağmen elleriyle ayaklarını sedyenin kemerleriyle bağladılar. Minel'in el ve ayak bileklerindeki kızarıklıklar ve morluklar bir an bile geçmeden yenileniyordu.

"Bırakın," dedi maskeli adamlara bakarak. "Bırakın beni!" Sesi kısılmıştı, bağırmaktan dolayı boğazı acıyordu, zihni durmadan dönüyor, sesler

peşini bırakmıyordu. Bağırdığında sesinin yankı yaptığını düşünüyordu fakat sesi aslında o kadar kısık çıkıyordu ki, farkında bile değildi.

Adamlar elbette ki Minel'i dinlemediler ve öylece çırpınışlarını izlediler. Minel, tepesindeki kablolara ve başına geçecek olan o cihaza baktığında kafasını iki yana salladı, ardından tavandaki aynayla yüz yüze geldi ve kendini gördüğünde titreyen bedenine acıyla baktı. O kadar ufak, o kadar kırılgan görünüyordu ki üzerine yatırıldığı sedyede bedeni yok olmuştu fakat buna rağmen kendini kalbindeki güç ile yaşatabilecek kadar da cesurdu. Minel'in kalbi, ölmeyi reddedecek kadar güçlüydü.

Odanın kapalı kapısı açıldı ve içeriye birinin girdiğini duydu; tavandaki aynadan bakışlarını ayıramazken, gelen kişinin kim olduğunu artık biliyordu. "Kim olduğunu biliyorum," diyebildi. "Kim olduğunu hissediyorum."

Başını çevirip kimin geldiğine bakmak istemedi çünkü biliyordu ki yine başka bir siyah maskeli yüzle karşılaşacaktı ama hislerinde yanılmadığına emindi. "İstediğin kadar uğraş," dedi. "İstediğin kadar kendini yok etmeye çalış, yakınımda olduğun her an seni hissedeceğim ve kim olduğunu bileceğim."

İçeri giren maskeli adam bir düğmeye bastı ve Minel'in yattığı sedyenin tepesindeki cihaz Minel'in kafasına doğru yaklaşmaya başladı. Mavi ışıklar Minel'in gözlerini almaya başladığında sıkıca gözlerini yumdu ve son sözlerini söyledi. "Beni şimdi öldür. Beni bu şekilde yaşatacaksan da ölümünü göze al çünkü senin kim olduğunu unutsam bile seni daima hissedeceğim ve ölümün benim ellerimden olacak."

Maskeli adam hiçbir şey söylemedi fakat maskesinin ardındaki çehresi hafif bir tebessümle aydınlandı ve cihaz Minel'in başına yerleştiğinde başka bir düğmeye bastı. Kabloları Minel'in şakaklarına bağlarken, parmakları saçlarına değiyordu ve çehresindeki gülümseme daha fazla yayılıyordu.

Minel çırpınmadı, tepki vermedi, gözlerini sıkıca kapattı ve görüntüler zihninde dönmeye başladı.

Sonrası.

Sonrası acıydı, sonrası hissizlikti, sonrası bedenin kaldıramayacağı kadar fazla acıya maruz kalmak, ruhun çöküşü ve geçmişin çığlıklar içinde yanmasıydı.

Günler geçiyordu.

Beşinci gündü. Oradaydı, babasının kucağında oturuyor ve ondan kendini dinliyordu, annesi içeride kendi kendine konuşuyordu.

Zihni silindi, şeffaflaştı, kapkara kalemle beyaz sayfayı boyadılar.

On beşinci gündü. Oradaydı, babası aceleyle annesini hastaneye kaldırıyordu, Minel ve Mine arkalarından ağlıyorlardı. Ablası Minel'e sarılıyordu, onu güçlü hissettiren ablasının elleriydi.

Zihni yok oldu, kirlendi ve kapkara kalemle beyaz sayfayı boyadılar.

Ellinci gündü. Oradaydı, ablasının intiharını görüyordu, bileklerinden soğuk havuza kanlar akarken, ablasının hemen arkasındaki adamın yüzünü anımsıyordu ama hissettiği tek şey yalnızlığın verdiği o endişeydi, acıydı, kimsesizlikti.

Zihni mahvoldu, kanla temizlendi ve kapkara kalemle beyaz sayfayı boyadılar.

Yüz ellinci gündü. Oradaydı, hemen yanında ondan santimlerce uzun bir adam duruyordu, gözlerinin içine koruma içgüdüsüyle bakıyor, onu arkasına alarak bütün kötülüklerden korumaya çalışıyordu; hissettiği şefkat, muhtaçlık ve ihtiyaçtı.

Zihni direndi, savaştı, karşı koymaya çalıştı fakat en sonunda tek bir neşter darbesiyle o adamın da yüzü zihninden parçalanarak silindi; parçaları tek tek yüzüne çarptı, en kötü hissizlik, o parçalar gözlerine çarptığında oldu ve kapkara kalemle beyaz sayfa tamamen boyandı.

Minel karanlık bir odada yerde, betonda yatıyordu. Bedeni acıyla titriyor, hıçkırıkları boğazına takılıyor ve iç çekişleri bir diğerini takip ediyordu. Gözleri kapının altındaki ışıktaydı; onu almaya gelecek birileri olmalıydı artık o odadan çıkmalıydı ama o ışık sönerse kimse onu almaya gelmeyecekti, odanın içinde çürüyecekti.

Sol eli düştüğü beton zeminde titrerken yere vuruyor, kısık kısık sesler çıkarıyordu. Boğazı kendini sıktığı için acısa da bağıra çağıra ağlayamıyordu, gözlerinden yaş gelmiyordu; sadece acı vardı. Acı, onun nefesini kesiyordu.

Bekledi.

Bekledi.

Gözleri ışıktan bir an olsun kesilmeden bekledi, bedeni daha fazla titredi, soğuk onu daha fazla üşüttü fakat bekledi.

Tam o anda kapının altında gölgeleri gördü ve onu almaya gelen birilerinin olduğunu anladı. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Minel, cenin pozisyonunda yattığı yerden kalkmadı fakat gölgeye doğru baktı.

Boşluktaydı.

Her duygusu silinmiş, her duygusu körleşmişti. O odaya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu, hiçbir şey bilmiyordu.

Adı vardı. Elinde tuttuğu defterde kendisini saklıyordu.

Gölge Minel'e doğru yürüdü, tepesinde dikildi ve yüksek bir sesle "Minel," dedi. "Ben babanın kardeşiyim, amcanım. Seni almaya geldim."

Yeni hayatının ilk paragrafı bu şekilde başladı, ardından kapkara defterine beyaz kalemle ilk bu cümleler yazıldı.

Zaman geçecekti, zaman acıyla, öfkeyle, kimsesizlikle, yalanlarla ve hislere kör bir şekilde geçecekti ama bir gün, Minel defterin neden siyah olduğunu sorgulayacaktı ve tırnaklarını deftere geçirmeye başladığında orada bir yüzle değil, binlerce yüzle karşılaşacaktı.

Önemli olan o zaman Minel'in tırnaklarının kirlenmesi değil, defterin tamamen yırtılmaması olacaktı.

Minel Karaer, kendisiyle savaşmayı öğrendiğinde, kaçmayı tamamen bırakacaktı.

Yaşına, yaşanmışlıklarına hatta geçmişine rağmen bu kadar acıyı hiçbir zaman hak etmeyecekti.

Sessizlik.

Buradaydı, tam kalbimin üzerinde çözemeyeceğim kadar büyük bir ağırlıkla yerleşmiş bir sızı, kanama, yangın gibiydi ve onun dudaklarından, bana istekle bakan gözlerinden daha önemlisi kalbimdeki sızının bir an bile kesilmeden titremesiydi. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim kanıyor gibiydi, acıyor gibiydi.

Onun kalbi ise yangını söndürüyor gibi, küllerini üfleyerek yok ediyor gibiydi. Kanamıyordu, sızlamıyordu. Onun kalbi, benimkinin aksine korkuyu hissetmiyordu; Korel'in kalbi cesur, benimki ise korkaktı.

Nefesi yüzüme, dudaklarıma çarparken kelimeler o kadar zor çıkmıştı ki sesim titremişti. Dudaklarımın yandığını o ana kadar fark edememiştim; vücudumdaki bütün hislerin uzaklaşması normal miydi? Buz kesmiştim ama bir yandan da terliyordum.

Korel'in nefesini tuttuğunu hissettim, sıcak nefesi yok oldu ve belimi kavrayan eli yavaşça uzaklaştı, ardından üzerime düşen gölgesinin de yok olduğunu hissettim. Yavaşça gözlerimi aradığımda yüzüme öyle tuhaf bakıyordu ki kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmeme sebep oldu. Bakışlarında hayal kırıklığı vardı; bana hiç olmadığı kadar masum ve bir o kadar da kendisi gibi bakıyordu.

"Doğruluğun için soracak sorum yok," dedi Korel kısık gözlerle. "Beni istemediğini duymak istemiyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve kafamı iki yana sallasam da hiçbir şey söyleyemedim. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Korel bakışlarımdan, gözlerimden, her hareketimden beni tanıyan biriydi; nasıl olurdu da böyle düşünebilirdi?

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde ve ona doğru uzandım fakat arkasını dönerek ağacın diğer dalına tırmandı ve bana bakmayı bıraktı. "Korel," dedim arkasından. "Sana korkak biri olduğumu söylemiştim."

Korel, beni yukarı çekmek yerine diğer dallara da tırmandı ve ağacın en tepesine çıkmaya çalıştığını o an anladım. Aşağıda Büge ve Gürkan hâlâ kendi aralarında konuşuyorlardı ve konuştuklarımızı duymamışlardı. Tam o sırada Büge bana baktı ve parmağıyla Gürkan'ı susturarak, "Neden sen orada duruyorsun?" diye bağırdı. "Korel yukarıya çıkmış bile."

Umutsuz bir şekilde nefes aldım ve Korel'in çıktığı yere doğru baktım. Benden oldukça yukarıya hızlı bir şekilde çıkmıştı ve ben Korel'in yardımı olmadan onun yanına çıkamayacağımı biliyordum. "Yardım etmeyecek misin?" diye seslendim ona fakat o bana cevap vermek bir yana yüzüme bile bakmadı.

Korkaktım.

Kendime bir ağacın tepesine çıkmak için cesaret veremeyecek kadar korkaktım; onun karşısında hep korkaktım.

"Yanına geleceğim." Şansımı denedim ama yine bir cevap vermedi; ağacın gövdesine sırtını yaslamış, gökyüzüne doğru bakıyordu. Baktığımda küskün bir adamı görüyordum.

"Yapabilirsin," dedim kısık bir sesle kendime ve üstümdeki dala elimi uzatıp kendimi yukarıya doğru çekmeye çalıştım. Gücüm kendimi taşımaya yetmediğinden bir ayağımı ağacın gövdesindeki kırık dala koydum ve hemen üstümdeki dala zorlukla çıktım. "Bak," dedim ona doğru. "Gördün mü, çıktım işte. Öğreniyorum ama sen de bana öğreteceksin, olur mu?"

Korel'in gökyüzüne bakan yüzü değişmedi, bana yine bakmadı ama dudakları bir şeyler mırıldandı.

Onun aksine benim tepeye ulaşmam dakikalarımı almıştı. Hemen üzerimdeki dalda Korel vardı, elini uzatsa beni yanına çekecekti ama hiçbir şey yapmadan donmuş bir vaziyette duruyordu.

Gürkan ve Büge aşağıdan homurdanıyorlardı ama o kadar aşağıda kalmışlardı ki ne dediklerini anlayamıyordum.

Ağacın gövdesinde ayağımı koyacak yer aradım fakat bulamadım. "Korel." Elimle onun durduğu dalı tuttum ve kendimi yukarıya çekmeye çalıştım fakat imkânsız görünüyordu. "Yardım etmeyecek misin?" Hareketlendi, bana yardım edecek sandım ama o yaslandığı ağacın gövdesine doğru döndü ve dengesini tek eliyle yaslanarak sağladı. "Korel," dedim son kez şansımı deneyerek. "Eğer yardım etmezsen düşerim, biliyorum."

Dikkatini çekebilmiştim o an çünkü göz ucuyla bana baktı ve kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. Kısa bir an durup düşündü. "Lütfen," dediğimde boşta olan elimi ona uzattım. "Yukarıya çeker misin?"

Gürkan yüksek sesle bağırdı ve bu sefer sesi bize ulaştı. "Ne yapıyorsunuz orada? Gerçekten küçükken sürekli yaptığın şey ağacın tepesine tırmanmak mıydı kardeşim?"

Korel, o sırada elini uzattı. "Zamanı daha fazla öldürmemize gerek yok." Sebebi buydu, bana onu açıklıyordu ama sebep umurumda değildi. Onun elini kavradığımda bedenime tekrardan güven duygusu geldi ve beni yukarıya çekmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim." Aynı dalın üzerinde durduğumuzda az önce olan yakınlık hâlâ vardı ama o anki ruhlarımız artık yoktu. Hiçbir şey söylemedi, sadece kafasını salladı ve yan bir şekilde durarak başını ağacın gövdesine yasladı. Ona bir şeyler söylemek istediğimi hissediyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Eli cebine doğru gitti, parmakları cebinde oyalandı ve yavaş hareketlerle bıçağını çıkardı. Ona ne yapacağını sormak yerine izledim. Elindeki bıçağının kilidini açtı ve ağacın sert gövdesine yaklaştırdı.

Gürkan ve Büge bağırıyorlar, bir şeyler söylüyorlardı ama dikkatimi onlara veremeyecek kadar Korel'e odaklanmıştım. Yüzündeki ifade, daha önce onun yüzünde hiç göremediğim bir ifadeydi. Kendisi, zamanın bu diliminde değilmiş gibi davranıyordu fakat bulunduğu zaman diliminde ben de yoktum. O yalnızdı.

Bıçağın sivri yeriyle ağacın gövdesini kazımaya başladı. Gücünü veriyordu çünkü meşe ağacının kalın gövdesi çok sertti ve her kazımasında parçaları dökülüyordu. Onu izlemeye devam ettim ve devam ederken de gözlerimi gözlerinden çok fazla ayırmamaya dikkat ettim.

Ağacın gövdesine bir yuvarlak çizdi. Elindeki bıçağı bir süre aşağıya doğru indirdi ve o yuvarlağa baktı; bakışlarındaki o ifade bir türlü gitmiyordu ve o bakışlar, kendini asla bağışlamayacak bir erkek çocuğuna aitmiş gibi görünüyordu.

Dayanamadım, onun bakışlarına karşı daha fazla susamadım ve "Küçükken ağaçlara resimler mi çizerdin?" diye sordum.

Sesim ona ulaştığında bulunduğu durumun hiçbir şekilde farkında değildi sanki çünkü irkildi ve gözleri benimkilerle buluştu. O ifadesi, direkt benim gözlerimi eşelemeye başladığında yutkunmakta zorlandım.

"Resimler değil." Sesi kısık ve durağandı ama ona ait değil gibiydi. "Sadece tek bir şey çizerdim, o da güneşti." Bir şey söylememi mi bekliyordu bilmiyordum ama onu daha fazla dinlemek

istediğim için yüzüne bakmayı bir an bile bırakmadım ve hiçbir şey söylemedim.

"Küçüktüm." Derin bir nefes aldı; nefesi yüzüme çarptı. "Babamdan her kaçtığımda bir ağacın tepesine çıkardım ve hep gece olurdu." Gökyüzüne doğru bakışları döndüğünde, "Karanlık beni korkuturdu," diye fısıldadı. "Karanlıktan öyle çok korkardım ki gözlerimi kapattığımda sanki o karanlık daha aydınlık gelirdi çünkü gece benim en büyük korkularımın yattığı bir kafesti. Gökyüzüne gece geldiği zaman kafesine beni kilitlerdi. Gözlerimi kapattığımda geceden kaçtığımı düşünürdüm ama bir zaman sonra kapattığım gözlerimdeki karanlık da beni korkutmaya başlardı çünkü o karanlıktaki görüntüler de beni rahat bırakmıyordu."

Kaç yaşında olursa olsun Korel'in korkularının olması beni şaşırtmıştı ve Korel de bu şaşkınlığımı fark etmişti. "Korkularımdan kaçmadım." Bana yönlendirdiği bir oktu, o ok tam kalbimi isabet aldı ama Korel bunu umursamadı. "Çıktığım her ağacın tepesine bir güneş çizdim, o güneş sanki korktuğum geceyi aydınlattı ve ben kendimi o karanlıktan çizdiğim güneşle kurtardım."

Korel korkularının üzerine koşup onları yok edip yakacak kadar cesurdu; ben ise korkularımdan kaçarken defalarca yere düşecek kadar beceriksiz ve yakalanmamak için her şeyi yok edecek kadar korkaktım.

"Her güneşi çizdiğimde etrafındaki çizgileri çekerken korkularımı sesli bir şekilde dile getirirdim. Sanki güneş o korkuları ateşiyle yakardı; korkularımı hissetmezdim."

Gülümsedim; Korel'in gözleri gülüşüme takıldı. "Her mızıkamı çaldığımda korkularımı düşünürdüm; sanki mızıka o korkuları melodisiyle sustururdu; korkularımı hissetmezdim."

"Sen kaçıyordun," dedi Korel. "Ben yakalanıyordum."

Ağaca çizdiği yuvarlağa baktım. "Şimdi çizgiler çizemiyor musun? Korkuların artık yok mu?"

Korel, hiç ummadığım şekilde elindeki o işlemeli bıçağı bana doğru uzattı. "Madem çocukluğumdasın, madem bunu beraber yapacağız, çizgileri sen çiz ve korkularını sesli dile getir."

Bıçağa baktım ve ondan alırken ellerimin titrediğini fark ettim. Bütün korkularım kulaklarıma fısıldamaya başlamıştı ve hepsini buraya sığdıramazdım. "O kadar çok ki," dediğimde Korel güldü. Haklı çıkmışlığın verdiği bir gülüştü. "Bu ağacı çizgilerle doldurmaktan korkuyorum." Elimden tekrardan bıçağı almasını istiyordum ama bunu yapmadı, bana da bir cevap vermedi ve çizgileri çekmemi bekledi.

Onun gibi başımı ağaca yasladığımda ilk çizgiyi çekmek için sivri ucunu ağaca yasladım ve "Geçmiş," diyerek zorlukla aşağıya doğru çektim. Yana doğru kaydırdım. "Şimdi," Başka bir çizgi çektim. "Gelecek." Yuvarlağın etrafında dönerken, Korel'in de az önce benim yaptığım gibi ağacı değil, beni izlediğini fark ettim. "Babam," deyip başka bir çizgi çektiğimde ondan korktuğumu yeni fark ediyordum.

Daha fazlasını yapmak istemiyordum; daha fazla korkularımı açığa çıkarmak istemiyordum bu yüzden son kez "Hislerim," dedim ve son çizgiyi çektim. "En çok hislerimden korkuyorum." Bıçağı ona doğru uzattığımda avucumun içine batan figür beni ratatsız ediyordu. Tarifini bile veremeyeceğim bir korku bedenimi sarıyordu. "Tek bir korkun bile yok mu?" dedim bıçağı biraz daha ona doğru itekleyerek. "O kadar mı korkusuzsun?"

Bıçağı elimden aldı. Yüzüne bakarken hiç olmazsa korktuğu bir şeyi benimle paylaşmasını istiyordum. "Bu güneşi ben yarattım," dediğinde bıçağın sivri ucunu ağacın gövdesine yerleştirme sırası ondaydı. "Ben istemediğim sürece senin korkularını güneşim yakmaz, biliyorsun değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı acıyla salladım. "Kendi korkularının hepsini yakabildin mi? Karanlık, gece? Bunlar bir yana ama diğer korkularını yakabildin mi?"

"Sudan korkuyorum mesela," dedi Korel ve bakışları kısıldı. "Ama suyu yakamam."

"Başka?" diyerek tam gözlerinin içine baktım ama o, bakışlarını benden ayırdı ve bıçağın sivri ucunu ağacın gövdesine sapladı.

"Çizdiklerimin hepsini bu güneş yaktı." Çenesini dikleştirdi, bıçağı yavaşça aşağıya doğru indirdi. "Tek bir tanesini hiç yakamadı."

"Nedir o?"

"Unutulmak," dediğinde çizgiyi tamamen aşağıya doğru indirdi ve bıçağı ağacın gövdesinden ayırdı. "Bu korkuyu güneş bile yakamadı; yok olmadı."

Diyebileceğim tek bir kelime dahi yoktu. Kendimi savunabileceğim, ona kendimi şu an hissettiğim duygularla gösterebileceğim tek bir cümlem bile yoktu. Korel'e hissettirebileceğim en büyük hayal kırıklığını hissettirmiştim belki de ama o bana bunu uzun bir süre göstermemişti.

Bir süre bekledik. Onun bakışları güneşindeydi, benim bakışlarım ondaydı ama ikimiz de konuşmadık. Gürkan en sonunda öfkeli bir şekilde bağırdığında, "Gidelim artık," dedi Korel. "Zaman kaybetmeyelim."

Korel, aşağıya inmeye başladığında, "Bana yardım edeceksin, değil mi?" diye sordum. "Nasıl aşağıya ineceğimi bilmiyorum."

Benim bulunduğum yerde bir an bile durmadan, "Evet," dedi ve aşağıdaki dala ayağını uzattı. "Bu yola benimle çıktın, yarı yolda bırakmam, kişiliğime aykırı." Aşağıdaki dalda durduğunda ellerini bana doğru uzattı ve "Kucağıma gel," dedi. "Yanlış bir şey yapmayacağım."

Kaşlarım çatıldı, ondan korkmadığımı, yanlış diye düşündüğü şeylerin beni rahatsız etmediğini söylemek istedim fakat bakışlarındaki duvarlarla her karşılaştığımda bu cümleleri yuttum. Yukarıdan kucağına doğru geldiğimde beni tek eliyle belimden tuttu ve bırakmayarak, "Bacaklarını belime dola," dedi. "Daha hızlı oluruz."

Söylediğini yaptım ve hiç zorlanmadan her daldan aşağıya inişine şahit oldum. Kollarım boynuna dolanmış bir şekilde dururken ve kokusu burnuma gelirken bulunduğum durumdan memnun olduğumu fark ettim.

"Vay vay," dedi Büge. "Ne romantik sahne ama. En tepede ne yaptığınızı söyleyecek misiniz?"

"Büge, sus," dedim ve kaşlarımı çattım. "Gerçekten hiç zamanı değil."

Korel, bir eliyle belimi tuttu ve beni sarsmadan aşağıya doğru adladığında zemine sağlam bir şekilde bastığını gördüm. Hızlı bir şekilde kolunu doladığı belimden uzaklaştırdı ve kucağından inmemi bekler gibi başını sağ tarafa doğru çevirdi. Karşı çıkmayarak kucağından indim ve Gürkan ile Büge'ye baktım. İkisi de gülümseyen bir yüzle bize bakıyor ve tepki vermemizi bekliyorlardı fakat ikimizde de herhangi bir tepki yoktu.

"Ciddisiniz?" dedi Büge ve kaşları havaya kalktı. "Bilmem farkında mısınız ama en son eğleniyorduk. Ağacın tepesinde sizi bu kadar mutsuz edecek ne yapmış olabilirsiniz? Alkol ruh halinizi bozdu."

Omzumu indirip kaldırdım ve Korel'in arka tarafımdan yola doğru çıktığını gördüm. Cebinden sigarasını ve çakmağını çıkarırken, "Korel isterse ne yaptığımızı paylaşabilir," diye mırıldandım. "Bunu ben söylemeyeceğim."

Gürkan, bir şeyler olduğunu çözmüş olacak ki şakaya vurarak, "Belki de Korel hiçbir şey yapmamıştır," dedi ve Korel'e doğru yürümeye başladı.

Korel, sırtı bana dönük bir şekilde sigarasını içerken Gürkan, elini Korel'in omzuna koydu ve neler oluyor der gibi baktı. Korel ise omzunu silkerek Gürkan'ın elini silkeledi.

"Neler oluyor?" dedi Büge bana doğru eğilerek ama gözlerimi Korel'den ayıramıyordum. "Oyuna devam edecek miyiz?"

"Hayır," dedim ve Korel ile Gürkan'ın yanına doğru yürüdüm. Büge'ye hesap verebilecek durumda hissetmiyordum. Korel'i üzdüğümü ya da kırdığımı hissettiren dürtüye engel olamıyor ve kendimle savaş veriyordum. Korel'in bakışlarındaki o masumiyeti ve hayal kırıklığını asla unutamazdım, bundan emindim.

"Bir araç geliyor," dedi Korel ağzının içinde geveleyerek ve elinde tuttuğu sigarayı yere atarak botuyla söndürdü. Yaklaşan aracın kamyonet olduğunu gördüğümde dursa bile içine nasıl sığacağımızı düşündüm fakat Korel, benden önce bunu düşünüp planını yapmış olacak ki yolun ortasına geçti ve ellerini kaldırarak kamyoneti durdurmaya çalıştı.

Kamyonet selektörleri yakıp söndürdüğünde duracağını anladık ve Korel'in, "Hadi be oğlum," dediğini işittim. Beyaz kamyonet yaklaşıp hemen sağ tarafımızda durduğunda Korel, yolcu koltuğunun kapısına doğru yürüdü ve biz de peşinden ilerledik. Kapıyı açtı ve içeriye doğru "Abi," diye seslenecek sırada sustu ve baktı. Ne olduğunu anlamak için arkasından baktığımda şoförün yanındaki yolcu koltuğunda bir tane erkek çocuğunun arka büyük koltukta ise kız çocuğunun uyuduğunu gördüm.

"Abi," dedi Korel bu sefer fısıldayarak. "Eskişehir'e mi?"

"Evet," dedi orta yaşlardaki adam. Saçlarında kırlar vardı ve köylüye benziyordu. "Sizde mi Eskişehir'e? Nasıl yolda kaldınız?"

"Abi sorma," dedi Korel. "Aracın tekeri patladı, acelemiz var diye bırakmak zorunda kaldık, babamlar aracı almaya gelecek biz de otostopla geçelim dedik," Korel çocuklara baktı, "sen de çok müsait sayılmazsın ama."

Adam mahcup bir şekilde dudaklarını büktü. "Annesi geceleri hastane temizliğine gidiyor, çocukları evde yalnız bırakamadım, köyde çocuk hırsızları çoğaldı ve biz de korkuyoruz." İçimin acıdığını hissettim. "Eskişehir'e ev yapımı domates ve biber salçası taşıyorum ayda bir, benden başka kimse bu yolu tercih etmez. Zaten kaçak geçiyorum, diğer yollarda ücret isteniyor." Adam Korel'e baktı, ardından arkasında duran bizlere odaklandı. "Hava çok soğuk, üşümeyeceğinizi bilsem kasaya geçin derdim ama..."

O an hiçbirimizin üşüdüğünü düşünmüyordum, özellikle benim ama bunu tartışmak istemedim. Korel, birkaç saniye dönüp bize baktı ve sormadan, "Battaniyen var mıdır abi iki tane?" diye sordu.

Adam, "Olmaz mı," dedi ve güldü. "Bazen kamyonette yatıyorum."

"Süper," dedi Korel ve sessizce yolcu koltuğunun kapısını kapatarak sürücü koltuğunun oraya doğru yürüdü. Kapıyı açıp, "Battaniyeleri sen buradan ver abi," dedi. "Biz arkada kasada gideriz, sıkıntı yok."

"Üşürsünüz," dedi adam babacan bir sesle. "Kızı kaldırayım, oğlanın yanına geçsin siz arkaya oturun."

Korel, arkada oturan kız çocuğuna baktı ve içten bir şekilde gülümseyerek, "Yok abi sakın," dedi. "Bırak uyusunlar, en güzel rüyaları görüyorlardır şimdi onlar. Hem biz sığmayız, bana bak sana bir sen, sığar mıyım?"

Adam güldü ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Tamam o zaman, battaniye kasada kavanozlara sarılı. Kırılmasın diye öyle koydum, sabitleyin bir şey olmaz. Sıcak suyum ve çayım, kahvem var. Onu da veririm."

"Yaşa," dedi Korel ve bir kere adamın omzuna hafifçe vurdu. "Eyvallah abi, iyiliğin unutulmaz."

Korel'in böyle içten ve sevecen konuşması beni şaşırtmıştı. İçinden bambaşka bir adam çıkmış gibiydi, Korel'in kaç kişiliği vardı? Her seferinde başka bir adamla karşılaşıyor, her seferinde de karşılaştığım adama şaşırıyordum.

Korel, birkaç dakika içinde adamdan sıcak suyun olduğu termosu, dört tane plastik bardağı, poşet kahve ve çayın olduğu kavanozu alarak sürücü koltuğunun kapısını kapattı ve arabanın kasasına doğru yürüdü.

"Donacağız ama keyifli görünüyor," dedi Büge. "Hep yapmayı istediğim şeydi otostop. Hiç uzun yolda yapmamıştım."

"İnanamıyorum," dedim Büge'ye bakarak. "Sonunda bir şeyden memnun oldun ha?"

Korel, beyaz kamyonetin kasasını çocuklar uyanmasın diye olabildiğince yavaş açtı ve salça dolu kavanozlarla göz göze gelmemize neden oldu.

Bir köşe kavanozlarla doluydu ama bizim sığacağımız büyük bir alan da vardı, öyle bir sıkıntımız olmayacağını anlamıştım.

Kamyonete ilk binen Gürkan oldu ve Büge'ye elini uzattı. Büge karşılık verdiğinde ve kamyonete bindiğinde sessizce kıkırdadı. "Çok eğlenceli."

Korel, kamyonete rahat bir şekilde bindi ve bana bakmadan direkt kavanozların oradaki battaniyelere doğru yöneldi. "Çok güzel," dedim homurdanarak. "Bana kim yardımcı olmak ister?"

"Gel," dedi Gürkan, Korel'e ters bir bakış atıp elini uzatarak. "Gürkan kahraman iş başında, daima."

Gülümsedim ve elini tutarak beni yukarı çekmesine izin verdim. Hepimiz kamyonetin arkasına bindiğimizde adam motoru tekrardan çalıştırdı ve Gürkan, açılan kasanın kapısını kapattı.

"Ayakta mı duracaksınız öyle?" dedi Korel ve kasanın kapısının oraya oturup sırtını kapıya yasladı. "Düşüp bir yerlerinizi sakatlamak mı istiyorsunuz?"

Kamyonet yavaş yavaş hızını artırırken Korel'in elinde tuttuğu iki battaniyeye baktım ve kafamda yaptığım karın ağrıtan hesaplamadan sonra Korel'e ilerleyip hemen yanına oturdum. Gürkan ve Büge ise kamyonet kasasının sağ tarafına sırtlarına dayadılar ve Korel, onlara bir tane battaniye attı.

Bakışlarımı yukarıya doğru kaldırıp gökyüzüne baktım. Tek tük yıldız vardı ve çok parlak değillerdi, gökyüzü koyu gri bir renkteydi ve hava ne kadar soğuk olursa olsun elimi uzatıp gökyüzüne dokunsam sıcaklığı hissedecekmişim gibi gelmişti.

Üzerimde battaniyenin varlığını hissettim fakat bakışlarımı gökyüzünden ayırmadım. Korel üzerimizi örtüyordu, bakışlarının ara ara bana döndüğünden emin olsam da ona bakmayı reddettim. Gözlerinde göreceğim ifadenin beni girdiğim ânın büyüsünden koparacağını bildiğimden gökyüzüne bakmaya devam ettim. Battaniye düşündüğümün aksine soğuğu epey bir kesmişti ve Korel'in yanımdaki sıcak varlığı daha fazla ısınmamı sağlıyordu. Araç hareket ettiği için soğuk rüzgâr çarpsa da çok da etkilemiyordu.

"Çaylar," dedi Büge ve bize doğru plastik bardakları uzattığını gördüm. Bir bardağı ben alırken diğer bardağı da Korel aldı.

Gürkan ve Büge kendi aralarında sessizce sohbete dalarken onların bu hallerinin bana annemi ve babamı anımsattığını hissettim. Gürkan, karakter olarak babamı anımsatıyordu, Büge ise annemi. Sonlarının aynı olmaması için umut edecektim.

Çaydan bir yudum aldığımda ve tekrardan gökyüzüne baktığımda "Teşekkürler," diye fısıldadım. Korel bana baktı, gözlerini yüzümde hissettim ama yine ona bakmayı reddettim. "O arabayı

değen eteğine çarptığın ve bu güzel ânı yaşattığın için. Kendimi uzun zamandır hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Çok güzel, değil mi? Gökyüzü bizimle beraber geliyor, her yere bizimle ilerliyor."

Korel'in bana cevap vermesini bile beklemiyordum ama o, "Çok güzel," diyerek beni onayladı. "Geceyi artık seviyorum, karanlığı da ve soğuğu da." Bakışlarımı gökyüzünden ayırarak ona baktım ve gözlerindeki anlamsız ifadeyle yüzleştim. Bana değil, gökyüzüne bakıyordu ama yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Neden? Önceden korktuğun için mi şimdi hep acı duyulan şeyleri seviyorsun?" diye sordum. "Gece, karanlık, soğuk, kar. Yıldızları değil geceyi seviyorsun mesela, mum ışıklarını değil kör eden karanlığı, dondurucu soğuğu ve karı."

Korel'in kaşları çatıldı. "Korkuların da payı var ama sadece onlar da değil. Korkuları aştığın zaman gerçekleri tanımaya başlıyorsun. Yıldızsız gecenin karanlığı seni gizler ama yıldızlar açığa çıkarsa ışık olur ve herkes seni görür. Yıldızlar gecenin mum ışığı gibi Turuncu ve ben, tamamen karanlıkta görünmemek istiyorum." Mırıldanışı bana bir ninni gibi daha huzurlu hissettirmişti. "Sıcak seni yakar, acıdan bağırırsın ve herkes senin çektiğin acıyı görür ama soğuk sessizce, acı vermeden öldürür. Karlara yattığını ve uyuduğunu düşün, kimse senin ölmek üzere olduğunu fark etmez ama belki de sen çoktan ölmüş olursun."

Korel'in öldüğü düşüncesi ürpermeme neden olmuştu. "Görünmez olmak istiyorsun," dedim ve kafasını salladığını gördüm. "Hayır Korel, sen ne yaparsan yap görünmez olamazsın. Ben seni görüyorum, buradasın. Sen karanlıkta silinip gidecek, karlarda uyuyarak ölüp yok olacak kadar görünmez bir adam değilsin."

Korel, kafasını iki yana salladı ve bana baktı. "İnsanlar neden görünmek için çabalar anlamıyorum. Her yıldız bir gün kayar, her ışık bir gün söner."

Kendini sevmeyen o adam yine Korel'in gözlerine ulaşmıştı ve dimdik ayakta Korel'e meydan okuyarak duruyordu. Elleri cebinde, kibirli bir şekilde bana bakıyordu ama ona meydan okuyan Korel'in kendisini de görüyordum, onu artık gerçekten görmeye

başladığımı hissediyordum. "Kim bilir, karanlık belki de bütün insanlığı korkutuyordur ve sen çok büyük bir şey başarmışsındır" uzattı. "Sana ışık olmamı istemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim hızlı bir şekilde. "Benimki karanlık korkusu değil ama, benimki körlük ve ben, senden gözlerimi açmanı istemiştim. Fark ettim ki aslında o odada eşyaların üzerinde beyaz çarşaflar yokmuş Korel, benim gözlerim bir çarşafla bağlıymış ve ben kendimi kör sanıyormuşum."

Elinde tuttuğu bardaktan birkaç yudum alıp yeniden gökyüzüne çevirdi başını. "Kör olsaydın içgüdülerinle benden kaçardın, kaçmadın."

"Senden kaçmam gerektiğini sürekli savunuyorsun ama sen benden neden gitmiyorsun? Her şeyi geçelim Korel, her şeyi. Beni bırakmayan biraz da sensin."

Açıkça söylediğim cümleden sonra Korel duraksadı ve tek kaşı havaya kalktı. Eskiden olsa karşı çıkardı, alaya alırdı ya da kibirli bir cevap verirdi, bunu biliyordum ama artık bunu yapmıyordu. Sessizlik yeni maskesi olmuştu. Ne zaman gerçekleri yüzüne vursam sessizliğini koruyordu.

"Artık böyle itirafları cesurca yapıyorsun," dedi Korel ve çayımı gözüyle işaret etti. "İç, üşüyeceksin."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve çayımdan birkaç yudum aldım. Göz ucuyla Gürkan ve Büge'ye baktığımda Büge'nin Gürkan'ın omzuna yatıp gözlerini kapattığını gördüm. Gürkan ile göz göze geldik, hızlı bir şekilde bakışlarımı kaçırdım.

"Cesur biri değilim," dedim Korel'e yanıt olarak. "Ben en çok duygularımdan, hislerimden korktuğumu söylemiştim." Korel, aşağıya doğru kaydı ve tamamen uzanarak gökyüzüne baktı. Bir elini ensesine yerleştirmişti, diğer eli ise kalbinin üzerinde duruyordu. "Ablamın nasıl öldüğünü öğrendiğimde değil de, o öldüğünde ne hissettiğimi anımsadığımda korktum. Bu bencillik değil de nedir?"

Korel gözlerini kıstı ve bana baktı. "Acı seni korkutuyor. Cesursun ama korkaksın, ikisi beraber asla yürümez. Birinden vazgeçeceksin, bu korku olacak. Korku olsun istiyorum."

"Sadece acı değil," dedim tam gözlerinin içine bakarak. "Güzel olan hisler de beni korkutuyor ve onlardan kaçıyorum."

"Çünkü sen gitmelere alışıksın," dedi Korel kelimelerin üzerine bastırarak. "Sürekli kaçmaya muhtaçsın."

Haklıydı.

Elimde tuttuğum çaydan büyük birkaç yudum daha aldıktan sonra ben de Korel gibi yatma pozisyonuna geçtim ve onunla aynı şekilde uzandım. Bir elim kalbimin üzerindeydi, diğer elim ensemdeydi.

Gökyüzü Korel'in söylediği gibi kafes gibi tepemizdeydi, burnuma yeşilliklerin kokusu geliyordu ve hemen yanımda kül olmuş bir orman vardı. O orman Korel Erezli'ydi.

Başımı çevirip Korel'e baktım.

Gökyüzüne bakıyordu. Sivri ve kalkık burnu, uzun kirpikleri, dışa doğru kıvrılan üst dudağı ve yüzündeki çıkık elmacık kemikleri. Korel'in güzel bir adam olduğunu yeni fark ediyor gibiydim. Her parçası kendisi için yaratılmış ve bir sanatçının elinden çıkmış gibiydi; sanatçı en iyisini ortaya çıkarmak için çabalamış ve en sonunda fazla kusursuz olduğu için tuvalini yakmıştı. Yanıklar tümden o adamı yok etmese de parça parça kusurlar oluşturmuştu ama o kusurlarına rağmen güzel bir adamdı.

"Neye bakıyorsun?" dedi Korel kaşlarını çatarak. Rahatsız olmuşa benziyordu fakat yüzüme bakmıyordu, daha doğrusu bakamıyordu. Bakmamak için çaba gösteriyordu.

"Yüzünün her parçası ayrı ayrı özenle yaratılmış gibi görünüyor," dedim kendimi tutamayarak. "Seni yaratan sanatçı, kusursuz birini yaratmak için uğraşmış fakat en sonunda kusursuzluğunu kıskanıp seni yakmış gibi. Bana Dorian Gray'i anımsattın. O da kusursuzdu fakat tablosu onun laneti oldu."

Korel'in çatık kaşları yavaş yavaş gevşedi ve yutkunarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. İlk önce cevap vermedi, ardından

yavaşça başını çevirdi ve bana bakarak, "Benim kusursuz güzellikte olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. "Dorian Gray kendisine verilen bu laneti kabullendi ve sevdi; o kusursuzluğu için kötülüklere kucak açtı. Ben Dorian Gray değilim."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve kalbimin üzerindeki elimi havaya kaldırarak yüzüne doğru yaklaştırdım. Korel elime bakarken gerildi ama geri çekilmedi. Parmaklarımı ilk önce alnına değdirdim ve yüzünde gezinerek burnuna, elmacık kemiklerine dokundum. Sıra dudaklarına geldiğinde sesli bir şekilde yutkundum ve yanıktan dolayı aşağı çekilen dudağının olduğu tarafa doğru parmaklarımı ilerleterek, "Yalan söylemeyeceğim, utanmayacağım," dedim. "Lanetini bir tablonun içine saklamanı istemezdim çünkü sen bütün kusurlarına rağmen kusursuz görünüyorsun."

"Öyle deme," dedi Korel ve bakışlarını benden ayırarak arka tarafıma doğru daldı. "Çoğu kişinin bedenimden, izlerimden, yüzümdeki yanıktan kaçtığını, korktuğunu gördüm."

"Çoğu insan beni ilgilendirmiyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Onlar izlerin bir imza olduğunu bilmeyen ve lanet olarak gören insanlar, ne halleri varsa görsünler."

Korel'in çektiği her acıyı üzerime almak istemiştim, o an sırtıma, kendi gücüme bakmadan bütün acılarını alabilirdim çünkü dışlanan o adamı tam karşımda görebiliyordum. "Sana arabada çok kötü ve hak etmediğin şeyler söyledim ama nedenini anlayabileceğini düşünüyorum. Geçmişim yüzünden canım yanıyordu, sen bunu biliyordun ve hiçbir şey yapmadın, hiçbir şey anlatmadın, hiçbir şey söylemedin. Bu kabul edilebilir bir şey değildi, senin canını bu yüzden yakmak istedim." Canımı en çok yakan şeyin bana acıdığını söylemesi olduğunu itiraf etmeyecektim çünkü bir daha o cümleyi işitmek istemiyordum. "Baban ve annen hakkında söylediğim her cümle için üzgünüm; senin acılarını da hiçbir zaman küçük görmedim. Bir daha onlardan sen bahsetmeden bahsetmeyeceğim."

Bir süre boyunca Korel'in bana yanıt vermesini bekledim ama o beni yanıtsız bıraktı ve tek bir değişim bile olmadı.

Hayatı boyunca insanların uzaktan baktığı, korktuğu, çekindiği o adam Korel Erezli'ydi. Dikkatli bir şekilde baktığımda çenesindeki izin korkutucu göründüğünü söyleyebilirdim ama ben, Korel'in ruhuna ilk gördüğüm andan beri öyle odaklanmıştım ki çenesindeki ize ilk defa gerçek gözlerle bakıyordum.

İşaret parmağımı yavaş yavaş üst dudağında gezdirmeye başladığımda kuruyan dudaklarının pürüzleri parmağıma çarptı. "Korel," dedim fısıldayarak. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Korel, tekrardan gözlerimin içine baktı ve hayal kırıklığının attığı adımları yine gördüm. Hiç düşünmeden, "Doğruluk," dedi ama istediğim cevabın bu olduğunu bilmiyordu.

"Bana geçmişinde gitmek istediğin bir ânı anlatır mısın?" diye sordum. Parmaklarım dudaklarından çenesine doğru yaklaştığında Korel, elimi tuttu ve yüzünden yavaşça uzaklaştırdı. Beni engellemeye çalışması üzebilirdi ama üzse de mutsuz olmama neden olmamıştı. Aksine, Korel'in çenesindeki ize dokunabilme cesaretini ben de o an içimde hissetmiyordum.

Korel, elimi tekrardan kalbimin üzerine koydu ve düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Merakla ona bakarken, o bana bakmayı bıraktı ve tekrardan gökyüzüne baktı.

"Birisi vardı," diye söze girdi ve derin bir nefes aldı. "Yanımda oturuyordu, elleri kucağındaydı, saçları darmadağınıktı ve mutsuzdu. O gitmeden birkaç dakika önceydi, bana bir cümle kurmuştu ve o cümleyi onu gördüğümde tekrardan söylememi istemişti." Duraksadı ve yutkundu. "Sonra onu aldılar, o âna gitseydim, onu karanlığa, soğuğa, karlara gizlerdim. Yok olmasına izin vermezdim."

Kalbimdeki damarların sıkıştığını ve birbirine geçtiğini hissettim; canımı bir şeyler felaket derecede yakarken "Sonra?" diye sordum. "Onu gördün mü, söyledin mi?"

"Gördüm," dedi ve sustu. Bir süre sustu, uzun bir süre sustu. Gökyüzü renk değiştirene kadar sustu, yıldızlar parlayıp sönene kadar sustu ve devam etti. "Söyledim. Yüzüme bakmadı, yanımdan yürüyüp geçti. Karanlık, soğuk, kar gizleyemedi. Onu yakan ağaca çizdiğim güneşimdi."

Boğazıma sert bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettim ve elimi yavaşça boynuma doğru götürdüm. "Neden?" diye sordum çaresizce.

"Çünkü haklıydım," dedi sadece ve kalbinin üzerindeki elinin yumruk şeklini aldığını gördüm. "Haklı çıktığımı bile bilmiyordu."

"Korel," dedim ardından yan bir şekilde cenin pozisyonu alarak ona doğru döndüm. Elimi elinin üzerine korkusuzca yerleştirdim ve derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. "Özgünüm." Sesim titremişti, sesimin titrediğini fark eden Korel, başını çevirip bana baktı ve çenesi, alnıma değdi.

"Üzülme," dedi kademsiz bir tınıyla. "Her zaman en kötüsüne kendime hazırlarım, ona da hazırlamıştım."

Biliyordum, Korel'in geçmişimde bir yerlerde oturmuş bana baktığını ya da hemen arkamda beni izlediğini biliyordum ama bunu kanıtlayamıyordum.

Geçmişim Korel'in iki dudağının arasında gibiydi; geleceğim ise Korel'in emarelerinde gizliydi.

"Ellerin buz gibi," dedi Korel ve battaniyeyi biraz daha üzerime doğru çekti. "Çok mu üşüyorsun?"

Üşümüyordum. "Evet." Yalan söyledim. "Çok üşüyorum." Ellerim üşüyordu çünkü Korel benim içimi üşütüyordu.

"Uyumaya çalış," dedi Korel ve gözüyle Gürkan ile Büge'yi işaret etti. "Onlar çoktan uyudular bile."

Başımı kaldırıp baktığımda Büge'nin Gürkan'ın omzunda yattığını Gürkan'ın da başını Büge'nin başına yasladığını gördüm. "Gerçekten," dedim içten bir sesle. "Onların birbirlerini bulduklarını düşünüyorum. Gürkan, Büge'ye iyi gelecek biri."

"Gürkan'ı tanımıyorsun." Korel'in sesi net ve sertti. "Gürkan göründüğü gibi biri değil, Büge'ye daha da kötü gelebilir."

Ne demek istediğini anlamadım, sorsam da anlatmayacağını bildiğimden de sorgulamadım. "Bilmiyorum," dedim sadece. "En azından birileri bazen mutlu hissediyor."

Korel, alayla güldü. "Bırak şu depresifliği, kendine gel. Boyuna bakmadan bu kadar dert tasayı niye yükleniyorsun sen?"

"Kader mahkumuyum," dedim alayla ve kaba bir sesle. "Üşüyorum ama delikanlı gibi de susuyorum, görüyorsun."

Korel, elini elimin üzerine bastırdı ve "Gerçekten üşüyorsun," diye mırıldandıktan sonra olduğu yerde rahatsızca hareketlendi. Hiçbir şey söylemeden ihtiyaçla onun yüzüne baktığımda, ne istediğimi anlamasa da kaşları çatık bir şekilde "Bu şekilde olmaz," dedi. "Sana bir söz vermiştim, seni sarılarak iyileştiremem ama üşümeni engelleyebilirim, demiştim."

Kalbinin üzerindeki elini çekti ve kolunu açarak beni göğüs kafesine davet etti. "Sarıl, verdiğim sözleri tutarım."

Yarı şaşkın yarı utangaç yüzüne bakarken o, benim yüzüme bakmayı reddediyordu. O kadar afallamıştım ki Korel, beni bulunduğum durumdan çıkarmak istermiş gibi kolunu belimden sardı ve beni sertçe, göğüs kafesine doğru çekti. Başım kalbinin oraya gelirken, kolum da beline dolandı ve bedenim, sıcak bedenini hızlı bir şekilde kavradı.

Korel belimi sıkıca sararken, diğer eliyle de omzuma sarıldı ve beni kendine tamamen kenetledi. O kadar sıkı sarılıyordu ki neredeyse nefes almam imkânsızdı fakat nefes almak istediğim de söylenemezdi. Kulağımı dayadığım yerde Korel'in kalbinin sesi vardı, ne çok hızlı ne çok yavaş. Sakin ve dinlendirici sesi duyabiliyordum. Korel'in nabız sesinden sonra en güzel ses, kalbinin sesi olabilirdi. Beline sardığım parmaklarımı etine geçirdim ve bir bacağımı bacağının üzerine attım. İkimiz de battaniyenin altında birbirine dolanmış bir şekilde yatarken tek bir insan gibi görünüyorduk.

Korel'in çenesini başımın tepesinde hissettim ve derin bir nefes aldı. Saçlarımı mı kokladı yoksa sadece bir nefes miydi, bilmiyordum ama başımı yavaşça kaldırıp baktığımda gözleri kapalı bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Korel," dedim muzip bir sesle.

"Hı," dedi fakat gözleri hâlâ kapalıydı.

"Seni sarılarak iyileştiremem ama güvende hissetmeni sağlayabilirim," dedim gülümseyerek. "Verdiğin söz buydu."

"Hadi oradan çilli cüce," dedi ve kaşları çatıldı. "Kendi adını zor hatırlayan hafızanın muhteşem işleyeceği mi tuttu?"

Kıkırdadım ve ona biraz daha sarıldım. "Merak etme, kendimi güvende de hissediyorum."

"Güzel," dedi Korel. "Şimdi uyu bakalım Turuncu, uyandığımızda gün çok uzun ve yorucu olacak."

Kül kokusunu derin bir şekilde içime çektim ve gözlerimi sıkıca yumdum. Göz kapaklarıma vuran ağırlık ve bedenime çarpan Korel'in sıcaklığıyla yorgunluğumu gözlerimi kapatınca hissetmiştim.

Uyku beni Korel gibi kolları arasına almadan önce "Doğruluk demiştim ama hiçbir şey sormadın. Bir şey itiraf edeceğim," diye uykulu bir sesle fısıldadım. "Benim şu an elimde bir fırsat olsaydı, seninle tekrardan o lunaparktaki dönme dolapta, vagonda oturmak isterdim Korel."

Birkaç dakika yanıt vermesini bekledim, belki de birkaç saniye bilemiyorum ama hiçbir ses duyamadım, hiçbir tepki vermedi ve ben uykunun esiri olmadan önce kamyonet, lunaparktaki dönme dolabın vagonu gibi sallayıp bizi uyuttu.

—

"Gençler!"

Uzaktan, bana çok da yakın olmayan bir yerlerden sesler duyuyordum ama gözlerimi açmak istediğim söylenemezdi. Sürekli rüyalar görmüştüm ve rüya gördüğümün bilinciyle o rüyalardan kaçmıştım. Duyduğum ses rüya mıydı, gerçek miydi, anlayamıyordum.

"Size diyorum gençler," dedi aynı ses ve bir kapının açıldığını duydum. "Geldik, uyanın."

Bedenim uyuşmuş gibi yavaş yavaş kendine gelirken, kulağımda atan kalbin sesi ve belime sarılı olan o kol beni gerçekliğin ortasına bıraktı. Gözlerimi yavaşça açtım ve Korel'in sakallı çenesiyle göz göze geldim, elim boynuna dokunuyordu ve nabzındaki atışı da avucumun içinde hissedebiliyordum.

Korel'i uyurken izleme isteğiyle başımı biraz daha kaldırdım fakat o anda bizi Eskişehir'e kadar getiren adam tekrardan,

"Gençler," diye bağırdı ve Korel'in hafifçe bedeninin titrediğini hissettim.

Kapalı göz kapakları hızlıca açıldı ve bir anlık endişeyle olduğu yerden sıçradı.

"Sakin," dedim ve elimle göğüs kafesine bastırdım. "Geldik."

Korel, uykulu ve kızarmış gözlerle ilk önce bana, ardından göğüs kafesinde duran elime sonra da bulunduğumuz yere baktı. Kendisine kısa bir süre tanıdıktan sonra elini zaten dağılmış olan saçlarına geçirdi ve daha da karışmalarına neden oldu.

"Oğlum," dedi adam Korel'in omzuna dokunarak ve hemen arkamızda durduğunu o an fark ettim. "Kusura bakma ama geldik, beş dakikadır sesleniyorum duymuyorsunuz."

Korel, arkasını dönüp adama baktı ve zamanın varlığını da tamamen özümsediğinde, "Beş dakikadır mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Benim uykum ağır değildir, duymam gerekirdi."

Dirseklerinin üzerindeydi ve ben de aynı şekilde durmuş ona bakıyordum. "Ben de duymadım," dedim dürüstçe. "Duysam bile rüyamda sandım sanırım."

"Tuhaf," dedi adam ve tebessüm etti. "Rahat bir yatak gibi de değildi halbuki ve soğuktu, nasıl böyle derin uyuyabildiniz?" İkimize baktı ve Korel'e döndü. "İnsan sevdiğine sarılınca yer, mekân, soğuk umursamadan derin bir uykuya dalıyor, değil mi?"

İkimizin de bakışları değişti ve ben gözlerimi kaçırırken Korel de adamın söylediğini duymazdan gelerek, "Daha hava aydınlanmamış," dedi gökyüzüne bakarak. "Erken getirmişsin, eyvallah."

Yattığı yerden doğruldu ve ayağıyla Gürkan'ın bacağına sert bir şekilde vurdu. "Kalksanıza lan." Gürkan ve Büge de uzanmıştı, bizim aksimize birbirlerine sarılmıyorlardı ve Büge hafifçe horluyordu.

Korel, bir daha Gürkan'ın bacağına vurduğunda Gürkan olduğu yerde zıpladı ve Büge de aynı şekilde uyandı. "Kalkın kalkın, geldik."

Kasadan aşağıya doğru indi ve bana aşağı inmem için yardım etmek adına elini uzattı. "Zaman kaybetmeyelim, hava aydınlanmadan işimizi halledelim."

"Şehir merkezindeyiz şu anda," dedi adam bize yardımcı olmaya çalışarak. "Nereye gidecekseniz ileride taksi durağı var, oradan binip gidebilirsiniz."

Korel'in elini tuttum ve kasadan aşağıya atladım. "Eyvallah," dedi Korel adamın omzuna dokunarak. "Çocuklara bir şeyler bırakmak isterdim ama yanımda onlara göre bir şey yok."

Dudaklarım aşağı doğru büküldü ve Korel'in bu hassas davranışı karşısında kendi çantamın içinde bir şeyler olup olmadığını düşünmeye başladım.

Adam mahcup bir şekilde gülümsedi. "İnsan yerine koymanız yeterli."

Korel gibi ben de adama bakarak büyük bir minnetle gülümsedim, Gürkan da adama teşekkür ettikten sonra yavaş yavaş kamyonetten uzaklaştık. Korel en önde, ben arkasında hemen arkamda da Büge ile Gürkan vardı.

"Adamları ara," dedi Korel, Gürkan'a bakarak. "Geldiğimizi ve bizi içeri almaları gerektiğini söyle."

Koşar adımlarla Korel'e yetiştim ve ilerideki taksi durağını göstererek, "Bu tarafta," dedim. Korel, gösterdiğim yöne doğru döndüğünde Eskişehir'in dondurucu soğuğunu hissetmeye başlamıştım. İstanbul'dan çok daha fazla soğuktu ve yüzümün, ellerimin buz kestiğini hissediyordum.

"Bu ne soğuk be," dedi Büge arkamdan inleyerek. "Kocaman bir buzdolabının içine girmiş gibiyiz."

"Eskişehir böyledir," dedi Gürkan, Büge'ye doğru.

"Birader bırak hava atmayı da ara adamları," dedi Korel tekrardan Gürkan'a. "Öpücükle mi gireceğiz kapıdan içeriye?"

Gürkan kendi kendine bir şeyler söylenerek cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç yere tıkladıktan sonra telefonu kulağına yerleştirdi.

"Adamlara neden ihtiyaç duyuyoruz anlamıyorum," dedim merakla. "Açıklama yapacak mısın?"

Korel, taksi durağına doğru elini kaldırıp salladı ve bana bakmadan "Kumarhaneye girebilmek için," diye yanıt verdi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında taksi durağının içinden bir adam çıktı ve hemen geliyorum der gibi elini kaldırdı.

"Kumarhane mi?" dedim kelimenin üzerine bastırarak. "Sen ciddi misin? Buraya oyun mu oynamaya geldik?"

Gürkan hemen arkamızda kısık sesle telefonda konuşuyordu, Korel başını çevirip Gürkan'a baktı ve bana cevap vermedi. Gürkan, Korel ile göz göze geldiğinde, "On, on beş dakikaya oradayız," diye mırıldandı. "Çok uzak sayılmayız."

Gürkan, kendi kendine söylenen her şeye kafasını sallıyor, bir yandan da Korel'e onaylayan bakışlarını gönderiyordu. İlerideki taksi durağından bir taksi bize doğru yaklaşmaya başladığında tedirginlikle kollarımı önümde bağladım ve Korel'in bana dönük olan sırtına baktım.

Taksi önümüzde durdu ve yolcu koltuğuna ilk binen Gürkan oldu, ardından Büge, ben ve Korel arka koltuğa bindik. Gürkan taksi şoförüne "Sen sür, ben tarif edeceğim," dediğinde kaşlarım çatık bir şekilde karanlık yola doğru bakıyordum.

"Acaba nereye gidiyoruz," dedi Büge bıkkınlıkla. "O kadar çok yoruldum ki."

Hiddetle ve biraz da tepki vermesini isteyerek "Kumarhaneye," dedim. "Korel'in canı oyun oynamak istiyormuş."

Aynı anda Korel, dirseğiyle sertçe beni itekledi ve şoför koltuğunda oturan adamı gösterdi. Boş bulunduğumu ve öfkemi kontrol edemediğimi fark ettiğimde artık her şey için çok geçti, bunu anlayabilmiştim.

Adam aynadan bize doğru bir bakış attı ve Gürkan da başını yan çevirip bize baktığında kendime küfürler sıralıyor, ne yapacağımı düşünüyordum.

Taksinin içindeki gergin havayı hisseden şoför, "Rimmles Kumarhanesi mi, Toxic Kumarhanesi mi?" diye Gürkan'a sordu. "Müşterilerimi çok bırakırım."

"Rimmles," dedi Gürkan ve başını sağa doğru yatırdı. "İlk defa gidiyoruz, gençler olarak şansımızı deneyelim dedik. Çok mu fena bir yerdir?"

Şoför kaşlarını kaldırdı ve "Size çok fazla orası," diyerek uyaran bakışlarını üzerimizde, özellikle de benim üzerimde gezdirdi. "Yaşı küçük bir kız çocuğu var yanınızda."

"Ben on sekiz yaşından büyüğüm," dedim kızgınlıkla.

"Önemi yok," dedi şoför ve Gürkan'a doğru baktı. "Onlar için yaşının bir önemi yok, önemli olan görüntü. Rimmles Kumarhanesi sadece maske takmış bir pazarlamacı. Küçük çocukları kiralama, kadın pazarlama, uyuşturucu satıcılığı, hepsinin görüşmeleri orada döner."

Korel, rahatsız bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandı ve göz ucuyla bana baktığını hissettim. Zaten korkuyu hissediyordum, şoförün anlattıklarından sonra her şey daha da kötüye doğru ilerliyormuş gibi görünüyordu.

Sessizlik tekrardan taksinin içini mesken altına altığında "Hâlâ Rimmles konusunda kararlı mısınız?" diye sordu adam.

Korel hiç düşünmeden, "Evet," dedi ve kaşlarının çatmış bir şekilde adama baktığını gördüm. "Sen sadece sür, fazla da bilgi verme."

Şoför Korel'e ilk defa baktı ve ben de yüzündeki öfkeyle ne kadar korkutucu göründüğünü o an fark ettim. Adam, bakışlarını bana yönlendirdiğinde aklından ne geçtiğini az çok okuyabiliyordum.

Korel'in de o adamlardan birisi olduğunu ve belki de beni pazarlayacağını düşünüyordu.

"Ciddi ciddi ne boklar yiyoruz acaba biz?" dedi Büge ve eğilip Korel'e baktı, ardından gözleri beni buldu. "Bizim Eskişehir'e gelme nedenimiz tam olarak nedir?"

Büge'ye birinin açıklama yapması gerekiyordu, bunun farkındaydım fakat uzun uzun anlatamayacağımı bildiğimden gergin bir şekilde "Benim geçmişim," diyerek kestirip attım.

Büge, yüzüme bir süre baktı ve bir şey söyleyip söylememek arasında kararsız kaldığını gördüm. Ona bir şey söylemesini istemediğimi belli eden bir bakış attığımda ve kaşlarımı havaya kaldırdığımda sırtını tekrardan koltuğa yaslayıp camdan dışarıya doğru baktı.

"Oraya gidince adım atışların bile benimle aynı olacak duydun mu?" Korel'in uyarıcı tınısı kulağımın içinde yankılandı. Dudakları kulağımın hemen dibindeydi ve kızgın bir tınıyla fısıldıyordu. "Sol adım atıyorsam bile sol adım atacaksın. Söylediğim, yaptığım hiçbir şeye tepki vermeyeceksin, susacaksın ve konuşmayacaksın."

"Bana hesap vermek zorundasın," dedim ve yüzümü ona döndüğümde yüzüyle yüzüm arasında bir karış olduğunu fark ettim. "Bana ne haltlar döndüğünü söylemezsen söylediğin hiçbir şeyi yapmam," gözlerine inanç ulaşmadı, "Korel, yapmam," dedim sesimi bastırarak. "Kendi canımla ilgili hiçbir şeyden korkmuyorum ve umursamıyorum, duydun mu?"

Korel, dişlerini sıktı ve çenesindeki kemiğin seğirdiğini gördüm. "Her şeyi zora sokmaya yeminlisin değil mi?" Kaşları çatılırken, bakışlarından korkunun geçtiğini gördüm. "Senin kendi canınla kumar oynaman bana nasıl bir zarar verecek biliyor musun sen?"

Her seferinde aynı şeyi yapıyordu. Her seferinde kendi canımı umursamadığım her zaman diliminde kendi canını ve önemini ortaya çıkararak beni alt edebiliyordu. Bu sefer ona inanmayarak, "O zaman beraber zarar görürüz," dedim meydan okuyarak. "Beni satarlar, sen de benim satıcım olursun."

"Minel," dedi yüksek bir sesle ve taksideki herkesin bakışları bize doğru döndü. Öfke, yaprak sarısı gözlerinde damarlarına ulaştı ve irislerine hayali bir kanın yayıldığını gördüm. "Anlamıyor musun?" diye sordu dişlerini sıkarak ve kısık bir sesle. "Kendi canını sen umursamıyor olabilirsin..."

Devam edecek gibi oldu ama dudakları bir süre daha açık kaldıktan sonra geri kapandı ve gözlerini sıkıca yumdu. İşaret ve başparmağı burnunun kemerini sıkarken, "Eski eviniz şu an kumarhane olarak işletiliyor," dedi. "Sana o fotoğraf karesi ve adres geldiğinde araştırdım. Şu an o ev boş değil, kumarhane ve Prometheus'un bir planı var. O planı öğrenmek ya da en azından görmek için kumarhaneye girmek zorundayız, bunu isteyen de sendin."

Duyduklarım karşısında şaşırmayı, daha fazla korkmayı hatta vazgeçmeyi bekledim ama tek hissettiğim planın neresine dâhil olduğum ve hangi noktada o plana gireceğime dair olan merakım. "Anladım," dedim sakin bir sesle ve kendi kendime bir oyunun içine doğru sürüklendiğimi hissettim. En başında Eskişehir'e gelme amacımın bir şeyler hatırlamak, geçmişimle ilgili bir ize ulaşmak olduğunu ama şimdi bambaşka bir noktaya doğru gittiğini anlamam ise daha uzun sürdü. "Prometheus resmen beni çağırdı ve biz ayağına gidiyoruz."

"Ayağına gitmen için o fotoğrafı gönderdi ve sen de gelmek istedin," dedi Korel. "Geçmişinle yüzleşmek istiyorsan artık o oyuna dâhil olman gerekiyor."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Beni öldüreceğini düşünmüyorum, bana bir şeyleri göstermeye çalışacağını hissediyorum. Benimle oynayacak."

"Seninle oynayacağını bile bile gidiyorsun." Korel fısıldadı. "İstediğin an vazgeçebilirsin, sonrasında çok geç olabilir."

Uzun bir süre düşünseydim vazgeçerdim biliyordum bu yüzden "Hayır," diyerek hızlı yanıt verdiğimde duvara çarpmış gibi oldu. "Vazgeçmeyeceğim."

"Döndüğümüzde Rimmles'e varmış olacağız," dedi şoför bütün dikkatimi dağıtarak.

Gürkan, "Sağ ol," dedi ve elini cebine atarak taksimetrede yazan fiyatı adama uzattı. "Üstü kalsın."

"Sağ olasın," dedi adam ve Gürkan'a baktı. "Dikkatli olun, girdiğinizde çıkışınız sadece onlar istediği zaman olur, unutmayın. Kızlar onların gözünde köylü."

"Sanırım bunu biliyorum ama o kadar da kötü değildir?" dedi Gürkan ve tek kaşı havaya kalktı; bunu daha çok bir soru gibi yöneltmişti.

"Oraya gittiğinizde anlarsınız."

Adam geniş bir viraj alarak başka bir yola döndüğünde gözlerimi karanlık yoldan ayıramıyordum ve hemen karşıda tek başına duran bir villayı gördüğümde istemsiz bir şekilde, "Orası," dedim ve parmağımla gösterdim.

Anımsadığım görüntüler film şeridi gibi dönüp dururken ilk hissettiğim buz gibi soğuk ve geriye dönüp baktığımda gördüğüm ruhu yıkık villaydı. Kar soğuğu bedenimi donduruyormuş gibi hissediyordum ve parmaklarımda ıslaklığın verdiği hisle hızlıca ellerime baktım.

Kan yoktu, izler yoktu, renk yoktu. Ellerim terlemişti sadece fakat kan kokusu alıyordum.

Taksi, villanın hemen önünde durunca araçtan ilk inen Gürkan ve Büge oldu. Büge, direkt Gürkan'ın yanına ilerlerken bense gözlerimi villadan ayıramıyordum. İki katlıydı, görebildiğim buydu fakat pencerelerine siyah kalın demirler geçirilmişti ve içerideki ışık demirlere vurmuyordu. Villada kimse yokmuş gibi, hiç kimse yaşamamış gibi görünüyordu.

Az sonra adım atacağım o evde, ablam ölmüştü.

"Hadi," dedi Korel ve kolumu tuttuğunu gördüm. Bir eli kapının kolunda dururken bana bakışlarında bambaşka hisler vardı. Zihnimin içini görüyor muydu? Bu imkânsızdı ama görse bile böyle bakamazdı.

"Ne hissedeceğimi bilmiyorum yine," dedim ve kapıya doğru döndüm. "Gidelim ve kurtulayım."

Korel, kısa bir süre daha yüzüme baktıktan sonra içten bir sesle mırıldandı. "Sana zarar verilmesinden korkmadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Tekil konuşmuştu, içim ürperdiğinde Korel'in elini tutmak ve desteğimi ondan almak istedim; Korel ise kapıyı açtı ve aşağı inerek benim de inmemi bekledi.

Hepimiz arabadan inmiştik ve ilk olarak gözlerim villanın büyük kapısıyla kesişti.

"Baba, bu kapı neden bu kadar büyük?" demiştim babama dönüp. Eli elimi sıkıca kavrıyordu, gözleri büyük kapıdaydı ama o da kapıya şaşırmış gibi bakıyordu. Hemen arkamızda annem gözleri yarı baygın yarı ayık gök yüzüne odaklanmıştı.

"Küçük olduğun için sana kocaman geliyor, büyük bir kadın olduğunda bu kapı gözünde küçülecek."

Kapı küçülmemişti. Aynı ihtişamını taşıyordu, hatırladığım geçmişimde babamın sesini net bir şekilde duymam ve yüzünü uzun süre sonra hatırlamam kalbimi sıkıştırsa da bu bana korkularımı yenebilecek bir cesaret vermişti.

"İyi misin?" dedi Korel ve eli omzuma dokundu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sanırım bazı şeyleri anımsamaya başladım, bu kapının ardında kocaman bir meyve ağacı olacak."

Ben bunu söylediğim anda büyük kapı yüksek bir sesle açıldı ve ilk görüş alanıma giren hemen karşımızdaki kurumuş meyve ağacı oldu. Korel, ağaca baktıktan sonra bana baktı ve yutkundu. Bir şeyleri hatırlıyor olduğum gerçeği, Korel'e de uğramıştı ve o bile tedirgin olmuştu.

Adımlarımın arkasında bıraktığım izlerde geçmişin çığlıkları gizli olacaktı.

7. TÜCCARLAR VE ASİLLER

Evin önündeki meyve ağacı kurumuştu, ağaçta tek bir meyve kalmamıştı hatta yapraklarını bile dökmüştü ama benim zihnimde tohumunu ektiğim meyve yeni yeni yeşermeye başlamıştı ve eski evim o ağacın büyümesine, sulanmasına ve yeşermesine yardım edecekti.

Tek bir problem vardı: Bu evde büyüyen bütün canlılar, bir gün ölmek zorundaydı.

Zihnimde büyüttüğüm ağacı ve beni öldüren bu ev olabilirdi.

Kapının ardından iri yarı iki adam çıktı ve direkt Korel ile Gürkan'a baktılar. Korel, Gürkan'a şöyle bir bakıp geriye doğru çekildi ve sözü ona bıraktı.

"Misafiriz," dedi Gürkan sadece ve villanın kapalı diğer olan kapısına doğru baktı. "Dört gencin geleceği hakkında bilgi verilmedi mi?"

Adamlardan ses çıkmadı ve bir tanesi kulağındaki kulaklığına bastırarak, "Misafir bekleniyor mu?" dedi misafirin üzerine vurgu yaparak. Birkaç saniye sonra tekrardan Korel ve Gürkan'a döndü. "Tamam, alıyorum içeri."

Adam bana ve Büge'ye baktı, gözlerimi adamın üzerinden ayıramasam da yaptığımın yanlış olduğunun farkındaydım. "Onlar?" dedi bizden bir ucubeymiş gibi bahsederek.

"Tüccarız," dedi Gürkan ve alayla göz kırptı. Ne demek istediğini anlamadım ama adamın bakışları bize daha fazla odaklandı ve kaşları çatıldı.

"Onları bu şekilde satamazsınız."

Gerildiğimi hissettim, Korel'e baktığımda konuşulan hiçbir şeyi duymak istemiyormuş gibi yere baktığını gördüm.

"Yaşları küçük." Gürkan bunu bir lütufmuş gibi söyledi. "İçerideki çoğu kişinin küçük kızlara talip olacağını biliyorsunuz."

Adamlar birbirine baktılar ve bir tanesinin gözü Büge'ye odaklanınca hafifçe sırıttı. "Bize de satabilirsiniz."

Büge, gergin bir nefes alıp konuşmak için ağzını açtığında kolundan sertçe tuttum ve susmasını istediğimi belli ettim.

"Maalesef," dedi Gürkan sesini sabit tutarak. "İçeride alıcısı olmazsa düşünebiliriz ama."

Şaşırmıştım. Gürkan'ın bu kadar iyi rol yapabilmesi beni şaşırtmıştı, Büge ise hayal kırıklığına uğramış gibi omuzlarını düşürmüş Gürkan'a bakıyordu. Annesinin adamlarından yeni kaçmışken onu böyle bir yere sürüklemiş olmak canımı yakmıştı.

"Büge, sakin ol," dedim hiçbir şeyden haberi olmadığını hatırlayarak. "Sadece oyun."

Adam ısrar etmedi ve elinde tuttuğu siyah damga aletini havaya doğru kaldırdı. "Tüccarlar gelsin," dedi ve Korel ile Gürkan'ı çağırdı. O sırada arkamda bir hareketlenme fark edip dönünce bir arabanın yanaştığını ve içinden yaşı oldukça fazla olan bir adam ile yanında on sekizden bile küçük olabilecek bir kız çocuğunun indiğini gördüm. "Hayır ya," dedim kız çocuğuna bakarak.

Etrafa ürkek bakışlar atıyordu fakat eli, adamın elinin içindeydi. Baskı aletini tutan adam değil diğeri hızlıca adamın yanına gitti ve şoförüne bırakmadan arabanın kapısını kapadı. Adam bir anlığına bana baktı fakat hızlı bir şekilde başımı çevirip Korel ile Gürkan'a odaklandım.

Adam, baskı aletini Korel ve Gürkan'ın sağ gözünün altına bastırıp çektiğinde neler olduğunu anlayamamıştım fakat Korel bana dönüp baktığında sağ gözünün altında iskambil kâğıtlarındaki karo şeklinin olduğunu gördüm. Dövme gibi duran işaret, iskambildeki gibi kırmızı renkteydi ve orta boyutlardaydı.

Korel durumdan memnun değilmiş gibi kafasıyla işaret verdi ve benim geçmem gerektiğini belli etti. Tam o sırada bileğimden bir el hızlıca beni çekti ve "Bekleyemeyiz sizleri," diyerek sertçe bir damgayı sağ gözümün altına bastı. Korel'in bir adım ileri

geldiğini gördüğümde Gürkan'ın hafifçe Korel'i göğsünden ittekleyip başını sağa doğru yatırdığını gördüm.

Büge'ye de aynı hareketlerle damgayı vurduklarında oradaki en değersiz kişilerin bizler olduğumuzu anladım.

Büge bana baktı, ben Büge'ye baktım ve onun gözünün altında da iskambil kâğıtlarındaki sinek şeklinin olduğunu gördüm.

"Geçin," dedi adam bizlere doğru. "İlk gelişiniz, burayla hiçbir bilginiz yok bu yüzden içeriden çıkamaya da bilirsiniz. Sizlerden hiçbir cihazınızı almıyoruz çünkü içeride hiçbir telefon, telsiz ya da oyun cihazları dışındakiler sinyal almaz ve çalışmaz. Onları çalıştırmak için uğraşırken yakalanırsanız canınızı yakarız." Kibirle bizlere baktı. "Köylülerle tekrardan dışarıya çıkamazsınız, yasak. Onları ben de dâhil birine satmak zorundasınız, satamazsanız onlar kumarhanenin malı olarak kalır." Güldüğünü ama güldüğünü bile belli edemediğini fark ettim. "Satamayanlardan ücretsiz biz alıyoruz, merak etmeyin."

"Amına koyduğumun çocuğu," dedi Korel kısık bir sesle ve adama hızlıca arkasını dönerek diğer kapıya doğru yürümeye başladı. Eli sırtımda sabit dururken ve öfkeyle adımlarını atarken ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım.

Gürkan'ın sesi arkadan bize ulaştı. "Ne olursa olsun, hiçbir şeyi belli etmeyin. Her ne için geldiysek halledin ve sonrasında çıkışı sağlayacağım, merak etmeyin."

"Nasıl lan?" dedi Korel, Gürkan'a dönüp omzundan sertçe iteklleyerek. Bakışlarım kapıdaki adamlara doğru döndü ve bize bakmadıklarını fark ettim. "Bana bu kadarından bahsetmedin Gürkan, bahsetseydin her şeyi siker yine gelmezdim buraya."

"Sormadın," dedi Gürkan sakin bir sesle. "Fazla dikkat çekici davranıyorsun Korel, öfkeni kontrol et."

Korel, işaret parmağıyla Gürkan'ın şakağına birkaç kez vurdu. "Kafan mı çalışmıyor yoksa o kafanın içine sıçtılar mı lan senin? Konu biz değiliz anlamıyor musun? Girdiğimiz yerde geri çıkışımızın bileti var mı?"

Gürkan da sinirlenmeye başlamıştı bu yüzden araya girerek "Ne olduysa oldu," dedim ve Korel'in kolunu tutup çekmeye çalıştım. "Buraya gelme nedenimiz benim ve gerekirse fedakârlık gösterip sizi çıkarırım."

Korel, iki elini öfkeyle yüzüne koydu, ardından saçlarını kavradı ve çekiştirerek "Beni deli mi etmeye çalışıyorsun sen?" diye sordu bana. "Seni alıp oyun mu oynayacaklarını sanıyorsun? Kaç tane adamın üstünden geçeceğinden haberin var mı? Kaç tane saplantılı adamın içeride olduğundan haberin var mı?"

Düşünmemek için çabaladığım şeyleri Korel yüzüme vururken "Yapacak başka bir şey var mı?" diye sordum. "Buraya geldik, bizi damgaladılar ve satılacağız. Bir çaresini bulmalıyız."

"Midem bulanıyor," dedi Büge ve eliyle ağzını kapattı. "Bu kadarı gerçekten çok fazla."

"Gürkan," dedi Korel beni es geçerek. "Beni aramadılar, üzerimde bıçaklar var, başka şeyler var. Neden aramıyorlar?"

"Çünkü onların istediği de bu." Kaşlarını kaldırdı. "Bıçağı çıkarıp onlara meydan okusan şenlik olur ve hepsi senin ölümünü izlemenin keyfini çıkarır. Burası öyle bir yer ki, tek bir normal insan yoktur, varsa da satılmıştır ya da içeride tıkılmış kalmıştır."

"Yüzümüzdekiler ne peki?" diye sordu Büge, Gürkan'a.

"İskambil kâğıtlarındaki şekillerin bir anlamı vardır," dedi Gürkan ve Korel'e baktı. "O da biliyor."

Korel sözü aldı. "Sinek, köylüleri simgeler, karo ise tüccarları. Siz bizim köylülerimizsiniz ve biz sizi tüccarlarınız olarak satacağız."

"Maça asilleri simgeler, kupa ise din adamlarını. Ne kadar maçalar en üstte gibi görünse de kupalar her zaman daha üsttedir çünkü inanç her zaman daha fazla şansı açar. Biz de tüccarlar olarak onların uşakları gibiyiz." Gürkan sözü alıp cümlesini bitirdiğinde Büge'ye baktı. "Korkma, bir çaresini bulacağız."

"Bu kadar şeyi sen nereden biliyorsun?" dedi Büge, Gürkan'a dikkatli bir şekilde bakarak. "Bu kadarı çok fazla Gürkan."

"Çünkü bir aralar asil olan birini tanıdım," dedi Gürkan sadece ve başını çevirip konuyu kapatmak istermiş gibi kapıya baktı. "Burada durarak dikkat çekiyoruz."

Şu zamana kadar hiçbir kumarhaneye girmemiştim, hiçbir kumarhanenin dibinden bile geçmemiştim ama Rimmles'in diğer bütün kumarhanelerden daha farklı olduğunu görebiliyordum.

Gürkan, kapıya doğru yürümeye başladığında Büge hemen yanındaydı ve biz de onların arkasından gitmeye başladık.

"Korkuyor musun?" diye sordu Korel bana dönüp bakarak. Gözlerim sağ gözünün altındaki karoya takıldı ve gerçekten korkmadığımı hissederek, "Hayır," dedim. "Sen?"

Korel'den de hayır yanıtını bekledim fakat o sorumu cevapsız bırakmayı tercih etti. Korel'in bile korkma ihtimali varken ben neden bu kadar rahat hissediyordum? Evin verdiği aitlik hissi miydi yoksa o evden daha önce de kaçtığım için miydi?

Kapı bir anda açıldı ve uzun bacakları olan esmer bir kadın sımsıcak bir gülümsemeyle bizi karşıladı. "Hoş geldiniz."

Gürkan, tebessüm etti, Büge'nin hâlâ eli ağzındaydı. Korel bir tepki bile vermedi, ben ise evin içine kapı daha yeni açılmışken bile merakla bakmaya başladım.

Kapıdan içeriye girdiğimizde ve kadın kapıyı arkamızdan kapattığında o kapanma sesinin sanki içimdeki başka bir kapının sesiymiş gibi hissettirmesi tuhaftı. Kadın Korel ve Gürkan'a yaklaşarak ceketlerini almak istedi, o kadar güler yüzlüydü ki bu beni rahatsız etmişti. Bir an bile gülmese sanki onun için her şey çok kötü olacaktı.

Korel ve Gürkan ellerini kaldırarak ceketlerinin alınmasını istemediklerini belirttikten sonra bizi koridora doğru ilerlettiler ve ilk olarak gözüme çarpan parlak mavi, turuncu ışıklar olurken, bir yandan da büyük salon gözlerimin içine doldu.

"Benim odam üst katta olacak!" diye koşan Mine'ydi. Elinde kocaman bir basket topu tutuyordu ve merdivene doğru koşarken topu da yere çarpıyordu. "Minel ile aynı odada kalmak istemiyorum baba!"

Babama mutsuz bir şekilde bakmıştım. "Beni sevmiyor mu?"

Babam gülmüştü, içten sevecen ve sıcak bir gülümsemeydi bu. "Seni sevmediğini sakın düşünme, o sensiz nefes bile alamaz."

Gözlerim merdivene odaklanmışken ablamın hayali sanki o merdivenleri hızlı hızlı tırmanıyor ve topu merdiven basamaklarında sektirirken bize dönüp dil uzatıyordu.

Mine mutluydu, gülümsüyordu, gözlerinin içinde her duygu vardı ama en çok şefkati hissetmiştim.

Kalbime ağrı girdi, büyük bir yük sanki atışlarımı zorladığında gözlerimi hızlıca merdivenden çektim ve kendimi doğrultmaya çalıştım. Zamanı değildi, yeri olabilirdi ama zamanı kesinlikle değildi; güçlü olmam gereken zaman tam da bu zamandı.

"Çok büyük," dedi Büge şaşkınlıkla.

Kocaman salonun yerleri kırmızı halıyla kaplanmıştı, tavandan sarı avizeler sarkıyordu ve içeriye mavi ışığı veren duvar kenarlarındaki oyun konsollarıydı. Çok fazla aydınlık değildi, neredeyse loş sayılırdı ama sanki insanların gözlerinin içi daha belirgindi, bakışları daha netti.

Ortada masalar vardı ve masaların çevresinde oturan adamlar, kadınlar kahkahalar atıyor, oyunlarını oynuyorlardı. Kaç tane masa olduğunu sayamıyordum, o kadar fazlaydı ki bizim neden böyle bir evde yaşadığımızı sorgulamaya başladım. Korel ile bakışlarımız kesiştiğinde onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Yavaş yavaş ortaya doğru ilerlediğimizde kalbimi daha fazla sıkıştıran o görüntüyle karşılaştım ve gözlerimi kapatmak istedim.

Salonun ortasında bir çocuk havuzu duruyordu, yüzme havuzunun üzeri sanırım doldurulup kapatılmıştı ama sadece çocuk havuzu öylece içi su dolu bir şekildeydi. Başka birisi o havuzun süs olduğunu düşünebilirdi, salona anlam katmıştı ama benim için kesinlikle öyle değildi.

"Dışarıyla içeriyi birleştirmişler," dedim Korel'e doğru. "Büyük havuzu yok etmişler ama çocuk havuzu duruyor. Neden?"

"Çünkü o havuzda seneler önce bir cinayet işlendi," dedi Gürkan bana doğru bakarak. "O cinayet, kupalar için şanslarını açan bir inanç haline geldi. Kupalar yani din adamları o sudan içmeden oyunlarını oynayamazlar."

Ağzından çıkan her kelime, her cümle gözlerimin önündeki görüntüyü daha fazla titretirken ve ellerimi yumruk yapmama neden olurken, "Madem bir cinayet işlendi, burası nasıl bir kumarhane olarak işletiliyor?" diye sordum.

Gürkan omzunu indirip kaldırdı. "Evin sahibi o zamanlar bu cinayetin ya da intiharın daha fazla ses getirmesini istemeyip üzerini bir şekilde kapatmış. Uzun zamandır kumarhane olarak işletiliyor ama tahmin edersin ki buraya giren bir daha çıkamıyor, çıkan da bu sırrı gidip polislere verecek tipler değiller." Kafasını anlamsız bir şekilde salladı. "Polislerin de haberi olduğunu düşünüyorum ama engelleyemiyorlar çünkü onlar da girdiklerinde çıkamıyorlar. Herkesin yüzüne iyi bak," dedi Gürkan bana doğru. "İş adamları, milletvekilleri, polisler, doktorlar, mimarlar, öğretmenler fark etmez, burada her çeşit insan var ve burası onlar için gizledikleri kişiliklerini açığa çıkardıkları yer."

Büge, "Cinayet nasıl işlenmiş?" diye sordu Gürkan'a ve havuza doğru baktı. "Bu sapkınlıktan başka bir şey değil."

"Kadın havuzun içinde kendini öldürüyor ama cinayet diye geçiyor," diyerek cümleye gireceği sırada Korel Gürkan'a bakarak, "Konuyu kapat," dedi. "İşimizi halledip siktir olup gidelim buradan."

Gözlerim havuza doğru odaklandı ve ölümünün nasıl izler bıraktığını, nasıl bir yara verdiğini yavaş yavaş hissetmeye başladığını fark ettim. Sanki bir el, tam kalbimden elini sokuyor ve tam kalbimi sökeceği sırada tekrardan bırakıp bir damarımı söküyordu. Her damar, ablama karşı hissettiğim sevgi, şefkat, özlem, merhametti ve o damarlar her söküldüğünde bir parçam daha gidiyordu.

Şimdi, o damarlar kopuyor, tekrar birleşiyor, tekrar kopuyor ve tekrar birleşiyordu.

"Ablamdı." İleriye doğru gitmeye hazırlanan Büge ve Gürkan bana dönüp baktılar, Korel ise başını yere doğru çevirdi. "Kendini öldüren kişi ablamdı, havuzun içinde kendini öldürdü." Gürkan'a baktım. "O öldüğünde ben de yanındaydım ama hatırlayamıyorum,

bu yüzden buradayız. Yüzleşmeye geldim ve sizler, bok gibi bir durumun içine düştünüz."

Büge ve Gürkan öylece kalırken, ikisinin de dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Gözlerini benden ayıramazlarken ben de onlara bakıyordum ve gözlerinin içinden geçen acıma ifadesini izliyordum. Yavaş yavaş duruşları değişti ve Büge, "Ciddi misin?" diyerek tuttuğu nefesini verdi.

"Tamam," dedi Korel ve Büge ile Gürkan'a dik dik baktı. "Şaşırma, evirme, çevirme, dallandırma budaklandırma bunların hepsini sonra yaparsınız, önünüze dönün."

"Hey," diye bir ses duydum ve bir adam Gürkan'ın yanına gelerek sertçe omzuna vurdu. Adamın gözünün altında maça vardı, o asildi. "Sana beni nerede bulabileceğini söylemiştim. Ne haber?"

Gürkan'ın yüzünde hâlâ o şaşkınlık vardı ve afallamış bir ifadeyle adama "İyilik," dedi sadece.

Adamın saçları sarı, gözleri ise yeşil tonlarındaydı. Gürkan ile hemen hemen aynı yaşta gibi görünüyordu fakat bakışları hiç de hoş değildi.

"Size masa ayarladım," dedi, ardından göz kırptı. "Tüccarlara ayrıcalık geçmem ama sizin için de bir şeyler ayarlarız." Bana ve Büge'ye baktı. "Köylüleriniz bunlar sanırım," Büge'ye doğru çekinmeden yaklaştı ve saçına dokundu, "İyiymiş," deyip bana doğru geldi ve beni de şöyle bir süzdükten sonra "On sekizden küçük mü?" diye sordu, sorusu Korel'e yönelikti, eli bana dokunmak için hamle yaptı.

"Yok," dedi Korel sadece ve önümü kapatarak beni diğer tarafına aldı.

"Vov," dedi adam ellerini kaldırarak. "Parasız dokunamıyor muyuz yoksa?"

Korel'in hemen arkasındaydım ve sırtından başka hiçbir şey göremiyordum ama gerildiğini sımsıkı arkasında birleştirdiği ellerinden anlayabiliyordum. Parmaklarını içe doğru kıvırıp yumruk yaptığında kendini dizginlemeye çalıştığını anlamıştım.

Korel, adama cevap vermediğinde Gürkan devreye girdi ve "Bu işte yeni o daha," diyerek Korel'i gösterdi. "Köylüleri sahiplenenlerden yani."

Korel'in arkasından yavaşça çıktım ve adama doğru baktım; Korel'in önünden çekilmiş ve Gürkan'ın yanına gitmişti.

"Benlik bir sıkıntı yok ama onun için sıkıntı olur," dedikten sonra umursamaz bir edayla yürümeye başladı.

Dört beş metre ilerideki boş masayı parmağıyla gösterip Gürkan'a bir şeyler söylerken arkalarından biz yürüyorduk. Etrafa dikkatli bir şekilde bakan gözlerim bir iz, bir leke, bir geçmiş arıyordu fakat sanki ev, inanılmaz derecede güzel gizlenmiş bir mezardı ve benim o mezara ulaşmam için evi yıkmam gerekirdi.

"Buraya oturun," dedi sarışın adam Gürkan'a doğru. "Birazdan masanıza kupalar ve maçalar gelir muhakkak. Köylülerinizi çekici giydirmemişsiniz ama yaşları yüzünden dikkatleri çekerler."

Kurduğu son iğrenç cümle midemi kaldırırken Büge ile göz göze geldik ve irislerindeki korkuya şahit oldum. Büge ve Gürkan'ı kendimle beraber bir çukura sürüklemiştim ve onlara bir şey olursa tek sorumlusu sadece ve sadece ben olacaktım.

"Büge," dedim kısık bir sesle. "Gerekirse kendi canımı tehlikeye atacağım ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim lütfen korkma. Her şeyin suçlusu benim."

Büge'nin bakışları hızlı bir şekilde değişti ve az önce olan o acıyan ifade geri geldi. "Minel," diye mırıldandı ve hiç beklemediğim anda beni kendine çekip sarıldı. "Bu zamana kadar sen ne kadar yanımda olduysan ben o kadar yanında olamadım. Korkum sadece kendim için değil, hepimiz için, böyle düşünme." Geriye doğru çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin için her şeyi yapmaya hazırız, hepimiz hazırız." Bakışları Korel'e kaydı ama tekrar bana baktığında acıma duygusunun yerli yerinde durduğunu fark ettim.

"Oturalım," dedi Gürkan ve fısıldaşmalarımızı duyup duymadığını merak ettim.

Büyük bir rulet masasına oturmak için ilerledik ve masaya ilk oturan kişi Gürkan oldu ardından Büge, Gürkan'ın yanına oturdu. Korel önce benim oturmamı bekleyip sonra oturduğunda dirsek-lerini masaya yasladı ve ellerini yüzüne bastırdı. Birkaç dakika öyle durduktan sonra elleri saçlarına doğru kaydı ve kumral saç-larını çekiştirdi.

"Korel," dedim ona yaklaşarak. "Sakin ol."

"Sikeyim," dedi ve bana dönüp baktı. O kadar öfkeli, o kadar tedirgin görünüyordu ki ilk defa kendimi Korel'den daha sakin hissetmiştim. Gözleri Gürkan'a döndü. "Bana böyle bir yer oldu-ğunu söyleyecektin."

"Ben de fazla bir şey bilmiyordum." Gürkan da sakindi ama Korel'in tepkilerinden korktuğu açıkça belli oluyordu. "Çok ger-gin görünüyorsun, sakin ol ve rol yap. Şu bacaklarını da titretmeyi bırak, buradaki insanlar inanılmaz dikkatlidir."

Korel'in bacakları kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi titriyor, elleri bir türlü durmuyordu. Bir elimi çekimser bir şekilde bacağına koydum ve sıktım. Korel bana bakınca, "Lütfen," dedim. "Kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Korel yüzüme bakarken gülmeye başladı ve kafasını iki yana salladı. Öyle bir gülüyordu ki dışarıdan gören biri eğlendiğini dü-şünebilirdi fakat gülüşü sadece ve sadece öfkedendi. "Kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceksin?" dedi sorgular gibi ve par-maklarını şakaklarına bastırdı. Gözlerini kapatırken, "İzin verme-yecekmiş," diye tekrar etti. "Kimin umurunda başkalarının canı?"

"Anlamadım?" dedim ve Korel'e doğru eğildim. Parmaklarım bacağına biraz daha saplandı ve titreyişini durdurdu. "Biliyorum başkalarını önemsemiyorsun ama sana da bir şey olmasına izin ver-meyeceğim." Gürkan ve Büge'ye baktım. "Buraya gelme neden-imiz tamamen benim ve istenilen kişi de benim, sizlerin canını teh-likeye soktuğum için üzgünüm ama asla zarar görmeyeceksiniz."

"Yeter," dedi Korel dişlerinin arasından ve elimi sertçe tuta-rak bacağından uzaklaştırdı. "Bir daha canını kumar oynarmış gibi masaya yatırırsan o canını yakarım senin."

Sesi tedirgindi ama derinlerde çaresizliğin verdiği o tını, ken-dini göstermek istermiş gibi bana el sallıyordu. Korel'e kaşlarını kaldırarak baktım ve diyecek hiçbir şey bulamadım. Düşündüğü bendim, söylemek istediği buydu değil mi? Bedenimi ısıtan, kal-bimin teklemesine sebep olan bu düşünce Korel gözlerini benden kaçırana kadar devam etti.

"Gürkan," dedi Korel. "Ben plansız hareket etmeyi seven bir adam değilim, bunu biliyorsun. Minel'i yalnız bırakamayacağım için etrafı arayamıyorum. Elbet bir çıkış vardır, sen bakabilir misin?"

Gürkan kısa bir süre düşündü ve başını çevirip uzun süre bir yere baktı; baktığı yerde bizi buraya oturtan sarışın adamın ol-duğunu gördüm. Adamın gözleri üzerimizde geziyordu ve başını eğip gülümsüyordu ama şüphe, hareketlerinden hissedilir dere-cede anlaşılıyordu.

"Asil benden şüpheleniyor, bu işleri bıraktığımı biliyor ve her hareketimi izleyecektir." Bir şeyler düşünüyormuş gibi etrafa bak-maya devam etti fakat o sırada Büge, "Ben bakarım," dediğinde hepimizin gözleri ona döndü.

"Burada en dikkat çekmeyecek kişi benim ayrıca kimse bana zarar vermek istemez, en fazla kullanmak ister."

"Hayır Büge," dedim sert bir sesle. "Bunu asla yapmana izin vermem. Benim için geldiysek bunu ben de yapabilirim," Korel'e döndüm. "Eve gelme nedenim çağırılmış olmam değil sadece, ben bu evi gezmek de istiyorum. Hem eğer çağırıldıysam şu an göz hapsindeyimdir ve yanımdaki kişi ne yaparsa yapsın ona da dik-kat edilir."

Korel'in karşı çıkmasını bekledim ama onu bile yapmadan bana ciddi misin bakışı atmaya başladı. O sırada Gürkan'ın "Haklı," dediğini duydum. "Tamam en zarar görecek kişi Minel ama ma-sadaki en önemli kişi de Minel. İstenilse ona her türlü zarar veri-lirdi, kapıda damgalanırken verilirdi en basiti. Zarar verilmekten öte başka şeyler olduğu açıkça ortada."

Korel, dişlerini sıkıyordu ve çenesindeki kemikler açıkça ortaya çıkıyordu. Hepimizin gözü Korel'in üzerindeydi, izin vermesini

bekliyor gibiydik ve bu beni rahatsız hissettirmişti. "Tamam," dedi Korel en sonunda. "Evi beraber gezeriz."

"Beraber mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Ne sandın?" diye sordu. "Tek başına yanımdan bir adım bile uzaklaşamazsın." Üçümüzün de yüzüne baktı. "Asla." Bana döndü. "Tartışmaya kapalı."

"İşte buradalar." Masanın uzağından ses geldi ve başımızı çevirdiğimizde sarışın adamın bize doğru yanında biriyle yürüdüğünü gördük. Bakışlarım sarışın adamı uzun süre boyunca inceledi ve bakışları beni inanılmaz derecede rahatsız edince hızlıca yanındaki adama baktım.

O an, bütün geçmiş ve şimdi önümde dizili domino taşları gibi devrilmeye başladığında karnımın içinde korkulu bir sancı hissettim.

Yanındaki adamı tanıyordum ve tanıdığım yer geçmiş değil, şimdiydi.

Adamın da gözleri hızlı bir şekilde benimkilerle buluştu ve masanın yanında durup sadece bana baktı. Yanık olan yüzünü kilometrelerce uzaktan bile tanırdım, bunu biliyordum ama hissettirdiği o geçmişin bıraktığı sancı asla unutulmazdı.

Sağ gözünün altındaki kupa, onun bir din adamı olduğunu gösteriyordu ama aslında onun benim için gelen bir Azrail olduğunu bir tek ben anlayabiliyordum.

O Doğan Yankı'nın evinde, Korel yukarıdaki kütüphanedeyken benim yanıma gelip babamın yaşadığını söyleyen ve her şeyin suçlusunun Korel olduğunu dile getiren adamdı. Onu yüzünde kar maskesiyle görmüştüm ama bana yanık izini göstermişti ve ben o yanık izini asla unutmayacağımı o an bile anlamıştım.

Aksak bacağı bile benim zihnimde dönüp duran tasması kaybolmuş köpeği engelleyemiyordu ve bakışlarım bir an olsun ondan ayrılamıyordu.

"Seni bekleyen Tüccarlar ve Köylüler," dedi sarışın adam. Ellerim terliyor, bir milim bile hareket etmeden öylece duruyordum.

Adam, bana bakmayı sürdürerek hemen karşımıza oturdu ve başını geriye doğru yatırarak hafif bir tebessümle bana baktı.

O sırada Korel'e dönüp baktım ve adamı dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Hayır, adamı tanımıyordu, bu çok açıktı ama adamın bakışları Korel'i rahatsız etmişti bu anlaşılıyordu. Korel'in gözleri ara ara adamın yanık izine kaysa da sonrasında tekrardan adamın gözlerinin içine bakıyordu.

O gece, o adamdan Korel'e bahsetmediğim için hissettiğim pişmanlık, boğazıma dayanan bir bıçak gibi canımı yakıyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, Korel'den sakladığım sır, bir dağ gibi başıma yıkılacaktı ve yıkılırken kendimi kocaman bir enkazdan kurtarmak için yine Korel'e tutunacaktım, bunu biliyordum.

Adam o gün gördüğümün aksine oldukça şık giyinmişti ve bir evsiz gibi değil de seçkin bir iş adamı gibi görünüyordu. Yuvarlak bir yüzü vardı ve gözleri koyu renkti. Bakışları tanımasaydım bana bu kadar rahatsızlık verir miydi diye düşündüm fakat anlayabildiğim hiçbir yanıt yoktu.

Bakışları sonunda benden ayrıldı ve Korel'e döndü. Korel'in daha fazla gerildiğini masanın altında tırnaklarının yanındaki etleri sertçe koparmasından anlıyordum.

"Köylüleriniz bunlar mı?" diye sordu adam en sonunda ve ses tonu beni o geceye götürerek ürpertti. Aslında o gece bana yardımcı oluyormuş gibi davranmıştı, babamın yaşadığını söylemişti fakat şimdi bakıldığında hepsinin bir oyun olduğunu ve şu anda gerçek bir labirentin içinde olduğumu görüyordum.

Korel gözlerini ayırmıyordu ama konuşmuyordu da. Gürkan "Evet," dedi ve onun da adamdan rahatsız olduğunu gördüm.

Bir şeyler ya tam tersine gidiyordu ya da tam doğru yoldaydı, bilemiyordum ama benim kocaman bir yanlışlığın içinde olduğum ve bu yanlışlığı bilerek geldiğim evde, nasıl bir gerçekle yüzleşmeme izin vereceğini henüz anlayamıyordum.

"Yaşları kaç?" Adam birkaç gereksiz soruyla geçiştirmeye çalışıyor gibiydi. Oysa ki rahat ifadesi, oturuşu ve gözlerindeki kibir ne istediğini bildiğini belli ediyordu.

Benim anladığımı Korel de anlamıştı ve bu daha fazla öfkelenmesine, tırnaklarının kenarlarındaki etleri daha fazla yolmaya başlamasına neden olmuştu.

"Bir önemi var mı?" dedi Korel adama dik bir şekilde bakarak. Sesi oldukça korkutucu ve iç titreten şekilde çıkıyordu.

Adam, alt dudağını büzdü ve bana dönüp baktı. "Hım," dedi çocuk gibi. "Haklısın, aslında yok. Ne istediğimi biliyorum."

Sırrı benimle saklıyor muydu yoksa daha sonra ortaya mı çıkaracaktı? İçimdeki tedirginliğin sebebi adamın bana yapacakları değil, Korel'in gerçeği öğrendiği zaman düşünecekleriydi. Bu kadar aptal olamazdım. O belki de benden kendi hayatımı saklamıştı ve bir an bile şu an benim hissettiğim gibi hissetmemişti ama ben ondan gizlediğim tek sırrım ile Korel'in yüzüne bakamayacakmış gibi hissediyordum.

Sarışın adam hemen tepemizde dikilmeye devam ediyordu. Ortamdaki gerginliği fark ettiğinde ve o gerginliği çıkaran kişinin Korel olduğunu anladığında, "Köylüyü sahiplenemezsin," diyerek Korel'e çıkıştı. "O sahipsiz ve kim satın alırsa ona gider."

Korel, adamın yüzüne bakmaya devam ederken sarışın adamın yüzüne dönüp bakmadı bile. Eli yavaşça çenesine doğru kaydı ve sertçe sola doğru boynunu çıtlattı.

"Sahipsiz mi?" Kelime Korel'i rahatsız ettiği gibi beni de rahatsız etmişti. "Anlamadığım bir şey var," dediğinde konuştuğunun sarışın adam olduğunu anladım, gözleri ise karşısındaki yüzü yanık olan o adamdaydı. "Kumarı kiminle oynuyor ki satın alacak? Benimle mi?"

"Hayır," dedi sarışın adam. "Tüccarlar kumar oynamazlar, sadece elindekileri satarlar." Gözlerim etraftaki masalara doğru kaydı ve ilk defa alıcı gözüyle insanlara baktığımı fark ettim.

Birçok yaştan kadın ve erkekler vardı. Yüzünde kupa damgası olanlar daha fazlaydı, maça olan ise daha azdı. Hepsi halinden memnun görünüyordu, yüzlerinde tebessüm vardı, seslerinde ise kahkaha. Oyunlarını oynarlarken, sarışın maça bir kadın hemen karşısındaki tüccarın kucağındaki kıza doğru baktı ve gözlerim kıza doğru kaydığında on sekiz yaşından küçük olduğunu direkt anladım. Kucağına oturduğu tüccar otuzlu yaşlarındaydı. Oyuna dâhil olmuyordu fakat gülümseyerek ruleti izliyordu. Sarışın kadının hemen karşısında esmer kupa bir adam vardı. O da kız için oynuyor gibiydi ve rulete büyük bir heyecanla bakıyordu.

Kumarhanedeki tek mutsuz kişiler köylülerdi.

Kızın gözleri bana doğru döndü, kısa bir an bakıştık ve hissettiği bütün duyguları anladığımda kendimi o kadar değersiz hissettim ki bakışlarının ağırlığını kaldıramadım ve gözlerimi hızlıca onun üzerinden çektim.

Değersiz.

Köylüler için kurabileceğim en yalın kelime bu olabilirdi.

Bugün değil ama bir gün bu insanlar cezasını çekecekti; saplantılı düşünceleriyle küçük çocuklara dokunan eller parçalanacak ve o parçalanan ellerine rağmen ise küçük bedenlere yine dokunmak isteyeceklerdi.

Çocuklar o iğrenç ellerinden bir gün kurtulsa da hepsi kurtulamayacaktı çünkü dünya kötü insanlar için fazla aç, iyi insanlar için ise fazla ölümlüydü. Dünyanın en büyük çukuru olan nefret çukuruna ise çocukların kalbini atacaklardı.

Kalbine nefret bulaşmış çocukların katili, dünyanın aç ve kötü insanları olacaktı.

"Kendine gel," dedi sarışın adam ve ellerini masaya yerleştirerek Korel'e doğru eğildi. "Eğer başka birisi bu masaya gelir ve senin yanındakini isterse o zaman kumar başlar, eğer kimse gelmezse ve onu isteyen olmazsa o zaman yanındakinden önce kendi canından endişe duyman gerekir."

Kaşlarım çatıldı ve olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Korel, ifadesiz bir yüzle gülümsedi ve gözleri ne kadar tepkisizse dudakları bir o kadar alaylı göründü. "Korktuğumu mu düşünüyorsun?" Korel, ilk defa karşısındaki adamdan gözlerini ayırdı ve sarışın adama baktı. "İnan, neler yapabileceğimi bilsen o gözünün altındaki damgayı silerdin, sonra din adamı olurdun ve bana tapardın. Tanrının eli değmiş insanlar, kimsesiz değildir."

Gürkan uyaran bir ifadeyle Korel'e baktı, ardından "Aldırış etme," dedi sarışın adama. "O hiç iyi bir kafada değil, gelmeden önce çekti bir şeyler."

Sarışın adamın sinirlendiğini fark ettim. "Seni burada toz bulutu haline getirtmem üç saniyemi bile almaz."

"Dene," dedi Korel ve birden ayağa kalktı. Sarışın adam Korel'den neredeyse on santim kısaydı ve Korel ona üstten bakarken daha ufak görünüyordu. "Üç saniyeyi geçerse ve dördüncü saniyeye gelirsek kafanı götüne sokarım."

"Hey," dedi Gürkan ve o da ayağa kalktı. "Sakinleş."

Çenesi seğirirken sarışın adam Korel'e odaklandı ve birkaç saniye sonra Korel'in arkasına doğru baktığında birilerini çağıracağını anladım. O sırada karşıda oturan adam, "Yapma," diyerek sarışın adamı durdurdu. "Böyle daha keyifli oluyor ve bu kumarı daha fazla istememe neden oldu."

Her şey düğümlenmiş gibiydi; sonucun nerede olduğu ise belli değildi. Düğümleri atan bendim, ipi veren Prometheus'tu ama düğümlerin üzerinden yürümeye çalışan sadece Korel'di. Olanları izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Dua et," dedi sarışın adam Korel'e doğru. "Dua et de birileri yarım saat içinde bu masaya gelsin ve senin kızı istesin, yoksa en keyif aldığım sen ve seninki olacak."

Şaşkındım, tedirgindim ve karşımdaki adamın bakışlarından korkuyordum.

Şaşkınlığım, her zaman maske takan Korel'in en çok maske takması gereken yerde o maskeyi düşürmesineydi. Onu ne engelliyordu ne yoluna çıkıyordu? Nedenini bilmiyordum ama Korel, ne olursa olsun bu gece maske takamıyordu.

Tedirginliğim, Korel ve arkadaşlarım içindi. Her ne olursa olsun birilerinin zarar göreceğini hissediyordum, ev üzerime çökecek gibiydi ve tek suçlu ben, benden sonra da geçmişti. Benden ablamı alan bu ev, diğer sevdiklerimi de alacak kadar dar ama yüzlerce ölüyü de içine sığdıracak kadar genişti.

Ev, beni içine kabul etmeyen bir mezarlık gibiydi.

Korkularım hislerimeydi Korkmamın nedeni hislerimdi. Hislerim beni öyle bir korkutuyordu ki, duygularımın ağırlığını bile hissedebiliyordum.

"Yarım saat olmasına gerek yok."

Tanıdık ses ile beraber başım Korel'in arka tarafına doğru döndü ve hemen arkamızda duran Korhan ile göz göze geldik.

Korel de başını çevirdiğinde dudakları düz bir çizgi halini aldı. Korhan'ın yanında turuncu saçlı bir kadın vardı ve o kadını hemen tanıdım. Gürkan'ın sözde gerçek olmayan evinde karşılaştığım kadındı, bana Korhan'ın kız arkadaşı olduğunu söylemişti. Adı hatırladığım kadarıyla Özge'ydi.

Korhan'ın ve Özge'nin sağ gözünün altında maça yani asil ifadesi vardı.

Özge ile göz göze geldik ve hafifçe gülümsedim, o ise bana karşılık vermeden başını çevirip Korel'e baktı.

Korhan, bizi takip mi etmişti?

Korhan, geçmişimi bu kadar iyi biliyor muydu?

Korhan'ın burada ne işi vardı?

Sarışın adam Korhan'ın elini sıktı, ardından karşımızda oturan adamın yanını göstererek, "Oturun," dedi. "Birazdan birini oyun için buraya göndereceğim."

Korhan, tamam der gibi kafasını salladı ve Özge ile hemen karşımıza oturdu. Korel hâlâ ayakta duruyordu ve Korhan'a dikkat kesilmişti. Bir şey söyleyip söylememek arasında kararsız gibiydi ama konuşmaması gerekiyordu; yanımızda bir yabancı vardı.

Babamın yaşadığını bilecek bir yabancı.

Korhan bana baktı ve soğuk bir şekilde gülümsedi; gözlerinde tek bir korku adımı bile yoktu ama başka duygular vardı. Bana bakarken, beni koruyormuş gibiydi; beni korurken ise Korel'e meydan okuyor gibiydi.

"Hoş geldiniz!" Bir kadın masamızın yanına geldi ve yirmi beş, yirmi altı yaşlarında olduğu kanısına vardım. Simsiyah saçları beline kadar uzanıyordu, üzerinde siyah dantel bir sutyen, altında

kısa bir etek vardı. Aklıma direkt alıcı olmadığı zaman köylülerin burada kaldıkları geldi; kadın ile çok kısa bir an göz göze geldik ve bakışlarından, kıyafetinden, hareketlerinden bir tutsak olduğunu anladım.

Kadın, tüccarları tamamen görmezden geliyordu, onların yüzlerine bile bakmıyordu. Fark etmiştim ki en etkisiz olanlar yine tüccarlardı.

"Kimi istiyorsunuz?" dedi kadın Korhan'a ve yanındaki adama bakarak.

Adam, ara ara Korhan'a bakıyor, kaşları çatılıyor ve tekrar önüne döndüğünde gözleri beni buluyordu. Korhan'dan önce, "Turuncu saçlı, çilli olan," dedi. Kendimi kumarhaneye girdim gireli ilk defa bu kadar çok değersiz hissetmiştim. Korel olduğu yere oturdu, hatta düştü bile denilebilirdi çünkü kendisini öyle sert bırakmıştı ki bir anlığına sarsılmıştım.

Korhan benden önce Korel'in yüzüne baktı ve bakışlarında o üstünlük taslayan kibirli adamı gördüm. Korel'e meydan okuyormuş gibi değil de 'Bana muhtaçsın' der gibi baktığında Korel hafifçe başını eğdi ve onun da gözlerindeki muhtaç ifadeyi gördüm.

Korel'in maskesi yere o kadar sert düşmüştü ki parçanladığı zeminde bıraktığı izi her gördüğümde hatırladığım şey, Korel'in benim için bakan gözlerindeki o muhtaçlık olacaktı.

Korel benim için Korhan'a muhtaçtı; meydan okuduğu, üstünlük tasladığı, baş kaldırdığı ağabeyine benim için bütün gardını indirmişti.

"Aynısı," dedi Korhan, Korel'in yüzüne bakmaya devam ederek. "Turuncu saçlı, çilli ve bana ihtiyacı olan küçük kız."

Kurduğu cümle, Korhan'a hiddetle bakmama neden olsa da masadan beni kurtaracak kişinin Korhan olduğu gerçeği yüksek bir sesle Korel'in gözlerinden bana bağırıyordu.

Korel, gözlerini kapattı ve yutkunarak kendine sakinleşme payı verdi. Bacakları tekrardan titremeye başladığında bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum ama ne düşündüğüne erişemiyordum.

Kendi kendine girdiği bir durumun içinde çıkış kapısı aradığını ama bütün kapıların yüzüne sertçe itildiğini görebiliyordum.

Plan kurmaya çalışıyordu, kurtulmaya, kurtarmaya çalışıyordu, ağabeyine muhtaç kalmamak için bir şeyler yapması gerekiyordu ama gözlerini açtığında yenilmiş o adamı gördüm.

Yapabilecek hiçbir şey yoktu, ağabeyinden başka hiç kimse kurtaramazdı.

"Evet, iki kişi aynı köylüyü istiyorsa oyun oynanır ve kimin şansı açıksa o kişi kızı alır." Büge'ye baktı. "Yirmi beş dakika içinde sizi isteyen olmazsa başka masaya geçiş hakkınızı kullanacaksınız, dilerseniz şimdi de geçebilirsiniz."

Gürkan, "Hayır," dedi hızlı bir şekilde ve Korel'e baktı. "Belki sonra."

Kadın kafasını salladı ve Korhan ile adama baktı. "Beş oyun oynayacağız. İlk oyun tek mi çift mi üzerine olacak, zar atın ve ilk kimin söylemeye başlayacağını görelim, büyük atan her zaman ilk söyler."

Korhan kadının yüzüne bakmadan masanın üzerindeki zarı aldı ve hiç düşünmeden attı. Zar, birkaç kere döndükten sonra durdu. "Üç," dedi kadın. Her kelimesini söylerken gülümsüyordu, bir anlık kadının, kapıda bizi karşılayan kadın gibi sürekli izlendiğini ve gülümsemezse canının yanacağını düşündüm.

Adam, zarı aldı ve gülümseyerek o da attı. Onun attığı Korhan'ın attığının aksine daha hızlı döndü ve sonunda durduğunda kadın "Beş," dedi. "Siz başlıyorsunuz, şanslı başladınız beyefendi. Tek mi çift mi?"

"Her zaman şanslıyımdır." Adam yüzüme baktı ve çenesini havaya kaldırarak, "Çift," dedi. Korhan'a tek kalırken, Korel'in daha fazla bacağının titrediğini hissettim. O bacağını sallarken, ben de durduğum yerde ister istemez sallanıyordum.

Kadın kafasını aşağı yukarı salladı ve beyaz küçük rulet topunu, kırmızı ve siyahın hâkim olduğu rulet oyun zemininin silindir yerine bırakmadan önce daireyi hafifçe çevirdi. Yavaşça

dönen dairenin silindir yerine topu bıraktığında daire biraz daha hızlı dönmeye başladı ve aynı şekilde top da o silindir de döndü.

Nefesimi tutmuş bir şekilde sanki bahisler benim için değil de başkası için yapılmış gibi rulet zeminine bakarken dönen top sanki beynimin içindeydi.

Döndü, döndü, döndü. Gözlerim bir anlığına Özge'nin yüzüne doğru kaydı ve bakışlarının benim üzerimde olduğunu gördüm. Alt dudağını kemiriyordu, bir şeyler düşündüğü açıkça ortadaydı ama benim ona baktığımı gördüğünde hızlıca gözlerini gözlerimden kaçırdı.

Küçük top zemine doğru yaklaşmaya başladığında masadaki tek sakin kişi Korhan gibiydi. Büge'nin elinin kalbinde olduğunu, Gürkan'ın tırnaklarını yediğini gördüm. Korel'i söylemeye bile gerek yoktu. Adam ise parmaklarıyla masada ritim tutuyordu.

Top, zeminde birkaç kez sekti ve en sonunda bir rakamın üzerinde durdu.

"On sekiz!" dedi kadın heyecanla ve adama doğru baktı. "Bir sıfır siz öndesiniz beyefendi, bu ne şans böyle?"

"Siktir," dedi Korel ve sertçe elini masaya vurdu. Ağabeyi alamadığı için hissettiğini direkt belli eden Korel, adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adam neler olduğunu anlayamıyormuş gibi Korel'e baktı, ardından gülümsedi.

"Söylemiştim, hep şanslıyım."

Korhan, omzunu indirip kaldırdı ve Özge'yle derin bir şekilde birbirlerini izlediler. Eliyle Korhan'ın omzunu sıvazladı ve "Şanslı bir adam olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye fısıldadı. "Ne hissediyorsan onu yap."

Korhan, onayladı ve yavaşça başını çevirerek omzundaki Özge'nin eline dudağını yasladı. "Elini çekme, şansım açık olsun."

"Şimdi renk söyleyeceksiniz," dedi kadın ve karşımızdaki kupa damgalı adama baktı. "Önce siz tabii ki."

"Kırmızı." Adam hiç düşünmeden konuştu.

"Zaten siyah demek istiyordum." Korhan da aynı şekilde karşılık verdi.

Bu kadar kolay, düşünülmeyecek kadar ucuz muydum?

Kadın, "Peki," dedi ve küçük topu tekrardan o silindire koyduktan sonra rulet zeminini döndürdü.

Dejavu.

Daima hissettiğim bu his, dakikalar aralığıyla bana uğruyordu ve tanıdığım bir dejavuydu.

Top dönerken, Korel burnunun kemerini sıktı ve aynı anda yutkundu.

Çok tuhaftı.

Hayatım ilk defa şansa bağlıydı ve bu şans Korhan'ın şansıydı. Eğer o kazanırsa, Korel tarafından ona satılacaktım ve o zaman bir asil ile beraber bu kumarhaneden çıkabilecektim.

Korel ve Korhan'ın hep düşündüğüm o kumar masasındaydım; satranç değildi tek fark buydu. Zeka oyunu değil, şans oyunuydu.

Korel tüccarım olduğu ve satış yapabildiği için özgürlüğüne kavuşacaktı. Peki ya Büge ve Gürkan? Gözlerim onlara doğru kaydığında merakla rulet masasına baktıklarını gördüm. Eğer böyle giderse gece boyunca Büge satılmayacaktı ve o burada kilitli kalacaktı, Gürkan ise tüccarı olarak bedelini ağır ödeyecekti. Satılırsa tanımadığı bir adama gidecekti, Gürkan kurtulacaktı.

Koskocaman bir labirentin ortasında kalmış gibiydim; her tarafta boynundan asılan sevdiklerim vardı ve hepsi boğulmak üzereydi. Korel'e koşarken, Büge boğuluyordu, Büge'ye koşarken Gürkan ölüyordu.

Korhan boynundan asılmayan tek adamdı; o labirentin dışından beni izliyor gibiydi.

"Kırmızı!" Kadının sesiyle kendime geldim ve adama güldüğünü gördüm. "Yine bildiniz!" Korhan'a dönüp yapay, mutsuz ifadeyle baktı. "Eğer üçüncü oyunu da kaybederseniz köylüyü kaybetmiş olacaksınız ve yüklü miktarda ödemeyi bana yapacaksınız."

"Siktiğimin şansına ne oldu?" dedi Korel, Korhan'a doğru. "Her zaman şanslı olan senin şansına ne oldu? Şimdiye mi denk geldi?"

Özge, Korhan'ın omzuna koyduğu elini çekti ve kızgın bir şekilde Korel'e baktı. Turuncu saçları ve çilleriyle birbirimize ne kadar benzediğimizin farkında mıydı acaba? Özge'nin yüz hatları daha sivri ve erkeksi duruyordu; göz rengi bir anlığına bana ablamın göz rengini anımsattı ve Özge'ye bakarken zihnimde dönen o anı, sesleriyle beraber kucağıma düştü.

"Annem neden saçlarımı kesti abla?" demiştim mutsuzlukla. Başım Mine'nin omzundaydı ve soğuğa rağmen dışarıda, çocuk havuzunun başında oturuyorduk. "Annem saçlarımı sevmiyor mu?"

Ablam, okşadığı saçlarımı öptü ve yüzüme bakarken acıyla nefes aldı. "Annem saçlarını çok seviyor Minel."

"Seviyorsa neden kesti abla?" Üzülmüştüm ama ablam benden daha üzgün gibiydi, derin nefes aldığında zorluk çekmişti.

"Çünkü annem uzun bir yolculuğa çıktı Minel, yakında gelecek ama gittiği yere senin güzel saçlarını da götürmek istedi; saçlarını o kadar çok seviyor ki seni her özlediğinde kestiği saçlarına bakacak."

Ablamın söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum ama inanmayı seçmiştim.

Boğulduğumu hissettim.

Ellerim refleksle saçlarıma kaydı ve bir tutamı elime alırken Korel ile göz göze geldik. Zihnimin içinde yine sesler dönmeye başlamıştı ve net bir şekilde duyduğum o ses, az ilerideki havuzun içinde can veren ablamın sesiydi.

Anaçtı, sevgi doluydu ve onun zihnime uğraması bile huzurlu hissetmemi sağlamıştı.

Canım yanmaya başlamıştı, korktuğum duygular beni kıskıvrak yakalamak üzereydi ve o duygulardan bu kumarhane içinde kaçacağım tek bir nokta bile yoktu.

Düşündüğümden daha fazlaydı, çok daha fazlaydı. Ablam, sadece abla değildi, ablam benim hayatımın bir döneminde annem olmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Yeni oyunda sizlerden bir sayı isteyeceğim," dedi kadın. "Hanginiz o sayıya daha fazla yaklaşırsanız kazanacaksınız. Eğer bu oyunu siz kazanırsanız," adamı gösterdi, ardından beni işaret etti, "köylüyü kazanmış olacaksınız." Korhan'a döndü. "Eğer siz kazanırsanız oyun devam edecek."

Başımı çevirip Korel'e doğru baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Gözleri saçlarımı tutan elime kaydı ve hızlı bir şekilde elimi saçlarımdan çekerek elinin içine aldı. Masanın altından elimi tutarken sanki arka tarafıma bakıyormuş gibi eğildi ve o sırada "Dayanamayacağım," diye fısıldadı. "Koş dediğimde koşacaksın."

Gözlerim açıldı, Korhan ile göz göze geldik ve ifademi düzeltmeye çalışsam da başarısız oldum. "Hayır," dedim dudaklarımı oynatmamaya çalışarak. "Kaçacak mıyız?"

"Benim için şansa bağlı değilsin, bu kadar basit değil," dedi Korel sanki çok büyük bir şeyi itiraf ediyormuş gibi. "Sonuç umurumda değil, kaçacağız."

Gözlerim Gürkan ve Büge'ye doğru döndüğünde onların da bize baktığını fark ettim. Gürkan kafasını onaylar gibi bir kez salladı ve planı duyduğunu anladım. Korel değil ama benim sesim yüksek çıkmıştı, bunun farkındaydım.

Hiçbir şey söyleyemedim ama Korel'in eli benim elimi daha sıkı kavradı; öyle sıkı tutuyordu ki elimi bir daha bırakmayacakmış gibiydi. Eğer ona karşı çıkarsam elini bırakmam gerekecekti, bu kuvveti kendimde göremiyordum.

Duruşumu dikleştirdim ardından "Başka şekilde bu masadan kalkamaz mıyız?" diye sordum başımı önüme doğru eğerek. O sırada karşımızdaki adamın, "Bir şeyler konuşuyorlar," dediğini işittim ve gözlerimi başımı eğdiğim yerde sabit tutarak alt dudağımı dişledim.

Kendime birkaç saniye verdikten sonra başımı kaldırdığımda masadaki herkesin bana ve Korel'e baktığını gördüm. Korhan'ın kaşları çatılmıştı ve geldiğinden beri ilk defa bir olaya tepki veriyordu; planı anlamış olacak ki Korel'e kızgınlığını belli etmeye çalışıyordu.

"Öyle bir şey yok," dedim fakat o sırada Korel sertçe elimi sıktı ve susmamı istedi.

Kadın elini havaya doğru kaldırdı. "Köylüler izin almadan konuşamaz."

Başımı sağa doğru yatırdım ve öfkenin beni tesiri altına aldığını hissettiğimde dudaklarımın ucuna gelen her cümleyi geriye doğru ittim.

"Ne konuştunuz?" dedi adam bana bakarak. "İzin veriyorum *küçük kız*, konuşabilirsin."

Bir şey söylemek için hamle yaptığımda Korel, "Ona bir daha böyle söyleme," dedi adama bakarak. "Bir daha sakın ona küçük kız deme."

Korel'i bu ifade neden bu kadar rahatsız ediyordu? Doğan Yankı'ya da aynı tepkiyi vermişti.

Öfkelenmesini ya da Korel'e ters bir tepki vermesini beklerken adamın yüzünü tebessüm aldı ve sırtını oturduğu koltuğa yaslayarak kollarını önünde birleştirdi. "Ne zamandan beri tüccarlar köylüleri becerir oldu? Bildiğim kadarıyla köylüleri becerenler asiller ve din adamları oluyordu?" Bana baktı, zamana göre kısa ama geçmişe göre uzun bir süre bana baktı ve bakışları kısıldı. "Öyle değil mi sevgili Minel Karaer? Oyun bitti, maskeleri düşürelim."

Yutkundum, zaman sanki parçalar halinde önümde tek tek dağıldı; her zamanda bir iz kaldı fakat adamın dudaklarından dökülen ismim Korel'e ulaştığında sanki onun tarafından zaman durdu.

Bende kalan izler sırlarımın önünde eğildiğinde Korel ilk önce bana dönüp baktı ardından adama döndü.

Oyun tamamen bitmiş görünüyordu, herkes maskesini düşürmeye başlamıştı ve aslında her sebebin başlangıcı olduğum gerçeği adamın dudaklarında ortaya çıkmıştı.

Her şey çok kısa bir sürede olurken, Korel elimi bıraktı ardından masanın üzerine doğru eğildi ve hızlı bir şekilde adamı saçlarından kavrayarak sertçe kafasını masaya vurdu. Herkesle beraber yerlerimizden kalkarken oturduğumuz koltuk geriye doğru düştü.

Korel, adamın çarptığı başını kaldırdı; yüzüne dikkatli bir şekilde baktı, ardından tekrardan çarptı ve adamın alnının kanadığını gördüm. "Maskeyi parçalayalı çok oldu."

Geriye doğru birkaç adım attığımda Gürkan, "Minel, kaç!" diye bağırdı fakat bacaklarım bir anlığına donuklaştığı için Korel'in gözü dönmüş halinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Korhan, Korel'i omzundan itekledi ve geriye doğru sendelemesine neden oldu. O sırada Büge, önüme geçerek beni omuzlarından itekledi, yüzüme bakarak bir şeyler söylemeye başladı. Kumarhanedeki müzik durdu, herkes oturduğu masadan ayağa kalkıp bizim olduğumuz tarafa doğru bakmaya başladı. Üç tane takım elbiseli adamın Korel'e doğru yürüdüğünü gördüğümde kendimi tutamayarak ellerimi saçlarıma geçirip, "Korel!" diye haykırdım. "Kaç, geliyorlar!"

Korel, ona doğru gelen takım elbiseli adamlara baktı ardından bana doğru yürüyüp kolumu kavradı ve koşmaya başladık.

Sendeleyerek peşinden koşuyordum, bacaklarımda his yoktu; başımı çevirip geriye baktığımda Gürkan ve Büge'nin de koşmaya başladığını gördüm. Yerinde kalan tek kişi Korhan olurken, Özge hemen onun arkasına saklanmıştı.

Korel, çıkış kapısına doğru koşmaya başladığında zihnimin içinden küçük bir kız çocuğu çığlık atarak bizi durdurmaya çalıştı ve o sırada, "Dur!" diyerek Korel'e bağırdım. "Başka bir yol biliyorum."

"Baba, bu ev neden bu kadar büyük?" diye sormuştum şaşkınlıkla vilanın ortasında dururken.

"Kendimizi gizleyebilmemiz için cennetimin inci tanesi."

"Ya kaybolursak?" Korkmuştum, ev o kadar büyük gelmişti ki küçük bedenim o evde tıkılıp kalacakmış gibiydi.

"Bu ev bir labirent," demişti dizlerinin üzerine çöküp gözlerini gözlerime sabitlerken. "Bir labirente girdiğinde kaybolursun ama gizli çıkışı bilirsen bizi kurtarırsın."

Gizli çıkışı biliyordum.

Korel'i gittiği yönden çevirdim ve kumarhanenin sağ tarafında kalan kapıya doğru koşturmaya başladım. Korel de bana güvenmişti.

Geriye dönüp bakmaya korkuyordum, bıraktıklarımdan bırakacaklarımdan, en çok da göreceklerimden korkuyordum. Bu

yüzden Korel'in sımsıkı tuttuğu elimden başka hiçbir şey hissetmek istemiyordum. O sırada kumarhanenin içinde bir silah patladı ve çığlık atarak o kapıyı itekledim.

Silahlar mı?

Bu kadarı gerçekten fazlaydı, o kadar mı kötüydü her şey?

Girdiğimiz kapı başka geniş bir odaya açılıyordu ve bu oda duman altıydı. Kötü kokudan dolayı burnumu kapatırken, insanların gözlerindeki baygın ifade, uyuşturucu içilen bir odaya girdiğimizi bana kanıtladı.

Duraksadım ve birkaç saniye etrafıma baktıktan sonra sol kapı mı sağ kapı mı olduğuna karar vermeye çalıştım.

"Çabuk," dedi Korel ve ona baktığımda arkasına doğru baktığını gördüm. "Seç birini."

Tekrardan sağ kapıya yöneldim fakat hislerimin sol kapıyı istediğine yemin edebilirdim.

Kapı açıldı, tekrardan kapanırken, koşan adımlarından içeriye peşimizdeki adamların girdiğini anladım.

Girdiğimiz odanın içi karanlıktı ve etrafta mumlar vardı; koku, tütsü kokusugibiydi fakat az önceki odadan gelen pis koku, bu odaya da sinmişti. Kocaman odada Korel'le tek başımıza duruyorduk. Odada tek kişilik bir yatak ile bir de ayna vardı. Kız çocuğu odasına benziyordu.

Birbirimize kısa bir an baktık, parmakları parmaklarımı daha sıkı kavradı ve aynı anda diğer kapıya doğru koşmaya başladık. O sırada duvardaki bir çizim gözlerime çarptığında zihnimdeki kız çocuğu çığlıklarını kesip iç çekmeye başladı.

"Senin kadar güzel çizemiyorum, değil mi?" Ablam bana tereddütle ve bir o kadar da sevgiyle bakmıştı. Çizimleri ellerimdeydi, o çizimlerde bütün duyguları vardı fakat en çok korku hissediliyordu.

"Öyle deme, senin kadar güzel dans eden kimseyi görmedim ben."

Gülümsemiştim ve kendi etrafımda dönerek "Beni de dans ederken çizer misin?" diye sormuştum.

Çizmişti.

O resim hemen karşımda bir tabloya asılı şekilde duruyordu. O çizimi bana hiç göstermediğine yemin edebilirdim fakat duvardaki dans eden küçük kız bendim; beni çizen ise ablamdı.

"Hadi Minel," dedi Korel beni çekiştirirken fakat gözlerimi resimden ayıramıyordum.

Ayak sesleri yaklaştı ve Korel'in girdiğimiz odada kilitlediği kapı sarsılmaya başladı. Ardından bir el ateş sesi duydum ve kapı kırıldı.

Aynı sırada Korel, beni sertçe kolumdan çekti ve diğer odanın kapısını açarak arkamızdan sertçe kilitledi.

Zihnimdeki küçük kız inlemeye başladı, acı onu göğüs kafesinden sarsıp yere fırlattığında Korel'in yüzüne baktım ve ellerimi saçlarıma geçirdim. Korel'in hemen arkasında babamın ve annemin gölgesini görüyordum; kapı aralığından onları izleyen ben ve ablamdık.

"Onlardan vazgeçmemiz gerek," diyordu annem babama. Bakışları hiç normal değildi, elini masaya sertçe çarpıyor, babama üstünlük taslıyordu. "O iki çocuğu bu evde istemiyorum."

"Onlar bizim çocuklarımız." Annemin beni ve ablamı kastediyordu, babam bizi savunurken omuzları düşüktü; yenilmiş değildi ama anneme meydan okuyamayan bir tarafı vardı.

Annem sertçe önündeki yetiştirme yurtlarını araştırdığı bilgisayarı itekleмiş ve yere düşmesine neden olmuştu. "Onlar benim çocuklarım değil, hiçbir zaman olmadılar. Kese kâğıtlı adam onlardan kurtulmazsam öleceğimi söylüyor."

"Annem bizi yetiştirme yurduna götürmek istedi," dedim Korel'e bakarak. Babamın mutsuz yüzü bir türlü zihnimden silinmiyordu, gölgeler her tarafımızı sarmıştı, Korel'in yüzü karanlığa doğru gömülüyordu.

Korel, kısa bir süre bana baktı, ardından omuzlarımı tutarak beni hafifçe sarstı. "Şimdi değil," dediğinde sesi uzaktan geliyor gibiydi. "Şimdi yakalanırsan bir daha asla kurtulamazsın, meydan oku."

Meydan okuyamıyordum, bütün anılarım tek tek önüme dizilmeye başlamıştı ve bütün gölgeler peşimden koşuyor gibiydi. O kadar çok ses vardı ki artık kumarhanenin içindeki sesleri duyamıyordum.

Yaslandığım kapı zorlanmaya başladı ve o sırada Korel beni hızlıca kapının önünden çekti. Aynı anda bir el ateş sesini tekrardan duydum ve bu beni daha başka anılara yönlendirdi.

"Bırak beni!" Annemin elinde bir silah vardı; şakağına yaslamıştı ve kilidi açıktı. Babam elinden silahı almaya çalışırken savaş veriyordu. Ben ve ablam birbirimize sarılmış bir şekilde koltuktan onları izliyorduk.

"Kendini öldürmeyeceksin," diyordu babam, sesi sakindi fakat gözleri çoktan dolmuştu. "Onların sana ihtiyacı var, görmüyor musun?"

"Hayır!" diye bağırmıştı annem gözü dönmüş bir sesle. "Seç, Doğuş. Seç. Onlar mı, ben mi?"

Sonrası kötüydü, sonrası ablamla çığlık çığlığa bağıracağımız kadar kötüydü.

Babam annemin elinden silahı almaya çalışırken elinden vurulmuştu; bu bir parmağını kaybetmesine neden olmuştu.

Kendimi, Korel'in eli ağzıma kapalı bir şekilde köşeye saklanmış şekilde buldum. Kütüphanenin içine adamlar girmişti ve ağır ağır yürürlerken etrafa bakıyorlardı. Karanlık odada bizi köşede görmeleri neredeyse imkânsızdı fakat ışıkları açarlarsa direkt açığa çıkardık, bunu biliyordum.

Başımı çevirip Korel'e baktım, o da bana baktı ve işaret parmağını dudaklarına yaslayarak sus işareti yaptı.

Diğer kapı açıktı, normalde çıktığımız kapıları kilitlediğimiz için bu durum adamları şüpheye düşürmüştü.

Uzun boylu olan, yanındaki kısa boylu olan iki adama diğer kapıyı işaret etti ve bakmalarını söyledi. Diğerleri diğer kapıdan çıkıp giderken, odanın içinde sadece uzun boylu adam kaldı.

Adam arkası bize dönük bir şekilde ağır ağır adımlar atarken, Korel elini dudaklarımın üzerinden yavaşça çekti ve kaşlarını kaldırarak hareket etmemem için elini kaldırdı. Ayağa hiç ses

çıkarmadan kalktığında adamın arkasına doğru gitti ve kütüphanedeki masanın üzerinden eski ev telefonunu aldı.

Duyduğu sesle beraber arkasını dönen adamın yüzüne Korel sertçe ağır telefonu çarptığında adam sendeledi fakat Korel bir daha vurduğunda adam yere yığıldı, ardından elindeki silah da onunla beraber yere düştü. Dizlerimin üzerinde hızlıca adamın yanına doğru süründüm ve silahı elime alarak Korel'e uzattım.

Korel silaha baktı, ardından "Sen de kalsın," diyerek adamın kemerindeki diğer silahı kendisi aldı. Elimdeki silah o kadar ağır gelmişti ki taşımakta zorlanmıştım.

Korel kalkmamı işaret etti ve zorlukla Korel'in uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Açık olan kapıya doğru ilerlemeye başladığımızda artık koşmuyor, aksine yavaş adımlar atıyorduk.

Diğer odaya girdik ve simsiyah bir karanlık bizi karşıladı. Bu odayı hatırlamıyordum ve benim bu odayı hatırlamamam demek, yolu yanlış geldiğim anlamına geliyordu. Az önce bu odaya giren adamlar ortada yoktu.

"Korel," dedim fısıldayarak. "Sanırım yanlış yoldan getirdim."

Korel'i göremiyordum fakat derin nefesleri hissedilmeyecek gibi değildi. Parmaklarımı duvarlara sürterek yürümeye başladığımda pürüzler parmaklarımı rahatsız etti.

Korel de benimle aynı şekilde elini duvara sürterek yürüyordu ve bu odanın çok dar olduğunun kanıtıydı.

"Korkma," dedi Korel geçmişten gelen bir sesmiş gibi. *"Ben buradayım."*

Tam o sırada odanın içini mavi bir ışık aldı ve tam karşımızdaki eski tüplü televizyon açıldı. Karıncalı görüntü yavaş yavaş yok olurken, televizyon ekranında dans eden küçük bir kız gördüm.

Çilli yüzlüydü ve turuncu saçları dağılmıştı. Kendi etrafında dönerek dans ediyordu, kadraj onun yüzüne yaklaştığında yüzünü kapatıyor ve utanarak babasının kucağına koşuyordu.

O küçük kız bendim.

Kaset, aynı görüntüyü tekrar ederek döndü, döndü, döndü. İkimiz de gözlerimizi ayırmayarak televizyonu izlediğimizde ilk konuşan Korel oldu.

"Çok kötü şeyler olacak."

"Dans ederken düşmekten korkuyorum baba."

"Düşmekten korkma. Her düştüğünde canın daha az acır, her düştüğünde daha kolay ayağa kalkarsın."

"Bana yere düştüğümde yardım etmeyecek misin baba?"

"Sana yardım edersem ayağa kalkmayı öğrenemezsin kızım."

Dizlerim her düşüşümün acısıyla yanıyor gibiydi. Babam elimi tutup hiçbir zaman beni kaldırmamıştı, ben ise hiçbir zaman ayağa kalkmamış, hep dizlerimin üzerinde durmuştum.

Korel'in de ayağa kalkmamasının nedeni buydu.

Kimse Korel'i yerden kaldırmak için elini uzatmamıştı.

"Hem de çok kötü."

Korel ile aramıza başka bir ses girdiğinde arkamı dönüp baktım ve üç tane adamın gerimizde durduğunu gördüm. Korel, beni hızlı bir şekilde adamlardan saklarken, "Kaç," dedi sessizce. "Arkana bakmadan kaç, istedikleri sensin, ben onları oyalayacağım."

Kafamı iki yana salladım ve "Seni bırakmam," dedim. "Bunu asla yapmam."

Adamlar üzerimize doğru yürümeye başladığında gözlerim televizyondaki utangaç ve babasına sığınan küçük kıza odaklandı; o kadar canlı, o kadar huzurlu görünüyordu, gelecekte olacağı kişiden tamamen habersizdi.

Gelecekten, geçmişime bakıyordum ve tek gördüğüm eskiden hissettiğim kadar güçlü olmadığımdı.

"Kaç," dedi Korel ve adamlara arkasına döndü. Omuzlarımı tuttu ardından yüzüme doğru yaklaştı. "Bunu yapmazsan seni korumaya çalışırken öleceğim, hiçbir kurtuluşum olmayacak."

"Yalan söylüyorsun," dedim ve omuzlarımı silkeledim. Elleri düştü. "Seni bırakmayacağım."

Adamlar o kadar rahat görünüyordu ki kaçabileceğim başka hiçbir yer yokmuşçasına adımları yavaştı.

Korel, televizyona baktı ve parmağıyla geçmişimi işaret etti. "Bak o küçük kıza," dediğinde gözlerim yüzünden ayrılamıyordu. Bakmadım, mavi ışığın gözlerine verdiği renge odaklandım. "O küçük kız geçmişinde kurtarılmayı bekliyor, bunu şimdi yapmazsan hiç yapamazsın. Bu şekilde ikimiz de zarar göreceğiz."

Korel'i bırakmak istemiyordum fakat Korel'in gözlerindeki ifade geriye doğru adım atmama neden oldu. Ellerimi saçlarıma geçirdim ve kafamı iki yana sallamaya başladım. Kaçsam kaçabilir miydim bilmiyordum, gitsem nereye gidecektim onu da bilmiyordum tek bildiğim Korel'in gözlerindeki inancın bir an bile sönmemesiydi.

Adımlarım daha fazla geriledi ve odanın köşesindeki kapıya doğru yaklaştım. Korel, adamlara arkası dönük bir şekilde bana bakarken, omuzları hafifçe düşmüştü ve o anda, gözlerinde kendinden bile vazgeçmiş o adamı gördüm.

Korel, kendinden vazgeçiyordu. Aklıma gelen tek şey, kâbusumda gördüğüm arabanın içindeki Korel'di. Ölmek üzereydi, gözlerinde vazgeçmiş o adam vardı.

"Sensiz yaşayamam, anlamıyor musun Mehveş?" Babam acılı bir tınıyla annemin dizlerine kapanmıştı. "Sensiz nefes bile alamam, kendinden vazgeçme, ne olursun."

Babam bir eliyle annemin silahla vurduğu elini tutuyor, diğer eliyle annemin bacaklarına sarılıyordu. Annemin elinde duran silah hâlâ şakağının üzerindeydi ve hâlâ kendini öldürmek istiyordu.

"Ben yaşamıyorum," demişti annem ve ağladığını görmüştüm. "Kendimi bile tanıyamayacak duruma geldim, bir yabancıyım. Baksana bana, aynı kadın mıyım?"

Babam acı çekiyordu, eli kan içindeydi fakat annemin hayatı için savaşıyordu.

"Bir gün öleceksin," dedi babam anneme büyük bir aşkla bakarak. "Bir gün gerçekten öleceksin ama bugün değil."

Ablam bana sımsıkı sarılmış gözlerimi kapatmaya çalışıyordu fakat parmaklarının arasından neler olduğunu görebiliyordum.

"Ölmeme izin verecek misin?" diye sormuştu annem babama büyük bir istekle. Ölmeyi öyle çok arzuluyordu ki bu canımı yakmıştı.

"Ölümünü izleyeceğim," demişti babam acıyla. "O zaman onları yaşatmak için öleceksin ve ben sana karşı çıkmayacağım."

Beni ve ablamı kastediyordu.

Annem, ablam için ölememişti.

Babam derin bir nefes almıştı. "Ölümün, bir başkasının yaşaması için olduğunda kalbin, o bir başkasının kalbinin üzerinde atmaya devam eder."

Elimde tuttuğum silahı havaya doğru kaldırdım ve kilidini açarak adamlara doğru baktım. Korel, hafifçe gülümsedi, bu gülümsemenin nedeni gurur duyuyor gibi görünmesiydi fakat silahı kendi şakağıma doğru yaklaştırdığımda gözlerindeki ifade hızlı bir şekilde değişti.

Nasıl bir psikolojideydim bilmiyordum, zihnimin içindeki sesler bunu yapmam için yalvarıyordu fakat başkaları için ölmek istemek, hiç de can yakıcı değildi.

"Hayır." Korel'in tek kelimesinde bütün gerçekler ve bütün yalanlar vardı.

Annem oradaydı, şakağının üzerinde bir silahla, gözlerinde yaşama sevincinin ölümüyle dikiliyordu. Babam karşısında acı çekiyordu ama onun da gözlerinde yaşama sevinci kalmamıştı.

Yıkılmış bir aile, şakaklara dayanmış bir silahın patlamasıyla son bulabilirdi.

Bir can, bir başkasının canı için yok olabilirdi.

Korel'in gitgide babamın yüzüne dönüşen yüzünü gördüm; onun karşısında dururken benim yüzüm de gitgide anneminkine dönüşüyordu.

"Kalbim kalbinin üzerinde atmaya devam edecek." Korel duyduğu bu cümleden sonra elini havaya doğru kaldırdı ve silahı ona vermemi bekledi. "Babam öyle söylerdi, babam hiçbir zaman yalan söylemezdi."

Zihnimden sesler yükseliyordu, kalbimin üzerinde lekeli siyah adımlar bırakan adamlar yürüyordu; ellerimde kan izleri vardı ve bacaklarımda düşmenin verdiği o yaralar. Saracak kimse yoktu, sarmalarını da hiçbir zaman istememiştim ama şimdi bütün acıları tek tek hissediyordum.

Sesler zihnimi parçalıyordu, kalbim delik deşik oluyordu, ellerime zehirler bulaşıyordu ve bacaklarım daha fazla parçalanıyordu.

Adamlar duraksadı ve bana baktıklarında bunu tahmin etmediklerini anladım. İstedikleri bendim, Korel değildi ve şakağımdan girecek bir kurşun onların bütün planlarını mahvedecekti bunu biliyordum.

"Prometheus beni canlı mı istiyor?" diye sordum titreyen bir sesle, gözlerim o sırada odanın diğer tarafındaki kapıya takıldı ve kalbimin teklediğini hissettim. "Onu serbest bırakmazsanız beni canlı bulamayacak."

Adamlar birbirlerine baktılar. Korel, başını sağa doğru çevirdi; arkasındaki adamlara baktığını anlamıştım. Bana uzattığı eli hâlâ havada duruyordu ama o elini tutmayacağımı, silahı vermeyeceğimi biliyordum.

Çenesi seğirdi ve bir anda arkasını dönerek adamlardan birinesine sertçe yumruk attı, diğer adam Korel'in omzuna doğru atıldığında Korel, elindeki silahla onun da omzuna sertçe vurdu ve "Koş!" diye bana bağırdı. "Koş!" Koşmadım, öylece silah şakağımda dururken ona baktım. "Koş, peşinden geleceğim!"

Son söylediği cümle bacaklarıma kuvvet verdi ve silahı şakağımdan uzaklaştırırken arkamdaki kapıyı açarak koşmaya başladım. Korel'in arkamdaki adım seslerini duyduğumda yüzümde huzurlu bir ifade oluştu fakat aynı anda bir el silah sesi duydum.

"Korel!" diye bağırdım korkuyla. Geriye doğru baktığımda bana doğru koştuğunu gördüm. Hemen arkasındaki adam ateş ediyordu.

Yanıma geldi ve omzumdan beni ittiklediğinde dar koridorda koşmaya başladık.

"Senin canına okuyacağım," dedi Korel dişlerinin arasından, elimdeki silahı sertçe çekip aldı. "Seni doğduğuna pişman

edeceğim. Sadece onlara küçük bir oyun oynuyordum, kendi o-
nını nasıl ortaya koyarsın?" Koridorun sonunda bir kirişin arasın
girdiğimizde bana baktı. "Seni mahvedeceğim, beni duydun mu?"

"Korel, neden bunu yaptım, bilmiyorum." İnandı mı bilmi-
yordum fakat ben de kendi söylediğime inanmamayı seçiyordum.

Peşimizden koşan adam yaklaştığında Korel, saklandığı kiriş-
ten ortaya çıktı ve elindeki silahla bir el ateş etti. Kurşun adamın
karnına isabet ettiğinde acıyla bağırdı ve ilk önce dizlerinin üze-
rine çöktü, ardından başı yerle buluştu.

İlk defa şahit olduğum bu görüntüyle dudaklarım aralansa da,
Korel alışıkmış gibi beni omzumdan bir daha itekledi ve ilerideki
kapıyı açmak için yeltendi fakat tam o sırada yüksek bir çello sesi
bütün evin içini doldurdu. Korel'in kapının kulpundaki eli durak-
sadı, bakışları bana doğru döndü ve o an, gözleri hemen arkama
odaklandı. Ben de odaklandığı noktaya baktığımda uzun korido-
run duvarları gözlerime çarpan ilk detay oldu.

Her yerde şekiller vardı; her şeklin altında ise anlamsız bir
dille bir şeyler yazıyordu. Koridordaki duvarlar ablamın çizimle-
riyle dolmuştu; çizimlerinin her birinde hissettiğim ruh, korkuyu
daha fazla avuçlamama neden oldu.

"Siktir," dedi Korel ve yüzümü ona döndüm. "Her şey plan-
lıydı, kaçmamız bile. Bu evin her noktasında senin için bırakıl-
mış emareler var ve her emarede geçmişin gizli."

Korel'in önündeki kapı yavaşça açıldı ve çellonun sesi daha
net bir şekilde duyulmaya başladı. Açılan kapının ardından gözle-
rime çarpan ilk kişi dizlerinin üzerine çökmüş olan Büge ve Gür-
kan oldu, ağızları bantlanmıştı. Korkuyla gözlerimi kapattım, his-
settiğim endişeyle diğer elim kalbime doğru gitti ve kapı tamamen
açıldığında az önce oturduğumuz kumarhanenin büyük salonuna
tekrardan döndüğümüzü fark ettim.

Gözlerimi açtım; geçmişimin engebeli yollarında şimdiyi öl-
düreceklerdi.

Büge, kafasını iki yana sallayarak bana bakıyordu ve he-
men arkasında takım elbiseli bir adam duruyordu. Aynı şekilde

Gürkan'ın da elleri arkada bağlanmıştı ve başı öne eğikti; onun
da ağzını bantlamışlardı.

Korel'in yanından geçerek büyük salona doğru adım attığımda
az önceyle hiçbir ilgisi olmayan o ortamı gördüm.

Işıklar kapatılmıştı, yerlerde mumlar vardı ve mumdan yansı-
yan sarı ışıklar duvarlara gölgeleri yansıtacak kadar hararetli yanı-
yordu. Büyük salonda biraz daha ilerledim ve gözlerimi arkadaşla-
rımdan çekemedim. "Özür dilerim," diye fısıldayabildim sadece.
"Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Büge, tekrardan kafasını korkuyla iki yana salladı ve bakışla-
rından daha kötü bir şeyler olabileceğini anladım. Korel hemen
yanımda yürüyordu, onun varlığı bana güç veriyordu eğer o ya-
nımda yürümeseydi dizlerimin üzerine çökeceğimi biliyordum.

Salonun ortasına geldiğimde arkadaşlarımdan ve adamlardan
başka hiç kimsenin olmadığını düşünüyordum fakat tam o sırada
hemen arkamızda tek tük insanlar belirmeye başladı. Hepsiyle tek
tek göz göze geldim, hepsi yüzüme baktılar fakat hiçbirinin göz-
lerinde o duygu yoktu.

İnsanlar Korel'le ikimizin etrafında yarım bir daire oluşturduk-
larında hepsinin sağ gözünün altındaki kupa ifadesini gördüm.

Hepsi din adamıydı.

"Yardım edin," dedim dayanamayarak. "Siz din adamı değil
misiniz?"

Aralarından orta yaşlı bir kadın yüksek bir sesle "Biz sadece
Tanrımızın emirlerine uyarız," dedi. "Onun kullarıyız."

Çello ağır ağır çalıyor, acısı kalbimi deşiyordu. Ölüm marşı
gibi değildi, ölümü hatırlatan bir marş gibiydi. Notalara her ba-
sıldığında çalan kişinin kalbe ölüm tohumlarını ekmek istediğini
anlayabiliyordum.

"Benim Tanrım şu an bana yardım etmenizi isterdi," dedi-
ğimde sesim titriyordu. Korel ile göz göze geldik, benim aksime
her şeyi çözmüş gibiydi.

"Senin Tanrın ile bizim Tanrımız aynı değil." Kadın hiddetle soluduğunda gözlerindeki öfkeyi anlamlandıramamıştım. Bana taşlayacağı bir şeytanmışım gibi bakıyordu.

"Sizin Tanrınız kim?" dediğimde Korel'in öne doğru bir adım atarak beni korumaya geçtiğini gördüm.

Etrafımızı saran insanların hepsi, tek bir ağızdan "Prometheus!" diye bağırdı ve o sırada çello daha yüksek bir sesle çalmaya devam etti. Korkuyla Korel'e döndüğümde çoktan anladığını fark ettiren bakışları üzerimdeydi.

Kumarhanenin içindeki din adamları, Prometheus'a tapıyordu; onların Tanrısı Prometheus'tu.

Hemen önüme bir kar tanesi düşer gibi oldu ardından başka kar taneleri onu takip etti. Gözlerimi yukarıya doğru çevirdiğimde tavandan yere doğru düşen ve beyaz kar tanelerini anımsatan köpükleri gördüm. İlk önce yavaş, ardından hızlı hızlı dökülmeye başladığında büyük salonun içine sanki kar yağıyor gibi görünüyordu ve aynı anda buz gibi soğuk sırtıma doğru çarpmaya başladı.

O gece soğuktu, o gece karlar yağmıştı ve hava dondurucu derecede soğuktu. Her yer bembeyazdı.

Zemin yağan köpükle beraber bembeyaz olmuştu. Elim boğazıma doğru kaydı, parmaklarım nabzımdaki atışlarıma dokundu. Bir anda çocuk havuzunun tepesinden bir tiyatro sahnesindeymişiz gibi beyaz bir ışık yandı, bir kadın havuzun içine doğru yürümeye başladı; o kadınla göz göze geldiğimde inleyerek ellerimle gözlerimi kapattım.

Özge, ablama benzettiğim Özge, iç çamaşırlarıyla hemen karşımda duruyordu. Kalbinin üzerine bıçakla bir şekil çizilmişti; uzaktan o şekli seçemiyordum fakat kanaması olduğu çok açıktı.

Havuzun hemen önünde başka bir ışık yandı, Korhan'ı elleri ve ağzı bağlı bir şekilde Özge'ye bakarken gördüm. Olduğu yerde çırpınıyor, onu kurtarmak için debeleniyordu fakat hiçbir faydası yoktu.

Korel ve benim hemen arkamızda iki tane takım elbiseli adam belirdi ve bizi tutmaya başladılar. Özge'yi kurtarmak için koşmak istedim fakat takım elbiseli adam omuzlarımdan öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdamayı bile başaramıyordum. Korel ise adam onu tutsa da hareket etmiyor, öylece duruyordu. Bakışları bana döndüğünde adamın Korel'in tek silahını aldığını ama diğer ikinci silahı almadığını gördüm. Bir planı var gibiydi.

Özge, yüzüme baktı; gözlerimin içine öyle bir baktı ki kendimi o gecede, o küçük kızmışım gibi hissettim.

Ablam tam karşımda durmuş havuzun içinden bana bakıyordu; gözlerinde korkunun verdiği korkusuzluk vardı ve çenesi daima dik, havaya doğruydu. Meydan okuyan duruşuyla, kendinden eminliğiyle tam karşımda iç çamaşırlarıyla duruyordu. Bana kaçmamı söylüyordu, gitmemi söylüyordu fakat ben hareket edemiyordum.

Özge elinde tuttuğu bir kâğıdı havaya doğru kaldırdı, ardından kısık bir sesle, "Annenden bir mektup," dedi. Sesi korkuyormuş gibi çıkmıyordu, aksine huzurluydu. "Bu mektupta yazanlar sadece ve sadece annen ile Korel Erezli arasında bir sırdı."

Bu cümle, Korel'in bam teline basmış olacak ki, arkasındaki adama sertçe kafa attı ve adamın yere düşmesine neden oldu. Ardından beni arkasında bırakarak dönüp kalabalığı yararak koşmaya başladı. Kaçtığı çok belliydi fakat beni tutan adam kollarını bırakıp da Korel'in peşinden gitmedi.

"Bırakın kaçsın," dediğini duydum beni tutan adamın. "Gidebileceği hiçbir yer yok zaten, yakalanacak."

"Korel!" diye bağırdım yüksek bir sesle. Arkamdaki insanlarla tek tek göz göze geldim; her biri bana acıyarak bakıyordu. Korel beni bırakıp gitmiş olamazdı. Büge'ye baktım, Gürkan'a baktım. 'O nerede? Gitti. Gitti mi?" Aklım almıyordu, düşünemiyordum; hiçbir şekilde erişemiyordum. Korel beni öylece bulunduğum yerde bırakıp çekip gitmiş miydi?

"Korel!" diye bağırdım tekrardan ve omuzlarımı kavrayan takım elbiseli adamdan kurtulmaya çalıştım. "O beni bırakıp gitmiş olamaz."

"Sevgili İdil,

Özge mektubu okumaya başladı fakat duymak istemiyormuş gibi etrafıma bakmaya, bağırmaya devam ettim. "Korel nerede?"

Neydi bu kadar canımı yakan? Geçmişimle yüzleşmek miydi, kaybetme korkusu muydu yoksa hep korktuğum o gerçekler miydi?

Sana bu mektubu yazarken kendimi bir odaya kapattığımı ve karanlıkta yazdığımı bilmeni isterim. Yazımı okuyamazsan affet, karanlıkta yürümek bana göre olabilir ama karanlıkta yazmak hiç bana göre değil.

Sevgili İdil, uzun zamandan beri yanımdaki varlığınla bana destek olmaya çalıştığının farkındayım fakat bu destek, beni omuzlarımdan iten bir el gibi değil de sırtıma saplanan bir hançer gibi olmaya başladı. İdil, benim için yaşamak, sırtımda bir hançerle yaşamakla aynı şey beni anlıyor musun?

Bu hastalığın bilincine vardığımda henüz yirmi bir yaşındaydım ve kendimi onların hayal olduğuna hiçbir zaman inandıramadım. Bir şizofrenden sana gelen bu mektubu nasıl bir ciddiyetle okuyacağını bilemiyorum ama şu an kendi çocuğum Minel üzerine yemin ederim ki tek başımayım ve arkadaşlarım benim yanımda değiller."

Ses, Özge'nin sesiydi fakat annemin sesini işitiyor gibiydim.

"Mine'nin benim yüzümden ölmesinin üzerinden aylar geçti ve şimdi de Minel'i ölümden kaçırırken sana bir şey itiraf etmek, senden bir istekte bulunmak istiyorum.

Öncelikle isteğim, kızım Minel'i kendi çocuğunmuş gibi koruman ve sahiplenmen çünkü Doğuş onu terk edip gittiğinde Minel, korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu olarak kalacak ve onun ihtiyacı olan tek şey, akli dengesi yerinde bir anne.

Ona anne olma sevgili İdil ama ona sağlıklı bir annenin nasıl olduğunu göster."

Özge'nin bakışları benimle buluştu, dizlerimin üzerine çökmemi engelleyen tek şey beni omuzlarımdan kavrayan o adamın elleriydi.

"Ona sevgi gösterme sevgili İdil ama ona bir annenin sevgisinin nasıl olduğunu göster.

Onu yalnız bırakma İdil. Ne olursa olsun, onu yalnız bırakma ve Prometheus'tan koru.

Onu yalanlara inandır İdil. Onu yalanlarla yaşat ve çok güzel bir hayatının olmasını sağla.

Anlamıyorsun, ona hiçbir zaman bir anne olamadım; ona hiçbir zaman sevgi veremedim ama onu sevdim.

Seneler sonra İdil, ona benim onu çok sevdiğimi ve bu hayatı benim seçmediğimi söyle.

Seninle çok büyük, kimseyle paylaşmamam gereken bir sırrı paylaşacağım ve Doğuş, bu sırrı sana verdiğimi duyarsa beni asla affetmez. Lütfen ama lütfen, bu sır seninle mezara gitsin hatta mezara bile gitmesin, bu sırrı okuduktan sonra lütfen yak, yık, at çünkü o kadar ağır ki sen bile taşıyamazsın."

Acıyla Özge'ye baktığımda benden başka hareket eden tek kişi Korhan'dı.

"Mine'nin yani kızımın öldüğü gecenin önceki sabahında beni hastaneye yatırdıklarını biliyor musun? Evet, biliyorsun çünkü bunu sana defalarca kez anlattım fakat neden kendimi suçladığımı biliyor musun? Sen sadece o hastane odasında olduğum için ve o evde olup onu koruyamadığım için kendimi suçladığımı sanıyorsun. Hayır, İdil. Bu kadar masum değil hiçbir şey; bu kadar masum bir kadın değilim.

O gün sabaha karşı Prometheus, Doğuş o hastane odasında yokken benim yanıma geldi. Onunla ilk yüz yüze görüşmem değildi, onu ilk hissedişim de değildi çünkü Prometheus'un asıl suçlusu benim ama bunu itiraf edecek cesaretim şu an hiç ama hiç yok.

Bana, iki çocuğumdan birini seçmemi, eğer seçmezsem ikisini de öldüreceğini söyledi. Neden diyemiyordum İdil çünkü ona ailesi katledilirken sormamıştım bile, sadece katledilmişlerdi ve ben de izlemiştim. O katledilirken engellememiş ve sadece izlemiştim.

Ben Prometheus'u sadece izlemiştim, ona hiçbir zaman ellerimi uzatmamıştım.

Beni öldürmesini istediğimi söyledim fakat o, canımdan kayıp olmadan bana ölümü bahşetmeyeceğini söyledi; Prometheus için her şey karşılıklıydı, hem de fazlasıyla. Benimle kumar oynamak istedi.

O gün bana tercih hakkı sundu İdil.

O gün ben tercihimi yaptım İdil.

Mine'yi seçmemin nedeni onu sevmiyor olduğumdan dolayı değildi, onu istemediğimden dolayı da değildi. Sadece arkadaşlarım bana Mine'yi seçmemi söyledi ve ben de onu seçtim.

Asıl içimi yakan ise ne biliyor musun? Onu seçerken içim hiç acımadı, hiç üzülmedim ve parçalanmadım. Prometheus'a Mine'nin ismini söylerken tebessüm ediyordum ve bu tebessüm, Prometheus'a bile yakışmazdı.

Verilen bir tercihle, kendi çocuğunu katleden bir anneyim.

Ortaya sunulan bir kumarla, kendi çocuklarından birinden vazgeçen bir anneyim.

Şimdi, bu itirafımdan sonra ölümü hak ettiğime karar verecek ve benim boynuma ipi sen dolamak isteyeceksin, biliyorum fakat öncesinde ufacık bir şey daha itiraf etmek istiyorum.

Mine'yi seçtiğim için pişmanım.

O zaman arkadaşlarımı değil de kalbimi dinleseydim seçeceğim kişi kesinlikle Minel olurdu çünkü o bana benziyor ve bu hayat bana benzeyen başka birini daha kaldıramaz; saçlarını acımadan kestiğim küçük kızım Minel, Mine'den daha fazla ölümü hak ediyordu.

Üzgünüm, Minel Karaer'in ruhunda Mehveş Karaer var.

Evet, ölümü arzuluyor ve onun için yanıp tutuşuyorum; bu gözlerimden de açıkça okunuyor biliyorum.

Bu mektubu sana veriyorum çünkü öldüğümde büyük sırrım başka bir kalpte nefes alırken, acısı da canlı kalsın istiyorum. Bu mektubu sana veriyorum çünkü geride kalan çocuğumun yaşama hakkının benim tarafımdan verildiğinin birileri tarafından bilinmesini istiyorum.

Şu an ölemiyorum İdil, kendimi öldüremiyorum. Maalesef Doğuş'a verdiğim bir söz var; bu söz, ölümümü daha kıymetli bir hale getireceği için hayatıma şimdilik son vermeyeceğim.

Unutma, her sır içinde bir acıyı taşır. Unutma, her acı bir vazgeçiştir. Unutma her vazgeçiş, bir evlat demektir.

Evlatlarından ne olursa olsun vazgeçme.

Son kez,

Unutma, şizofrenler en dürüst yalancılardır."

Özge elindeki mektubu yavaşça suya bıraktığında nefes almakta zorlanıyor, boğazıma dizilen her solukta kan kusacakmış gibi hissediyordum. Annem tarafından yaşaması seçilen evladı bendim fakat annem bile beni geride bıraktığı için pişman olmuştu, bu can yakıcıydı.

Ablam, ikimizin arasındaki kumarda kaybetmişti ve o gözlerinin önünde can verirken, ben ölümü seçilmeyen küçük bir kız çocuğu olarak onu izlemiştim.

Ben bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacaktım?

Annem bu pişmanlıkla nasıl olmuştu da tek çırpıda kestiği saçlarını sevmişti?

Özge, elinde bir neşterle bana baktığında kaçınılmaz sonu biliyordum fakat karşı koyacak gücüm de yoktu. "Lütfen," diye fısıldayabildim sadece ve geçmişim tekrardan gözümün önünde canlandırılmaya başladı. Bu sefer izlediğim görüntüde her şeyi bilen bir tarafım vardı ve bu acı katlanılamazdı. "Lütfen!" diye haykırdığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve beni tutan eller uzaklaştı. "Onu değil, beni öldürün. Onu değil, beni seçin. Anne beni seç!"

"Anne, neden diğer anneler gibi ellerimi tutmuyorsun?" Sesim titriyordu, küçük ellerimle ellerini tutmaya çalışıyordum ama o benim ellerimi tutmak istemiyordu.

"Maalesef," dedi Özge, ardından elinde tuttuğu neşterle bir an bile düşünmeden bileğini kesti. "Seneler önce annen bir seçim yaptı."

"Anne, neden bana sarılmak istemiyorsun?" Korkuyordum, kollarımla ona sarılmak istiyordum ama o bana sarılmak istemiyordu.

Özge nasıl olurdu da canına bu kadar kolay kıyabilirdi? Korhan kıvranıyor, Özge'yi kurtarmak için olduğu yerde durmadan hareket ediyordu. Üç kişi Korhan'ı tutmaya çalışıyordu. En sonunda aralarından bir tanesi Korhan'a tabancayla şok verdi ve acı içinde inlemesine neden oldu.

"Anne neden saçlarımı şefkatle okşamıyorsun?" Dizlerine yatmıştım, saçlarım kucağında dağılmıştı ama onun elleri saçlarımda gezinmiyordu.

Özge diğer bileğini kestiğinde çocuk havuzunun içi kan rengini aldı. Hemen yanımda birinin varlığını hissettim ve başımı çevirdiğimde çocukluğumun benimle aynı şekilde dizleri yerde

oturduğunu gördüm. Acıyla nefes alıyor, tam karşısına ablasına bakıyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu, seçilmiş olmak umurunda bile olmazdı, o an ablasının yerine ölmeyi seçerdi.

"Anne neden beni korkularımdan kaçırmıyorsun?" Geceydi, kâbuslarımdan kaçıyordum ve ona sığınmak istiyordum. Annem beni babamın yanına gönderiyordu, kapıyı ise yüzüme kapatıyordu. Kapının önünde yere oturmuş ona sesleniyordum.

Geçmişimdeydim; yanımdaki küçük kız çocuğu bana bunları fısıldıyordu ve ben de hatırlıyordum.

Annem ile geçirdiğim günler gözlerimin önünden geçiyordu; annemin sevgisizliği ve benim ona duyduğum muhtaçlık canımı yakıyordu.

"Prometheus bana da bir tercih hakkı sundu," dedi Özge baygın bakan gözleriyle ve havuzun içinde yürümeye başladı. Her adımında kan daha fazla yayılıyor gibiydi. "Ben kendi canımdan vazgeçtim."

Gözleri son kez Korhan'ı buldu ve havuzun dışına doğru yürümeye başladı; adımları sarsaktı, dik duruşu yok oluyordu ve gözleri gitgide kayıyordu.

Havuzun dışına çıktığında ayakta öylece durdu ve en sonunda gözleri tamamen kapanırken sertçe yere düştü.

"Anne neden benim ölmemi istiyormuş gibi bakıyorsun?" Gözlerinde öfke vardı, kin vardı, sevgisizlik vardı. Bana beni seviyormuş gibi bakmasını istiyordum.

"Hayır!" diye haykırdım ve başımı önüme eğerek kafamı iki yana sallamaya başladım. "İstemiyorum, böyle bir geçmişi istemiyorum." Bir kâbusun içinde gibiydim fakat her şey o kadar canlı, o kadar hissedilirdi ki gerçeği sürekli yüzüme çarpıyordu. Yine sabaha karşıydı, yine her yerde karlar vardı, yine çok soğuktu.

Arkamda bir hareketlenme oldu, başımı çevirdiğimde bütün din adamlarının dizlerinin üzerine çöktüğünü ve başlarını önlerine eğdiğini gördüm.

Hepsi benimle aynı şekilde duruyordu fakat tek bir fark vardı; ben acıdan dolayı ayakta duramazken, onlar Prometheus'a taptıkları için boyun eğiyor, ayin yapıyorlardı.

Başımı çevirip içi kan dolu havuza baktım.

Geçmiş oradaydı, geçmiş içimdeydi, geçmiş hemen yanımda oturuyordu, geçmiş bir mektuptaydı; geçmiş bütün kalbimdeydi.

"Anne beni neden sevmiyorsun? Sana ihtiyacım var." Dizlerimin üzerine çökmüş ona yalvarıyordum, bana bakıyordu. Ellerini uzatıp beni kaldırabilirdi, kaldırmadı. Annem yere düşmüş olan evladının acısını bile hissedemedi.

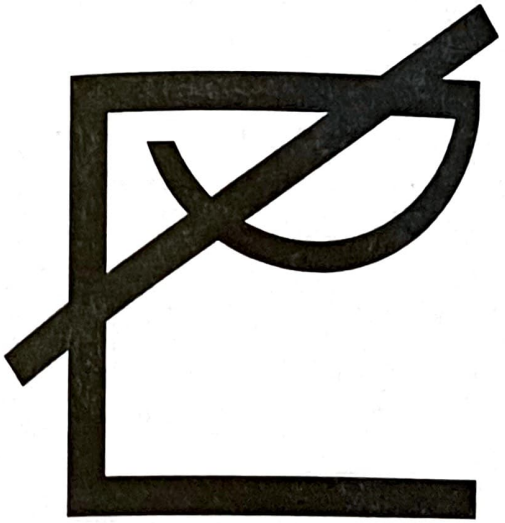
Geçmiş, beni yok etmeye yemin etmişçesine karşımda dikilen bir katilden başka bir şey değildi ve ben artık, geçmişinden kaçamayan ve katilini yavaş yavaş hatırlamaya başlayan kimsesiz kızdım.

Her şey değişmişti, annem kumarını oynamıştı, Prometheus kumarını oynamıştı ve kumar oynama sırası bendeydi.

"Anne kurtar beni!" Son kez ona yalvarıyordum, son kez ona sesleniyordum. "Ben senin hatan değilim, ben senin kızınım!"

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, o gece acının bana ettirdiği en büyük yemin bu olmuştu. Geçmişimin ilk engebeli yolunda takılıp düşmüştüm; o yol bana göre bir yol değildi. Gücüm geçmişime yetmeyecek kadar azdı; annemin zihnimdeki sesi bana en çok bunu öğretti. O ses, tek bir şey söyledi:

"Hatalar, içinde taşıdığı seçimlerden gelir; sen benim en yanlış seçimimsin Minel."

* Sayfa sonundaki harf, Prometheus'un alfabesine ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

8. KÜLÜN İZİ

Kör gecenin karanlığı gökyüzünü çarşaf gibi örtmüştü. Her yer ziriydi, tek bir ışık dahi yanmıyordu; bütün yanan mumlar tek tek söndürülmüş, şehir kendini o gece karanlığa bırakmak istemişti.

Hava soğuktu ama kar soğuğu gibi değildi, aksine ılık bir soğukluk serinlik vardı fakat gecenin sonunda kar soğuğu sadece geceye değil, bütün kalplere doğacaktı.

Açık olan pencereden elleri ceplerinde dışarıya doğru bakıyordu ve hemen arkasındaki adamla sessizliği paylaşıyordu. Gözlerini gökyüzüne doğru çevirdiğinde karanlığın içinde kendini hissetmedi; karanlığı, onun var ettiğini düşündü.

"Bu gece her zamankinden daha karanlık," dedi elleri ceplerinde durmaya devam ederken. Gözleri gökyüzündeydi ama arada sırada camdaki yansımadan arkasındaki adama bakıyordu ve onun da onun da bakışlarının üzerinde olduğunu görüyordu. Bir şey söylemedi fakat o da gözlerini karanlık gökyüzüne doğru çevirdi. "Çok tuhaf," dedi ve ellerini ceplerinden çıkardı. "Seninle tekrardan karşılaşmak ve tekrardan böyle bir karanlık gecede yüz yüze gelmek." İlk önce başını çevirdi, ardından tamamen dönerek pencerenin ucuna yaslandı ve kollarını önünde bağladı. "Daha önce de seninle böyle bir gecede vedalaşmıştım, sen ise hâlâ yaşıyorsun."

Adam, çenesini havaya doğru kaldırdı ve baştan aşağı karşısındaki adamı süzdükten sonra, "Yanlış," diyerek düzeltti. "Hâlâ yaşatıyorsun, hâlâ yaşamamı istiyorsun."

Önünde bağladığı ellerini hafifçe çözdü ve başını sol tarafına doğru yatırıp, "Sence neden?" diye sordu. "Seni yaşatmamın en büyük nedeni sence ne?"

Adam, endişeden uzak fakat soğuk bir şekilde güldü. Kafasını iki yana sallayarak "Neden mi?" diyerek yineledi. "Çünkü sen Prometheus, sen hâlâ bana ne yapmak istediğine karar veremedin."

Prometheus, donuk bakışlarla adamı incelerken, yaslandığı pencerenin kenarından kısa adımlarla uzaklaştı ve adamın oturduğu masa ile sandalyenin yanına geldi. Üstten bir şekilde adama bakarken ellerini masaya yaslayıp üzerine doğru eğildi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı ve maskeyle kapattığı yüzüne rağmen, gözlerinden yüzünün resmini çizebiliyordu. "Yanlış cevap," dediğinde sesi maskeden dolayı boğuk çıkıyordu. "Seni yaşatmamın sana daha büyük ceza olduğunu bilecek kadar seni tanıyorum."

Adam, gözlerini kıstı ve hemen karşısına oturan Prometheus'u adım adım izledi. Her hareketini hafızasına kazıdı, her hareketinde gizlenen imgeleri defterine kaydetti. "Doğru cevap," dedi adam ve işaret parmağını havaya doğru kaldırdı. "Ama bir şeyi hep unutuyorsun. Beni yaşatırken, kendini de yaşatıyorsun ve ben senin her adımını öyle bir takip ettim ki, bir sonraki adımını kolaylıkla çözebiliyorum. Sana zararlıyım, artık bunu sende biliyorsun hatta Prometheus, yüzündeki maskenin bile bir anlamı yok artık. Maskeni çıkar, karşıma onlarca, yüzlerce kişi getir ve aralarında sen de dur. Bakışlarından seni direkt tanırım, attığın adımdan bilirim, nefes alışından da hissederim."

Prometheus, dirseğini masaya koydu ve ellerindeki eldivenlere rağmen, masada ritim tutarak sert sesler çıkarmaya başladı. "Haklı olabilirsin," dedi en sonunda ama rahatsız görünmüyordu. "Fakat sen beni sadece fiziksel olarak tanıyabilirsin; planlarımı, yollarımı ve düşüncelerimi asla bilemezsin."

"Kesin konuşamazsın," dedi adam ve Prometheus'un yüzüne doğru eğildi. "Senin geçmişini biliyorum, geçmişini bildiğim biri olarak karşındasın; bu ne demek biliyor musun? Yazdığın bütün defterlerindeki planları ezberledim demek. Bütün yollarını tahmin edebilirim demek. Bütün düşüncelerinin asıl nedenini çözebilirim demek. Kabul et Prometheus, senin en güçlü düşmanın benim."

Prometheus, rahat bir nefes verdi ve sırtını sandalyeye yaslayarak "Madem öyle, bunların beni korkutmayacağını da bilmen lazım," dedi. "Düşmanlardan keyif alırım fakat senin boynunu tek bir hamleyle kırmam saniyelerimi bile almaz."

"Elbette," dedi adam karşı çıkmayarak. "Ama ben senin karşında fiziksel olarak güçlü değilim ki. Ben senin karşında senin geçmişinle beraber güçlüyüm. Prometheus, senin karşında seni bildiğim için güçlüyüm. Durma, benim boynumu tek bir hamleyle kır çünkü ben senin boynunu kırmam, bunu biliyorsun."

Adamın sesindeki tehdidin tınısını alan Prometheus hafifçe tebessüm etti ve "Bana geçmişimin zarar vereceğini düşündüren ne?" diye sordu.

Adam omzunu umursamaz bir edayla indirip kaldırdı, bir an olsun gözlerini Prometheus'un gözlerinden ayırmıyordu. "Güçlüsün," dedi Prometheus'u işaret ederek. "Çeviksin, akıllısın ve her şeyden önce en önemlisi çok zekisin." Bakışları kısıldı. "Pişmanlığı hissedemiyorsun, acıyı hissedemiyorsun, sevgiyi hissedemiyorsun, bunlar yüzünden daha güçlüsün ve bunlar yüzünden daima dikkatlisin." Kafasını salladı, duraksadı ve masanın üzerinden Prometheus'a doğru biraz daha eğilip fısıldadı. "Fakat senin de hissettiğin duygular var; o duygular seni güçlü kılan duygular ama bir yandan da dikkatini dağıtabilecek duygular. İntikam, kin, öfke, hırs ve en önemlisi nefret."

Prometheus, yaslandığı yerden doğruldu ve o da adama doğru eğilerek cevap verdi. "Sorumun cevabını alamadım."

"Aldın," dedi adam ve gözlerini sıkıca yumdu. "Geçmiş Prometheus, geçmiş. Bütün duyguların geçmişinde saklanıyorsa, geleceğinde yoluna çıkacak bütün duygular seni yok edebilir çünkü hepsi sana aittir." Gözlerini açtı.

Prometheus kısa bir süre düşündü; kafasının içinden binlerce düşünce geçse de asıl önemli olanın hangisi olduğunu biliyordu. "İntikam," diye fısıldadı adamın gözlerinin içine bakarak. "Hem canlı hem cansız hissettiren bu duyguyla ilk tanıştığımda kaç yaşımda olduğumu sen benden daha iyi biliyorsun." Adam hiçbir şey söylemeden öylece dinledi.

"İntikam öyle bir duygu ki, bir elimi gökyüzüne doğru kaldırdığımda avuçlarımın içine yıldız tozları doluyor fakat diğer elim ise yeryüzündeki toprakta zehrini ekiyor." Prometheus derin bir nefes daha aldı. "Yıldız tozlarını serbest bırakmayı ben istemedim fakat gökyüzü beni kabul etmedi; ben de yeryüzüne zehrimi ektim."

Kafasını sallayan adam, "O zehri bana defalarca yedirdin," dedi ve ilk defa gece boyunca sesinde acı duyuldu. "Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Kaldı," dedi Prometheus. "Benim zehrim hiçbir zaman çürümez, her seferinde yenisini ekerim. Ama bak," deyip sol elini havaya kaldırdı, "bu elim boş çünkü artık elimi gökyüzüne uzatmıyorum."

Adam öfkeyle, "En son ne zaman elini gökyüzüne uzattın ki?" diye sordu. Ellerini yüzüne yerleştirdi ve şakaklarını ovdu.

"Beni çok iyi tanıdığını söylüyorsun, nasıl bilmezsin?" diye sordu Prometheus. Ses tonundan öfkelenmeye başladığı anlaşılıyordu ve bir elinin parmakları hafifçe içe doğru kıvrılmıştı. "Geceydi," diye başladı söze. "Bu geceden belki de daha karanlıktı ama gökyüzünde yıldızlar vardı. Yerde yatıyordum, sokak soğuktu ama yer sıcaktı çünkü güneş sıcaklığını yere bırakmıştı. Diğer çocuklarla kaçmak için sokağa çıkmıştık çünkü üzerimizden bir kumar döneceğini biliyorduk. Bütün çocuklar kaçmayı başardılar, bense büyüyünce o kaçan çocukların hepsini öldürdüm neden biliyor musun?" Adamın şakaklarını ovalayan parmakları duraksadı, gözlerini kaldırıp Prometheus'a baktı. "Eğer onlar da benim gibi kaçmayı başaramamış olsalardı, o gece tecavüze uğrayan erkek çocuğu onlardan biri olabilirdi."

Adam, bildiği hikâyeyi Prometheus'un o boğuk sesinden dinlerken ürperdi ve küçük erkek çocuğunu sanki yanında hissetti. "Benimle oynadıkları onlarca kumardan en sonuncusu buydu," dedi Prometheus. "O gece son kez elimi gökyüzüne kaldırdım ve kimse kurtarmıyorsa yıldızlara tutunmak istedim, ellerime tozdan başka hiçbir şey bulaşmadı." Fısıldayarak devam etti. "O geceden sonra bir daha benimle kumar oynayamadılar, o geceden sonra bir daha elimi gökyüzüne uzatmadım. Şimdi anladın mı? Doğduğumda iyi biri olmamak için doğmuştum ama iyi biri olmak istedim, çaba gösterdim; insanlar buna izin vermedi, insanlar beni yarattı ve ben onların tanrısı oldum; herkes kendi tanrısını aslında içinde yaşattı."

Bakışlarını ilk defa kaçıran adam, pencereden dışarıya doğru baktı ve derin bir nefes aldı; aldığı nefes ciğerlerine battı. "Bütün bu duygular seni var etti ama bütün bu duygular da seni yok edecek."

"Belki öyle, belki de değil," dedi Prometheus ve oturduğu sandalyeden kalkarak ayakta dikildi. "Sana o geceyi anlatmadım, o gecenin ardında bıraktığı intikam duygusunu anlattım ve siz, o geceden sonra intikam almak istememe neden olan izleyicilerdiniz. Elimi havaya kaldırdım, sizleri gördüm; elimi aşağı indirdiğimde diğer elim yeryüzündeydi. Gözlerinizin içine baka baka ektim ben zehrimi."

Adam kısa bir süre masanın üzerine baktı fakat daha fazla dayanamayarak tekrardan gözlerini Prometheus ile buluşturdu. "Benden karımı aldın, bir kızımı aldın, daha ne istiyorsun?"

"Çok daha fazlasını," dedi Prometheus. "Dünya üzerinde hissedebileceğin bütün acıları hissetmeni istiyorum; hissetmediğin acı kalmasın istiyorum ama bu gece, senin düşündüğünün aksine ölmen için sana bir şans vereceğim."

Adamın gözleri aydınlandı ve Prometheus'un gözlerinin tam içine bakarak dürüstlüğünü ölçmeye çalıştı. "Nasıl?" diye sordu tereddütle.

Prometheus, pencere kenarına doğru gitti ve tekrardan gökyüzüne doğru baktığında karanlığın biraz daha grileştiğini fark etti. "Kumar," dedi, ardından tek elini cebine yerleştirdi. "Senelerdir bu kumarhanede, bu odada kilitli yaşıyorsun; hiçbir zaman dışarı çıkamadın ve kimse burada olabileceğini düşünmedi ama bak, Tanrın sana iyilik yapacak ve ayağına kızın Minel'i getirecek Doğuş."

Doğuş Karaer, bir anda ayağa kalktı ve oturduğu sandalye geriye düştü. "Aklımla oynuyorsun," dedi. "Nasıl?"

Prometheus, penceredeki yansımadan Doğuş'un yüzüne baktığında o yansımada göz göze geldiler. "Senin düşündüğünün aksine Doğuş, küçük masum kızın benim peşime düşmeye başladı; onu buraya çağırdım."

"Ona ne yapacaksın?" diye sordu Doğuş ve Prometheus'un hemen yanına giderek kolunu kavradı fakat o sırada Prometheus, hızlı bir şekilde kolunu Doğuş'tan kurtarıp elini onun boynuna doladı ve onu pencerenin kenarına doğru çekti. Refleksleri belki de herkesten kuvvetli olan Prometheus'un hisleri de yırtıcı bir hayvanınki kadar güçlüydü. Tehlikeyi hemen anlardı; Doğuş onun için bir tehlike değildi.

"Onun hafızasıyla oynayacağım," dedi Prometheus ve Doğuş'u pencerenin demir parmaklıklarına yasladı. "Ona bir tercih hakkı vermeyeceğim ama seninle şimdi bir kumar oynayacağız." Boğazına sarılı olan parmakları çenesine doğru uzanınca Doğuş öksürmeye başladı ve Prometheus çenesini sertçe kavradı. "Bu ev, onun için geçmişi demek ve küçük kızın için üç kapı açılacak; o kapılara seninle beraber karar vereceğiz."

"Ona zarar verme," dedi Doğuş sıkılan çenesinin arasından. "Ondan artık uzak dur, yaşına rağmen çekebileceği en büyük acıları çekti."

"Birincisi," dedi Prometheus duymazdan gelerek. "Onu öldüreceğim." Doğuş hızlı bir şekilde kafasını onu engellemek istermiş gibi iki yana salladı. "İkincisi," çenesini kavradığı elini gevşetti, "bu labirent gibi olan evden kaçmaya çalışacak ve eğer çıkışı bulursa seni de bulmuş olacak; bu odaya girdiğinde senin yaşadığını hissedecek ama aynı anda seni öldüreceğim."

Doğuş gözlerini sıkıca yumdu ve alt dudağını dişledi. "Bulamaz," diye fısıldadı. "O bu evi çoktan unutmuştur."

"Düşündüğünden daha fazlasını hatırlamaya başladı," dedi Prometheus. "Senin yaşadığına sonuna kadar emin artık. Artık ailesini hissediyor, bu yüzden seni bulma ihtimali de var ama bulmasıyla ölmen bir olacak; şuna bakın!" dedi alayla. "Ne büyük acı."

"Üçüncüsü?" dedi Doğuş gözlerini açarak.

"Üçüncüsü ve en güzeli," dedi Prometheus. "Hiçbiri olmazsa ona annesinin bu güzel mektubu Mine'nin ruhuyla okutulacak, sen de uzaktan sadece izleyecek ve hiçbir şey yapamayacaksın." Arka cebine attığı elinden mektubu çıkardı ve Doğuş'a doğru uzattı. Çenesini tamamen serbest bıraktığında Doğuş hızlı bir şekilde mektubu aldı ve okumaya başladı.

Okurken yüzünün şekli değişiyor, kafasını iki yana sallıyordu. Bazen gözleri doluyor fakat o yaşları geri gönderiyordu. "Hayır," dedi Doğuş, "bu kadarını kaldıramaz. Bu çok kötü."

"Düşündüğünden daha güçlü," dedi Prometheus. "Benim peşime düşüp korkusuzca karşıma çıkmak isteyecek kadar da cesur."

"Başka bir yolu yok mu?" dedi Doğuş fakat o sırada Prometheus Doğuş'un elinden mektubu çekip aldı.

"Seç," dedi Prometheus. "Burası kumarhane, oyunu kuralına göre oynayalım."

Doğuş, düşünmeden "Beni bulursa öldür beni," dedi direkt. "Bensizliğe alıştı, yıkılır ama çabuk toparlanır."

"Diğer ihtimaller?" diye sordu Prometheus. "Ölmesi mi, yaşaması mı? Yaşarken gerçeklerle yüzleşmesi mi, ablasının ruhunun ona seslenmesi mi?"

"Bunu yapma," dedi Doğuş ve dizlerinin üzerine çökerek adeta Prometheus'a yalvardı. "Her şeyi yap, bunu yapma."

Prometheus, üstten üstten meydan okuyan bir ifadeyle Doğuş'a bakarken, "Seç," dedi tekrardan. "Bir daha sormayacağım ve kendi bildiğimi okuyacağım."

Dizlerinin üzerine çöken Doğuş Karaer, ellerini de yere koydu ve başını öne eğerek kızının yüzünü gözlerinin önüne getirdi; orada bir yerlerde nefes alıyor, hissediyor, duyuyordu. Kalbiyle hissediyor, aklıyla düşünüyordu; kızının nefes alması, onu kalbine güzelliği dolduran tek gerçeklikti.

"Ölmesini istemiyorum," diye fısıldadı Doğuş Karaer. "Her şeyi yap ama kızımın canını bağışla, annesinin düşündüğünün aksine o bu hayatı hak ediyor."

Prometheus, birkaç dakika Doğuş'un eğik olan başına baktı, başka bir şeyler söylemesini bekledi fakat hiçbir tepkiyle karşılaşmadığında masanın üzerindeki ipi alarak Doğuş'un elleriyle ayaklarını bağladı, ardından ağzını bir bant ile sıkıca kapattı. Doğuş hiçbir şey söylemeden ne yapıyorsa ayak uydurdu; kendisini yönlendirmesine izin verdi.

En sonunda Prometheus yavaş adımlarla odadan çıkıp gitti. Ardından kapıyı kilitlerken, başını kaldırıp kapıya doğru bakan Doğuş'un tek istediği kızının onu bulmasıydı.

Saniyeler geçti; Doğuş çöktüğü yerde bir an olsun hareket etmedi, direnmedi.

Dakikalar geçti; Doğuş kızının ruhunu, ruhunda hissederek arkasında bağlanan ellerini yumruk yaptı ve gözleri kapıda öylece bekledi.

Saatler geçti; Doğuş gözlerini ayıramadığı kapıya bakarken, kaçınılmaz sonun geldiğini anlamıştı çünkü silahlar patlamaya başlamış, koşan ayak seslerini işitmişti.

Kapılar açılıp kapanıyordu; bir odadan başka bir odaya geçiliyordu ve en sonunda hemen yan odasına girildiğini duydu. Olduğu yerde sürünerek kapının önüne kadar gitmeye çalıştı fakat imkânsızdı; Prometheus, ellerini bağladığı ipin diğer ucunu, pencerenin demirine bağlamıştı. Kendi kendine kapalı olan ağzından sesler çıkarmaya çalıştı fakat sesi neredeyse hiç çıkmıyordu. Kızının adını haykırmaya çalıştı fakat o kadar silah sesinin arasından onun boğuk sesi duyulmadı.

İlk başta bir sessizlik oldu, sonrasında gürültü sesi duyuldu ve kızının yan odada olduğunu anladı.

"Kaç," dedi genç bir adam sesi. "Arkana bakmadan kaç, istedikleri sensin, ben onları oyalayacağım."

"Seni bırakmam," diyordu kızı. "Bunu asla yapmam."

Doğuş kafasını iki yana salladı ve sertçe kafasını arkasındaki duvara vurmaya başladı; amacı ses çıkarmaktı fakat başaramıyordu.

"Kaç," dedi genç adam. "Bunu yapmazsan seni korumaya çalışırken öleceğim, hiçbir kurtuluşum olmayacak."

"Yalan söylüyorsun," dedi Minel. "Seni bırakmayacağım." İnatçı yönü annesine benziyordu, ne zaman vazgeçmesi gerektiğini hiçbir zaman bilemeyecekti.

Odanın içinde hareketlenme oldu. Genç adam, "Bak o küçük kıza," değiğinde Doğuş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O küçük kız geçmişinde kurtarılmayı bekliyor, bunu şimdi yapmazsan hiç yapamazsın. Bu şekilde ikimiz de zarar göreceğiz."

Doğuş, o an yan taraftaki odanın hangi oda olduğunu anladı ve parçalanan parmağının olduğu yer sızladı.

Mehveş Karaer'in intihara teşebbüs ettiği o odanın içindelerdi; o kötü olaydan sonra bir daha o odaya girmemişlerdi. Kızı şimdi o odanın içindeydi.

"Kalbim kalbinin üzerinde atmaya devam edecek." Kızının cümleleri Doğuş Karaer'e ulaştığında kalbinin üzerine sert ve zehirli bir hançer saplanmış gibi oldu. "Babam öyle söylerdi, babam hiçbir zaman yalan söylemezdi."

Babası haykırmak istiyordu; kızının inancını köreltmek uğruna haykırmak, onun karşısına geçip ayaklarına kapanmak istiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sessizliği dikkatli bir şekilde dinleyen Doğuş Karaer, bir silahın kilidinin açılma sesini duydu. "Prometheus beni canlı mı istiyor?" diye sordu küçük kızı. "Onu serbest bırakmazsanız beni canlı bulamayacak."

Doğuş Karaer, korkuyla daha sert bir şekilde başını arkasındaki duvara vurmaya başladı ve aynı anda hırladı. Geride duran bacaklarını yere çarpıp ses çıkarmaya çalıştı fakat bacaklarından da demirlere bağlanmıştı ve yere çarpamıyordu. En yüksek sesi başını çarparak çıkarabiliyordu.

"Koş!" dedi genç adam fakat kızının koştuğunu duymadı. "Koş!" dedi tekrardan. "Peşinden geleceğim." Minel bu sefer koştu ve bir kapı açıldı; Doğuş'un gözleri kendi kapısına doğru döndü fakat açılan kapı, onun kapısı

değildi. Kafasını histerik bir şekilde çarpan Doğuş'un kulaklarına çellonun sesi doldu ve kumarı kaybettiğini anladı.

Kızı onu bulamamıştı; kızı onun canını farkında olmadan bağışlamıştı fakat bu bağışlayış, onun için ölümden daha kötüydü.

Doğuş Karaer kafasını vurmayı bıraktı ve başı öne doğru düştü. O sırada bulunduğu odanın kapısı açıldı ve içeriye iki tane takım elbiseli adam gelerek onu ayağa kaldırıp iplerinden kurtardılar.

"Kafası kanıyor," dedi adamlardan bir tanesi ve duvara baktılar. "Duvara çarpmış."

Çarpmamıştı, bilerek vurmuştu fakat onlar bunu anlayamazdı. Doğuş'un elleri ve ayakları bağlandığı demir parmaklıklardan ayrıldı fakat bedeninden ayrılmadı. İki adam kollarına girdi ve ayaklarını yere sürte sürte onu büyük salona kadar götürdüler.

Onu salonun en karanlık köşesine, havuzun arkasına dizlerinin üzerine bıraktıklarında kızının yüzünü gördü ve o an bedeni de yana doğru düştü. Burnuna dolan kan kokusu kendi başından geliyordu fakat hissettiği kan kokusu Mine'nin, kızının kanının kokusuydu.

Minel'in gözlerine baktı; büyüdüğünü gördü. Saçları uzamıştı, küçük bir kız çocuğu gibi değil de artık bir kadın gibi olmuştu ve duruşu bıraktığı halinden daha güçlüydü. Fakat bakışları... O bakışları hiç değişmemişti. Hâlâ muhtaç, istekli ve kimsesiz bir kız çocuğu gibi bakıyordu. Gözlerinde daima umut vardı fakat sanki o umudu bile artık istemiyordu.

Çırpınışlarını izledi, mektup okunurken yüzünün şeklinin değiştiğini gördü; hayal kırıklığını bakışlarında tattı ve dizlerinin üzerine çöküşüne şahit oldu.

Doğuş Karaer'in gözlerinden yaşlar dökülürken, kendini canlı değil de bir mezarın içinde hissediyordu; o mezarın içinde kızını izliyor fakat bir ölü olduğu için kızını kurtaramıyordu.

Minel'in gözlerinde umut son bulacaktı; kimsesizlik ise gözlerinde baki kalacaktı, bunu biliyordu.

Onun gözlerine umudu eken babasıydı, kimsesizliği aşılayan ise gidişiydi.

Minel Karaer, Doğuş Karaer'in en yaralı ve en korkak tarafı olarak kalacaktı.

Dizlerim acıyordu, ellerim acıyordu, bedenim acıyordu, kalbim acıyordu, ruhum acıyordu.

Hissedebileceğim bütün acıları hissediyormuşum gibi geliyordu; ruhum kendi acısına rağmen bu kadar acıyı nasıl kaldırabiliyordu bilmiyordum. Çığlık çığlığa bağırmak, hıçkıra hıçkıra ağlamak ya da sonsuza kadar gözlerimi kapatıp o ânı zihnimden yok etmek istiyordum fakat bu imkânsızdı.

Kucağıma düşen ellerime bakıyordum; çellonun sesi yavaş yavaş silinerek susmuştu, kendi nefes sesimden başka hiçbir ses duyamıyordum, kulaklarım ise acıyla çınlıyordu. Tam karşıma bakmaya cesaretim yoktu.

Ağlamak istiyordum.

Delicesine, ciğerimi söke söke ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum; ruhum sökülüyordu, iğneler kalbime batıyordu, boğazım cayır cayır yanıyordu fakat ağlayamıyordum.

Başımı hafifçe yerden kaldırdım ve etrafıma baktım, kaç dakikadır öyle durduğumu bilmiyordum.

Büge hemen yan tarafımda duruyordu, Gürkan onun yanındaydı; takım elbiseli adamlar gitmişti ve arkama baktığımda hiçbir din adamını göremedim. Hepsi yok olmuştu, kocaman salonda kimse kalmamıştı.

Havuza doğru korkarak baktım; Özge'nin cesedi yere serili duruyordu, Korhan ise sırtı bana dönük bir şekilde cenin pozisyonunda yatıyordu. Yüzü Özge'ye dönüktü fakat hiç kıpırdamıyordu.

Onun yüzünü hayal etmek bile kurşun yemişim gibi hissettirirken nasıl olacaktı da ben Korhan'ın yüzüne bakabilecektim?

Salonun diğer her yerine baktım, Korel'i göremedim. Ayağa kalkıp onu aramak istiyordum ama bacaklarımda kuvvet yoktu fakat bu beni engelleyemezdi; sürünmeyi seçtim.

Yerde sürünerek havuza doğru giderken, Korhan'a bakıyordum. Bir an olsun kıpırdamıyor, nefes dahi alamıyor gibiydi. Ona da mı bir şey yapmışlardı?

Kuruyan boğazıma rağmen "Korhan?" diye fısıldadım. Biraz daha süründüm ve onun yanına doğru gittim. Arkasına ulaştığımda

elimi kaldırıp ona dokunacak gibi oldum fakat bunu yapmadan önce "Korhan," dedim tekrardan. Mumların çoğu açık olan kapıdan dolayı rüzgârdan sönmüştü fakat havuzun etrafını saran mumların birkaçı yanıyordu ve Korhan'ın yüzünü aydınlatıyordu.

Elleri ve ayakları bağlanmıştı, ilk olarak ellerine uzandım ve zorlukla bağlanan halatı açtım. Korhan hareket etmeden öylece durdu ve ellerini arkasından bir an olsun çekmedi. Kocaman adam karşımda ufacık bir çocuğa dönmüş gibiydi.

Bacaklarına bağlanmış olan ipleri de söktüm ve "Korhan," diye fısıldadım tekrardan. Başını eğip yüzüne doğru baktığımda kalbimi acıtan, durmasını isteyeceğim o görüntüyle karşılaştım.

Ağzında bir bant vardı, gözlerini Özge'nin ölü bedenine dikmişti ve nefes almıyor gibiydi. Kaldıramayacak gibi oldum ve gözlerimi onun gözlerinden hızlı bir şekilde çekerek ağzındaki bandı yavaşça çekip çıkardım. Hayır, hareket etmedi, yattığı yerden kalkmadı, Özge'ye bakmaya devam etti. Sürünerek hemen karşısına geçtim ve görüş açısını kapatıp Özge'yi gizledim.

"Korhan," dedim tekrardan. Sesim titriyordu, ellerimi onun yüzüne doğru uzattım ve ellerimin titrediğini de gördüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum, giden bir can için özür dilenir miydi? Bu vicdan azabı beni yaşarken öldürürdü.

Bakışları, daldığı noktadan uzaklaştı ve yavaş yavaş yüzüme doğru tırmandı. En sonunda gözlerime kilitlendiğinde bakışlarında öyle net bir acı gördüm ki, o acıyla Korhan'ın da yaşayamayacağını düşündüm. Onu tanıdım tanıyalı ilk defa gözlerinde kederi görmüştüm.

"Yaşadığını söyle," dedi ve sesinin kısıldığını fark ettim. "Onun ölmediğini söyle." Çok fazlaydı, bu kadarını kaldırabilecek gibi değildim. Ağzımı açamadım, ona tek bir kelime dahi söyleyemedim ve yüzüne utanmadan bakmaya devam ettim. "Söylesene," dedi tekrardan. "O ölmedi değil mi?"

Daha önceden Özge ve Korhan'ın arasındaki bağı bilmiyordum ama şimdi gördüğüm, birbirlerine dolanan iki sarmaşık olduklarıydı.

Tam o sırada kumarhanenin dışından bir silah patlama sesi geldi ve başımı hızlıca kapı tarafına doğru çevirip "Korel!" diye bağırdım. Durduğum yerden kalkmaya çalıştım fakat Korhan, sert bir şekilde kolumu tutup beni aşağıya çekti ve kendine doğru yaklaştırdı. Gözlerimin içine bakarak "Söyle," dedi. "O yaşıyor mu?"

"Korhan, lütfen," dedim ve ondan kolumu kurtarmaya çalıştım fakat yapamıyordum; öyle güçlüydü ve öyle sıkı tutmuştu ki hareket dahi edemiyordum.

"Söyle!" diye bağırdı Korhan gür bir sesle. Gözlerinin acıyla dolduğunu gördüm. "Bana onun yaşadığını söyle!"

Dışarıdan başka bir silah sesi daha duyulduğunda "Korel!" diye inledim ve çırpınmaya başladım. "Ona bir şey yapacaklar." Yaptığım bencillik miydi bilmiyordum fakat Korel'e bir şey olacağı düşüncesi beni mahvediyordu.

Korhan kolumu bırakmadan yattığı yerde doğruldu ve dizlerinin üzerinde Özge'ye doğru gitti; beni de arkasında sürüklüyordu. Peşinden giderken ondan kurtulmaya çalışıyordum ama buna izin vermiyordu.

Özge'nin yüzüstü düşen vücudunu hafifçe çevirdi ve onun rengi gitmiş yüzüyle karşılaştı. Özge'nin dudakları aralıklı duruyordu, gözleri açıktı; direkt Korhan'a doğru bakıyordu ve gözlerinde yaş olduğuna yemin bile edebilirdim.

Korhan, kolumu hafifçe bıraktı fakat Özge'nin o görüntüsünden sonra yerimden hareket edemedim. Korhan, Özge'nin yüzünü elleri arasına aldı ve onu kucağına doğru çekti. "Özge," dedi Korhan yanaklarını okşarken. "Aç güzelim gözlerini, geçti."

Ellerimi saçlarıma geçirdim ve çekmeye başladım. Geriye doğru sürünerek giderken, gözlerimi Korhan'dan ayıramıyordum.

İlk önce Özge'nin alnından öptü, ardından yanaklarından öptü ve en sonunda dudağından öptü. "Buradayım," dedi ve sesi öyle bir titredi ki sanki salonda deprem oldu, ben yerin dibine kadar sürüklendim. "Oyun bitti, gözlerini açabilirsin."

Geriye doğru gittiğim yerde salondaki masanın ayağına çarptım ve sırtımı yaslayarak kendimi olabildiğince gizlemeye çalıştım.

İleriden Gürkan, sürünerek yanımıza gelmeye çalışıyordu fakat onun ellerini açacak gücüm bile yoktu.

Çok fazlaydı; bir insanın yaşayabileceğinden, kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

Korhan, yavaşça kulağını Özge'nin kalbine doğru yasladı ve bir süre öyle durduktan sonra, "Atmıyor," diye fısıldadı. "Kalbi atmıyor."

Başını yaslandığı yerden kaldırdı ve gözleri bana doğru döndü. Yanağına Özge'nin kalbinden kan bulaştığını gördüm; o kalbinin üzerine bırakılan iz sanki Korhan'ın yanağına bulaşmıştı.

Saçlarımı daha fazla çektim, masanın altına doğru geriledim ve oraya saklandım. Kısık ışığa rağmen Korhan'ın gözlerinin tam üzerimde olduğunu görebiliyordum.

"Kalbi atmıyor," dedi Korhan bana bakarak. "Öldüğü anlamına geliyor, değil mi?" Kafamı korkarak iki yana salladım ve bedenimin titremeye başladığını hissettim. Korhan, Özge'den uzaklaştı ve yavaşça dizlerinin üzerinden eliyle destek alarak ayağa kalktı. Gözlerim Korhan'ın sadece bacaklarını görürken, "Cevap ver," dedi. "Öldüğü anlamına mı geliyor?" Daha fazla titremeye başladım, saçlarımı kavrayan ellerim durmuyordu ve sanki her yerde deprem oluyordu. "Cevap ver!" diye kükredi ve sert bir şekilde yumruğunu altına saklandığım masaya çarptı. Tahta masa çatlarken çığlık attım ve titremeye devam ettim.

Masanın altına doğru eğildi ve sertçe beni kolumdan çekip öne doğru çıkardı. Bedenim sürüklenirken sırtımı masanın ayağına çarpmıştım. "Öldüğünü söyle!" diye haykırdı.

Titreyen ellerimi kulaklarıma bastırdım ve çığlık atmaya başladım. Bedenim öne arkaya giderken, dizlerimi göğüs kafesime doğru çektim ve gözlerimi kapattım. Art arda çığlıklar atarken, Korhan'ın sesini bastırmaya çalışıyordum ama imkânsızdı. Aynı cümleyi tekrar edip duruyordu. Omuzlarımdan beni sarsıyordu fakat zaten öyle bir titriyordum ki onun sarsmasına gerek yoktu.

"Öldü!" diye bağırdım en sonunda. "Öldü, o öldü! Benim yüzümden öldü!" Ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırdım, gözlerimi daha sıkı yumdum. "O öldü!"

Her yer sarsılıyordu, dünya yok oluyor gibiydi; kendi çığlıklarımın arasında zihnimde başka bir kadın çığlık çığlığa bağırıyordu. Korhan'ın omuzlarımdan sarsan elinden önce başka elleri bedenimde hissediyordum.

"Minel!" diye bir ses duydum, bu ses Korel'den başkasına ait değildi. Zihnimin içinden mi geliyordu, gerçek miydi bilmiyordum ama gözlerimi de açamıyordum. Çığlıklar atmaya devam ederken ellerimi kapattığım kulaklarımdan ayırdım ve tırnaklarımı boynuma saplamaya başladım.

"Öldü!" dedim tekrardan. Damarımı sökmek istermiş gibi tırnaklarımı daha fazla damarlarıma bastırdım; kanın kokusunu alıyordum ama umursamadım. "Benim yüzümden öldü! Onu ben öldürdüm!"

Omzumu sarsan eller uzaklaştı ve bir tepinme sesi duydum fakat gözlerimi yine de açamadım. "O gitti!" diye haykırdım. "Onlar gitti! İkisinin de suçlusu benim!"

"Minel!" dedi Korel ve ellerimi boynumdan çekmeye çalıştığını hissettim; parmaklarımı bileklerimi sıkıca kavramıştı. "Bak bana, bak bana buradayım." Tırnaklarımı boynumdan çekmiyordum. "Gürkan!" diye haykırdı. "Onu buradan uzaklaştır, sakinleşmesini sağla. Korhan gözü dönünce ne yaptığını bilmez."

"Onun yüzünden öldü!" diye haykırdığını duydum Korhan'ın ama sesi gitgide uzaklaşıyordu. "Özge'yi o öldürdü!"

"Ben öldürdüm," dedim inleyerek. Bedenim öyle çok titriyordu ki sırtım masaya her çarptığında sert bir ses geliyordu. "Benim yüzümden öldü."

Korel bileklerimi sertçe tutup çekti ve ellerimi havaya kaldırırken "Aç gözlerini," diye bağırdı. Bedenim bütün gücünü kullanıyordu. "Aç gözlerini, ben buradayım. Sen kimseyi öldürmedin."

Kafamı iki yana salladım ve bağırmaya devam ettim. Korel, titreyen bedenimi masanın yanından çekerken zorlanıyordu;

karşısında ufacıktım ama o an artık ne kadar gücümü kullandıysam Korel'in gücü bana yetmiyordu.

Ellerimi bıraktı ve ellerini yüzüme yerleştirerek kilitlenen çenemi açmaya çalıştı. Bir eli ensemi tutarken, diğer eli çenemi açmaya çalışıyordu. "Minel," dedi ve çaresizliğini duydum. "Aç şu gözlerini, bir kere bana bak."

Kapalı gözlerimi zorlukla açmaya çalıştım fakat faydasızdı; Korhan'ın ve Özge'nin görüntüsü bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Tırnaklarımı kendi etime batırmak istedim fakat acıyı hissetmedim; batırdığım yer Korel'in kolları, elleri, boynu, yüzüydü fakat sesini çıkarmıyordu.

"Geçti," dedi çenemi sıkıca kavrayarak. "Bitti, geçti."

"Geçmedi," dedim acıyla. "Bu kadarı çok fazla, anlamıyorsun, çok fazla. Korel, çok acıyor, çok fazla acıyor."

Korel hiçbir şey söylemedi ve hareketlendiğimi hissettim; kollarını bana sararken, yerden havalandım ve "Büge," diye seslendiğini duydum. "Gidiyoruz, kendine gel."

Büge, o iyi miydi? Tırnaklarımı batırmaya devam ediyordum, başımı Korel'in boynunun girintisine saklarken, Korel titreyişlerimden ötürü beni tutmakta zorlanıyordu. Yürüdüğünü hissettim, ardından adımları hızlandı ve rüzgâr sırtıma doğru çarptı. En sonunda temiz havayı hissettiğimde o evden çıktığımızı anladım. Hava soğuk muydu bilmiyordum çünkü hissedemiyordum fakat rüzgârın saçlarımı uçurduğunu anlayabiliyordum.

Korel durdu ve yere doğru çöktüğünü hissettim. Yüzümü saklandığım boyun girintisinden uzaklaştırırken, "Minel," diye fısıldadı. "Aç gözlerini, çıktık o evden."

Gözlerimi hafifçe araladım ve her yeri bulanık gördüğümü fark ettim; diğer yandan başım dönüyordu ve midem bulanmaya başlamıştı. Bulanık gören gözlerimin ilk seçtiği kişi hemen karşımdaki Korel oldu. Bir eliyle yanağımı tuttu ve başımın düşmesini engelledi. Başım geriye doğru düşerken, diğer eliyle ensemden tuttu.

"Korel," diye fısıldadım. Başımı bile sabit tutamazken nasıl olmuştu da tırnaklarımı onun etine geçirebilmiştim?

"Bitti," dedi sadece ve bir anda dudaklarını alnıma yasladı. Uzun bir süre öyle kaldıktan sonra geriye doğru çekildi ve yüzüme baktı. "Ben buradayım."

Kafamı acıyla iki yana sallarken, başımı tekrardan boynunun girintisine sakladım ve kollarımı bedenine sardım. Korel de aynı şekilde kollarını bedenime doladığında sımsıkı sarılıyordu.

"Ne olur bana her şeyin kötü bir kâbus olduğunu söyle." Öyle içten dilemiştim ki bu dileğimi Korel'in ağzından beni onaylayan bir cevap çıkmasını bekledim fakat o beklediğim cevabı vermek yerine "Geçti," dedi belki onuncu kez.

"Korel," dedim elimi kalbime götürerek. "Çok acıyor."

Korel'in kolları sanki daha fazlası olabilirmiş gibi dolandı bedenime ve "Ben o acıyı geçireceğim," diye fısıldadı. "Ben gerekirse senin acını senden alıp kendime katacağım ama senin canının acımasına izin vermeyeceğim."

"Çok ağır," diye fısıldadığımda zihnimin bulanıklaşmaya başladığını hissettim. "O kadar ağır ki kaldıramıyorum."

"Sana söylemiştim, çok ağır, kaldıramazsın demiştim," dedi Korel. Haklıydı, ruhum bu kadarını kaldıramıyordu. Zihnim, kapkaranlık bir ormanın içine girip yok olmaya başladığı sırada Korel kulağıma doğru eğildi ve "Olsun, ben senin kaldıramadığın acıyı da taşırım," dedi; son duyduğum cümlesi buydu, acıma merhem sürdü sanki ve karanlık beni içine hapsederken, kolları beni bir an olsun bırakmadı.

***

Bir yerlerde bir kadın çığlık atıyordu; o çığlıkları susturmak için ben de çığlık atıyordum ve birisi beni omuzlarımdan tutup durdurmaya çalışıyordu. Savaşıyordum.

Bir el beni tutup karanlık bir kuyuya çekmeye çalışıyordu; o eli durdurmak için tekmelerimi savuruyordum ve birisi bedenime sarılarak beni durdurmaya çalışıyordu. Savaşıyordum.

Ellerimde kollarımda bedenimde acıyı hissediyordum; birisi damarlarımdan sanki kanımı emiyordu ve bunu yaparken keyif

alıyordu. Gözlerimi açtığımda ateşle karşılıyor gibiydim ve kulaklarımda çınlamalar vardı.

Savaşamıyordum, kurtulmak istiyordum.

Bedenim titriyor, ellerim yanıyor, ayaklarım parçalanıyordu. Bu böyle ne kadar sürdü bilmiyordum fakat bir keresinde gözlerimi hafifçe araladığımda hemen yanımdaki sandalyede oturan Korel ile göz göze geldik. Hızlı bir şekilde elimi tuttu ve ayağa kalkarak elini alnıma dokundurdu.

Hafifçe tebessüm ettiğimde tebessümüme karşılık verdi ve tekrardan gözlerimi kapatırken bir şeyler fısıldadığını işittim.

Savaştım, kurtuldum, savaştım, kurtuldum ve en sonunda kendimi bembeyaz bir boşluğa bıraktığımda kendimi daha huzurlu hissettim.

Kulaklarım sesleri daha fazla duymaya başladı; bir saatin tik takları vardı, bir yerden su damlıyordu, bir yerlerden konuşma sesleri geliyordu, birisi yanımda nefes alıyordu.

Gözlerimi araladığımda ilk karşılaştığım bembeyaz tavan ve hemen yanımdaki serum torbası oldu. Zorlukla yutkunarak koluma baktım ve damarıma bağlanan bir iğne gördüm. Yüzümü buruşturduğumda elim o iğneye doğru uzandı fakat başka bir el, elimi tutup beni engelledi. "Dokunma, kötü bir şey değil."

Başımı çevirip ona baktım ve Korel'in yorgun, uykusuz bakan gözleriyle karşılaştım. Göz altları morarmıştı ve yüzünde, boynunda izler vardı. Gözlerim eline doğru kaydı ve orada da aynı izleri gördüm. Yüzünde sol gözünden aşağıya doğru inen iz, tırnak iziydi. İnce bir şekilde duruyordu. Boynunda daha fazla tırnak izi vardı; elinin tersi de izlerle doluydu.

"Korel," dedim ve boğazımın acıdığını hissettim. Korel, oturduğu sandalyeden kalktı ve masanın üzerindeki şişeden bardağa su doldurarak yanıma geldi. Elini enseme yerleştirip başımı kaldırdı ve suyu içmeme yardım etti.

Ilık suyu içerken Korel ile göz göze geldim ve son yuduma kadar içtim. "Daha ister misin?" diye sordu. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim; kuruyan dudaklarımı hissedebiliyordum.

Korel, tekrardan sandalyeye oturdu ve bana bakmaya devam etti.

"Neler oldu?" diye sordum en sonunda. "Hastanelerden hoşlanmıyorum."

Korel, başını sağa doğru yatırdı. "Bir saat kendine gelmeni bekledik, kendine gelemediğinde yapabileceğimiz başka hiçbir şey yoktu." Bir saat? Korel'in gözlerinden yorgunluk okunuyordu ve pencereye doğru baktığımda havanın karanlık olduğunu gördüm.

"Ne zamandan beri buradayız?" diye sordum. Bana dönüp bir yıldır deseydi bile şaşırmazdım çünkü kendimi senelerce uyumuş kadar yorgun hissediyordum.

Korel, duvardaki saate baktı ve saatin 23:30'u gösterdiğini gördüm. "On yedi saattir hastanedeyiz." Şaşırmadım ve başımı onaylar gibi aşağı yukarı salladım.

"Büge ile Gürkan neredeler?"

"Onları dinlenmek için bir otele gönderdim, birazdan gelirler," dedi Korel. "Büge de pek iyi değildi ama hastaneyi kabul etmeyecek kadar da ayıktı."

"Sen de onlarla gidebilirdin," dediğimde Korel gözlerini ağır ağır devirdi ve bakışlarını odadaki boşu boşuna açık olan televizyona çevirdi. Bir haber kanalı açıktı ve savaş haberlerini veriyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun, hiç uyumadın mı?" Gözleri belirgin derecede kırmızıydı.

"Hayır," dedi net bir sesle. "Pek uyumayı sevmem."

Gözlerim tekrardan bedenindeki izlere kaydı ve özellikle boynundaki izlerin derinliği canımı yaktı. "Ben yaptım, değil mi?" diye sorduğumda Korel, gözlerini televizyondan ayırdı ve gözlerime baktığında boynuna, yüzüne ve ellerine baktığımı gördü.

"Bir önemi yok," dedi ve ellerini saklamaya çalıştı. "Kendine daha kötüsünü yaptın."

Kaşlarım çatıldı ve elim boynuma doğru gittiğinde acıyı o an hissettim; boynumda sargı bezleri vardı ve derin bir sızıyı

hissediyordum. Yüzümü buruştururken, parmaklarımı sargı bezinin üzerinde gezdirdim.

"Çok mu acıyor?" diye sordu ve o da yüzünü buruşturdu.

"Sadece sargı bezleri rahatsız hissettiriyor," diyerek yalan söyledim. "Acımıyor." Parmaklarımı yavaşça sargı bezlerinden çektim ve kırılan tırnaklarıma, aralarında kalan kan kalıntılarına bakarak "Ona ne oldu?" diye sordum Korhan'ı kastederek. O sırada içeriye bir hemşire girdi ve bana bakarak "Uyanmışsın," dedi. Sımsıcak bir gülümsemeyle beraber serum torbasına uzandı ve bittiğini gördüğünde "Bu da sonuncuydu," dedi. "Tatlım izin ver de iğneyi çıkarayım."

Kolumu öne doğru uzatıp duruşumu dik bir konuma getirdiğimde Korel, oturduğu sandalyeden kalktı ve "Kahve alacağım," dedikten sonra yüzüme bakmadan odadan çıktı.

"Bana ne oldu?" diye sordum o odadan çıktıktan sonra hemşireye.

Hemşire, göz ucuyla bana baktı ve "Ağır epilepsi nöbeti," dedi, ardından çenemden hafifçe kaldırarak boynumdaki sargı bezlerinden bir tanesini hafifçe açtı. O sırada dişlerimi sıkıp derimdeki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım.

"Epilepsi mi?" dedim ve kaşlarım havaya kalktı.

"Bilmiyor muydun?" dedi hemşire ve gözlerindeki o şaşkınlığı gördüm. "Epilepsin var ve çok zor bir nöbet geçirmişsin, eğer bayılmasaydın senin için her şey daha kötü olabilirdi. Bilinç kaybı var mı?"

Sorusuna karşılık olarak kafamı iki yana salladım. "Şimdiye kadar bunu bilmemen şaşırtıcı, çoktan ilaç tedavisine başlaman gerekiyordu çünkü kendine zarar verecek noktaya kadar gelmişsin."

Elim boynuma doğru gitti ve gözlerimi hemşireden kaçırarak "Ne zaman çıkabilirim?" diye sordum.

Hemşire, duraksayarak "Doktorla konuşmanı öneririm, sabah gelecek," dedi.

"Peki öneriyi kabul etmezsem ne zaman çıkabilirim?" diye sordum bu sefer de.

Hemşire bıkmış bir ses tonuyla, "İstediğin zaman," dedi. "Fakat erkek arkadaşının buna izin vereceğini sanmıyorum, bütün gün boyunca yanından bir an olsun ayrılmadı ve epilepsini bilmediği için ona zarar vereceğini de sanırım düşünemedi. Onun yaralarına bakmamızı reddetti ama sen ikna edebilirsin."

İçimden bir ses Korel'in epilepsimi bildiğini ve bilerek kendine zarar verdirdiğini söylüyordu çünkü ona zarar vermeseydim, kendime zarar verecektim. "O iyi mi?" dediğimde hemşire hafifçe tebessüm etti.

"Tek derdi sensin, iyi mi bilmiyorum ama sen iyi olursan kendini daha rahat hissedecektir. Nöbetlerin burada da devam etti ve defalarca ona seni tutmaması gerektiğini söylesek de bizi dinlemedi."

Nasıl göründüğümü hayal edince kafamı utançla iki yana salladım ve başımı önüme doğru eğdim. O sırada odanın kapısı açıldı ve içeriye Büge'nin girdiğini gördüm. Arkasından Gürkan ve Korel girince hemşire hafifçe tebessüm ederek kapıya doğru yürüdü. Korel'e bir şeyler söylediğinde o da kafasını salladı.

"Minel," dedi Büge ve hemen yanıma gelerek beni kendine çekip sarıldı. Acıyla inlediğimde geriye doğru çekildi ve "Canını mı yaktım?" diye sordu.

"Bedenini çok zorladı," dedi Korel. "Ani hareketler yapma."

"Özür dilerim," dedi bana bakarak ve yüzüme inceledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedim ve Büge'nin elini sıkıca tuttum. "Siz nasılsınız?" Gürkan'a döndüm. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Gürkan, ellerini ceplerine yerleştirdi ve sırtını duvara yasladı. "Bizi düşünme, gayet iyiyiz ve keyfimiz yerinde hatta Büge'nin karnını doyurmakla uğraştım bütün gün."

"Tabii," dedi Büge gözlerini devirerek. "Üç döner iki lahmacun gömen bendim zaten." Güldüm ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Birazdan çıktığımızda ben de bir döner yerim artık."

"Nereye çıkıyorsun?" dedi Korel ve yan tarafıma doğru geldi. Sesinde bir babanın azarlayan tınısı vardı. "Sabaha kadar burada dayız, doktorla konuşmamız gerek."

Yüzümü buruşturdum ve "Korel," diye soludum. "Lütfen, gitmek istiyorum."

Korel kaşlarını havaya kaldırdı ve kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Lütfen," dedim tekrardan ve başımı pencereye doğru çevirdim. "Daha fazla bu şehirde kalmak istemiyorum, içim daralıyor. Söz, İstanbul'da başka bir doktora gideceğim."

Büge, elimi destek olurmuş gibi sıktı ve camdaki yansımadan Korel'in yüzünü gördüm. Gürkan, Korel'in omzuna dokundu ve onay verdiğini gördüm. Korel ise başını önüne eğdi, birkaç dakika düşündü. En sonunda "Tamam," deyip camdaki yansımadan bana baktı. "İstanbul'da bir doktor ayarlarız."

Teşekkür ediyormuş gibi gülümsedim ve üzerimdeki çarşafı kaldırarak hastane önlüğüme baktım. Ayaklarım yerle buluştuğunda başım döndü fakat bacaklarıma tekrardan kuvvet geldiğini görmek iyi hissettirmişti.

"Hadi siz çıkın da Minel'i giydirelim," dedi Büge. Kalktığı yerden odanın köşesindeki torbaya yöneldi ve içinden yeni kıyafetler çıkardı.

"Çabuk olun," dedi Korel ve peşinde Gürkan'la odadan çıkarken son bir kez dönüp Gürkan bana gülümsedi.

"Bu kıyafetler nereden çıktı?" dedim gri kazağa ve koyu kot pantolona bakarak. "Benim kıyafetlerim değiller."

"Gürkan ile yeni aldık," dedi Büge ve sırıttı; içten gülümsemeye çalışıyordu fakat başaramıyordu. "Geçmiş olsun hediyesi."

Büyük ihtimal o kumarhanede giydiğim kıyafetleri bir daha görmek istemeyeceğimi düşünmüşlerdi ve yeni kıyafetler almışlardı. Haklılardı fakat rol yapmalarına gerek yoktu.

Büge, pantolonu giydirmek için eğildiğinde, "Daha neler Büge," dedim ve elinden pantolonu aldım. "İyiyim, bir şeyim yok." Pantolonu bacaklarımdan geçirdim ve fermuarıyla düğmesini de kapattım. Bedenime tam olan pantolon bacaklarımı sıkıca sarmıştı.

Önlüğü üzerimden yırtar gibi çıkardım ve önce sutyenimi ardından kazağı giydim. Büge beni izliyor, bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmıyordu.

Odanın içinde diğer tarafa doğru yürümeye başladığımda Büge, "Nereye?" diye bağırdı ve önüme geçti.

"Elimi yüzümü yıkayacağım," dedim ve yanından geçmek için hamle yaptım fakat eliyle beni durdurdu. "Büge, bırak sana," dedim kaşlarımı çatarak. "Derdin ne?"

"Bence şimdi yıkamamalısın, su soğuktur," gibi saçma bir bahaneyi öne attığında derdinin ne olduğunu az çok anlamıştım.

"Büge," dedim ve beni tuttuğu elini itekledim. "Aynayla yüzleşmeye hazırım, merak etme."

Yanından geçtim ve odanın sol tarafındaki banyonun kapısını açarak içeri girdim, ardından kapıyı kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayıp bir süre öylece kaldım, derin bir nefesin ardından aynaya doğru eğildim.

Nefesimi tutarken, ilk gözüme çarpan şey, yüzümdeki silik tırnak izleri oldu. Çeneme doğru belirginleşiyordu ve sonunda boynumda sargı bezlerinin arasında kırmızı derimi görüyordum. Yaralarımın üzerini sargı beziyle kapatmışlardı fakat aralardan görünen kızarıklıklar izleri daha fazla merak etmeme neden olmuştu.

Kaşlarım çatıldı ve bir anda boynumdaki bir sargı bezini sertçe çekip çıkardım.

Tırnak izi gibi değil de bıçak izi gibi duruyordu ve derindi; aşağı doğru çekiliyordu ve yutkunduğumda bile canımı yakıyordu. Yaraların içi kanla doluydu fakat üzerine ilaç sürüldüğü için kan rengi pembeye dönmüştü.

Diğer sargı bezlerini de hızlı çıkardığımda boynumla yüzleştim ve her kesiğin aslında ne kadar da derin olduğunu gördüm. Gözlerim tırnaklarıma kaydı ve bütün tırnaklarımın kırıldığını fark ettim. İçleri kan ile doluydu ve bakmayı daha fazla kaldıramayacağımı fark ederek hızlıca suyu açtım ve sabunu elime sıkarak güzelce yıkadım. Sonrasında yüzüme buz gibi suyu vurdum

ve dağılan saçlarımı bileğime takılı olan tokayla yukarıdan at kuyruğu yaptım.

Odanın kapısının açıldığını duydum ve Korel'in sesini işittim. "Minel nerede?" Büge, banyoyu işaret etmiş olacak ki kapıya vuruldu. "Ne yapıyorsun, çıksana artık."

Son kez soğuk suyu alnıma dokundurdum ve en sonunda da boynuma ellerimi değdirerek soğuk suyla yanmayı kesmeye çalıştım. Sırtımda ve kollarımda şiddetli bir sızı vardı fakat aynadan sırtıma ve kollarıma bakacak gücü henüz kendimde bulamıyordum. Büyük ihtimal darbe almıştım ve sırtım morluklarla doluydu. Zaten hassas olan cildim daha kötü bir hale gelmişti.

"Minel, sana diyorum," dedi Korel ve kapının kulpu hareket etti. "Açsana kapıyı."

"Çıkıyorum," dedim ve son kez aynaya bakarak derin bir nefes aldım ardından kapının kilidini açarak kendimi dışarıya attım.

İlk karşıma çıkan kişi Korel'di ve ilk önce bana, ardından boynuma baktı. Banyoya girdi, lavabodaki sargı bezlerini gördü geri çıktığında kaşları çatıktı. "Neden sargı bezlerini çıkardın?"

Gözlerimi devirip devirmemek arasında kararsız kalırken "Ciddi misin?" diye sordum. "O sargı bezleri kötü görüntüyü kapatmaya çalışmaktan başka işe yaramıyordu, ben de söküp attım."

Korel'in sinirlendiği yüzünden anlaşılıyordu. "Mikrop kapmasın diyeydi, kafandan uydurma bir şeyleri."

"Hadi oradan," dedim ve ben de ona ters ters baktım. "Mikrop sadece bana mı uğruyor, sen neden yaptırmadın o zaman?"

Gürkan, "Tartışmayın," dedi ve ikimizin ortasında durdu. Korel'e dönüp, "Ben bir çaresine bakarım," dedi. Bana döndüğünde ise "Merhem sürmeyi asla bırakma," diyerek emir verdi.

Birbirimize ters ters bakarken gözlerini ilk ayıran o oldu ve kapıyı açarak odadan dışarıya çıktı; ardından biz de onu takip ederken, düşük omuzları dikkatimi çekmişti.

"Onun üzerine çok gitme," dedi Büge ve koluma girdi; başkası girse hasta değilim der uzaklaşırdım fakat Büge, her zaman dokunmayı seven birisi olduğu için hiçbir şey söylemedim. "Hastaneye gelmeden önceki halini görseydin," Sustu ve yüzüme baktı, "Korel, bambaşka bir adammış Minel, onun ruhunu gören ilk insan bence sensin."

Tedirginlikle yutkundum ve Korel'in sırtına baktım. Endişelendiğini biliyordum ama görmediğim için Büge gibi düşünemiyordum. "Büge," dedim ve yüzüne baktım; onun da bakmasını bekledim, bir süre sonra o da gözlerimin içine baktı. "Korhan'a ne oldu?"

Büge'nin yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve gözlerini kaçırarak "Kapatalım bu konuyu," dediğinde kolunu sıktım ve "Büge," diyerek onu azarladım. "Kapatmayacağımı biliyorsun, ona ne oldu?"

Büge, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve geri serbest bırakırken, "Onu o evde bıraktık," dedi. "Korel seninle ilgilendiği için onunla hiç ilgilenmedi, Gürkan onun yanındaydı ama onu da kovmuş. Üç dört saat sonra haber aldık ki ne polise haber verilmiş ne de başka bir şey yapılmış. Kendisi savcı olduğu halde bu işin üzerini örtecek gibi görünüyor."

"İmkânsız," dediğimde Özge'nin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. "Özge'nin ailesi hiç mi şüphelenmeyecek."

"Özge kimsesiz bir kadınmış," dedi Büge ve ağzından çıkanı geri almak istermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse, ne yapacağını bilmiyoruz."

"Kimsesiz mi?" diye sordum fakat soru daha çok kendime yönelik bir soruydu. Kimsesiz bir kadın olan Özge, Mine gibi gözlerimin önünde canına kıymıştı ve onun hayatındaki tek kişi belki de Korhan'dı.

Korhan kimsesiz değildi ama bir kimsesizin her şeyi olmak, kendini kimsesiz hissetmekten daha kötüydü.

Hastaneden dışarıya çıktığımızda kapının önünde bir aracın beklediğini gördüm. Gürkan, araca doğru yürümeye başladığında Büge'ye baktım ama o da beni araca doğru yönlendirdi.

"Korkma, çalmadık," dedi Gürkan ve gri arabanın kilidini açtı. "Eskişehir'den bir arkadaşımdan ödünç aldım, İstanbul'a geldiğinde benden geri alacak."

Kaşlarımı kaldırdım ve kafamı aşağı yukarı salladım.

Gürkan, sürücü koltuğuna, Büge ise yolcu koltuğuna oturdu. Korel ile beraber arka koltuklara oturduğumuzda Gürkan, arabayı çalıştırdı ve yavaş yavaş hastanenin önünden çıkışını yaptı.

Korel, cebinden sigarasını ve çakmağını çıkarırken, gözleri gözlerimle kesişti. Hızlıca sigarasını yaktıktan sonra pencereyi hafifçe açtı ve dumanını dışarıya doğru üfledi. Soğuk rüzgâr beni çıkararak bacaklarımı göğsüme doğru çektim. Bakışlarım karşıdaki yola odaklanmış olsa da Korel'in üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum.

"Üşüyor musun?" diye sordu Korel ve sigarasını hızlı hızlı içmeye başladı. Başımı ona çevirmeden kafamı aşağı yukarı salladım ve bu tepkimden sonra pencereyi kapattığını duydum. "Gürkan, klimaları açsana."

Gürkan, "Tamam," dedi ve klimayı sıcak ayarına getirdi. Bir süre sonra arabanın içi sıcacık olduğunda mayıştığımı hissettim ve başımı koltuğun arkasına yaslayıp yanımdaki pencereden yolu izledim.

"Büge hemen uyudu," dedi Gürkan. "Bütün gün hiç uyumadı." Ben de kendimi tuhaf bir şekilde hâlâ yorgun ve uykusuz hissediyordum, gözlerimi kapatsam uyuyacak gibiydim. "Sen nasılsın Minel?" diye bana sordu Korel.

İçimdeki sesi dile getirerek, "Hâlâ uykumun olması normal mi?" diye sordum Gürkan'a.

"Normal tabii," dedi Gürkan ve içimi rahatlattı. "Verilen serumlar ve ilaçlar seni uyuşturdu, gözlerini açık tutabilmen bile mucize. Geçirdiğin nöbet çok ağırdı."

Korel'in gerildiğini hissettim, Gürkan aynadan Korel'e baktı ve dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek sessizliğe gömüldü.

Arabanın içinde sanki ölüm sessizliği vardı, kimse konuşmuyordu ve karanlık yol, içimi daha fazla parçalıyordu. Korel'e bakmıyordum fakat camdaki yansımadan bazen onunbana baktığını görüyordum. Sokak lambaları arada sırada onun yüzüne vuruyordu ve gözlerindeki yorgunluk beni üzüyordu. Dayanamadım ve en sonunda "Sen de uyumayı denesene," diyerek ona döndüm ve o sırada onun da bana baktığını gördüm.

"Uykum yok," dedi ama sesinden bile yorgunluk akıyordu. "Uykum gelirse uyurum." Yalan söylüyordu, uyumamak için direniyordu, bu çok açıkça belliydi.

"İnatlaşayım mı?" dedim ve tebessüm ettim fakat gerçekçi bir gülümseme değildi. "Sen uyuyana kadar uyumayacağım demeyi düşünüyorum."

Korel de aynı benim gibi samimiyetten uzak bir şekilde gülümsedi. "Hadi oradan, bunu söylerken bile uyuyakalacaksın neredeyse." Haklıydı, gözlerimdeki ağırlık daha fazla batıyordu ve uykusuzluk başımı ağrıtmaya başlatmıştı. Boş boş onun yüzüne bakarken "Bak bak," dedi ve gözlerini açtı. "Gözlerin açık uyuyorsun, inatlaşma da uyu hadi."

Biraz daha inatlaşmak istedim fakat gözlerim bana destek çıkmayacak kadar kapanmaya muhtaç, başım öfkelenmeme neden olacak kadar ağrılıydı.

Korel'in bacağına doğru baktım ve tekrardan gözlerine odaklandım. Ne istediğimi anlayan Korel, "Gel," dedi ve beni kendine doğru çekti. Başımı yavaşça bacağına doğru yaslayıp çıkardığı ceketiyle üzerimi örttü ve ben de cenin pozisyonu alarak ceketinin içinde kayboldum.

"Görüyor musun," dedi alayla. "Ceketim senin bütün bedenini sarıyor."

"Sürekli boyuma sallamak zorunda mısın?" dedim fakat gözlerimi çoktan kapatmıştım. "Hep dediğim gibi ben ufak değilim, sen kocamansın." Kapalı gözlerimin arasından güldüğünü hissettim ve o sırada ,"Korel," dedim. "Bileğini uzatabilir misin? Nabzını dinlemeye ihtiyacım var."

Korel, elini yanağıma doğru koydu ve bileği kulağıma değ
geldiğinde hafifçe gülümsedim; bu sefer içten gülümsemiştim
Nabzı kulağımda atıyordu, atışları sakindi duyabiliyordum. "Aby
lar," dedim dejavuyu hissederek ve hissettirmek isteyerek. "Sa
maşıklarındaki nabzında. Öyle güzel ki, ninni gibi."

Korel hiçbir şey söylemedi, bir süre cevap vermesini bekle
dim fakat sonunda dayanamayarak kendimi uykunun kollarına
teslim ettim.

Bilincim yarı açık yarı kapalıydı ve arada sırada yattığım yerde
döndüğümde Korel'in üzerimi örttüğünü hissediyordum. Bir kere
araba durdu ve Korel, yavaşça başımı dizinden ayırarak koltuğa
koydu ve bir süre gelmedi; huysuz bir şekilde hareketlenmeye
başladığımda kapı açıldı ve içeriye soğukla beraber Korel girdi.

İlk önce üzerimdeki ceketi hafifçe aşağı doğru indirdi ve boy
numu açığa çıkardı sonra da buz gibi bir merhemi boynuma sür
meye başladı. Acıyla dişlerimi sıktığımda, "Uyu," dediğini işittim.
"Bir şey yok." Daha nazik bir şekilde elindeki merhemi boynum
daki bütün yaralara sürdü ve sonra da yüzümdeki izlere dokun
durdu. Eczaneye gittiğini o an anladım.

Gürkan'ın, "Kendi boynuna da sür," dediğini duydum.

"Gerek yok," dedi Korel kısık bir sesle.

Arabanın içinde tekrardan sessizlik oldu ve boynumdaki yanma
acılı bir hal aldı; büyük ihtimal merhem mikrobunu emiyordu fa
kat bu kadar yanması normal değildi.

"Korel," dedi Gürkan ve yarı uykulu yarı bilincim açık onla
rın sesini ninni gibi duyarak uyumaya çalıştım. "Böyle olacağını
sana en başında söylemiştim, hiç bu yola çıkmayacaktın."

Korel'in huzursuz bir nefes verdiğini hissettim. "Hiçbir şey
olduğu yok, yolumdan vazgeçmiş değilim."

Sessizlik oldu, Gürkan kısık bir sesle güldü. "O yolu çoktan
yaktın sen, karşımda ilk tanıştığım Korel'i görüyorum. Geçmişin
için çıktığın yolda onun geleceğini kurtarmaya çalışıyorsun. Ger
çekte nasıl bir adam olduğunu en iyi ben biliyorum."

"Gürkan," dedi Korel hiddetle ve sesinin yüksek çıktığını fark
ederek biraz daha alçalttı. "Ne demeye çalışıyorsun?" Sesi öfke-
liydi fakat gerçek bir öfke değildi.

"Yüzüne yerleştirdiğin o maskeyi düşürdün," dedi Gürkan.
"Eski Korel'i tekrardan açığa çıkardın. Onun için değil köprüleri,
bütün dünyayı yakarsın ve o dünyadan sadece onu sağ çıkarırsın.
Ben bu adamı tanıyorum, biliyorum."

Korel'in cevap vermesini bekledim fakat o sustu. İnkâr et-
medi, karşı koymadı, tepki vermedi ve sadece sustu. Bir süre sonra
elini tekrardan yüzüme koyduğunda nabzı kulağıma ulaştı. Ha-
fifçe tebessüm ettiğimde sonsuza kadar aynı şekilde uyuyabile-
ceğimi biliyordum.

Soğuk bedenime çarptığında birisi beni kucağına aldı ve arka-
mızdan kapının kapanma sesini duydum. "Eyvallah," dedi Korel
ve beni taşıyan kişi ondan başka kimse değildi. "Sonra görüşürüz."

Gürkan da bir şeyler söyledi fakat kollarımı Korel'in boynuna
sarıp başımı boynunun girintisine yerleştirdim ve uyuşuk bir şe-
kilde "Geldik mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Korel ve evinin kapısının açılma sesini duydum.
Ardından beni yatağa yatırdı sonra da üzerimi örttü. Cenin pozis-
yonu alırken, üzerimdeki yorganı avucumun içine aldım ve Korel'in,
"Açma gözlerini ve uyu," dediğini duydum. "Çok yoruldun."

Son cümlesi bu oldu.

Sonrası kapkaranlıktı. O kadar karanlıktı ki bu karanlık beni
rahatsız etti; adım atıyordum fakat attığım adımımı bile göremi-
yordum. Başımı gökyüzüne kaldırıyordum, siyahtı; yeryüzüne çe-
viriyordum siyahtı. Uzun bir süre o siyahlığın içinde kilitli kaldım.

Sonra bir ses duydum; ses bana aitti ve o sese doğru koşmaya
başladım. Şefkatli, istekli ve umutlu bir sesti. Koşarken, bacakla-
rıma dokunuyorlardı, yolumu kesen taşlarla karşılaşıyordum fa-
kat yılmıyordum. Kendi sesim beni bütün umuduyla çağırıyordu.

Sonra bir şey oldu, o sesim kesildi ve çığlık atmaya başladım;
öyle bir çığlık atıyordum ki kendi çığlığımdan korktum. Koşmayı
bıraktım ve bir el beni sertçe kendine doğru çekti.

El, bıçağı boynuma dayadığında nefes dahi alamıyordum; çığlıklara annemin sesi katıldı ardından ablam da bağırmaya başladı.

Boynumdaki bıçak sertçe çekildiğinde ve kan akmaya başladığında kendi görüntümü çığlık atan halimle izliyordum. Gözlerim yok oluyor, karanlığın aslında ölüm olduğunu anlıyordum.

Sarsıldım ve olduğum yerden sıçradığımda karşımda onun yüzünü gördüm. "Sadece kâbustu," dedi Korel ve yüzüme gelen saçlarımı geriye doğru attı. "İyi misin?"

Dudaklarım aralıklı bir şekilde nefes alırken kafamı iyiymiş der gibi aşağı yukarı salladım ve Korel'in evinde olduğumuzu fark ettim. Evin içine loş bir ışık hakimdi ve turuncu ışık Korel'in yüzüne çarpıyordu. "Ne zamandan beri uyuyorum," dedim ve elini saçlarıma doğru geçirdiğimde terden dolayı sırılsıklam olduğumu fark ettim.

"Çok değil, sekiz saattir," dedi ve oturduğu yataktan kalkıp mutfağa doğru ilerledi.

"Sekiz mi?" dedim ve üzerimdeki yorganı attım. "Ne verdiler bana hastanede, uyku ilacı mı?"

Korel, mutfaktaki ocağın başında bir şeylerle uğraşırken "Normal çünkü çok yoruldun ve serumlar uyutabilecek serumlar," dedi. "Hâlâ uykun var mı?"

Kendimi dinç hissediyordum fakat duş almaya ihtiyacım varmış gibiydi. "Hayır," dedim, ardından kendimi yataktan çıkarıp utangaç bir şekilde, "Duşunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Korel, umursamaz bir şekilde omzunu silkti ve bunun 'umurumda değil, ne yapıyorsan yap' demek olduğunu anladım; onun da saçları nemliydi ve duşa girdiğini gösteriyordu. Onun mutfakta ne yaptığına bakmadan evinin banyosuna doğru ilerledim ve durakşayarak "Eşyalarım," diye inledim. "Onlar nerede?"

Korel, omzunun üzerinden bana baktı ve koltuğu işaret ederek tekrardan arkasını döndü. Hızlı bir şekilde çantaya uzandım ve içerisinde annemin dosyasının olduğunu gördüğümde derin bir nefes alarak içinden iç çamaşırı, kot pantolon ve kapüşonlumu çıkardım.

Banyodan içeriye girdiğimde Korel'in mentollü şampuanının kokusu burnuma dolmuştu. Aynaya bakmayı es geçerek duşu açtım ve üzerimdekilerden kurtularak kendimi duşakabinin içine attım. Sıcak su bedenime çarparken öylece bekledim ve derim buruşana kadar sıcak suyun altında kaldım. Sonrasında Korel'in mentollü şampuanını kullanarak güzelce temizlendim.

Uzun bir süre sonra duşakabinden çıkarken banyonun içinin buhar altında olduğunu fark ettim. Zihnim, düşünmeyi tamamen reddediyordu ve bu benim isteğim doğrultusunda oluyordu fakat nereye kadar kaçabileceğimi de bilmiyordum.

Gözlerim aynayla buluştu ve ilk olarak boynumun daha fazla kızardığını gördüm ardından gözlerimin uyumaktan şiştiğini fark ettim. Bedenim ise daha fazla zayıflamıştı ve omuzlarım düşmüştü. Omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım fakat belimdeki sızı geçmemiş aksine daha fazla artmıştı.

Korkarak aynaya sırtımı döndüm ve başımı çevirdiğimde sırtımdaki morluklarla karşılaştım. Kürek kemiğimdeki izin orada morluk vardı ve neredeyse izi kapatmıştı. Omuzlarıma doğru morluklar artıyordu ve sırtımın sağ tarafı koyu bir renkteydi.

Hızlıca önümü döndüm ve aynaya bakmayı reddederek saçlarımı ellerimle taradım ve dişlerimi fırçaladım. İç çamaşırımı ve kot pantolonu giydiğimde sutyeni almadığımı fark ettim fakat umursayacak bir kafada olmadığımdan üzerime siyah kapüşonluyu geçirdim.

Banyonun kapısını açıp dışarıya çıktığımda ilk başta burnuma muhteşem bir koku çarptı, ardından Korel'in kendi kendine küfür ederek mutfaktaki dumanı dağıtmaya çalıştığını fark ettim. "Bu ne lan?" Elleriyle dumanı itekliyordu. "Altı üstü yirmi dakika patatesler yağda kaldı, bu kadar şova gerek var mıydı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve sırıtarak onun yanına gittim. "Çok güzel kokuyor."

Korel, çıktığımı fark etmemiş olacak ki önce irkildi ve bana dönüp baktı. İlk baktığı yer boynum olurken, sonrasında saçlarıma odaklandı. Islak saçlarımdan damlayan sular yerde ve üzerimde izler bırakıyordu.

"Çok mu güzel kokuyor?" dedi en sonunda ve yüzünü buruş-turdu. Önündeki tavayı ocaktan çekti ve bana doğru uzattı.

Yarısı kömürleşmiş patateslere bakarken "Çok severim," de-dim ve patateslere dikkat kesildim. Korel ciddiyetimi sorgularken, "Kömür yemeye bayılırım," diyerek onu alaya aldım.

Korel, tavayı önümden çekti ve çöpe doğru yönlendirdiğinde "Dur," dedim ve tavayı elinden aldım. "Yarısı hâlâ yerli yerinde, hallederim ben şimdi onları." Gözüm ocağa doğru döndü ve ten-cerenin içindeki makarnayla karşılaştım. Patatesin aksine oldukça lezzetli görünüyordu ve sanırım sosisliydi. Tezgâhın üzerinde ise dizüstü bilgisayarı vardı ve makarna tarifi açıktı. "Daha neler," dedim yanmamış patatesleri tabağa koyarken. "Makarna yapmayı bilmiyor muydun?"

Korel'in kaşları çatıldı ve mutfaktaki masanın sandalyesine sertçe oturarak, "Bunda ne var her duyan şaşırıyor?" dedi. "Yemek yapmak benim için vakit kaybı ama yaptığımda da güzel yaparım."

"Hım," dedim patateslere bakarak fakat daha fazla dalga geç-mek istemediğim için, "Her duyan?" diye sordum. "Başka kim söylüyor?"

Korel, sırtını sandalyeye yasladı ve kollarını önünde bağlar-ken umursamaz bir sesle "Duygu," dedi. "O da duyduğunda çok şaşırmıştı."

Duygu. Hani şu benim boyum kadar bacağı olan kız.

"Hım," dedim tekrardan ve ayıkladığım patatesleri masaya koy-dum. Tencerenin içinden tabaklara makarnayı koyarken, "Ona ye-mek mi yaptın?" diye sordum. Sesimde kıskançlık mı vardı yoksa bana mı öyle geliyordu?

Korel, sesimin her tonundan bütün duyguları seçebildiği için "Neden sordun?" dedi. Onun tabağını önüne koyarken göz göze geldik ve yüzündeki ifade beni rahatsız etti.

"Sadece merak ettim, evine gelen her kıza makarna yapıp tav-lamaya mı çalışıyorsun?"

Kendi tabağımı da masaya koydum ve karşısındaki sandalyeye oturmadan önce bilgisayardan yavaş, sakinleştirici bir şarkı açtım.

"Seni tavlamaya mı çalışıyorum?" dedi ve çatalı eline alarak makarnasına batırdı.

Kötü bir cümle seçtiğim için dudaklarım düz bir çizgi ha-lini aldı ve "Sadece lafın gelişi," diyerek onu geçiştirmeye çalış-tım fakat Korel, "Hayır," diyerek içimdeki kıskançlığa su serpti. "Evime gelen kızlara makarna yapmıyorum." Gülümseyerek ma-karnaya çatalı batırdım ve çiğnemeye başladım. "Onlara daha gü-zel yemekler yapıyorum, sen bir makarnayla tav olacaksın diye makarna yaptım."

Çiğnediğim makarna ağzımda takılı kalırken, Korel'in gözle-rinde ve sesinde ciddiyet yoktu; dalga geçtiği açıktı fakat bu beni rahatsız etmişti. Yüksek bir ses çıkararak yutkunup "Çok komik," dedim. "Beni kolayca tavlanacak bir kız gibi görmen kalbimi kırdı."

Korel, yemeğini yemeye devam ederken, "Ha yani zor yemeklerle tavlarım, öyle mi?" diyerek ikinci yanlış cümlemi yüzüme vardı.

Masanın altından bacağına sertçe vurarak, "Korel," dedim ve yüzümün kızardığını hissettim. "Hiçbir şey söylemiyorum, ta-mam kapat konuyu."

Çatalımı makarnaya batırıp ikinci lokmayı çiğnemeye başla-dığımda makarnayı çok güzel yaptığını fark ettim; sadece sosisli bir makarna gibi değildi ama bunu ona söyleyip havalara sok-mak istemiyordum.

O benden daha hızlı bir şekilde tabağını bitirip ikincisine geç-mişti fakat ben hâlâ birinciyi bitirmeye çalışıyordum. "O bitecek," dedi çatalıyla tabağımı işaret ederek. "Midene bir şeyler girmesi lazım, ilaç içeceksin."

"Ne ilacı?" dedim ve çatal tabakta donakaldı.

Korel, bana ardından çatala baktı ve "Ağrı kesiciler sadece," dedi. "Ağrıların yok mu?"

Kafamı salladım ve tabaktaki son makarnaları da yedikten sonra masanın üzerindeki cam şişeden su doldurdum ve büyük yudumlar alarak içtim; Korel ise ikinci tabak makarnasını bitir-dikten sonra arkamda kalan buzdolabından birasını aldı ve su ni-yetine içti.

Kafamın içinde ertelediğim, düşünmeyi istemediğim sesler tekrardan gün yüzüne çıkmaya başladığında kendimi yeniden kumarhanenin içinde hissettim ve ayağa hızlıca kalkarak tabakları tezgâha koydum. Kendime uğraş aramaya çalışırken tabakları yıkamak istedim fakat Korel'in "Merhem," dediğini duydum ve başımı çevirdiğimde elinde merhemle bana baktığını gördüm. "Yaklaş, boynuna sürelim."

Yüzümü buruşturdum ve tezgahın yanından ayrılarak onun yanına yürüdüm. "Merhem canımı daha fazla yakıyor."

"Ama geçiriyor," dedi ve kaşlarını çattı. "Çocuk gibi söylenme."

"Sen benden daha çocuksun çünkü hiç sürmüyorsun," diyerek topu ona attım. "İnatlaşayım mı?"

"Dene istersen," dedi ve parmağına merhemi sürdükten sonra çenemi hafifçe yukarı kaldırdı; boynuma nazik bir şekilde sürmeye başladı. "Ellerini tutar yine sürerim." Duraksadı, gözlerime baktı ve yüzümü buruşturduğumu gördü. "Çok mu acıyor?" Kafamı iki yana hayır dermiş gibi salladım fakat merhem daha fazla acımasına neden oluyordu. O sırada Korel, hiç ummadığım bir şey yaparak boynuma doğru üfledi ve soğuk nefesi boynuma çarparken ilacı sürmeye devam etti.

Korel'e ne olmuştu? Beni gerçekten bu kadar düşünüyor muydu yoksa o kadar kalın bir maske takmıştı ki ben gerçekte nasıl bir adam olduğunu görememiş miydim?

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum ve onun da yüzü yüzüme yakındı. Boynuma ilacı sürerken, o da yüzünü buruşturuyor ve arada sırada yüzüme bakıp acı çekip çekmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Korel," dedim kısık bir sesle ve gözlerinin tekrardan bana dönmesine neden oldum. "Gerçekten o mektubu biliyor muydun?" Bu soruya hazırlıklı gibiydi fakat ben soruyu sorar sormaz gözlerini hızlıca benden kaçırdı ve ilk defa Korel'in benden bir şeyler sakladığı için çekindiğini hissettim. "Korel," dedim tekrardan ve boynuma merhem süren bileğini tuttum. "Cevap bekliyorum."

Korel, eğildiği yerden doğruldu ve elini yavaşça boynumdan uzaklaştırırken bana doğru baktı. Gözlerinden anlayamadığım duygular geçiyordu ve ben o duygulara isim koymakta zorlanıyordum. "Evet," dedi ve geriye doğru adım atarak sırtını bana döndü, masanın üzerine bıraktığı birasından büyük yudumlar aldı. Bir şeyler beklediğimi biliyordu ama konuşmamayı uzun bir süre devam ettirdi ve ona doğru yaklaştığımda benden kaçarak sandalyeye oturdu. Sırtı bana dönük oturuyordu fakat hemen arkasında olduğumu biliyordu.

"Anneni tanıyordum," dedi ve elindeki bira şişesinin ağzıyla oynamaya başladı. "Onunla karşılaştığımda çok kötü bir haldeydi ve gerçekten onun için yapılacak hiçbir şey yok gibiydi. Bana senin saçlarını kestiğinden bahsetmişti." İçkisinden bir yudum daha aldı ve birkaç yudum kala bıraktı. "Sonra mektubu anneme ulaştırmam için bana verdi, bir intihar mektubu gibiydi onun için. Annenin gözlerinde gerçekten ölüm isteğini hissetmiştim."

Devam etmesini bekledim fakat sustu. "Korel," dedim kaşlarını çatarak. "O mektubu annene neden vermedin?"

Korel, içkisini bitirip boş şişeyi masaya sertçe koyduğunda, "Çünkü vermememin daha iyi olabileceğini düşündüm," dedi ve oturduğu sandalyeden kalkarak buzdolabına doğru ilerledi. "Mektubu sakladım ve sadece ben okudum. Sonra annen öldürüldü, annen öldürüldükten sonra mektubu açığa çıkarmanın bir anlamı yoktu." Bana dönüp baktı ve yeni çıkardığı bira şişesinin kapağını açtı. "Sen olsan ve elinde öyle bir mektup olsa bana verir miydin?"

Korel'e doğru ilerledim ve yeni açtığı birayı elinden alarak hızlıca kafama diktim; alkole alışmak bir yana artık tadı da bana kötü gelmemeye başlamıştı. Korel'in eli havada kalınca, "Empati yapamıyorum, üzgünüm," dedim ve şişeyi geri ona verdim. "Sen benimle aynı durumda değilsin, ben seninle aynı durumda değilim ama ne saklıyorsan benden hepsi karşıma çıkıyor, farkında mısın? Söylesene, bu kadar mı geçmişimdin?"

Son sorum Korel'in kaşlarını havaya kaldırmasına ve uzun bir süre yüzüme bakmasına neden oldu. Ona bakarken, her şeyin

anlamsız olduğunu hissetmeye başlamıştım; o an boynuma bir ip bağlamak isteseydi o ipi ondan önce bağlardım çünkü ne kadar Korel'in maskesinin düştüğünü söylesem de ben de geçmişimi hatırlamaya ve hissetmeye başladım başlayalı Korel'e karşı saplantılı şekilde bağlılığımı görüyordum.

"O mektubu annenin söylediği gibi yok etmeliydim," dedi sorumu görmezden gelerek. "Her şeyden önce ben mektubu okuyan biri olarak annene kimseyle paylaşmama sözü vermiştim. Bu tutamadığım tek söz oldu."

Haklıydı, mektubun yok olmasını ve bana hiç ulaşmamasını isterdim, bunu biliyordum. Hisler en çok korktuklarımdı ve annem bana duyguların en kötüsünü hissettirmeye başlamıştı.

"Prometheus o mektuba nasıl ulaştı?" diye sordum. Korel, bilmiyorum anlamında kafasını salladı ve bu konuda onun üzerine gitmemeyi seçtim. "Korel," dedim ve acılı bir şekilde gülümsedim. "Neden kaçıp beni orada yalnız bıraktın?"

Korel, beklediği başka soruyu almış gibi dudaklarını aşağıya doğru büktü ve "O mektupta neler yazdığını biliyordum," dedi. "O mektup okunmadan engellemek istedim; Özge'nin durduğu yere ulaşmak istedim ama ulaşamadım." Sakladığı başka şeyler olduğunu hissediyordum; gözlerini bana dikmişti fakat bana bakmıyor gibiydi ve ne zaman böyle olsa sakladığı başka şeyler olduğu ortaya çıkıyordu.

"Hep bu yüzden olmuyor mu zaten?" dedim ve evin içinde yürüyerek balıkların olduğu akvaryuma doğru ilerledim. "Sen bir şeyleri hep saklamak istiyorsun, hep saklanmıyor ve o şeyler olurken sen yok oluyorsun. Önemi yok, sen olsan da olmasan da çekeceğim acı aynı olacaktı, artık senin verdiğin sözlere inanmayacağım; yanımda olduğunu söyledin ama yanımda değildin."

Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleyen tarafım artık sonuna kadar haklıydı; annem sonuna kadar haklıydı; ablam sonuna kadar haklıydı.

Ben bu hayata değersiz olmak için gelmiştim; tek gerçekliğim kaçışlarımdı ve acılar beni canlı tutan kötülüklerdi.

Korel, hızlı adımlar atarak hemen yanıma geldi ve elini akvaryuma dayayarak destek aldı. "Böyle söyleme," dedi ve sinirlendiğini hissettim. "Her şeyi söyle ama bunu söyleme, ben söz verdiysem tutarım. Bu hayatta sadece annene karşı verdiğim sözü tutmadım."

"Öyle mi?" dedim ve omzumu indirip kaldırdım. "Her neyse, bir önemi yok." Korel'den bir şeylerin acısını çıkarmaya çalıştığımı fark edebiliyordum fakat kendimi de durdurmuyordum. Korel'i üzmeye mi çalışıyordum yoksa bu boş bir çaba mıydı?

Dalton Kardeşler'in adını verdiğim balıkların suyu değişmemişti ve pisti; oldukları yerde bizi görünce hareket ettiler ve suyun yüzeyine doğru çıktılar. Akvaryumun yanındaki yem kutusunu aldım ve suya doğru yemleri bırakırken "Onlara iyi bakmıyorsun," diye söylendim. "Bir canlının karnını doyurmak sadece yeterli olmaz, onlara sevgi ver."

"Önemi var," dedi az önceki konuya dönerek. Elimdeki yem kutusunu aldı. "Onlara fazla yem verirsen ölürler ve bana benziyorlar; onların dilinden anlıyorum."

"Onların dilinden mi anlıyorsun?" Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. "Onlara bir isim bile vermeyen sendin."

"Lanet olsun, kapat konuyu," dediğinde yem kutusunu sertçe akvaryumun yanındaki masaya koydu. "Bana bak," dediğinde ve ona baktığımda yüzündeki şaşkınlıkla karışık öfkeyi gördüm. "Bu zamana kadar senin bilip de hatırladığın bütün sözlerim aklımda."

Onu ciddiye almıyormuş gibi kafamı salladığımda, "Bilip de hatırladıklarım ama," dedim ve alayla güldüm. "Neymiş onlar Korel?"

Tavrım, Korel'i fazlasıyla rahatsız etmişti. "Sana bilyelerle oynamayı öğreteceğim," dedi küçük bir çocuk gibi ve ezberden giderek. "Sana ışık olacağım," duraksadı ve kaşları çatıldı, ardından kolumu tutup "Yürü," dedi. "Bir sözü yerine getirmeye gidiyoruz. Ben senin aksine bütün sözlerimi yerine getiririm."

"Korel," dedim fakat sesimi duymazdan geldi ve kolumdan çekiştirip beni kapıya doğru yönlendirdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum fakat sorumu yanıtlamadı ve kapının yanındaki askılıkta olan bir ceketini bana verdi. Koyu yeşil bir monttu ve onun

baldırlarına kadar gelirken benim bileklerime kadar geleceğini bi-
liyordum. Yine de kendi kendime söylenerek verdiği montu giy-
dim ve o da üzerine deri ceketini giydikten sonra dış kapıya açtı
ve havanın kararmak üzere olduğunu gördüm. Ayakkabılarımı
hızlıca giyerken onun çoktan giydiğini fark ettim.

Güneşin batmasına yarım saat ya da bir saat kalmıştı; gökyüzü
turuncu bir renk almıştı ve bulutlar parçalanmıştı.

Korel, elinde tuttuğu ve bırakmadığı bira şişesini bana uzattı
ve anahtarı cebine yerleştirdikten sonra dış kapıyı kapattı. Moto-
sikletinin olduğu tarafa doğru yürürken, peşinden hızlı adımlarla
yürümeye başladım. "Korel," dedim ona yetişmeye çalışırken. "Ya-
vaş, nereye gidiyoruz?"

Motosikletine oturdu ve arkadaki kaskı bana doğru uzattı.
Elimde bira şişesiyle ona bakarken, kaskı sertçe kafamdan ge-
çirdi. Motosikletinin motorunu çalıştırırken, güneşi kaçırmak is-
temiyormuş gibi acele ediyordu.

Gözlerim çok kısa bir an Boda'nın kulübede uyuyan yüzüne
takıldı ve geçmişimde yaşattığım o küçük kız çocuğu Boda'yla
oyunlar oynadı. Korel'in evinin bahçesindeki mezarlığa gözle-
rim döndü ve ölen köpeğimin mezarıyla göz göze geldim. "Ko-
rel," dediğimde içimden geçenlere, duygularıma engel olamıyor-
dum. "Neden saçlarımı kesip o mezara koyduğunu şimdi daha
iyi anlıyorum."

"Bin," dedi beni duymazdan gelerek ve ayaklarını yerden kal-
dırıp motosikletine koydu, binmemi bekledi. Nereye gittiğimizi
bilmesem de motosikletinin arkasına oturdum ve kollarımı beline
sardım. Hareket etmeden önce "Hatırlamak mı istiyorsun? Verdi-
ğim sözleri tuttuğumu mu görmek istiyorsun?" diye sordu ardın-
dan devam etti. "Hatırlayalım ve görelim o halde."

Motosiklet rüzgâr gibi hareket ettiğinde Korel'e sımsıkı sarıl-
dım ve başımı sırtına yasladıktan sonra gözlerimi kapattım. Rüzgâr,
ılık bir şekilde bedenime çarparken üşümüyordum ve iyi geldi-
ğini hissediyordum. Korel'in bedeni gergindi ve nereye gidiyor-
sak hemen ulaşmak istiyor gibiydi.

"Korel, yavaş," dedim bağırarak. "Gideceğimiz yer kaçıyor mu?"

Korel, "Vazgeçmemem lazım," dedi ve gazı biraz daha artırdı.
"Düşünürsem vazgeçerim, düşünmemem lazım."

O an Korel'in kendi düşüncelerinden kaçtığını ve bu yüzden
motosikleti hızlı kullandığını anladım; merak zihnime uğradı-
ğında gözlerim nereye gittiğimizi anlayabilmek için yola odak-
landı fakat ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Arada sırada yo-
kuş çıkıyorduk, o kadar, başka hiçbir şey anlayamıyordum. Yol
pürüzlüydü ve sarsılıyordum. Neredeyse bizden başka hiçbir araç
da yoktu; yol ıssızdı.

Korel'in her zaman seçebileceği kimsesiz bir yol olduğunu
düşündüm.

Çok uzun sürmedi ve Korel durduğunda kapattığım gözlerimi
açarak kaskın ardından geldiğimiz yere baktım.

Uçurum gibi bir yerdeydik ve yerler otlarla, papatyalarla do-
luydu. Papatyalar kurumaya başlamıştı fakat yeni ekilmiş gibi gö-
rünüyorlardı; bir köşe daire şeklinde papatyalarla doluydu. Orası
sanki özellikle ayrılmış gibiydi.

Korel, elimde tuttuğum birayı aldığında kaskı yavaşça başım-
dan çıkardım ve geldiğimiz yere baktım. Her yer yemyeşildi; sa-
dece tek bir ağaç vardı ve o ağacın yaprakları kurumaya başlamıştı.
Sonbaharın bıraktığı o yaralayıcı etki, ağaçlara uğramıştı. Ağaç o
kadar büyüktü ve gövdesi o kadar genişti ki kaç yaşında olabile-
ceğini merak etmiştim.

Motosikletten indim ve Korel de motosikletten inip eliyle sü-
rerek motosikleti uçurumun kenarına getirdi. Motorunu kapatıp
sabitlediğinde kalçasını motosikletine yasladı ve kollarını önünde
bağlayarak bana baktı.

Gözlerimi geldiğimiz yerden ayıramazken, onun hareketlerini
de az çok anlayabiliyordum.

Kalbimde derin, kâğıt kesiği gibi hissettiren bir sızı hissettim
ve bu sızı, gözlerimi bile acıtacak kadar fazlaydı. Kan akmıyordu
fakat öyle derinden kesilmişti ki kalbime dokunsam parmakla-
rım bile acıyacak gibiydi.

Gözlerimi ağaca doğru çevirdim ve yavaş yavaş oraya yürümeye başladım; ağaç bana sanki ben onu bıraktığımda daha genç miş gibi gelmişti. "Burası," diye fısıldadım ve parmaklarımı ağacın geniş gövdesine dokundurdum; parmaklarıma kıymıklar battı fakat umursamadan ağacın çevresinde döndüm. Gözlerimi ağacın gövdesinden ayırıp dallarına doğru kaldırdığımda kâğıt kesiği sanki daha da fazla derinleşti.

Dallardan birinde şeffaf bir poşetin içinde bilyeler vardı. Korel'e dönüp bakamıyordum fakat zihnimde sanki bir ses bana o bilyelere dokunmamam gerektiğini söylüyordu.

"Burası oldukça güvenli, neden korkuyorsun ki?" Soruyu soran bendim, Korel geride durmuş mutsuz bir şekilde poşetin içindeki bilyelerine bakıyordu.

"Ya çalınırsa?" demişti, sesinde keder vardı.

"Hayır." Korel başını çevirip bana bakmıştı. "Sürekli geldiğin bir yerde neden bilyelerin çalınsın ki? Buraya senden ve benden başka kimse gelmez, ben de çalmam zaten."

"Bilyelere hiçbir şey olmadı." Korel'in sesi öyle derinden, öyle içten geldi ki gözlerimi kapatmak ve ona sırtımı tamamen dönmek zorunda kaldım.

Kafamın içinden binlerce düşünce geçiyordu fakat en belirgin olanı, burasının benim canımı acıtmasının tek sebebinin yaşattığı kötülüklerden dolayı değil, güzelliklerden dolayı olması düşüncesiydi.

Ağacın gövdesine biraz daha dokundum ve tekrardan çevresinde döndüm; bir kız çocuğu sanki kahkaha atmaya başladı ve hızlıca Korel'in olduğu tarafa doğru baktığımda kendimi seneler önceki halimle gördüm.

Korel'in gölgesi hemen yanımdaydı; motosikletine biniyordum ve Korel de bisiklet sürmeyi öğretiyormuş gibi motosikletinin direksiyonunu tutmuş bana yön veriyordu. Onun da yüzünde gülümseme vardı; gözleri bana her takıldığında bakışlarında sonbahar rüzgârlarının olmadığını fark ediyordum.

Gerçek olan Korel'e baktım; bana gözlerindeki öldürücü kasvetle dikkatli bir şekilde bakıyordu; öyle dikkatli bakıyordu ki kendimi onun karşısında ilk defa bütün güzel duygularımla çıplak hissediyordum.

Ağacın yanından ayrılarak ona doğru yürümeye başladığımda, "Sana motosiklet sürmeyi öğreteceğim," dedi aksanlı ve baskın bir sesle. "Daha önce de öğrettim ama yine öğretirim çünkü verdiğim sözleri tutmadan ölmeyeceğim."

Kalbimdeki kâğıt kesiğinin yanına sanki ağaçtaki kıymıklar battı; kan hâlâ yoktu fakat artık elimi bile kalbime değdiremiyordum çünkü kıymıkların parmaklarıma batmasından korkuyordum.

"Daha önce bana motosiklet sürmeyi öğrettin," dedim tekrar ederek. Korel için belki de her şey tekrardan ibaretti. Belki de ben onu dinlerken, daha önceden ondan dinlediğim birçok şeyi tekrardan dinliyordum ve Korel bıkmadan bana anlatıyor, söz veriyor, yanımda oluyordu.

"Bilyelerle oynamayı da öğrettim," dedi Korel ve sesindeki baskınlık gitti, keder bulaştı. "Yine öğretirim. Minel, biliyor musun? Sen benden hep aynı şeyleri istiyorsun ve ben her seferinde tekrar tekrar usanmadan söz veriyorum." Ona doğru adım attım, hemen karşısında dururken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Her şeyi yine unut ve yine iste, uslanmam, yine söz veririm. Neden mi? Çünkü gündüz geceye, sadece güneş batana kadar karşı çıkabiliyor."

Omzunu ilk defa çaresizlikle indirip kaldırdı; karşımda her zamanki Korel gibi değil de sanki geçmişimden bir adammış gibi duruyordu. Sanki Korel, şu an o geçmişimdeki adamdı.

Bir şey söyleyemedim, elim yavaşça kalbime doğru gitti ve atıp atmadığını kontrol etmek istedim çünkü kendimi bir ölü gibi hissetmeye başlamıştım. Her şeyi yaşayabilirdim, her duyguyu tadabilirdim fakat şu an hissettiklerim öyle bir canımı yakıyordu ki kendimi durduramıyordum.

Canım yanıyordu çünkü Korel'in canının yandığını hissediyordum.

"Haklıydın," dedim en sonunda ve yanına geçerek bende kalçamı motosikletine yasladım. Gözlerim hemen karşımızdaki papatyalara odaklandı. "Kaldırabileceğimden daha ağır, daha kötü. Seni dinleyip hiçbir şeyin peşine düşmemeliydim, geçmişimi serbest bırakmalıydım."

Korel de papatyalara bakıyordu ve "Vazgeçebilirsin," dedi. "Geçmişinden vazgeçebilirsin, her şeyi boş verebilirsin." Parmağıyla papatyaları işaret etti ve gülümsedi. "Hatta gidebilirsin. Ben yine de sana verdiğim sözü tutarım ve senin ektiğin papatyalara iyi bakarım; iyi bakamazsam da yenilerini ekerim."

Boğazımda yangınlar çıktı ve yutkunamadım. Gözlerim yanıyordu, kalbimdeki kâğıt kesiği ve kıymıklar sanki gözlerime batıyordu. Ağlasam, gözlerimden kan akacakmış gibi hissediyordum.

Başımı Korel'e doğru çevirdim, o da başını bana çevirdi; uzun bir süre gözlerinin içine baktım ve batmakta olan güneşin yüzünü aydınlattığına, o aydınlığın altındaki yüzden başka hiçbir yüze bakmak istemediğimi anladım. "Evet, geçmişimden vazgeçebilirim, her şeyi boş verebilirim," dedim ve yüzümü yüzüne doğru yaklaştırıp fısıldadım. "Ama seni öylece bırakıp gidemem çünkü sen sadece benim geçmişim değilsin, geçmişimde değilsin." Kafamı iki yana salladım ve elimi kaldırıp parmaklarımla yüzüne dokundum. "Korel, sana karşı hissettiğim duygular kalbimdeymiş ve ben tekrardan hissetmeye başladım."

Korel, gözlerini kısa bir süre boyunca kapattı ve geri açtığında onun gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Korel farkediyor muydu bilmiyordum ama ben Korel'e ona yakarır gibi baktığımı görebiliyordum.

Korel "Bir insanın kalbinde emareler olur mu?" diye sordu. "Benim kalbim emarelerle dolu." O an Korel'in gözlerinde yaralarını gördüm, kırgınlıklarını, kızgınlıklarını, parçalandıklarını, bıraktıklarını, savaşlarını, yenilişlerini gördüm. Bana karşı hissedebileceği öfkeyi, nefreti, kini gördüm; bana karşı hissettiği yalnızlığı gördüm.

Korel'i parçalamıştım, her ne yaptıysam bunu yapmıştım ve Korel, ilk defa bana bunu gösteriyordu.

Yüzümü Korel'in yüzüne doğru yaklaştırmak istedim fakat boyum yetmedi; Korel bunu anlamış olacak ki beni tek bir hamleyle motosikletin koltuğuna oturttu ve bedenini bana doğru döndürdü. Kolları motosiklet koltuğunun iki tarafına yaslanırken, yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı.

Elim yüzünde durdu, gözlerinin içine baktım ve kendi gözlerimin dolduğunu hissettim; ilk defa çok uzun zaman sonra, ilk defa gözlerimin dolduğunu hissettim ve ağlasam, belki de kan ağlasam kalbimdeki acı geçecekmiş gibi geldi.

"Korel," dedim fısıldayarak ve yüzüne yaklaşarak. Gözlerim dudaklarına doğru kaydı, o da dudaklarıma baktı ve alt dudağını içeriye doğru kıvırdı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Korel, hafifçe tebessüm etti ve dudaklarıma bakarken, "Ben cesur bir adamım," diyerek o da fısıldadı. "Cesaret."

Gülümsedim, dolan gözlerimin arasından ve nefesimi dudaklarına vererek, "O halde ne istediğimi biliyorsun," dedim.

Uçurumun kenarında, batmakta olan güneş vedasında bizi izliyordu. Motosiklet uçurumun kenarındaydı, tek bir hamleyle aşağıya düşeceğimi biliyordum fakat bu da umurumda değildi.

Korel bana öyle bir baktı ki sanki bunu bekliyormuş gibiydi; susamıştı, gözleri dudaklarıma kaydığında susuzluğunu gidermek istiyordu.

Tek eli yaslandığı koltuktan uzaklaştı ve enseme doğru gitti; saç köklerimi kavrarken, ben de bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Elim ensesine, oradan da saçlarına doğru kaydığında Korel, dudaklarıyla dudaklarım arasında kalan o mesafede nefesini verdi ve inleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İlk önce dudaklarındaki o ıslaklığı hissettim, sonradan nefesi beni davet etti ve üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti. O sırada gözümden bir damla yaş yanağımdan süzülerek dudaklarıma doğru ilerledi fakat umursamadım ve elimle saçlarını daha sıkı kavradım.

Alt dudağımı, dudaklarıyla emdi; o kadar sakin ve acelesizdi ki. Korel'in öpücüğü, uçurumdan daha yüksekte hissetmeme neden

olmuştu; karnımda ağrı vardı, bir sıcaklık vardı ve Korel'in saçlarını kavrayan parmaklarım terlemişti.

Korel de saçlarımı daha sıkı kavradı ve diğer elini de belime yerleştirdiğinde beni kendine bastırdı.

Alt dudağımı dişledi ve çekti, ardından üst dudağımı dudakları arasına aldı; ona ayak uydurmaya çalışıyordum fakat daha fazlasını isteyen tarafıma engel olamıyordum. Hafifçe inlediğimde ve dudaklarımı daha fazla onun dudaklarına bastırdığımda ben de dudaklarımı araladım ve onun üst dudağını dişlerimin arasına aldım.

Dudaklarında hissettiğim o istek ve yanındaki şehvet, Korel'in nefesine muhtaçmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. Korel, saçlarımdaki elini uzaklaştırdı ve yanağıma doğru koydu; parmaklarına yanağımdaki ıslaklık çarptığında yüzünü zorlukla yüzümden ayırdı ve alnını alnıma yaslayarak gözlerimin içine baktı.

O an Korel'in gözlerinde daha önce görmediğim o duyguyu gördüm.

Tutku ve şehvet.

"Ağlamışsın," dedi Korel nefes nefese ve sesindeki şaşkınlığı hissettim. Parmağı yanağımdaki yaşı sildi. "Minel Karaer bir sözünü daha tutmadı."

Tekrardan dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve az önceye göre daha hızlı, aceleci, daha istekli öpmeye başladı. Ona ayak uydurarak karşılık vermeye çalışıyordum fakat en sonunda kendi içimden ne geliyorsa onu yapmaya başlayıp saçlarını sertçe çektim ve tırnaklarımı omzuna batırdım.

Korel inledi, ben de inlemesine karşılık verdim. Yüzümdeki eli belime doğru kaydı ve iki kolu belimden sıkıca kavrarken, beni havaya kaldırdı. Dudakları dudaklarımdan bir an olsun ayrılmazken, yürümeye başladı ve en sonunda beni yere bıraktığında dudaklarını dudaklarımdan çekti.

Beni papatyaların üzerine yatırdığını fark ettiğimde bir bacağı bacağımın üzerindeydi. Eli sertçe çenemi tuttu; dudaklarım öne doğru çıkarken, gözlerini gözlerime sabitledi. Bir süre yüzüme baktı, yüzünü izledim. Birbirimize o an zaman tükenecekmiş gibi

baktık, zamanı güzel kullanmak istermiş gibi baktık ve "Daha önce beni hiç öpmedin," diye fısıldadım. "Öpsen hissederdim."

Korel gülümsedi; dudaklarının pembeleştiğini ve parladığını fark ettim. Nereye baktığımı anladı ve tekrardan dudaklarını dudaklarıma örttü.

Her seferinde çok daha fazla bir istekle öpüyordu; her seferinde onu daha fazla hissediyordum. Eli, kavradığı çenemden uzaklaşmamıştı fakat bu hoşuma gitmişti.

Dudaklarım dudaklarının arasında ateş gibi yanarken, Korel'in dudakları da sıcacıktı ve ben ateşi öptüğümü hissediyordum, belki de külü.

Korel'i öpmek, külü öpmek gibiydi.

Sıcaktı fakat yakmıyordu, sıcaktı fakat acıtmıyordu, sıcaktı fakat iz bıraksa da bu izi sonsuza kadar saklayabilirdim.

Korel Erezli, dudaklarıma külünün izini ilk defa o gün bıraktı ve ben o kül yavaş yavaş yanarken, onu ateşimle alevlendirmek istedim.

O benim geçmişim değildi, o benim geçmişimde değildi; o benim için bütün zamanlarımdaydı.

9. KIRIK PUSULA

Var olmak, ölüm ellerini uzatıp kendi kapısından içeriye alana kadar bir insana azap gibi gelebilirdi ve o azap, insanın kalbinde başlar, bedeninde yanar, ellerinde alevler çıkarırdı.

Herkesin elleri azaptan yanardı fakat yanan ellerle başkasına dokunup yakmak sadece bir tercihti.

Üç gruba ayrılıyorlardı; başkasını yakanlar, ellerini söndürenler ve kendileri yananlar.

İyilik hangisiydi, tartışılırdı fakat kötülük kesinlikle başkasını yakmak değildi çünkü azap içinde kıvranan ve elini söndüren başka birine ateşini bulaştırmak ödülden başka hiçbir şey olamazdı.

Evinin terasında sigarasını içiyor, yanındaki sehpanın üzerindeki viskisinden küçük yudumlar alıyordu. Gözleri hemen karşısındaki doğmak üzere olan güneşteydi. Uykuya küstü, nedeni anlaşılamazdı ama bu küslük uzun zamandan beri onunla beraberdi.

Omuzlarına dokunan elleri hissetti ve irkilmeden kokusundan karısını tanıdı, parmakları karısının omzundaki tek elini kavradı. "İdil," dediğinde başını kaldırıp baktı. "Uyumadın mı?"

"Biraz," dedi İdil ve kocasının yanındaki sandalyesine oturup kendisine ait olan boş bardağa ağır ağır viski doldurdu. "Uyumakta zorlandığım bir dönemdeyim."

"Ben de." Cüneyt Erezli duruşunu dikleştirip öne doğru eğildi ve parmaklarını bardağının kenarlarında dolandırdı. Gözlerinin altı mosmor olmuştu. "İşin içinden nasıl çıkacağımızı bilmiyorum."

İdil Erezli derin bir nefes aldı ve başını çevirip terasın kapısına baktı ve çocuklarının olmadığına şahit olduğunda, "Ben bir çözüm biliyorum," diye fısıldadı. Elindeki viski bardağından yudumlarını alıp bardağı tekrardan sehpaya koyarken sandalyesini kocasına doğru yaklaştırdı. "Eğer bir

çocuğumuzdan vazgeçmek zorundaysak o çocuğumuzun hangisi olacağını biliyoruz."

Cüneyt Erezli kaşlarını çattı ve bardağın etrafında dönen parmakları duraksadı. "Hangisi olduğunu sormak istemiyorum ama aklından geçeni biliyorum, neden o?"

Çenesini dikleştirdi, başını sağa doğru yatırdı. "Büyüdükçe hatalar yapacak, hatalar yaptıkça canı yanacak, canı yandıkça kendinden vazgeçecek. Biz ondan vazgeçmezsek o kendinden zamanla vazgeçecek." Sehpanın üzerindeki bardağa tekrardan viski doldurdu ve kocasının ellerini tutarak ona bakmasını bekledi. Kısa bir süre sonra Cüneyt Erezli ona baktığında, "Dinle," dedi. "Kendi canımdan ya da senin canından vazgeçmek istemiyorum."

İkisi de o an onları kapının ardından dinleyen bedenin farkında değillerdi; onları dinleyen beden, vazgeçilecek kişinin kendisi olduğundan habersizdi.

"Başka bir çözüm yolu yok mu?" diye sordu Cüneyt Erezli. Kendini bildi bileli kendini ilk defa bu kadar duygu yüklü ve mutsuz hissediyordu; sadece duygulardan da ibaret değildi, çocukları onun için bir plandı ve ikisinin de planlarına göre büyümesi gereken ağaçlar olduklarını düşünüyordu.

Cüneyt Erezli çocuklarına suyunu, kendisine duydukları nefretleriyle aşılıyordu.

"O istediğim gibi bir çocuk değil," dedi İdil Erezli, sesi gaddar geliyordu. "Onu istediğim gibi eğitemiyorum, sadece kendi istediklerini yapan ve başının dikine giden bir çocuk. Cüneyt, ondan vazgeçtiğimizde o ölmeyecek, sadece farklı bir şekilde nefes alacak, bunu neden anlamıyorsun?"

Cüneyt Erezli karısının gözlerinin içine baktı ve "İkisi de seni benden daha çok seviyor," dedi. "Emin ol böyle bir karar verdiğimizde ikisi de benden şüphelenecek."

İdil Erezli hafifçe tebessüm etti. "Onlara iyi bir anne olmaya çalıştım ama..." deyip duraksadığında Cüneyt Erezli tek kaşını kaldırdı, "sadece ondan vazgeçmeye kendimi artık hazır hissediyorum."

Kapının arkasındaki beden elini cama koydu ve annesiyle babasına seslenmek istedi. Vazgeçilen kişinin kendisi olmadığını duymaya ihtiyacı vardı, içinden bir ses kapıyı açıp onların yanına gitmesi gerektiğini söylüyordu ama kendini durduruyordu.

İdil Erezli'nin gözleri kısıldı ve bakışlarını kocasından ayırırken dolan gözlerini saklamaya çalıştı. Hisler, gözlerine ulaşmıştı fakat bu hislerin adını kendi içinde defalarca tekrar ediyor, dile getiremiyordu.

Cüneyt Erezli dayanamayarak İdil Erezli'ye doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra, "Neden böyle hissettiğini biliyorum," dedi.

İdil Erezli sessizliğini korudu ve gözlerini kapatıp uzun bir süre öylece durdu. Yolları yürüyordu, yolları yürürken her adımında yanındaki canlı çiçekleri görüyor ve gülümsüyordu; çiçekleri arkasında bıraktığında ise o çiçekler çoktan ölmüş oluyorlardı.

"Bu kadar zor olmamalıydı," dedi İdil ve kafasını iki yana salladı. "Bu kadar üzmemeliydi ama zorundayız."

Cüneyt Erezli bu sefer de, "Neden onu seçtiğini biliyorum," dedi. "Evet, seçme nedenin mantıklı olabilir, başka bir anne de senin gibi düşünebilirdi ama yine de bakıldığında," viskisinden birkaç yudum aldı, "onları, kendi hayatımdan vazgeçecek kadar sevmediğimi görüyorum. Bu beni çok kötü bir adam ve iğrenç bir baba yapar."

"Hayır bebeğim," dedi İdil ve gözlerini açtı. "Sen hep böyleydin, en başından beri çocuk istemezken ben istedim ve sen kabul ettin. İkimizi birbirimize bağlayan da bu, benzerliklerimiz ve farklılıklarımız. İkimiz de mükemmeli istiyoruz, ikimiz de planlarımızı yapıyoruz, ikimiz de gerçekçiyiz, ikimiz de duygusal değiliz ve ikimiz de kuralcıyız."

Kapının ardındaki beden duyacağı gerçekten korkarak yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve anne babasını dinlemeye devam etti.

Cüneyt Erezli en sonunda, "Feda edelim o zaman," dediğinde İdil'in gözlerindeki o aydınlanmayı gördü. "Tercih hakkı senindi, sen tercihini yaptın."

"En doğrusu buydu." Elini kalbine doğru götürdü ve ardından kocasının elini de tutup kalbinin üzerine koydu. "Kalbim huzursuz değil, içim rahat."

Cüneyt Erezli, kalbindeki elini kadının yüzüne koydu ve parmağıyla yanağını severken, "İçten içe inkâr ettiğini biliyorum ama nedenin ortada," dedi. Birbirlerine büyük bir aşkla bağlı değillerdi, aralarında aşk bile yoktu. Onların arasındaki sadece tekil bir şekilde yola devam etmek yerine, beraber adım atarak çoğul olmak ve zekâlarını birleştirmekti.

"Nedir o?" dedi en sonunda İdil ve kapının ardındaki beden kapıya biraz daha yaklaştı.

Cüneyt Erezli'nin bakışları değişti ve karısının yüzünden elini ayırırken, "Seni tanıyorum," diyerek karısının aklından geçenleri okudu. "Sana gerçekten ait olmayan, öz olmayan bir çocuk ilk feda edeceğindir. Üvey evlat senin için her zaman elinde tuttuğun bir yapbozdu ve sen artık o yapbozu birleştiremeyeceğini anladığın için dağıtıp parçalayacaksın."

İdil Erezli sustu, zaman sustu, aydınlanmaya başlayan gökyüzü sustu, kuşlar bile sustu.

Kapının ardındaki beden, vazgeçilen kişinin kendisi olduğunu duyduğunda ellerinin içine baktı ve söndürdüğü azap ateşini parmaklarının ucunda hissetmek istedi, tekrardan yansın istedi.

Bir gün, başka bir azap ateşi, onun elleriyle buluşacaktı ve o zaman, ellerindeki ateşi hiç söndürmeyecek, başka kimseyi yakmayacak, kendisi yanarken, bütün dünyayı ateşi altına alacaktı.

Bulutlar yeryüzüne inmişti ve yeryüzü, alev alev bulutların olduğu yerde yanıyordu. Bu kadar ateş beni çepeçevre sararken, bulutların üzerindeymişim gibi hissettiren duygunun adı neydi?

Korel'in dudakları dudaklarımdan ayrıldığında bir elim yakasını sıkıca kavramıştı. Güneş battığı için gökyüzünde sadece soluk mavi bir renk vardı ve o renk, Korel'in yüzünde parçalanıyordu; gözlerime bir şeyler mi olmuştu yoksa Korel'in yüzünde hâlâ güneşin bıraktığı o güzel ışık mı vardı?

Saçlarım papatyaların arasında dağılmış şekilde dururken, önüme gelen saçı geriye doğru attı ve papatyaların arasında dağılmış olan saçlarıma baktı. Aralık duran dudaklarından süzülen nefesi sık ve hızlıydı. Yakasında tuttuğum elimi hızlıca kalbine doğru indirdim ve hiç beklediğim şekilde son sürat avucumun içinde atan kalbini hissettim.

Gözleri saçlarımdan tekrardan gözlerime kaydı ve dudaklarına yapaylıktan uzak bir tebessüm kondurdu. Kurumuş yaprak sarısı gözlerine baktığımda aykırı bir şekilde o yapraklar tekrardan canlanabilirmiş gibi geldi.

İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu ve zihnimde onu ilk gördüğüm gün dönüyordu; Anekdot Merkezi'nin kapısından girişi,

motosikleti, bana bakışları, o bakışlarda hissettiğim o soğukluk ve aynı şekilde sıcaklık. Şimdi adlandırabiliyordum, Korel'in gözlerindeki ifadede en çok intikam vardı fakat artık o duyguyu görmüyordum ya da Korel gizliyordu.

Lunapark geldi aklıma, yanımda oturuyordu. Ona mızıka çalmıştım, o gece kendimden vazgeçmeme ramak kalmıştı ve beni engelleyen kişi yine Korel olmuştu.

"Hatırlamadığım daha neler var, kim bilir," dedim sesli bir şekilde düşünerek. Korel bedenini yavaşça benden uzaklaştırdı, bacağını bacağımın üzerinden çekti. "Bana hepsini anlatır mısın?"

Korel'in dudaklarındaki tebessüm üzerine yattığımız papatyalar gibi ilk önce rengini kaybetti, ardından kurudu. Bakışları değiştiğinde az önce beni öpen adamın gittiğini anladım. Yattığı yerden doğruldu ve bağdaş kurup oturdu. Bir papatyayı sertçe çekip eline aldığında, "Vazgeç," dedi ve papatyanın yapraklarını tek seferde kopardı. "Geçmişinden vazgeç, benimle geçirdiğin zamanlar bile olsa vazgeç çünkü sana zarar veriyor."

Haklıydı, Korel'in sürekli haklı olması can sıkıcıydı ama sonuna kadar haklıydı.

"Haklısın," dedim ve ben de yattığım yerden doğrularak onun gibi bağdaş kurdum; yüzüne bakıyordum fakat o benim yerime elindeki papatyaya bakıyordu. "Geçmişimle ilgili her acıya göğüs gerebileceğimi düşünüyordum ama daha ilk engebede tökezleyip düştüm. Vazgeçmek istiyor muyum?" Düşündüm, dağılmış olan saçlarına baktım ve parmaklarımın izini saçlarında gördüm; Korel'in nefesi hâlâ düzensizdi. "Çok fazla istiyorum ama geçmiş artık benden vazgeçecek mi? Sanmıyorum. Bir kere onu istedim, tadını aldım, zihnime uğradı. Peşimi bırakmayacak."

Bu sefer de ben haklıydım, haklıydım ki Korel bir şey söyleyemedi fakat dudakları düz bir çizgi halini aldı. Geçmişin artık peşimi bırakmayan bir bela olduğunu hissedebiliyordum. Korel'in varlığı bile bana birçok acıyı anımsatıyordu, bunu ona söyleyemezdim ama yüzüne baktığımda içimi acıtan bir şeyler vardı.

"Geçmişimle nasıl yaşayacağım?" diye sordum Korel'e. "Sen nasıl yaşayabiliyorsun? Her nasılsa bana da öğret."

"Farkımız ne biliyor musun? Ben geçmişim için yaşıyorum Tuncu ama sen geleceğini inşa etmeye çalışıyorsun."

"Korel, senin bir geleceğin var, bunu biliyorsun değil mi?" Kendinden sürekli bu şekilde bahsetmesi canımı acıtmaya başlamıştı. Korel, umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "O kadar mı kötü senin geçmişin?" diye sordum. Fark ettiğim ne kadar bencil olduğumdu. Kendimle savaşmaktan ona hiçbir zaman dokunmaya çalışmamıştım; sorgulamıştım fakat peşine düşmemiştim. Korel, benimle beraber istemesem de geçmişim için savaşırken, ben onun tek itişinde onun yaşanmışlıklarına arkamı dönmüştüm.

"Önemi yok." Sesi tuhaf çıkıyordu, hâlâ yüzüme bakmaması kaşlarımı çatmama neden oldu. "Savaş verdiğim, vermeye devam eltiğim her ne varsa benimle beraber ve asla silinmeyecek, unutulmayacak, canlı kalacak. Benim için önemli olan bu."

Gözlerim, çenesindeki ize ardından üzerindeki siyah kazağına ve siyah kazağının ardındaki izlerine odaklandı. "Bana hiçbir zaman anlatmayacak mısın?" Düzeltmek istedim. "Anlattıysan tekrardan anlatmayacak mısın?"

Korel, başını kaldırıp bana baktı ve yüzümü inceledikten sonra alt dudağını dişlerinin arasına yuvarladı. Düşünüyormuş gibi bir süre gözlerini yüzüme dikti, sonrasında ise hiçbir şey söylemeden dudaklarını serbest bıraktı.

Ona yardım etmek istiyordum.

Korel'in bana anlattığı ya da anladığım bütün acılarını gözden geçirirken, "Sana yardımcı olabilirim," dedim ama sesim çekingen çıktı. "Annenin yaşadığına inanıyorsan yaşıyordur, onu bulabiliriz."

Yüzünün şekli değişti, alnındaki bir damar belirginleşti. Hızlıca oturduğu yerden kalktığında şaşkınlıkla ona baktım fakat o, "Kalk," dedi sert bir sesle. "Hava kararda, birazdan da soğuk olur. Eve gidelim."

"Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedim ve oturduğum yerden kalktım. "Yüzüme her seferinde kapıyı çarpacak mısın?"

"Annem hakkında konuşmak istemiyorum," dedi sadece ve öfkesini kontrol altına almaya çalıştığını fark ettim. "Hiçbir şey

hakkında konuşmak istemiyorum, beni boş ver, sorgulama, uğraşma, yargılama. Beni sadece boş versene."

Önceden olsa bunu yapabilirdim artık kendimde o kuvveti bulamıyordum fakat Korel'e bunu söyleyemedim.

Vazgeçtiğim geçmişim bir tarafımda bana boyun eğerken diğer tarafta geleceğim duruyor gibiydi ve o gelecekte sadece Korel'i görürken, nasıl olurdu da onu görmezden gelebileceğimi düşünürdü?

Motosikletine doğru yürümeye başladığında peşinden onu takip ettim. Başımı çevirip tekrardan geldiğimiz yere baktığımda burasının Korel ve benim için özel bir yer olduğunu anlamıştım. Manzarası muhteşemdi, hemen karşıda Kız Kulesi'ni görebiliyordum, liman dibimizdeydi. Gemiler her kalkışında gürültülü sesler çıkarıyorlardı.

İstanbul ışıl ışıldı, sokak lambalarını açmışlardı, her yer turuncuydu. Böyle bakıldığında ne kadar da sakin bir şehir gibi görünüyordu.

"Hadi," diye seslendi Korel.

"Burası çok güzel," deyip onu arkamda bıraktım ve uçurumun kenarına doğru yürümeye başladım. Gökyüzü lacivertiyle vedalaşmıştı ve Tanrı mürekkebini siyaha dokundurarak karanlığına bizi almıştı.

İstanbul'un benim üzerimde bıraktığı etkiyi yeni yeni fark ediyordum.

Bana kendimi milyonlarca insan arasında yalnız hissettiren bir şehirdi ve kendimi bir gün o şehrin içinde kayıp gidecekmiş gibi görüyordum. Bir caddesinde, bir sokağında belki de bir barında ya da bu uçurumun kenarında kaybolacaktım. Bu bir ölüm değildi, ruhum bile kaybolacaktı.

Kollarımı kendime doğru sardım ve denize doğru baktım; gemiler sakince giderken, Korel'in nefesini hemen arkamda hissettim ve gülümseyerek, "Kendimi şu gemi gibi hissediyorum," diye fısıldadım. "Yavaş yavaş bu şehirde kaybolacağım, tıpkı onun denizde yavaş yavaş kaybolması gibi."

Korel, arkamdan yanıma doğru geldi. Göz ucuyla ona baktığımda gemiyi izlediğini gördüm. "Bu şehir bana hep çok korkak gelmiştir," dedi ve gemiyi işaret etti. "Bu korkak şehrin gemiyi yok etmeye gücü yetmez."

"Belki de." Verdiğim kısa cevap Korel'e yetersiz gelmişti. "Yine de limana uğruyorum ama sen Kız Kulesi gibisin. Ulaşmak zor, sırlarla dolusun ve uzaktan izliyorum. Işıklarını yaktığında hayranlık duyuyorum ama sana ulaşmak için limandan uzaklaştığımda o deniz beni yutacakmış gibi hissediyorum."

Korel güldü ve bana baktı. "Deniz olmadığımı nereden biliyorsun ya da İstanbul olmadığımı? Belki de ben hepsiyimdir." Elini omzuma koydu ve çekti. "Hadi gidelim, soğuk oldu."

Arkasını döndü ve motosikletine doğru yürümeye başladı. Sırtımı manzaraya dönüp onun arkasından bakarken, "Korhan ile konuşmak istiyorum," dedim. Korel, bıçak gibi kesildi ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Geçmişi bıraktığını söylemiştin."

"Bunun geçmişle bir ilgisi yok," deyip ona doğru ilerledim. "Korhan'a karşı hissettiğim vicdan azabının ölçüsü yok, onunla konuşmak istiyorum."

Korel, burnunun kemerini sıktı. "Ne konuşmayı düşünüyorsun? Özür mü dileyeceksin? Korhan'ı iyi tanırım, çok az şeye değer verir fakat değer verdiği şeyler elinden alındığında bambaşka bir adama dönüşür."

"Umurumda değil," dedim ve yanından geçerek motosikletinin yanına gittim. "Ablama karşı hissettiğim bir vicdan azabı var Korel, o yok ve onunla konuşamıyorum ama Korhan yaşıyor, ne söyleyecekse söylesin istiyorum. Özür dilemeyeceğim, sadece kendimi ona sunacağım ve acısını çıkarmasını bekleyeceğim."

Korel'i öfkelendirdiğimi fark etmiştim fakat düşüncemden vazgeçecek gibi de değildim. "Annenin tercihi yüzünden kendine bunu yapma." Konu bambaşka noktalara çekiliyordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Korel gibi davrandığımı fark etmek kendime gülmeme neden olmuştu ve Korel

neye güldüğümü anlamayarak kaşlarını kaldırdı. "Annesi tarafından vazgeçilen bir çocuk olmak ne demek anlayamazsın ve anlamak pişmanmış."

Kumarhanede geçirdiğim geceden sonra anneme karşı ne hissediyordum? Öfke, kin, belki de nefret? Hiçbiri yoktu. En çok hayal kırıklığı ve onun yanında gerçeklerin verdiği ağır yükü hissediyordum. Annem için hiçbir zaman önemli olmamıştım, annem için gerçek bile olmamıştım; onun için vazgeçmeye hazır olduğu bir çocuğuydum. Zihnimi kurcaladığım zaman neden annemle olan güzel bir anımla karşılaşmadığımı şimdi anlıyordum.

Annem bir şizofreni hastasıydı ve bu hastalık, onun sevgisini hissetmememe neden olmuştu; bana hiçbir zaman şefkatle sarılmamış, büyük bir istekle kucaklamamıştı.

Annemin belki de en büyük günahı bendim.

"Anlayabilirim," dedi Korel sadece. Yüzünün şeklinin değiştiğini fark ettim. Onu incelediğimi fark ettiğinde, "Anlatırsan anlarım," diyerek düzeltti.

"Annem beni bir günah gibi görüyormuş Korel," dediğimde kumarhanede hissettiğim acıyı yine duyumsuyordum. "Korhan'ın da aynı şekilde hissettiğine eminim. Benim yüzümden sevdiği kadın öldü."

"Korhan oraya gelmeyi istedi, suçlu değilsin."

"Korel, ona karşı neden bu kadar vefasızsın?" Bu dikkat ettiğim bir detaydı. "Ağabeyin belki de en büyük acıyı çekiyor şu an fakat sen yanımdan ayrılıp onun yanına bile gitmiyorsun. Ona karşı neden bu kadar gaddarsın?"

Motosikletine doğru yürüdü ve arkada kalan kaskı bana uzattı. "Yanında isteyeceği son insan bile değilim. Hatta Korhan şu an yanında kimseyi istemiyordur. O her şeyi yalnız halletmeyi sever."

Kaskı elinden aldım ve başımdan geçirmeden önce, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Korel onaylayarak başını salladı. "O halde beni ona götür, sen götürmezsen kendim bir şekilde ulaşırım ve bunu yaparım, emin ol."

Çenesini sıktı ve kaşlarını çattı. "Benim sözümü dinlemeyen bir tarafın hep olacak, değil mi?"

"Dalma," dedim ve kaskı başımdan geçirdim.

Korel, yüzüme bir süre daha baktı. "Ona karşı vefasız değilim," dedi en sonunda dayanamayarak. "Bazen birine iyi gelmeyeceğinden eminsen onu sadece uzaktan izlersin ve düşecek gibi olursa tutarsın. Korhan benim için hep böyleydi ama bir kere yere düştüğünü görmedim."

Korel, Korhan'ı seviyor muydu çözemiyordum ama aralarında anlamlandıramadığım ya da ismini koyamadığım bir rekabet varmış gibiydi. Belki Korel tarafından yoktu ama Korhan açısından o rekabet varmış gibi geliyordu.

Motosikletine bindi ve "Kollar," diyerek ona sarılmamı bekledi. Kollarımı beline doladığımda ayaklarını yerden kaldırdı ve Korhan her neredeyse oraya doğru gitmeye başladık.

Yolda kayar gibi giden motosikletin bu sefer acelesi yok gibiydi. Evden çıkarken acele eden Korel ile şu an olan Korel arasında dağlar kadar fark vardı. Kasktan rahatsız olsam da yan bir şekilde sırtına yaslandım ve yolu izledim.

Yol az önceki geldiğimiz yol değildi. Araçlar fazlaydı ve ses yüksekti, korna sesleri, şehrin trafiği yüzümü buruşturmama neden oldu ve başka şeyler düşünmek istedim fakat o sırada zihnimde Korel'in beni öptüğü an canlandı ve karnıma bir ağrının saplandığını hissettim. Kalbimin üzerine kaynar bir su dökülüyormuş gibi olduğunda parmaklarımla dudaklarıma dokunmak istedim fakat elime tek çarpan kaskın metaliydi.

Hayatımda ilk defa yaşadığım bu duyguyu unutabilmem imkânsızdı; şimdi şu an hafızamı silmeye çalışsalar hatta başarıp silseler yine de Korel'in dudaklarının bende bıraktığı hissi unutamazdım.

Yol düşündüğümden daha uzun sürdü ve sonunda durduğunda geldiğimiz yeri tanıdığımı fark ettim. Kaskı yavaşça başımdan çıkarırken, kısık gözlerle eski dans atölyemin olduğu yere baktım ve "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Korel, motosikletin motorunu durdurdu ve "Diğer tarafa bakmayı dene," diyerek arkamı işaret etti. "Burası benim mekânım, senin değil."

Söylediği yöne doğru döndüm ve eski dans atölyemin olduğu yerin karşısındaki barı gördüm. Motosikletler barın köşesine sıra sıra dizilmişti ve neresi olduğunu hatırladım.

Burası Korel'in ve motosiklet yarışlarına katılan herkesin geldiği tek bardı ve bu bara bir ya da iki kere Büge ile beraber gelmiştim fakat hiç dikkatli bir şekilde incelememiştim.

"Korhan burada mı?" dedim ve motosikletten Korel'in yardımıyla indim. O da indiğinde bara doğru baktı.

"Tek bakabileceğim yer burası. Korhan canını sıkan şeyleri düşünmek istemez ve düşünmek istemediğinde ya yarışlara katılır ya da buraya gelir. Bugün yarışlar yok."

"Ya burada değilse?" dedim mutsuz bir sesle.

"Bildiğim başka bir yer yok," dedi ve gergin bir şekilde nefesini verdi. "Konuşmak zorunda mısın?"

Kafamı salladım ve barın girişindeki insanlara baktım. Kapıda bir tane adam duruyordu ve girenlerin elinin tersinde bir şeye bakıyordu.

Korel bara doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. "Herkes giremiyor mu buraya?" diye sordum.

"Daha neler," dedi ve alayla güldü. "Eskiden herkes girebiliyordu fakat artık öyle değil. Burası sadece bizlere özeldir."

"Kumarhane gibi," dediğimde Korel'in gülüşünün solduğunu gördüm. "Damga mı var?"

"Yok, damga değil ama ona benzer bir şey," diyerek kapıdaki adamla uzaktan selamlaştı. "Herkeste aynı dövme var, hepsinin dövmesini de ben yaptım. O dövmeyi taşıyamayan giremez."

Adımlarım duraksadı fakat Korel yürümeye devam etti. "Ama bende dövme yok."

Korel durdu ve kolumdan çekerek, "Benim yanımdasın Turuncu cüce," dedi övünerek. "Boyun kısa olabilir, görünmeyebilirsin ama yanında ben varken en uzun sensin, unutma."

"Ha ha ha," diyerek yapay bir şekilde güldüm. "Çok komiksin, bir ara hatırlat da boyum hakkında yaptığın bütün esprilere tek tek güleyim."

Bir şey söylemedi ama yüzündeki gülümsemeyle beraber barın önüne geldiğimizde "N'aber Cem?" diyerek adamın omzuna vurdu. Barın ismine gözlerim takıldı ve daha önce hiç dikkat etmediğimi fark ettim.

*Hell Races.**

Buraya yakışan bir isimdi.

"Eyvallah Sırtlan, sen?" diye karşılık verince suratımı buruşturdum. Korel Sırtlan denilmesinden son derece memnundu fakat ben aynı düşüncede değildim.

Korel, benim için bir leş yiyen değildi.

"Eyvallah," dedi ve bardan içeriye doğru girdi; girerken benim kolumdan tutmayı da ihmal etmedi. Kapıdaki adam bir kere olsun yüzüme bakmamıştı. Gerçekten Korel'in inine giriyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

İlk başta uzun, kırmızı aynalı bir koridorla karşılaştık ve müzik sesi gitgide yaklaşmaya başladı. Her adım attığımızda parçalı şekilde duran aynada yüzüm de sanki parçalanıyordu. Korel dümdüz tam karşısına bakıyordu, beni tutan eli uzaklaşmıştı ve hiçbir teması yoktu. "Değişmiş burası," dedim Korel'e aynadan bakarak. "Önceden böyle değildi, koridor yoktu."

"Ben değiştirdim," dedi sadece. "Senin gibi bebeklerin girmesini engelleyen de benim."

Aynalı koridordan geçip barın olduğu tarafa yöneldiğimizde R&B şarkısı kulaklarıma doldu. İlk gözüme çarpan kocaman alandaki pist ve büyük fıçılardı. Masalar yoktu, motosiklet yarışlarının olduğu yerdeki gibi büyük fıçılar vardı fakat ateş de yoktu. İnsanlar fıçıların etrafında dans ediyor, kimisi büyük alana çıkıyordu.

* Cehennem Yarışları.

Kızlar, beklediğimden ve düşündüğümden daha açık giyinmişlerdi. Evet, beklediğim kesinlikle bu değildi; motosiklet yarışlarına gittiğimde az çok tarzlarını anlayabilmiştim fakat bu daha fazlasıydı. Neredeyse yarısının üzerinde sadece sutyen vardı, gerisi ise mini elbiseler, bol dekolteli kıyafetler giymişlerdi.

Beni ilgilendirmezdi, kimsenin kıyafetlerine laf söyleyecek karakterde birisi değildim fakat Korel'in nasıl ortamlara girdiği ve nasıl kadınlarla takıldığını şimdi daha net görebiliyordum; hepsi çok güzeldi.

Kendi üzerime baktım.

Kapüşonlu bir üst ve kot pantolon giyiyordum.

Başka bir kız olsa bu durumda sinirlenebilirdi fakat ben kendi kendime gülmeye başladım ve Korel güldüğümü fark ederek, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Hiç," dedim ama gülmeye devam ettim. "Sadece buraya ne kadar da çok *yakıştığımı* düşünüyordum."

Korel, ne demek istediğimi anlamadı ve kaşlarını çatıp önüne geri döndü, barın içinde yürümeye başladı.

Büyük alan ve fıçıların arka tarafında siyah deri koltuklar, kısa fıçıdan masalar vardı. O masalarda oturanların yaşları daha büyük gibiydi. Erkeklerin yanında oturan kadınlar da yaşça daha büyüktü.

Erkekler çok rahat görünüyorlardı, çoğunun gözünde yine güneş gözlüğü vardı; nedenini bildiğim için sormadım. Barın içi duman altıydı ve her yerde sigara içiliyordu. Piste yaklaştıkça dumanın içine daha fazla giriyorduk ve burnuma terle karışık sigara kokusu doluyordu.

Barın duvarları simsiyah renkteydi ve afişlerle doluydu, genel olarak vintage posterlerin olduğu yerde gözüme ilk çarpan ertesi gün olacak olan dans yarışmasının duyuru afişiydi. O afişin yanında başka duyurular da vardı fakat gözüm bir tek ona takılmıştı. Korel nereye baktığımı gördü fakat aldırış etmeden başını geri döndürdü.

Biliyordum, dans serüveni ve dans yarışması benim için tamamen bitmişti.

Birisi yanımıza doğru geldi ve Korel'e İngilizce bir şeyler söyleyerek omzuna vurdu. Korel de aynı şekilde akıcı bir dille İngilizce karşılık verdi; gülümseyerek konuştuğu adam Korel'in yaşlarında gibiydi. Saçları kumraldı ve boyu Korel'den kat kat kısaydı.

Korel, bir süre adamla İngilizce bir şeyler konuştu ve sonunda yanımızdan uzaklaştığında İngilizce konuşan adamın da bana bakmadığını fark ettim. O kadar mı görünmezdim?

"İngilizcen iyi mi?" dedim ve sorduğum sorunun saçma olduğunu fark ettim.

Korel güldü. "Bir süre yurtdışında kaldım ve orada büyüdüm."

"Kaç dil biliyorsun?"

"Dört," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Türkçe ile beş."

"Ciddisin?" dedim ve kendimi onun karşısında fazlasıyla cahil hissettim. Korel, fazlasıyla donanımlı, bilgili bir adamdı, bunu hep biliyordum ama her duyduğumda şaşkınlığımı engelleyemiyordum.

"İngilizce, İspanyolca, Rusça ve Arapça," dedi. "Farsça biliyorum az çok ama tam değil. Birçok dili daha öğrenmeye çalışıyorum."

"Vay canına," dedim ve gülümsedim. "Bu kadar bilgiyi o kafa nasıl kaldırıyor?"

Korel'in yerinde başkası olsaydı egoist olabilirdi fakat... Bir saniye, Korel fiziksel görüntüsü dışında zaten egoist bir adamdı fakat bunu hak ediyordu.

Başka bir adam daha geldi ve Korel'in az önceki adam gibi omzuna vurup selam verdi ardından bir kız geçerken el salladı, öpücük attı. Gözlerimi devirirken, Korel gözlerimi devirdiğimi gördü.

Her adım attığımızda yanımıza birisi geliyordu ve her gelen Korel'e nasıl olduğunu soruyor, benim yüzüme dahi bakmadan geçip gidiyordu.

"Çok mu görünmezim?" diye bağırdım. Müzik sesi fazla yüksekti ve sesimi duyurabilmek için bağırmam gerekiyordu.

"Neden?" dedi Korel ama o bağırmıyordu.

"Kimse bana bakmıyor, selam vermiyor, o kadar mı silik bir kızım?"

Korel tek kaşını havaya doğru kaldırdı ve ellerini ceplerine yerleştirdi. "Dikkat çekmek mi isterdin?"

"Hayır." Hızlı bir şekilde verdiğim yanıttan sonra ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece bu kadarı çok saçma geldi yoksa durumdan rahatsız değilim."

"Geçmişi unuttun herhalde yine," dedi Korel ve laf çarptı. "Senin için Kartal ile oyun oynamıştım ve o oyunu ben kazandım. Kimse korkusundan sana bakmaya cesaret dahi edemez."

Kaşlarımı kaldırdım ve "Unutmak mı?" dedim ağzımın içinde geveleyerek. "O oyunu benim elimle oynadın, bıçağın verdiği rüzgârı bile hâlâ parmaklarımın arasında hissediyorum."

"Falan filan," dedi Korel ve dudaklarını büktü. Daha fazla konuyu uzatmak istemediğim için etrafıma bakmaya devam ettim. Korhan'ı arayan gözlerim ilk önce bar kısmındaki taburelere takıldı ve oraya baktım. Kafamda arabesk bir şekilde elinde telefon ekranına bakan, diğer elinde içki bardağıyla duran bir adam canlanmıştı fakat orada yoktu.

Gözlerim büyük fıçıların oraya döndü. "Sanırım Korhan burada değil."

Birkaç dakika geçti ve etrafa dikkatli bir şekilde bakarken Korel'in "Burada," dediğini duydum. Gözlerim onun gözlerine döndü ve bakışlarının tam karşıda olduğunu gördüm. Bakışlarını takip ettiğimde karşıdaki deri koltuklarda tek başına oturan Korhan'ı gördüm.

Önünde bir viski şişesi vardı, bardak yoktu. Korhan alkolü bardaksız içiyordu. Üzerindeki gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı, başı öne doğru eğikti. Masaya boş boş baktığını anlayabiliyordum.

İçim sızlamıştı ve görüntüsü dudaklarımı birbirine bastırmama neden olmuştu. Korhan'ı son bıraktığım o haldeki gibiydi. Hayatında birçok şeyini kaybetmiş insanları görmüştüm ama Korhan, birçok şeyini değil de tek bir şeyini kaybetmiş gibi görünüyordu.

O tarafa gitmek için adım attığımda Korel, "Bekle," dedi ve benimle beraber yürümek istedi.

"Korel," dedim onu göğsünden hafifçe itekleyerek. "İzin ver de yalnız konuşayım onunla."

"Hayır." Sesi net ve sabitti.

"Onunla tek konuşmak istiyorum çünkü sen varken içindekileri kusamaz, kussa bile sen onu durdurmaya çalışacaksın ve benim istediğim bu değil." Göğsüne bastırdım. "Sadece on dakika ver, sonrasında istersen gelirsin."

Korel'in kaşları çatıldı, bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında yanımıza bir adam geldi ve Korel'e selam verdi. Korel'in dikkati dağılırken, ona hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve Korhan'a doğru yürümeye başladım. Arkama bakmayı bir süre sonraya ertelesem de Korel'in kolumu kavradığını hissetmedim ve peşimden gelmediğini düşünerek geriye baktım.

Bıraktığım yerde durmuş benim arkamdan bakıyordu, yanındaki adam ona bir şeyler anlatıyordu fakat Korel gözlerini benden ayırmıyordu. Biliyordum ki o adam umurunda değildi, istese yanıma gelirdi ama bunu yapmamıştı, isteğime saygı duyuyordu.

İçini rahatlatmak istermiş gibi iki elimi de parmaklarımı açarak havaya kaldırdım ve dudaklarımı oynatarak, "On dakika," dedim. Korel'in yüzünün şekli değişti, dudakları tek bir çizgi halini aldı fakat ben ona tekrardan arkamı döndüm ve Korhan'ın masasına doğru yürümeye devam ettim.

Korhan'ın masasının yanına geldiğimde parmaklarım yavaşça deri koltuğu kavradı ve bir süre öyle durdum; Korhan birinin varlığını hissetti fakat başını kaldırıp bakmadı. Çekingenlikle alt dudağımı ısırdım ve cümleye nasıl gireceğimi düşündüm.

"Ne istiyorsun?" Korhan başını kaldırmadı fakat sesi irkilmeme neden oldu. Benim geldiğimi anlamış mıydı? Büyük ihtimal bizim bara girdiğimizi görmüştü.

"Oturabilir miyim?" dedim kısık bir sesle fakat boğazımın kuruduğunu hissedip daha yüksek bir sesle tekrar ettim. "Oturabilir miyim?"

Korhan cevap vermedi. Bir süre cevap vermesini bekledim fakat cevap gelmeyince deri L koltuğun köşesine oturup eğik olan başına baktım. Gözleri kapalıydı ve kafasıyla çalan şarkıya ağır ağır eşlik ediyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum." Kendimi çok cesur hissediyordum ve bu cesaret şaşırmama neden olmuştu. Korhan yine cevap vermedi. "Biliyorum, yüzünü görmeyi isteyeceğin en son kişi benim ama konuşmadan içim rahatlamayacak." Korhan yine cevap vermedi fakat şarkıya eşlik eden başı durdu. Gözlerim barın içine döndü ve Korel'i aradım fakat bıraktığım yerde durmadığını fark ettim. Bu cesaretimin kırılmasına neden oldu. "Benimle konuşmayacak mısın?"

"Benden ne istiyorsun?" Korhan, başını kaldırdı ve gözlerini açarak yüzüme baktı. O anda gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bakışlarım masanın üzerine doğru döndüğünde beyaz, pudra şekerine benzeyen bir tozun masanın üzerinde yayılmış bir şekilde durduğunu gördüm. Korhan'ın az önce masaya doğru eğilmesinin nedeni başkaydı.

Korhan uyuşturucu mu kullanıyordu?

"Konuşmak istedim." Söyleyebileceğim tek şey buydu fakat masaya gelirken ne konuşacağımı bile düşünmediğimi o an anlamıştım.

"Neden?" dedi Korhan. "İçini rahatlatmak için mi?" Kafasını iki yana salladı ve dudaklarında korkutucu bir gülümseme belirdi. "İçini rahatlatmazsan uyku uyuyamayacak mısın? İçini rahatlatmazsan vicdan azabı mı çekeceksin?"

"Ben sadece," dedim ve ellerimle oynamaya başladım. Korhan'ın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu ve her hareketimi inceliyordu; bakışları o kadar rahatsız ediciydi ki gözlerine bakmayı bıraktım ve masaya odaklandım. "Derdim vicdanım ya da uykum değil, sadece böyle olmasının canımı nasıl yaktığını bilmeni istiyorum. Özge'yi tanımıyordum fakat..."

"Tanımıyordun?" dedi Korhan ve bir anda deri koltuktan yanıma doğru kayıp kolumu sertçe tuttu, beni kendine doğru çekti. Bedenim öne doğru giderken, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Kumarhaneye gelmeyi isteyen sadece Özge'ydi ve nedenini biliyor musun?" Duyacaklarımdan yine korkuyordum fakat ona bakmaya devam ettim. "Biliyor musun?" diye bağırdı birden ve olduğum yerde zıpladım.

"Hayır," dedim titreyen bir sesle. "Hayır, yemin ederim bilmiyorum."

Kolumu kavrayan parmakları sıkılaştı. "Çünkü Özge senin ablanın arkadaşıydı ve bu arkadaşlık senin sanacağın gibi basit bir arkadaşlık değildi. Ben Özge'yle tanıştığımda o ablanın acısını çekiyordu ve sen de onu tanıyorsun; ablanla beraber belki de onun elinde büyüdün. O kumarhaneye gideceğinizi biliyordum ama peşinizden gelecek kadar aptal değildim fakat Özge seni kurtarmak istediği için oraya gelmek istedi." Duyduklarım karşısında nefesimi tutarken, zihnimdeki karanlık defterimde Özge'nin görüntüsünü aramaya başladım, geçmişimin kapısını araladım ve onun gelmesini bekledim fakat bana tek ulaşan Özge'nin şarkı söyleyen güzel sesiydi. "Sonra ne oldu?" diye sordu Korhan. Gözlerimi yumdum ve başımı çevirmek istedim fakat Korhan, çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne doğru döndürdü. "Sonra ne oldu?" Sesi yükseldi. "Sorularıma cevap vereceksin."

Gözlerimi sıkıca yummaya devam ederken, "Öldü," dedim kısık bir sesle. Korhan, "Bağır," dedi. "Öldü," dedim daha yüksek bir sesle. "Kimin yüzünden?" diye sordu. Elimi çenemi sıkıca kavrayan Korhan'ın eline bastırdım ve itmeye çalıştım. "Korhan, yemin ederim böyle olmasını istemezdim."

"Cevap ver," dedi Korhan peşini bırakmayarak. "Kimin yüzünden öldü?"

Korkuyla ve acıyla "Benim yüzümden öldü," diye fısıldadım. Korhan'ın çenemi kavrayan eli gevşedi fakat yüksek bir sesle bağırırken gözlerimi açtım. "Benim yüzümden öldü, tek suçlu Allah'ın belası benim. Keşke onun yerine ben ölseydim o ölmeseydi, bunu isterdim."

Korhan'ın çenemi ve kolumu kavrayan elleri uzaklaşırken, kafasını aşağı yukarı salladı, tam gözlerimin içine baktı. "Keşke." Tek bir kelimesi beni mahvedecek kadar ağır gelmişti. "Ama emin

ol, seni ölmekten beter etmek için elimden ne geliyorsa yapacağım çünkü sen, benim bu hayata bağlı olmama neden olan tek şeyi aldın."

Acıyla Korhan'a baktım. "Beni öldürebilirsin." Cümleyi çok rahat bir şekilde söylemem Korhan'ın da dikkatini çekmişti. "İnan hayatım umurumda değil eğer için rahatlayacaksa beni öldürebilirsin."

Korhan ilk defa bana nefretle değil de daha başka bir duyguyla baktı. "Ölmek için neden arıyorsun, katil arıyorsun ve beni seçtin, öyle mi?" Masanın üzerindeki şişeyi kafasına dikti ve epey büyük bir yudum aldıktan sonra tekrardan masaya koydu. "Sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacaktım ve o gece beni dinleseydin, Korel'i dinleyip o kumarhaneye gitmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. Özge ölmeyecekti."

"Ben kimseyi dinlemedim, gitmek istedim ve gittim," dedim Korel'i savunarak. "Ve sen de biliyorsun, bir katil aramama gerek yok çünkü peşimde zaten bir katil var."

Korhan kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?" diye sordu bana dikkatli bir şekilde bakarken. "Katil senin peşinde mi? Senin dışında herkesin canı yanıyor, herkese acı bulaşıyor ama sana hiç dokunmuyor. Sana bir şey söyleyeyim mi?" Yüzüme doğru tekrardan yaklaştı ve fısıldadı. "Ölümcül hastalık bulaştıran kanser gibisin ve yanında olan herkese de o kanseri bulaştırıyorsun. Bu duruma Korel de dâhil."

Öyle miydim?

Bir süre sessizce düşündüm ve düşünürken, tırnaklarımı avucumun içine batırdığımı hissettim. Çevremdeki herkese zarar veriyordum, bu doğruydu ama ben öyle olmasını istemiyordum, Prometheus benim dışımda herkese zarar veriyordu.

"Ecelimle ölmemi mi bekliyor?" dediğimde elimi saçlarıma geçirdim. "Her şeyin suçlusunun ben olduğumu biliyorum zaten. Ablamın, annemin, Özge'nin. Herkes benim yüzümden öldü, ölmüş ve ben hâlâ nefes alıyorum."

Korhan'ın tek kaşı havaya doğru kalktı. "Belki de senin kendini öldürmeni bekliyordur çünkü bu kanser artık seni öldürmüyor. Acı çekiyorsun, işkence çekiyorsun ama ölmüyorsun. Ecelin bile sana faydası yok."

Korkuyla geriye doğru çekildim ve sırtım koltuğun kenarına çarptı. "Kendimi öldürsem mutlu olursun, eminim," dedim. Bu cümleyi kurmama Korhan'ın gözlerinde gördüğüm nefret neden olmuştu.

Korhan, birkaç dakika sustu ve öylece baktı. Ardından içki şişesini tekrardan kafasına dikti. Şişenin dibini gördüğünde masaya sertçe geri koyup bana döndü. "Hiçbir zaman o kadar kötü bir adam olmadım ama," duraksadı ve barın içine doğru baktı; ben de baktığı yöne baktığımda Korel'in bize doğru geldiğini gördüm. "O sandığından çok daha kötü birisi, bunu anlayacaksın ve ecelini belki de o getirecek ya da eline neşteri o verecek."

Konu ne zaman Korel'e dönmüştü, anlayamamıştım fakat dudaklarımdan sadece, "O senin kardeşin," cümlesi çıktı fakat Korhan hızlı bir şekilde bana döndü ve hırsla, "O benim kardeşim değil," dedi.

Korhan'ın ne demek istediğini anlamaya çalışırken, Korel'in sesi girdiğim durumdan beni uzaklaştırdı. "Bitti mi?" Masanın karşısında durdu ve ikimizin de yüzüne baktı. "Kalk." Bana söylüyordu, Korel'in emri Korhan'ın gülümsemesine ve sırtını rahat bir şekilde koltuğa yaslamasına neden oldu.

Korhan'a neden böyle davranıyordu? Korhan yeni bir kayıp yaşamıştı ve ona karşı biraz daha yumuşak olması gerekiyordu.

Korhan neden Korel'i sürekli bir şeylerle suçluyordu? En büyüğü ölümüme neden olacağıydı ve onun gözünde Korel çok kötü birisiydi.

Korhan'a bu cümleleri söyletenin sadece ve sadece acı olduğunu düşündüm, öyle olmasını istedim ve diledim.

"Otursana," dedi Korhan, Korel'e bakarak. "Biz de kayıplardan konuşuyorduk, Minel yüzünden yaşanan kayıplardan."

Korel, kolumu tuttu ve beni sertçe çekerek ayağa kaldırdı. "Onun bir suçu yok, bunu en iyi sen biliyorsun. Kumarhaneye gelmeni o söylemedi, ben de söylemedim; sen gelmeyi tercih ettin. Kendi tercihlerin yüzünden kimseyi suçlayamazsın."

"Korel, yavaş," dedim kısık bir sesle fakat beni dinlemediği çok açık ortadaydı.

"Kumarhanede gözlerimin içine muhtaç bir köpek yavrusu gibi bakıyordun." Korhan Korel'e nasıl oynaması gerektiğini biliyordu. "Özge öldükten sonra mı böyle oldu?"

"Bak," dedi Korel ve dişlerini sıktığını hissettim. "Özge için üzgünüm ama bunun suçlusu Minel değil ya da ben değilim. Ayrıca Özge'nin normal bir ruh halinde olmadığını zaten biliyordun."

Korhan'ı bu cümle sinirlendirirken, oturduğu yerden kalktı ve Korel'in yüzüne baktı. İkisi de aynı boydalardı ve birbirlerine bakarlarken, ikisinin de gözlerinde aynı ifade vardı.

Üstünlük ve kibir.

"Bir daha bunu sakın söyleme."

"Ne oldu?" dedi Korel. "Gerçekleri duymak seni üzdü mü? Özge zaten defalarca intihara kalkışan bir kadındı ve hastanede yatıyordu. Onu hastaneden çıkaran sendin. İntihar Özge için ödüldü."

"Korel, yapma," dedim ve ortalarına geçerek onun yüzüne baktım. "Lütfen, sus. Canı yanıyor."

Duymazdan geldi, beni umursamadı hatta görmedi bile.

Korhan'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum çünkü onu bildim bileli sakinliğiyle kafamda yer etmişti; dünya yıkılabilirdi, yanabilirdi, herkes dağılabilirdi fakat Korhan, aynı sakinlikle oturup sadece olanları izleyecekmiş gibi gelirdi.

Korhan'ı yanlış tanımıştım ya da bana kendini farklı göstermişti; bunların dışında belki de acı insanı bambaşka birine dönüştürüyordu.

"Bunları sen mi söylüyorsun?" dedi Korhan ve ardından ne geleceğini korkuyla bekledim. Korel'in yüzüne baktı baktı ve baktı. Öyle çok baktı ki Korel, gitgide gerildi ve ellerini yumruk yaptı. "Peki senin ruh sağlığın kardeşim? O ne alemde?"

"Kes sesini," dedi Korel ve beni sertçe önünden itekleyerek Korhan'a bir adım daha yaklaştı. Aralarında santimler kalmıştı ve gerginliği başkaları da hissetmeye başlamıştı.

"Peki yanındaki kızın ruh sağlığı kardeşim?" Kardeşim kelimesini her vurguladığında sesinde ve yüzünde alay oluşuyordu. "Yine birilerinin ölümüne neden olacaksın değil mi? Aramızda tek bir fark var. Ben Özge'yi ölümden döndürmeye çalışıyordum, ya sen?" Cümlesine devam etmedi ama devamını Korel de ben de anlamıştık.

Korel bir anda ağabeyinin yakalarını kavradı ve onu kendine doğru çekip "Karşında eski Korel'i mi görüyorsun?" diye sordu. "Benimle böyle konuşamazsın."

"Korel," diye bağırdım ve ağzımı kapatıp etrafa baktım. Birçok kişi Korel ile Korhan'a bakmaya başlamıştı. Herkes kendi aralarında bir şeyler konuşuyor fakat bunu fısıldayarak yapıyordu çünkü iki kişiden de korktukları açıkça ortadaydı. Müzik sesi kapatılmıştı; herkes onları dinliyordu.

Korhan, Korel'in yakasını kavrayan ellerini tuttu ve zorlukla aşağı indirdikten sonra, "Bu iki oldu," dedi Korel'e doğru. "Sen hangi Korel'sin bilmiyorum ama ben hâlâ eski Korhan'ım ve bunu en iyi sen anlarsın."

"Korel, yeter!" diye bağırdım ve onu göğsünden iteklemeye çalışarak Korhan'ın yanından uzaklaştırmak istedim. Sesim Korel'e ulaşmış olacak ki dönüp yüzüme baktı. "Lütfen yeter," diye fısıldadım. "Lütfen. Bir de iki kardeşin birbiriyle kavga etmesinin nedeni olmak istemiyorum, lütfen."

Korel, "Konu sen değilsin," dedi ve beni tutup arkasına doğru aldı.

"Hayır, konu tam olarak o!" diye bağırdı Korhan ve o an insanların aralarındaki fısıldaşmalar bile kesildi. Şimdi herkes bizim olduğumuz tarafa bakıyordu ve Korel ile Korhan'ı dinliyordu. "Konu tam olarak arkanda saklamaya çalıştığın turuncu saçlı, çilli küçük kız!"

Herkesin bakışları bana doğru döndü ve Korel'in sırtının ge-
rildiğini, ellerini tekrardan yumruk yaptığını gördüm. "Bilerek
yapıyorsun şu anda," diye fısıldadı Korel. "Bilerek yapıyorsun,
dikkatleri çekmeye çalışıyorsun çünkü hedefe Minel'i oturtmayı
çalışıyorsun."

Korhan, Korel'i duymazdan geldi ve daha fazla bağırarak "Her-
kes beni duyuyor mu?" dedi. Herkes susmuştu ve dinledikleri
açıkça ortadaydı. "Bir daha yapılacak olan motosiklet yarışlarında
ben de varım ve Sırtlan ile oyun oynayacağız, kazanan kızı alacak."

Kafamı iki yana salladım ve Korel aynı anda "Yapma," dedi
daha kısık sesle. "Her şeyi kullan, onu kullanma."

Kalabalıktan biri, "Vov!" diye bağırdı ve herkes sanki bu sesi
bekliyormuş gibi alkışlamaya başladı. Birisi "Sırtlan'ı parçalaya-
cak tek kişi," dedi ve o an korkuyla tırnaklarımı Korel'in sırtına
sapladım.

Korhan, Korel'e doğru yürüdü ve hemen yanına geldiğinde,
"Bunu sen istedin," dedi. "Bana fazla üstünlük taslıyorsun ve en
son üstünlük tasladığında ne olduğunu biliyorsun." Söyledikleri
başka insanlara ulaşmıyordu fakat ben duyuyordum. Bakışları
bana doğru döndü, döndüğü anda ben de onun gözlerinin içine
baktım. "Korkma, seni sadece kurtarıyorum."

Korel, başını çevirip ağabeyinin yüzüne bakmadı ve bakışları
sadece karşısındaki duvardaydı. Çenesini sıkmıştı, yumrukları titri-
yordu. "Onu kullanıyorsun çünkü seninle sadece onun için sa-
vaşacağımı biliyorsun."

"Hayır," dedi Korhan fısıldayarak. "Onu kullanıyorum çünkü
sen kimsesizsin ve kullanacağım başka kimsen yok."

Korhan bir anlığına Korel'e baktı ancak hemen ardından yavaş
adımlarla yanımızdan ayrıldı. Korel onun yüzüne bile bakmamıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Korkulu gözlerle Korel'in sır-
tına baktım ve barın içindeki sessizlik ölümcül bir hâl aldı. Yut-
kunarak Korel'in arka tarafından çıktım ve Korel, "Müziğin se-
sini açın!" diye bağırdı.

Birkaç saniye içerisinde müzik sesi tekrardan duyulduğunda
"Korel," diye mırıldandım ve tam karşısına geçtim. Korel, hâlâ
karşısındaki duvara bakıyordu, bedeni biraz daha rahatlamış gibi
görünüyordu fakat yumrukları hâlâ sıkılıydı. Cesur bir hareketle
elini tutmaya yeltendiğimde sertçe elini çekti ve yüzüme baktı.
İtse daha az gururum kırılırdı, bunu biliyordum; yüzüne hayal
kırıklığıyla baktığımda çektiği elini havaya kaldırdı, daha sonra
da saçlarına geçirip arka tarafta kalan Korhan'ın az önce oturduğu
koltuğa oturdu. Bacaklarını iki yana açarken, dirseklerini de diz-
lerine yasladı ve saçlarını o şekilde karıştırdı.

Olduğum yerde hareket etmeden ona bakarken, öfkesini kont-
rol etmeye çalıştığının farkındaydım. Bir anda sanki ilk tanıştığım
Korel'e dönüşmüştü ve bu benimle onun arasındaki halatın par-
çalanmasına neden olmuştu. Defalarca düğümlediğim o bağı, bu
sefer kırgınlığım parçalamıştı.

Korel'e önceden bu kadar kolay kırılmadığımı biliyordum.

Korel'in saçlarını kavrayan elleri duraksadı ve gözleri masanın
üzerine odaklandı; nereye baktığını anlayamamıştım fakat başını
hafifçe kaldırıp ellerini saçlarından uzaklaştırdığında yüzündeki
hafif tebessümü gördüm. Sıcak ya da soğuk bir tebessüm değildi;
sadece ölümcül bir tebessümdü.

"Neler oluyor?" dedim fakat beni duymazdan geldi ve parmak-
ları masanın kenarına tutundu. Birkaç adım atarak masanın önüne
yaklaştığımda masanın üstündeki beyaz pudra şekerine benzeyen
toza baktığını gördüm. Kafamı iki yana sallarken, "Korel, hayır,"
dedim fakat o sırada Korel, önündeki tozu parmaklarıyla ince bir
hale getirdi. "Korel, lütfen," dedim ve ona doğru yaklaştım.

Korel ise tek elini havaya kaldırıp beni durdurdu, diğer eliyle
bir burun deliğini kapattı ve masanın üzerine eğilerek açık olan
burun deliğiyle tozu tek nefeste başını kaydırarak çekti.

Elimle ağzımı kapatıp bedenimi koltuğa bırakırken Korel, işa-
ret parmağıyla masada kalan ufak tozları aldı ve dişlerine sürdü.
"Korel," dedim başka bir hayal kırıklığıyla kafamı iki yana sal-
larken. "Bu kadar olmadığını söyle bana lütfen."

Korel, geriye doğru gitti ve sırtını koltuğa yasladı. Bedeni yılırken, burnunu çekmeye devam etti ve birkaç kere dişlerini birbirine vurdu. Koltuğun kenarında ona bakıyordum ve ne yaptığını anladığım için onu izlemeyi tercih ediyordum.

Korel, başını da geriye doğru yatırdı ve gözleri tavana doğru bakarken, birkaç dakika sonra bacağını sallayarak barın içindeki müziğe eşlik etmeye başladı. Elini hafifçe kaldırdı, gözlerinin hizasına getirdi ve elini inceledi. Gülümsediğinde daha fazla dayanamayarak oturduğum yerden kalktım ve yanına oturdum.

"Korel, kendine neden bu kadar zarar veriyorsun?" Sorum anlamsızdı, Korel'in canı umurunda değildi ama ben bir şeylerin değişebileceğini düşünmüştüm, beni en çok üzen de buydu. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Bakışlarım Korel'e doğru kaydığında ilk önce gözlerine baktım, ardından yüzüne doğru kaydığımda burnunun kanadığını gördüm. "Korel!" diye inledim ve koltuktan dizlerimin üzerinde durarak yüzüne doğru eğildim. Korel'in eline bakan gözleri bana döndüğünde yüzündeki gülümseme daha fazla yayıldı. "Korel, Allah kahretsin burnun kanıyor."

Umursamadı ve bakmaya devam etti, sanki sesim ona ulaşmadı.

Hızlı bir şekilde masada duran peçeteyi aldım ve kanayan burnunun altını sildim. "Bana bir cevap ver, ne olursun," dedim endişeyle. "Burnun kanıyor, bu normal mi?"

Sildiğim peçeteyi burnuna bastırdım ve kanamayı durdurmaya çalıştım.

"Endişelendin mi?" dedi Korel gülümseyerek ve bir eli yavaşça belime doğru kaydı. Parmaklarını hisseden bedenim elektrik çarpmış gibi titrediğinde bakışlarımı gözlerine çevirdim.

"Bu normal mi?" diye sordum. "Hastaneye gitmemize gerek var mı?"

"Normal," dedi sadece ve belimi kavrayan eli sırtımda gezinmeye başladı.

"Neden bunu yapıyorsun kendine?" diye sordum yarı öfkeli yarı endişeyle bir tınıyla. "Kalbini, beynini neden bu kadar zorluyorsun?"

Korel bir anda gülmeye başladı, hatta kahkaha attı. Uzun zamandır kahkahasını duymayan ben gülüşüne takılı kalmıştım ve burnunda duran elim donuklaşmıştı.

"Kalbimi öyle çok zorladım ki inanamazsın," dedi. "Fakat durmuyor, üstelik kalbim başkalarının kalbinden de çok farklı."

"Nasıl yani?" dedim ve peçeteyi çekerek burnuna doğru baktım. Kanamıyor gibi görünüyordu ama dudağının üstüne biraz kan bulaşmıştı ve üst dudağının da kızarmasına neden olmuştu.

Korel, sustu ve soruma cevap vermedi.

Sorduğum sorulara cevap vermemesi öfkelenmeme neden oluyordu ve Korel de öfkelendiğimi anlamış olacak ki sırtımda dolanan eli duraksadı ve parmakları kürek kemiklerimin olduğu yere baskı yaptı. Kurumuş yaprak sarısı gözleri, gözlerimin üzerinde gezinirken anlam veremediğim ifadeler bakışlarından geçiyordu. "Neden öyle bakıyorsun?" dedim dayanamayarak ve ben bu soruyu sorar sormaz belimden öyle sıkı kavrayıp beni kendine doğru çekti göğüs kafesim çenesine doğru çarptı.

Bakışları alttan alttan beni süzerken, Korel'e ilk defa üstten bakmanın verdiği keyifle istemsizce gülümsedim; belimi sımsıkı saran kolu ise gevşemeden beni kendine biraz daha kendine bastırdı. Bir eli havaya doğru kalktığında ne yaptığını anlayamadım ama birkaç saniye sonra yan tarafımızda duran garson bizim masaya geldiğinde Korel, "Tekila ve tuz," diyerek garsona isteğini söyledi.

Yutkunmakta zorlandım. Korel'in göz bebekleri gitgide büyüyordu ve yaprak sarısı gözleri uzaklaşıyordu. Tam karşımda simsiyah gözlerle bakan adamın ifadesinde anlam veremediğim ve karnımın sancılanmasına neden olan bir şeyler vardı. Bir anda her şey değişmişti ve nedeni Korel'in kullandığı uyuşturucuydu.

"Kucağıma gel," diye fısıldadığında yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudakları çenemin ucunda durdu. Nefesi çeneme çarptığında bakışlarım kısıldı. Kaşlarımı havaya kaldırmak istedim ama

boşta olan eli de belime dolandığında tek elim omzuna tutundu. "Kucağıma gel Turuncu."

Elimde tuttuğum peçeteyi bıraktım ve bacaklarımı iki yana açarak utangaç bir şekilde kucağına oturdum. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum ama kendimi dinlediğim zaman, hiçbir zaman yapmamam gereken durumlara karşı koştuğumu görüyordum.

Bacaklarımı belinin etrafına doladığımda Korel, yayvan bir şekilde oturuyordu ve yine ona üstten bakıyordum. Ellerim omuzlarına tutundu ve Korel'in de elleri kürek kemiklerimden belime doğru indi. O kadar yavaş ve acı çektirerek yapıyordu ki parmaklarının dokunduğu tenimde adım adım külünün izlerini bırakıyor gibiydi.

Garson tekila şişesini ve tuzu masanın üzerine bırakıp gittiğinde ikimiz de ona dönüp bakmadık ama geldiğini hissettik. "Tekila mı içeceksin?" diye sordum ve sesimin ben istemediğim halde kısık çıktığını fark ettim.

"Senin yardımınla. Sana tekilanın nasıl içilmesi gerektiğini göstereceğimi söylemiştim."

"Anlamadım." Bu sefer ona kaşlarımı kaldırıp baktığımda yavaşça doğruldu ve üzerimden eğilerek masanın üzerindeki tekila şişesini ve beyaz tuzluğu aldı. Yanağı yanağımın yanından geçerken sakalları yanağıma sürtündü ve ellerim omuzlarına daha sıkı tutundu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum, açıklar mısın?"

"Açıklamayı sevmem," dediğinde omzuma doğru dökülen saçlarımı geriye doğru itekledi ve boynumu açığa çıkardı. "Göstermeyi daha çok severim. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedim hızlı bir şekilde. Eline tuzluğu aldı ve diğer elinin parmakları belimden yukarıya doğru tırmandı. Ürperdiğimi ve ellerimin terlemeye başladığını hissettiğimde bakışlarında yine o tutkuyu ve şehveti gördüm; simsiyah gözlerindeki ifadede daha da fazlası var gibiydi.

Parmakları ensemi geçip gitti ve saçlarıma dolandığında, "Ya izin vermezsem?" diye mırıldandım ama çoktan ona teslim olabileceğimi hissediyordum. Dokunuşlarından kaçamayacak kadar bakışlarına takılı kalmıştım.

Saçlarımı sertçe kavradı ve başımı geriye doğru çektiğinde boynum tamamen açığa çıktı. "Ya izin almazsam?" Dudaklarım aralandığında bu sefer üstten bakma sırası ondaydı. Beni hafifçe eğdiğinde üzerime doğru eğildi ve yüzü boynuma doğru yaklaştı. "Karşı koyabilir misin? Cesur ol. Cesur ol ve bana karşı koy."

Cevap veremeyeceğimi hissettiğimde omuzlarında duran bir elimle kazağının yakasını kavradım ve elimde sımsıkı tutarken ondan gözlerimi bir an olsun ayıramadım; Korel'in kalbinin delicesine attığını, mesafeye rağmen hissedebiliyordum. Sebebi büyük ihtimalle uyuşturucuydu. Korel cevap vermemi beklemedi ve dile getiremediklerimi gözlerimden okuduğunu anladım.

Dudakları boynuma doğru yaklaşırken, gözlerim kısıldı ve ilk önce nefesini, ardından dudaklarındaki ıslaklığı boynumda hissettim. Dili boynuma değdiğinde yavaşça boynumu ıslattı ve alt dudağımı farkında olmadan dişlerimin arasına aldığımda bana baktığını gördüm. Yüzünü boynumdan uzaklaştırdı, ıslattığı yere tuzu döktü. Ne yapacağını anladığımda, "Korel," diye fısıldadım ve yakasını daha sıkı kavradım.

Korel, tekrardan dudaklarını boynuma yaklaştırdı ve tuzu emdi; tuzu o kadar uzun bir süre boyunca emdi ki boynumdaki damarlarda heyecandan kan akışının durduğunu hissettim. Kasıldım ve belim kıvrıldığında onu kendime doğru çektim. Korel de kendini bana daha fazla bastırırken, "Daha önce de söylemiştim," diye fısıldadı. "O kadar şeffaf bir tenin var ki... Bu beni deli ediyor." Dişlerini sıkıyordu ve konuşurken nefesi boynumdaki o ıslaklığa çarpıyordu.

Tuzu emdikten sonra geriye doğru çekildi ve tekila şişesini kafasına dikti. Büyük yudumlar alırken, kasıklarımdaki sıcaklığın nedenini anlayamıyor ama Korel'e kendimi daha fazla bastırıyordum.

Şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı ve elinin tersiyle ağzını sildiğinde saçlarımı sımsıkı kavrayan parmakları tekrardan belime yöneldi. Geriye doğru düşen başımı ağır ağır düzelttiğimde saçlarım yüzüme doğru düştü.

Korel'in gözleri kazağının yakasını kavrayan elime döndü ve tek kaşını havaya kaldırdı; sırtını tekrardan koltuğa yasladığında yine üstten ona bakmaya başlamıştım, beni de kendiyle beraber çekmişti. Alnının terlediğini görebiliyordum; elimi yakasından uzaklaştırdım ve parmaklarım ilk önce boynuna, ardından yanağına ve en son alnına çarptığında kollarımı belime sıkıca dolandı ve beni sertçe kendine çekti.

"Ahh," diye inlediğimde nefesim yüzüne çarptı, gözlerini kapattı ve gülümsediğinde elleri belimden aşağıya doğru kalçalarıma doğru yol aldı.

"Küçük, Turuncu Cüce," diye fısıldadığında daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi. "Bana şu şekilde bakan o gözlerini, gözlerimden çekmezsen tuzu sadece boynuna dökmem."

Parmakları kalçalarımın başlangıcının olduğu yerde durdu ve bacaklarının kasıldığını hissettim. İki bacağımın arasında duran ve Korel'e ait olan o çıkıntı beni zorluyordu. Sıcaklık, pantolonuma rağmen bana ulaşıyordu ve bu, beklemeyeceğim bir şekilde öyle çok hoşuma gitmişti ki dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Korel ile aramızda olan çekimin yeni yeni farkına varabiliyordum ve aslında Korel'in de nasıl birisi olduğunu yeni görüyordum. Hiçbir zaman kendimi onun gözünde yeterli göremeyeceğimi bildiğimi kendime yeni itiraf edebiliyordum fakat bir tarafım da bu düşünceye meydan okuyordu.

Gözlerim, Korel'in dudaklarına doğru kaydı ve kapalı gözlerinin yavaşça aralandığını gördüğümde gözlerimin dudaklarında gezindiğine şahit oldu. Bakışlarımı hızlıca çeksem de ona yakalanmıştım.

"Tekila içmek ister misin?" diye sorduğunda anlamı oldukça derin bir soru sorduğunun farkındaydım.

Parmaklarım alnından dudaklarına doğru düştü ve alt dudağında işaret parmağımı gezdirirken, "Belki sonra," diye fısıldadım hatta sesim inliyormuş gibi çıktı. Korel'in kalçamın başlangıcında duran elleri karnıma doğru yöneldi ve ateş gibi olan ellerinin kapüşonlunun eteklerinden içeriye doğru girdiğini hissettim. "Sana

meydan okumak isterim." Parmakları tenimle buluştuğunda kasılarak kucağında hareket ettim ve bu ona sürtünüyormuş gibi göründü.

"Meydan okumak mı?" dedi dişlerini sıkarak. "Beni bu konuda çok şaşırtıyorsun."

Parmakları karnıma battı ve sertçe kavradığında kalçamı hafifçe yukarı indirip kaldırdı. Ne yaptığını anlayamasam da hafifçe inlemek zorunda kaldım ve saçlarım yüzüme doğru daha fazla düştü. Korel, çıplak tenimde parmaklarını bastırırken eli sırtıma doğru gitti ve sutyensiz olduğumu o an hatırladım.

"Biliyorsun," dediğimde yüzü yüzüme doğru yaklaşmıştı. "Meydan okumayı ve inatlaşmayı çok severim."

Korel güldü ve yine gülüşüne takılırken çıplak tenimdeki parmaklarının daha fazla yanmaya başladığını hissettim. "Daha güzel bir meydan okuma olamazdı."

Korel'i bu hale getirenin uyuşturucu olduğunu biliyordum ve gitgide gözlerinin düzeldiğini görebiliyordum. Etki azalmaya başlamıştı fakat yüzündeki umursamaz ifade silinmemişti. "Neden uyuşturucu kullanıyorsun?" diye sorduğumda bunu beklemediğini anladım. "Uyuşturucu seni bambaşka bir adama dönüştürüyor."

"Beni bu hale getirenin uyuşturucu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu alayla ve aslında Korel için seksin düşündüğümden daha fazla ön planda olduğunu anladım. "Sen neden dans ediyorsun?" Topu benim elime atmıştı.

"Aynı şey değil."

"Tam olarak aynı şey Çilli," dediğinde göz bebekleri eskisi kadar büyük değildi ama küçülmüş de değildi.

"Dans benim için kaçıştı. Acılarımı, hislerimi, duygularımı döktüğüm yerdi. Ben en çok dans ettiğimde rahatlıyorum." Büyük bir mutsuzlukla nefes aldım, Korel, mutsuzluğu hissetti. "Sırf dans edebilmek için o lanet Anekdot Merkezi'ne gitmeyi kabul etmiştim."

Kafasını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Ne anlattıysan aynısı." Korel'in uyuşturucuyu bir kaçış olarak görmesi canımı sıkmıştı.

"Ben dansa bağımlı değilim Korel, gerektiği zaman bırakabiliyorum, hatta bıraktım da." Ellerimi havaya doğru kaldırdığımda aramızdaki mesafe açılmıştı. "Bak, dans etmeden de yaşayabiliyorum belki artık kaçamıyorum ama yaşıyorum."

Bir şeyler Korel'i rahatsız etmişe benziyordu bu yüzden onu rahatlatmak istermiş gibi kaldırdığım ellerimi aşağıya doğru indirdim ama fayda etmedi; yüzündeki ifade değişmemişti. "Seninle daha kaç kez konuşacağız bu konuyu," dediğinde derinlerden gelen sesini işittim. "Dansı bırakamazsın, izin vermiyorum. Kendini görmüyor musun? Belki de dans edebilsen bu kadar acıyı hissetmeyeceksin."

"Senden izin almıyorum," diyerek dans konusunu kapatmaya çalıştım. "Ya ben uyuşturucu kullanan birisi olsaydım? O zaman da benimle böyle mi konuşurdun?" Birkaç saniye bekledim ve cevap vermediğini gördüğümde başka bir meydan okumayla ona karşılık vermek istedim. "Hatta madem uyuşturucu acıları dindiriyor, kafayı dağıtıyor, şu an ben de denemek istiyorum. Çünkü danstan farkı yokmuş."

"Saçmalıyorsun," dedi Korel ve çıplak tenimde duran elleri kapüşonlumun içinden çıktı; parmakları şakaklarını buldu. "Kendinle beni sürekli kıyaslamaktan, kendinle beni eşit görmekten vazgeç. İkimiz de farklı insanlarız ve benim bünyem seninkinden daha sağlam. Senin uyuşturucun dansın."

"Falan filan," dedim onu taklit ederek. "Bir gün seninle yer değiştirsek ben kendimden çok sıkılırdım."

Korel gülümsedi ve şakaklarındaki ellerinden birini yüzüme doğru yaklaştırdı. Burnumu sıkıp kendine doğru çektiğinde "Senin çenen çok açıldı bakıyorum," diye mırıldandı. Burnumu bıraktığında elimle burnumu ovdum. "Ayrıca konuyu kapatma, dansı bırakmayacaksın."

Barın içindeki R&B müzik bile dans etmek istememe neden oluyordu fakat bunu şu an Korel'e yansıtacak durumda değildim. Bakışlarımı piste doğru çevirdim ve insanların dans edişlerini izledim, herkes kendi kafasına göre eğleniyordu. Kimisi bir fıçının üzerine çıkmıştı, kimisi yere yatmıştı. Bakışlarım karşı duvardaki afişlere tekrardan döndü.

"Bakma öyle," dedi Korel ve nereye baktığımı fark ettiğini anlayarak gözlerimi hemen kaçırdım. "Nereye baktığını ve ne istediğini biliyorum. O dans yarışmasına katılacaksın."

Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. Yüzüne baktığımda gülmediğini gördüm ve "Sen ciddisin," dedim gülüşümün arasından. "Yok artık." Hiçbir şey söylemedi ama bakmaya devam etti, o kadar ciddiydi ki resmen gülüşümü yarıda kesmeme neden oldu. "O kadar şeyin ardından," dedim inanmayarak. "Gidip o yarışmaya nasıl katılırım?"

"Katılırım değil," dedi Korel ve eli çenemi kavradı; yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Katılırız. O yarışmaya seninle beraber katılacağım. Her şey bir yana gözlerinde tek bir meşale var ve dans için alev alev yanıyor, o meşaleyi söndürmene izin veremem."

Yutkundum ve Korel'in beni düşünen tarafının ne kadar da hassas olduğuna şahit oldum. "Korel," dedim istekli bir ses tonuyla. "Dans edebileceğimi sanmıyorum ve seçmeler yarın. Hiç çalışmadım."

"Tekil konuşmaktan vazgeçecek misin, yoksa o ağzını parçalayayım mı?" dedi. "Büzme şu dudaklarını, bu beni çileden çıkarıyor." Hızlı bir şekilde dudaklarımı düzelttiğimde gözlerinin hâlâ dudaklarımda olduğunu gördüm. "Çalışmadan dans ederiz biz de ve keyfini çıkarırız. Amaç yarışmayı kazanmak değil, amaç dans etmeni sağlayabilmek."

"Sırtlan." Birisi yanımıza geldi ve Korel'in eli çenemden uzaklaştı. Başımı çevirdiğimde on sekiz on dokuz yaşlarında genç bir çocuk gördüm. "Müsait misin?"

"Ne oldu Eray?" dedi Korel ve buradaki herkesin onun adını bilip bilmediğini merak ettim. Çocuk sadece yarım saniye yüzüme dönüp baktı fakat hemen korkuyla gözlerini geri çekti; Korel'in kucağındaydım ve pozisyonumuz çocuğu rahatsız etmemişti.

"Atölyeye inecek misin bugün diye soracaktım." Elleriyle oynamaya başladı. "Biliyorsun, senden başkasına dövmeyi yaptıramıyorum."

Korel, düşünmeden, "Bugün değil," dedi ve başıyla git işareti yaptı. "Birkaç gün sonra gelirsem o zaman görüşürüz."

Eray kafasını salladı ve arkasını dönüp gittiğinde başının arkasında saç olmadığını ve kocaman bir ameliyat izi olduğunu gördüm. "Onun nesi var?" dedim merakla.

"Önemi yok," dedi Korel başkasının sırrını paylaşmak istemeyerek. "Vücudunda sıkıntılar var ve benden başka kimseye göstermiyor. Beni örnek alıyor aklı sıra, bütün bedenini dövmelerle dolduracak."

Korel'in en çok dikkatimi çeken tarafı dövmeleriydi. "Sahiden," dedim merakla. "Bu barda dövme atölyen var, değil mi?" Korel kafasını salladı. "Gösterebilir misin?"

Heyecanlı çıkan sesimi fark eden Korel kısa bir an düşündü, ardından "Kalk bakalım kucağımdan," dedi ve üzerinden kalkmama yardımcı oldu. "Göstereyim."

Hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve Korel ile beraber yürümeye başladık. Bacaklarımda az öncenin verdiği duygulardan dolayı uyuşma vardı ama onu unutmaya çalışarak ve düşünmeyerek itmeye çalışıyordum çünkü biliyordum ki düşünmek kafamın içinde Korel ve beni bambaşka noktalara sürükleyecekti.

Yanından geçtiğimiz insanların Korel'e baktığını görebiliyordum. Özellikle kızlar hem şaşkınlıkla hem de merakla Korel'i süzüyorlardı; herkesin gözlerinin içinde aynı merak vardı ve maalesef artık insanlar bana da bakmaya başlamıştı.

Korhan'ın beni ipin üzerine koymasının ardından insanların dikkatini daha fazla çekmeye başlamıştım ve korkuları da artık onları engellemiyordu. Korel dönüp baktığında başlarını çeviriyorlardı ama engel olunacak gibi değildi.

Korhan'ın da istediği tam olarak buydu. Tam olarak neredeydi bilmiyordum ama bir dahaki karşılaşmamızın fazlasıyla yaralayıcı ve farklı olacağı kesindi.

Korel, atölyeye gitmeden önce bardan viski şişesi aldı ve barmene elini sallayarak sağ tarafa doğru döndü. Döndüğümüz yerde yukarıya doğru çıkan bir merdiven olduğunu gördüğümde atölyenin de orada olabileceğini düşündüm.

"Ne zamandan beri atölyen burada?" diye sordum Korel'e fakat ya sesim kısık çıktı duyamadı ya da cevap vermek istemedi.

Merdivenlerden yukarıya çıkmadan önce beni önüne aldı ve o şekilde çıktık. Müzik sesi tam olarak uzaklaşmasa da gerilerden geliyordu. Çıktığımız yerde bir kapı vardı ve Korel kapıyı açtığında karanlık bir odayla karşılaştık. Korel, odanın içerisinde yürüdü, ben ise kapının önünden ayrılmadım.

En sonunda odanın köşesindeki bir abajur odayı aydınlattı ve bardaki renkli ışıklardan çok daha rahatlatıcı turuncu, loş bir ışık odaya hâkim oldu.

Oda küçüktü fakat fazlasıyla ferah ve huzurlu gelmişti.

Yukarıdaki deri koltuklardan bir tanesi bu odada da vardı. Duvarlarda yine posterler yer alıyordu fakat bu posterlerin Korel'in zevkine göre asıldığı çok belliydi çünkü kendi evinde de olan sevdiği gruplar ve şarkıcılar yer alıyordu.

Odanın içine ilerledim ve elimle duvardaki posterlere dokundum. "Nirvana'yı çok seviyorsun sanırım." Elim Kurt Cobain'in yüzünde asılı kaldı.

"Nirvana'dan daha çok Kurt Cobain'i." Benimle aynı fikirde olması hoşuma gitmişti. "Eğer aynı zamanda yaşasaydım onunla tanışırdım."

Biraz daha ilerledim ve Led Zeppelin posterine karşı gülümsedim. "Müzik zevklerimiz benziyor." Bunun onun da hoşuna gitmesini bekledim ama yüzünde hiçbir değişim olmadı, beni izlemeye devam etti. Kalçasını koltuğun kenarına yaslamıştı ve kollarını önünde bağlamıştı.

Köşede Barış Manço'nun ve Erkin Koray'ın da posterleri vardı, Cem Karaca aşağısında duruyordu.

Duvar kenarından ayrılarak diğer tarafa yöneldim ve beklediğimden daha büyük bir kitaplıkla karşılaştım. Meraklı adımlarla

kütüphanesine doğru ilerlerken, "Evindeki kitaplar çok dağınık duruyordu ama burası düzenli," dedim. Bütün kitaplar neredeyse alfabetik sıraya göre dizilmişti. Korel'in bu zamanlarında poster-ler asmayacağını biliyordum. Büyük ihtimal on sekizli yaşlarında bu posterleri evine ve buraya asmıştı.

"Aslında Gürkan'ın işi ama benim de hoşuma gitmiyor değil çünkü kitabım çalınırsa hemen anlarım."

"Kitaplarına önem mi veriyorsun?" Korel her seferinde beni şaşırtmayı beceriyordu ve ben her seferinde neden ona şaşırdığıma anlam veremiyordum.

"Neden vermeyeyim?" diye sordu. "Hepsini çok severek okudum."

"Hepsini okudun mu?" Gözlerim irileşti.

"Şaşırmaktan ne zaman vazgeçeceksin bilmiyorum ama ben öğrenmekten ve okumaktan çok keyif alan biriyim Turuncu." Ona haksızlık ettiğimi fark etmiştim ve yüzümdeki şaşkınlığı silmeye çalışarak bakışlarımı kitaplara çevirdim, incelemeye başladım.

İlk gözüme çarpanlar siyasi kitaplardı, her dilden kitaplar vardı. Onların yanında felsefi kitaplar yer alıyordu, hemen yanında ise tıpla ilgili anlayamayacağım kitaplar vardı. Bir üst rafta psikoloji dallarına ait eserler yer alıyordu. Genel olarak öğretici kitaplardı ve dilleri farklıydı.

"Hiç Türkçe yok mu? Ayrıca hiç roman okumuyor musun? Hepsi içi bilgi dolu kitaplar bunlar." Bir yandan hayranlık duymuştum fakat bir yandan da roman okumuyor olması, gerçek hayatla fazla bağlı olduğunu gösteriyordu.

"Okuyorum tabii," dedi ve eliyle üst rafı gösterdi gülümseyerek. "Hemen üst rafta kurgusal romanlar var, boyun kısa olduğu için orayı göremiyorsun ama istersen seni daha önce taşıdığım gibi taşıyabilirim."

Anılar kan akışıma ters bir etki yaptığında parmaklarımı içeriye doğru kıvırıp geriye doğru gittim ve üst rafa baktım. Bir köşede psikolojik gerilim kitapları vardı; çoğu bildiğim yazarlardı

ama çoğunu da hiç duymamıştım. Diğer köşeye baktığımda yüzümde içten bir gülümseme oluştu ve hayranlıkla, "Korel," dedim.

Sadece bir köşede Mustafa Kemal Atatürk ile ilgili kitapların yazılı olduğu kısım vardı. Hem Türkçe hem de başka dillerde kitaplardı fakat en başı Nutuk çekiyordu.

"Mustafa Kemal Atatürk daima yüksekte tutulması gereken birisi," dediğinde hayranlıkla ona baktım. "Bu hayatta zekasına ve duruşuna hayran olduğum, saygı duyduğum tek kişi diyebilirim."

"Öyle gerçekten," dedim ve ona sonsuz bir şekilde kalpten katıldım.

Yukarıdaki rafın altında şiir kitapları vardı ve çoğu yine yabancı olsa da Türk olanlar da gözüme çarpmıştı. "Turgut Uyar," dedim ve rafa uzanmak istedim. Refleksle yaptığım hareket rezil olmama neden olsa da uzanmaya çalıştım ama ayak seslerinden Korel'in yanıma doğru yaklaştığını anladığımda durdum.

"Bekle," dedi ve gülmemek için kendini tuttuğunu fark ettim. "Vereyim."

Oldukça rahat bir şekilde Turgut Uyar'ın adının yazılı olduğu şiir kitabını bana uzattı. "Şiirleri seviyorsun sanırım," dedim ve kitaplığın önünden ayrıldım. Elimdeki kitabı incelerken Turgut Uyar'a karşı olan sevgimi hissedebiliyordum.

"Hayır, sen seviyorsun," dedi Korel ve başımı kaldırıp ona baktığımda ne demek istediğini anlayamadım. "İmkânsızı başardın ve bana şiirleri sevdiren sen oldun."

Hatırlamadığım geçmişime bir yenisi daha eklenmişti, bu durum beni yaralayacak kadar derin bir anı olsa da güzel bir tarafı da vardı çünkü Korel'e şiirleri sevdirmiştim. "Şu an sana asla şiirleri sevdiremezdim," dedim. "Geçmişte nasıl birisiydim, merak ediyorum."

Korel omzunu silkti ve ellerini cebine koydu. "Geçmişi boş verdin, o geçmişte ben de olduğum için boş verildim ve şu an olduğum kişiliğime o Minel bile öğretemezdi. Zaman durduğu yerde hareket etmediği müddet güzeldir."

Kafamı onaylayarak salladım. "Sadece babamın sevdiği şiirleri ve her gece uyumadan önce bana şiirler okuduğunu hatırlıyorum. Masal okumazdı, şiirler okurdu ve ben şiirler dinleyerek uyutul-dum." Babamı hatırlamak, nefesimi bir anlığına tutmama neden oldu, ona karşı hissettiğim özlemin tarifsiz olduğu açığa çıktı.

Korel'e bakmayı bıraktım, o da söylediğime bir yanıt vermedi.

Elimde kitapla odanın içinde yürümeye devam ettim. Uçta du-ran dövme sanatçılarına ait olan koltuğu ve dövmenin yapıldığı o aleti gördüm. "İnsanlara dövmeyi burada mı yapıyorsun?" diye sorduğumda beni onayladı. "Tüm dövmelerini kendin mi yaptın?"

"Bir kısmını," diyerek kısa ve net bir yanıt verdi. Korel ne olursa olsun, aramızda ne geçerse geçsin dövmelerinden, bede-ninden ve izlerinden bahsetmekten hoşlanmıyordu.

O koltuğa ve alete doğru ilerledim. Arkamda duran Korel'in elindeki alkol şişesini yarıladığını yeni fark etmiştim ama o konu üzerinde durmak istememiştim.

Aletin yanına geldiğimde parmaklarımla dokundum ve vere-bileceği acıyı hissetmeye çalıştım; dövmenin çok acıttığını söyle-yen de vardı, hiç acıtmadığını söyleyen de ama o an acısının da umurumda olmadığını fark ettim.

"Seni Gürkan ile konuşurken duymuştum," dediğimde ona doğru döndüm ve elinden şişeyi aldım. Karşı çıkmamıştı. "Döv-meleri sadece kendi keyfine göre yapıyorsun ve karşındakinin is-teğini önemsemiyorsun, doğru mu?"

"Doğru." Ben de karşılık olarak kafamı salladım ve şişenin kapağını açarak alkolü dudaklarıma yasladım. Viskiyi sevmiyor-dum ama alkol içsem isteğimi daha rahat söyleyeceğimi bildiğim-den böyle bir yöntemi seçmiştim. Kendime zaman kazandırırken Korel, bir şeyler düşündüğümü anlamıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedim şişeyi dudaklarımdan uzak-laştırarak. Yüzümü buruşturmuştum ama Korel artık bu halime alışmıştı.

"Neden?" diye sordu Korel ama kaşlarımı kaldırarak sadece onu bekledim. Doğruluk demeyeceğini biliyordum çünkü böyle

bir odada doğruluk dediği an, onu direkt en derin noktalarından vuran sorulara boğardım. Uzun bir süre bekledi ama konuşma-maya yeminli olduğumu anlayınca "Altından ne çıkacak acaba," diye homurdandı. "Cesaret."

Sıcak bir şekilde gülümsedim ve şişeyi ona uzattım. "Bana her baktığımda seni görebileceğim bir dövme yapabilir misin?" Ko-rel, isteğim karşısında donuklaştı ve uzattığım şişe havada kaldı.

"Neden?" diye sordu tekrardan.

"Çünkü seni bana tekrardan unutturmaya çalışırlarsa her bak-tığımda seni hatırlatacak bir şey olsun istiyorum bedenimde. Ko-rel, seni artık unutmak istemiyorum."

Zaman sanki durdu ve biz o zamanın içindeki iki yolcu ola-rak geçmişe doğru yürümeye başladık. Gitgide değiştim sanki ve o da sanki benimle birlikte değişti. Bakışlarımıza renk geldi, be-denimiz canlandı, kendimizi daha huzurlu hissettik.

"Bu büyük bir istek." Korel'in reddetmeyeceğini anladığımda deri koltuğa oturdum ve ona gülümsedim.

"Umurumda değil, bunu istiyorum, nereye yapacağını bile sen seç." Durdum ve gözlerimi kıstım. "Tabii çok derin yerler ol-madığı sürece."

Korel, espri yapmama rağmen gülmedi ve sanki ben şimdiye dönsem de o zamanın yolcusu olarak geçmişte kalmaya devam etti. Bana göre uzun, belki de ona göre kısa bir süre yüzüme baktı. Yılmadan, vazgeçmeden onu beklediğimi gördüğünde hiçbir şey söylemedi ve koltuğun arkasında kalan sandalyesiyle dövme ale-tini çekerek koltuğun yanına oturdu.

"Bana sadece birkaç saniye ver," dedi ve elini çenesine yerleş-tirdi. "Gözlerimin içine bak."

Hafifçe tebessüm ederek gözlerinin içine baktım fakat o ol-dukça ciddiydi. Kendimi Titanik filminin içindeki Jack ve Rose gibi hissetmeme neden olmuştu. Bunu onunla paylaşıp paylaşma-mak arasında kararsız kalsam da sonrasında çenemi kapatmamın daha iyi olabileceğini düşündüm.

En sonunda sol elimi tuttu ve benim küçük elim, onun elinin içinde kayboldu. Elimi bir süre inceledi, parmağını avucumun içinde gezdirdi sonra parmaklarını yavaş yavaş bileğime doğru çıkardı. Parmak uçları bileğimdeki damarların üzerinde gezinirken, "Çok hassassın," dedi. "Tenin o kadar hassas o kadar duru ki damarlarını dokunmadan da hissedebiliyorum, atışlarını duyabiliyorum."

Elimi masaya ait olan siyah bir kolçağın üzerine koydu ve dövme makinesinin sesini duydum. "Dövmeyi nereye yapacağını söylemedin. Bir tahminim var ama ne kadar doğru bilemiyorum."

Korel, "Söyle," dedi ve eline dövme aletini almadan önce boyayı, iğneyi ve ucunu ayarladı, hazırlarken oldukça ciddi ve bir o kadar da temkinliydi.

"Bileğim?" dedim sorgular gibi. "Hep sarmaşık diyorsun, bileğime sarmaşık dövmesi?"

"Bilek kısmı doğru," dedi ve işaret parmağını dudaklarına götürerek beni sessizliğe davet etti. "Kimseye ne yapacağımı söylemem, hatta bakmalarını bile istemem. İşime saygın varsa bakma."

Benim için oldukça zor olacaktı ama istemesem de kabul ettim ve "Çok acıyacak mı?" diye sordum.

"En çok acıyan yerlerden bir tanesi bilektir." Korel'in içimi rahatlatması gerekirken daha çok heyecanlanmama neden oluyordu. "Ama katlanamayacağını sanmıyorum."

"Umarım." Onun kadar kendime güvenim yoktu ama kabullenmek zorunda kalmıştım. "Şimdi başımı çeviriyorum ve..." Elimdeki kitaba bakıp havaya kaldırdım. "Turgut Uyar şiirleri okuyacağım."

"Beğendiğin olursa sesli oku," dedi ve çenemi tutup çevirdi. Tamamen bileğimi göremeyecek duruma geldiğimde gözlerimi sıkıca kapattım ve makinenin sesine odaklanmamaya çalıştım.

Ses gitgide bileğime yaklaştı yaklaştı yaklaştı ve en sonunda bir iğnenin bileğime yaptığı baskıyı hissettiğimde dişlerimi sıkarak inledim. Art arda iğneler batıyor gibiydi ve bu iğnelerden sıvı aktığını hissedebiliyordum.

"Çok fena bir hismiş," dediğimde Korel'in güldüğünü hissettim.

"Dur bakalım," dedi bilmiş bir tavırla. "Daha yolun başındayız, komple kolunu kaplayacak bu dövme."

"Ne?" dedim ve gözlerimi açarak ona baktım, bileğime doğru yaklaşmıştı ve ona baktığımı bilmiyordu. Oldukça odaklanmıştı ve dikkatliydi. Gözleri kısılmıştı, saçları hafifçe önüne geliyordu ve nefesi elime çarpıyordu.

Ona verdiğim sözü tutarak bileğime asla bakmadım.

"Her şeye inanmak zorunda değilsin Turuncu cüce," dedi ve gözlerini devirdiğini gördüm. İğne baskısını devam ettiriyordu ve canım gitgide daha fazla acıyordu.

"Senden her şey beklenir, öyle bir adamsın," dediğimde göz ucuyla bana baktı ve ona baktığımı gördü.

"Verdiğin sözü tut." Sesi öfkeli çıkınca başımı hızlıca onun yüzünden çektim ve elimdeki kitaba baktım. "Bileğime değil sadece sana baktım, sözlerimi tutarım."

"Falan filan," dedi ve bana diktiği gözlerini tekrardan bileğime doğru döndürdü.

Bir yandan acıyı, bir yandan da sanki acıdan bileğimin uyuştuğunu hissediyordum. Korel, diğer elinde tuttuğu peçeteyle arada sırada siliyordu. O an, Korhan'ın söylediği cümleler aklımda dönmeye başladı.

Korel'in benim ölümümü isteyecek kadar kötü biri olduğunu vurgulamıştı fakat şu an can damarım onun tek bir hamlesiyle kopabilirdi, buna izin vermiştim ve can damarımı onun önüne sermiştim.

Sanırım Korel benim damarlarımı koparmak isteseydi ona izin verirdim ve bunu tek bir hamlede yapmasını isterdim çünkü bu hayatta birisi beni öldürecekse de acı vermeden öldürecek tek kişinin Korel olduğuna inanıyordum.

Korel'in beni öldürme ihtimaline inanan tarafım ise beni şaşırtıyordu.

İkinci defa olmuştu; birincisi Doğan Yankı'nın evinde kar maskeli adam beni Korel konusunda uyarmıştı, sonrasında ise o kumarhanede karşıma bambaşka bir maskeyle çıkmıştı.

"Korel," dedim tereddütle. Genizden gelen bir ses çıkardı ve beni dinlediğini belli etti. "Kumarhanedeki adamın benim adımı nereden bildiğini hiç sormadın."

İtiraf edecek miydim yoksa kendime saklamaya devam edecek miydim, bilmiyordum.

"Neden sorayım?" dediğinde sesi ilk defa bu kadar masum gelmişti. "O kumarhaneye ilk girdiğimiz andan beri hedef sendin ve o adam da Prometheus'un bir adamıydı."

Kafamı salladım ve alt dudağımı dişlerimin arasına alarak "Hedef ben miydim?" diye sordum. "Korhan, bugün çok önemli bir noktaya değindi." Korel, ağabeyinin adını duyunca gerildi. "Prometheus'un hedefi bensem neden benim dışımdaki herkes zarar görüyor? Baksana, bana hiçbir şey olduğu yok."

Korel'in eli duraksadı ve diğer eliyle elimi sabitlediği parmakları gevşedi. "Ne halde olduğunun farkında değil misin? Acı sadece fiziksel değildir, o senin ruhunla oynuyor."

Korhan bir noktada haklıydı fakat bunu onun ismini vererek açıklamayacaktım. "Prometheus beni öldürmüyor, ecelim olmuyor ama kendi kendimi öldürmemi bekliyor. Bir insanın kendisinin eceli olması..." Derin bir nefes aldım. "Artık bana çok da uzak gelmemeye başladı."

Korel'in başı hızlıca eğildiği yerden kalktı ve "Saçma sapan konuşmayı kes," dedi öfkeyle. "Çık artık şu ölüm gelsin, ölüm beni bulsun ruh halinden. Yaşıyorsan ve yaşatılıyorsan bunun bir nedeni vardır." İlk başta söylediklerini ciddiye almadım ama sonradan, "Babanı düşün," dediğinde gözlerim ona doğru döndü. "Belki de sen yaşa diye nelerinden vazgeçmiştir."

Babamı hissettiğimde kalbimi sızlatan bu acının adı neydi?

Ona duyduğum özlem miydi, yoksa öfke mi? Ona duyduğum merhamet miydi, yoksa kin mi? Ona duyduğum muhtaçlık mıydı yoksa kimsesizliği bana bırakması mıydı?

"O beni bırakıp gideli çok oldu," dediğimde sesim kısık çıkmıştı.

"Bilemezsin," dedi ve gözleri kısıldı. "Belki de baban senden bir an olsun gitmemiştir, belki de umurunda bile değilsindir. Önemli olan sana senin canını bırakmış olması ve bunun için savaşması. Kendi canına saygı duymayı öğren."

"Söyleyene bak." Konuyu Korel'e çevirmem kaşlarını çatmasına neden olmuştu. "Kendi canıyla kumar oynayan kişi mi söylüyor bunu?"

"Sana defalarca bizi kıyaslamamanı söylemiştim." Sesindeki tını yükselmeye başlamıştı ve gözlerine öfkenin notaları düşmüştü. "Bu hayatta kimse benim canımı önemsemedi, onun için savaşmadı, onu korumadı; benim kimseye bir borcum yok ama senin var."

Kendi geçmişimden fazla Korel'in geçmişini merak etmeye başlamıştım ve sanki bir kapı arasından onun geçmişindeki bağırışları, çığlıkları, inlemeleri, ağlamaları duyabiliyordum.

Çekinerek, "Ben önemsiyorum," dediğimde kızgın olan yüzü yumuşadı. "Onun için gerekirse savaşırım ve onu korurum da. Bunları yapmamış olabilirim ama bir gün yaparsam ve borçlu kalırsan kendine iyi bakacak mısın?"

Korel gülümsedi. İçten bir gülümseme değildi. Bakışları benden uzaklaştığında gözleri daldı ve uzun bir süre düşündü; düşündükleri her neyse yüzüne merhametsiz bir adam sanki el koydu. "Kimseye güvenim yok," dediğinde kastettiğinin ben olduğumu biliyordum. "Kimsenin sözlerine de inancım yok. Annem beni bırakıp gitmeden önce tam olarak böyle bir söz vermişti ve bir anda yok oldu."

Korel'in annesi, Korel için evreninin en büyük oyuğuydu ve o oyuktan, her deşildiğinde acı akıyordu.

"Belki de annen de senin canın için gitmiştir." Söylediğime inanmaz bir şekilde kafasını salladığında, "Sana bundan sonra sözler vermeyeceğim," dedim. "Sana o sözleri göstereceğim ve o zaman pişman olacaksın."

Korel'in bir tepki vermesini bekledim fakat o hiçbir şey söylemeden tekrardan başını eğip dövmeyi yapmaya devam etti.

Bardaki gürültü yavaş yavaş sönükleşmeye başlamıştı fakat müzik devam ediyordu. Oturduğum koltuğun hemen karşısında

pencereden gökyüzü berrak bir şekilde görünüyordu, ay tam o- tada yerini almıştı ve Korel'in yüzüne doğru çarpıyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu Korel fakat o kadar dalgındım ki bu sedemiyordum.

"Bilmiyorum, dalmışım," dedim dürüstçe. "Bitiyor mu?"

"Çok az kaldı," diyerek kafasını salladı ve alnındaki teri elinin tersiyle sildi. "Bu zamana kadar en çok zorlandığım dövme oldu."

"Neden? Çok mu uğraştırıcı?"

"Hayır, çok fazla..." sustu, kısa bir an sessizlikle kol kola girdi ve devam etti, "sadece kendim için ilk defa birine dövme yapıyo- rum ve kendimi ilk defa görüyorum."

Şaşırdım ve "Nasıl yani?" diyerek tepki verdim. "Vücudun- daki dövmelerin seninle hiçbir ilgisi yok mu?"

Beklemediğim bir cevap verdi ve "Bilmiyorum," dedi. Ne de- mek istediğini anlamadım ve sormak istediğimde, "Sorgulama," diyerek karşı çıktı. "Belki başka bir gün anlatırım."

Korel hakkında hiçbir şeyi tam anlamıyla bilmiyordum. "Ken- dini bana hiçbir zaman açmayacaksın, değil mi?" diye sordum. Ko- rel, sorum karşısında gerilse de bunu önemsemedim. "Hiçbir za- man kendini bana göstermeyeceksin."

"Sana çok dürüst bir şey söyleyeyim mi?" dediğinde tekrardan başını dövmeden kaldırdı ve elini çekti. "Göstermek istesem de ne kadarını gösterebileceğimi bilmiyorum ve sen bu dediğimden hiçbir şey anlamayacaksın." Omzunu indirip kaldırdığında çare- sizliğini gördüm. "Belki bir gün sana kendimi öyle bir göstere- ğim ki ben bile kendimi görmüyor olacağım, belki de sana hiçbir zaman kendimi gösteremeyeceğim fakat ben de kendimi bilmiyor olacağım. Turuncu, ben sandığından daha karmaşık bir adamım; ben labirentim ve seni o labirente sokmak istemiyorum."

Dediklerinden hiçbir şey anlayamamıştım; o da bunun farkın- daydı fakat dudaklarımdan sadece "Ben senin labirentine girmek istiyorum," çıktı. "Ben o labirentte kaybolsam da gezmek istiyo- rum, seni tanımak istiyorum. Korel, belki de sen de kendi labi- rentindesindir ve birlikte oradan çıkarız, kim bilir?"

Korel elini saçlarına geçirdi ve karıştırdıktan sonra, "İnan, ben o labirentte değilim," dedi. "İnan bana, o labirentte olmak istemezsin."

Ona karşı gelmek, inatlaşmak istedim ama Korel'in bunu iste- mediğini her hareketinden anlayabiliyordum. Bir süre daha öyle bekledi ve sonra kendisiyle dalga geçermiş gibi güldü. Dövmeye tekrardan döndüğünde, "Az kaldı," dedi. "Bir iki dakikaya bitiyor."

Kafamı salladım, görmediğini biliyordum ama konuşacak du- rumda değildim.

Korel'i anlayamayan tarafımla savaşmaktan sıkılmıştım; Korel'in beni anladığı gibi onu anlamak istiyordum ama bu imkânsıza ya- kındı, elimde labirentine ait bir harita bile yoktu. Belki o hari- tayı bilirsem yollarını görebilirdim ama ona bile sahip değildim.

Birkaç dakika sonra Korel, "Bitti," dedi ve elindeki aleti ma- saya bırakarak son bir kere peçeteyle sildi. "Acıya düşündüğüm- den daha dayanıklıymışsın."

"Belki de alkoldendir," diyerek Korel'in ayak ucunda duran şişeyi gösterdim.

Korel, kollarını önünde bağladı ve bakmam için bekledi ama ben ona bakıyordum. "Ee?" dediğinde heyecanlandığımı hisset- tim. "Bakmayacak mısın?"

"Heyecanlandım." Korel itirafıma gülümsedi ve ben de ona gü- lümsedim. Dudaklarımı dilimle yavaşça ıslattım ve yerimde doğ- rularak elimi sakince sehpadan çektim. Korel meraklı gözlerle, ve- receğim tepkiyi bekliyordu.

Bileğimi kucağıma aldım ve birkaç saniye gözlerimi açıp ka- pattıktan sonra bileğime doğru baktım.

Korel'in cümleleri kulaklarımda çınlamaya başladı, zaman ve yer kavramımı sanki tamamen kaybettim; bakışlarım tekrar- dan Korel'e döndü, dudaklarım aralandı, ardından bileğime ye- niden baktım.

Oradaydı, atışlarımın üzerinde kalbi atıyordu; parçalanmış bir kalp, nabzımın üzerinde atıyordu.

"Korel, bu..." dedim ve içimin acıdığını da hissettim. Bana kendinden, kendi parçasından yarasını, kaybetmişliğini bırakmış olması benim de kalbimi parçalamıştı sanki.

Bileğimin üzerinde ortasından kırılmış bir pusula vardı. Yönü belli değildi, gösterebileceği nokta belli değildi ama pusulaydı ve oklar, normal bir ok şeklinde değil de sarmaşıklar şeklindeydi. Pusulanın bir yarısında solgun renkte bir sarmaşık vardı, o sarmaşık çoktan ölmüştü fakat diğer parçasındaki sarmaşık canlı, yeşil bir renkteydi.

Korel "Pusulamı kaybettim," dedi daha önce söylediğini tekrar ederek. "Onu bulduğumda da bu haldeydi."

Korel'in kalbi, pusulasıydı.

Parmaklarımı o pusulada gezdirmek istedim fakat Korel "Dokunma," diyerek elini kaldırdı ve parmaklarım havada kaldı. "Özlerini streç filmle kapatmamız lazım, mikrop kapar."

Öylece bekledim ve gözlerimi bir an olsun o pusuladan ayıramadım.

Korel'in kalbi, benim nabzımın üzerindeydi.

Korel'in pusulası, benim sarmaşığımın üzerindeydi.

"Senin kalbin pusulan," dediğimde onun cümlesini tekrar ettim. "Pusulanı benim atışlarımın üzerine bıraktın. Bu düşündüğümden daha ağır bir yük." Korel, böyle bir tepki beklemediği için donuklaştı. "Seni unutsam bile bu dövmeye baktığımda hiçbir zaman kırık bir pusulayla hatırlamayacağım, ne olursa olsun. Sen o labirentin içindesin ve pusulanı gizliyorsun ama artık pusulanı ben de taşıyorum ve o labirente girebilirim, bu pusulayı da kırık da olsa kullanabilirim."

Korel, söylediklerimden tek bir cümleye odaklandı ve kısık bir sesle, "Beni unutmamayı dene," dedi. "Bana, unutma ihtimaliyle artık gelme çünkü ben hatırlanmaktan önce unutulmamayı istiyorum."

Elini uzattı ve elimi uzatmamı bekledi. Bileğimi ona doğru uzattığımda elindeki streç filmle dövmenin üzerini iyice sardı ve bunu yaparken yüzüme bakmadı, ben ise ondan gözlerimi ayıramadım.

Elimi geri bıraktığında "Gidelim artık," dedi ve oturduğu sandalyeden ayağa kalktı.

"Korel," dedim ve büyük bir istekle yüzüne baktım. "Burada kalsak olmaz mı? Eve kadar gitmek istemiyorum ve burayı çok sevdim."

"Bu gürültüde?" Yüzünü buruşturdu fakat daha önce bu odada defalarca uyuduğuna emindim. Kaşlarımı havaya kaldırıp biraz daha istekli ona baktığımda, "Nereden çıktı bu?" diye sordu.

"Sadece eve gitmek istemiyorum." Nedense bir tarafım o eve gitmek istemiyordu ve odanın ruhu beni cezbetmişti.

Korel, yüzüme anlamsız anlamsız baktı ve "Çok tuhafsın," diyerek koltuğun kenarına oturdu. "İstediğin gerçekten bu mu?"

"Bu." Net cevabımla Korel, ellerini havaya kaldırarak şaşırdığını belli etti ve koltuğa, ardından rahatlığıma baktı.

"Benim de isteğim rahat bir şekilde yatmak," dediğinde rahatsız bir şekilde doğrulmaya çalıştım fakat o elini kaldırdı ve beni durdurdu. Koltuğun üzerinden benim yanıma doğru kaydığında kalbim bir anda kafesin içinde kalmış bir kuş gibi çırpınmaya başladı. O kafesin kapısını açacak tek kişi Korel'di ve bana baktığı her an, kuş kafesten çıkmak için direniyordu.

O anlardan birindeydik.

Yanıma uzandı ve ayaklarını uzatarak çapraz bir şekilde birleştirdi. Dar koltuğa rahat bir şekilde sığmamıza şaşırmamıştım çünkü Korel'in çeyreği kadar bile yer kaplamıyordum. Duruşumu cenin pozisyonuna getirdiğimde başımı Korel'in omzuna yasladım ve bir dizimi hafifçe bükerek bacağının kenarına koydum.

Korel dönüp bana baktı, başını çevirdi, ardından bir daha baktı ve kolunu açarak tamamen göğsüne yatmama izin verdi. Kolu omzumu sardığında, "Başıma sürekli saçma sapan işler açıyorsun," diyerek homurdandı. Bulunduğu durumdan keyif alıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu, bunun farkındaydım.

Yerdeki alkol şişesini aldı ve birkaç yudum içti. Elimi uzatıp ben de içmek istediğimde alkolü tekrardan yere koydu ve "Sarhoş

olursan uyuyamam," dedi. "Sarhoş cüceler hep canımı sıkıyor çünkü çok konuşuyorlar."

Burnumu kırıştırdım ve "Öyle mi?" diyerek onun gibi homurdandım. "Saçma sapan gülmekten daha iyidir."

Korel, gözlerini kapattı ve kaşlarını kaldırarak sus demek istedi. Kaşlarım çatıldı, konuşmadım ama uykum da olmadığı için elimdeki kitabı açarak birkaç sayfasında göz gezdirdim.

Dakikalar sonra Korel'in sık nefesler aldığını duydum ve başımı kaldırıp ona baktığımda dudaklarının hafifçe aralık durduğunu gördüm.

Uyumuştu.

Gülümseyerek gözlerimi tekrardan kitaba çevirdim ve açtığım sayfadaki şiir için, "Bu şiire bayılırım," diye mırıldandım. "Uyanık olsaydım sana söyleyemezdim ama bu şiirin çok sevdiğim bir yeri var." Korel hâlâ derin nefesler alıyordu bu yüzden sevdiğim kısmını sesli bir şekilde okumaya başladım.

"Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum göğe bakalım, tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum. Bu senin eski zaman gözlerin yalnız gibi, ağaçlar gibi..." Korel'in derin nefesleri duraksadı ve başımı kaldırıp ona baktığımda hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Dönmeyeceğimiz bir yer beğen, başka türlüsü güç," dedi Korel şiirin başka bir yerini okuyarak.

Uyumuyordu, rol yapıyordu ve bu utançtan yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Yüzüne bakarken kızardığımı gördü ve omzumdaki elini hafifçe yanağıma değdirdiğinde parmaklarına yanağımdaki ateşin bulaştığını biliyordum.

"Seni aldım bana ayırdım, durma kendini hatırlat," dedim gözlerinin içine bakarak ve şiirin son cümlelerini söyleyerek. *"Durma kendini hatırlat, durma göğe bakalım."**

Korel, bana bakan gözlerini pencereye doğru çevirdi ve gök yüzüne baktı. "Güzel şiir ama daha güzel başka bir şiiri var."

* Turgut Uyar'ın Göğe Bakma Durağı adlı şiirinden...

"Hangisi?" dedim merakla ve kitabı ona doğru uzattım fakat Korel, kitabı almak yerine derin bir nefes alarak "Sayfa otuz yedi," dedi. Elimdeki kitaptan otuz yedinci sayfayı ararken Korel'in sesi ellerimin duraksamasına neden oldu.

"Benim bir sevincim var, yüzün artık akşam," dediğinde şiiri ezberden okumaya başlamıştı. *"Bir çocuğun gülüşünü görüyorum nereye baksam."* Parmaklarım sayfaları aramaya devam etti ve en sonunda otuz yedinci sayfada durdu. *"Kıyımız uzak ve kuytuda ellerimiz sanki yok, ellerimiz yok ama senin ellerini bir tutsam,"* dediğinde elimdeki kitap heyecanımdan dolayı hafifçe titremeye başlamıştı. Şiirin birkaç yerini atladı ve tam da benim okuduğum yere geldiğinde sesini alçalttı. *"Suya kaptır kendini, ellerin sanki yok. Bir güzel günde mızıkalarla bir alanda dursam."* Bakışları bana doğru döndü ve ben de kitaptan gözlerimi ayırıp ona baktığımda derinlerdeki Korel'i yine gördüm. *"Sen yoksun, gazeteler yok, geçmişin razı değil,"* son cümleyi söylerken gülümsedi ve devam etti, *"bilmem ki doğmayan çocukları, ben mi doğsam?"**

Elimi hafifçe yüzüne doğru yaklaştırdım ve "Öyle değişik bir adamsın ki," diye fısıldadım. "Her gün başka bir tarafını görüyorum ve her gördüğümde daha fazla şaşırıyorum." Parmaklarım yanağına dokundu ve yanağından çenesine doğru ilerlediğinde durdum. "Gerçek olan hangisi?"

Korel yüzüme bakmaya devam ederken "Sen seç," dedi ve elimi tutup çenesine ulaşmadan önce göğsüne doğru indirdi. "Hangisi olmamı isterdin? Ben şiirleri sevebilecek bir adam değilim ve bu şiiri ezbere biliyorsam nedeni vardır. Bu şiirde birileri var."

Kafamı salladım ve gözlerimi ondan ayırdıktan sonra başımı rahatça göğüs kafesine yasladım. Kalp atışları kulaklarıma dolarken, "Hepsi olmanı isterdim," dedim fakat o kadar kısık sesle söyledim ki o bunu duymadı bile. "Hepsine ihtiyacım var."

Aramıza derin bir sessizlik girdi ve bu derin sessizlik, Korel'in bana ulaşmasını, benim ona ulaşmamı engelleyecek kadar büyüktü.

* Turgut Uyar'ın Islak Çeltiklere adlı şiirinden...

Bardaki şarkılar defalarca değişti, gürültü uzaklaştı, uzaklaştı ve en sonunda yok oldu. Müzik sesi kapatıldı, saatler geçti; hiç bir ses kalmadı ama ikimiz de uzun bir süre uyumadan öylece sessizliği dinledik.

Korel benim karanlıkta ellerini tutacağım fakat aydınlığa kavuştuğumda ondan kaçmak isteyeceğim bir adamdı. O benim aydınlığımda kendi aydınlığıyla yok olacaktı ve ben sadece onu hissedebilmek için karanlığı arzulayacaktım.

Işıklar daima sönsün istedim.

Işıklar söndüğünde Korel hep yanımda olacaktı.

10. KUKLALARIN DANSI

Gürültüler, insanların kalp atışlarını duymamızı engellerdi ve çığlıklar en çok gürültülü yerlerde duyulmazdı.

İnsanlar en çok kahkahalarının ve gözyaşlarının arasında bir başkasının sesini işitmek istemezdi, bir başkasının çığlıklarının onları bölmesine izin vermezdi.

İnsanlar en çok mutlu oldukları an vicdansızlaşırlardı.

İnsanlar en çok mutsuz oldukları an körleşirlerdi.

İnsanların çok mutlu olduğu bir ânın içindelerdi.

Kalp atışlarının duyulmadığı, gürültülü bir yer Prometheus için mabet gibiydi; mabedinde öfke ya da nefret yoktu ama her iki duyguyu da ortaya çıkarıp onu kullanabilecek kadar zekiydi.

Kendi mabedini en çok gürültülü yerlerde inşa eder, duymak istemediği sesleri de o mabede gizlerdi.

Yeni yaratacağı mabedinin kapısından içeriye girdiğinde bu sefer kendini daha farklı, daha dinç ve daha gerçek hissediyordu. Gerçeklik, Prometheus için bazen güzeldi fakat şu an gerçeklik istediği bir tarafta olamazdı.

Her adım atışında kendini sanki biraz daha yükseltiyor, her yükseldiğinde ellerine daha fazla güç geliyor ve gücünü her hissettiğinde mabedinin üzerine sanki toprak atılıyordu. O toprak her atıldığında mezarlığa dönüşecek mabedinden tek başına kurtulacaktı, Prometheus gömüldüğü çoğu mezardan elleriyle kazıyarak çıkmıştı.

Büyük tiyatro salonunun içinde ağır ağır yürüdü; oyun neredeyse bitmek üzereydi. İnsanların yüzündeki gülümseme Prometheus'un hoşuna gitmişti, gürültüleri ve kahkahaları severdi; ayrıca tiyatro salonundaki karanlık, onu gizleyen bir pelerin gibiydi.

Yüzündeki maskeyi düzeltti ve dördüncü sıradan girerek insanların arasından yürüdü. Onu fark eden kişiler vardı fakat tiyatro oyununun içinde

de maskeler olduğu için önem vermiyorlar, pek fazla dikkat etmeden sadece gözlerini kaçırıyorlardı.

İzledikleri tiyatro oyunu Eros'u konu alıyordu ve komik bir dille anlatıyordu. Sahnedeki adam birkaç saniye Prometheus ile göz göze geldi fakat dikkatleri üzerine çekmeyerek oyununu oynamaya devam etti. Gür sesiyle Eros'u canlandıran adam bembeyaz giyinmişti ve altında bir etek, elinde ise tüylü bir ok vardı. Bu görüntü her ne kadar akıllardaki Eros görüntüsüyle örtüşse de Prometheus'un aklında daha farklı bir Eros vardı.

Prometheus kendisi için ayrılmış olan koltuğa oturdu ve sırtını yasladıktan sonra hemen yan tarafına baktı. İstediği kişi hemen yan tarafında oturuyordu, elinde su şişesi vardı ve keyifle tiyatro oyununu izliyordu. O kadar dikkatli izliyordu ki yanına birinin oturduğunu bile fark etmemişti; bu, adam için oldukça riskli bir durumdu. Normalde dikkati bir an bile dağılmazdı.

Sahnedeki Eros, "Ey!" diye bağırdı. "Şimdi kimin kalbine bu oku saplayacağım ve o kişiyi âşık edeceğim? Kendi kalbime bu oku saplasam ve aşağıdan kendime baksam? Hayır hayır, bu çok saçma. Ey! Neden kimse bana âşık olmuyor? Bu tüylü iğrenç ok yüzünden mi?"

Seyirciler hep bir ağızdan gülmeye başladılar ve Prometheus'un yanındaki adam da kahkaha attı.

"Güzel oyundur," dedi Prometheus yanındaki adama. "Başka şehirlerde de izlemiştim."

Adam, Prometheus'un yüzüne bakmadı ve kafasını onu geçiştirmek istermiş gibi aşağı yukarı salladı. "Fakat bazı şeyler yanlış işlenmiyor mu? Yunan mitolojisini kimse doğru düzgün bilmiyor."

Adam gözlerini devirdi ve duruşunu dikleştirerek oyunu izlediğini belli etmek istermiş gibi bakışlarını kıstı; Prometheus ise umursamadan devam etti. "Eros, Afrodit'in oğluydu ve Psykhe ile tanışana kadar elinde oklarla birilerini birilerine âşık ederdi. Psykhe o kadar güzeldi ki Afrodit'in güzelliğini gölgede bırakıyordu ve annesi Eros'tan Psykhe'e gidip bu büyüyü bozmasını istedi. Eros, Psykhe'nin yanına gittiğinde o da güzelliğine vuruldu ve gözlerini ondan alamadı."

"Beyefendi, oyunu izliyorum," dedi adam ve Prometheus'a doğru döndüğünde yüzünde maskeyle birisinin yanında oturduğunu gördü. Kaşları çatıldı. "Siz?" dedi ve yüzüne doğru yaklaştı. "Neden maske takıyorsunuz?"

Prometheus, tiyatro sahnesini işaret etti. "Ben de bu oyunun bir parçasıyım, birazdan sizinle beraber sahneye çıkacağız. İstemez miydiniz? Sahneye alışmak zaman alıyor ama ilk çıkışınızı burada, ikinci çıkışınızı ise başka sahnede yapmak istiyorum."

Adam, meraklı ama bir o kadar da temkinli bir sesle, "Neden ben, anlayamadım?" diye sordu fakat adamın sesindeki o heyecan Prometheus'a ulaştığında gülümsedi.

"Çünkü siz seçilmiş kişisiniz," diyerek ellerini yukarıya doğru açtı. "Sizi bizzat ben seçtim, şimdi izin verirseniz hikâyeme devam edeyim ve oyun bittikten sonra sahneye çıkalım; herkes sizi bilsin istemez miydiniz? Takdirleri toplamak muhteşem olmaz mıydı? Alkışlanmak?"

Sahnedeki adam Eros, tüylü kanatlarıyla havada uçuyor ve bir yandan da Psykhe'yi arıyordu. "Ey Psykhe!" diye bağırdı. "Neredesin, donuyor bir yerlerim, etek çok kısa."

Herkes yeniden gülmeye başladı.

"Tabii," dedi adam ve anında karşısındaki kişiye duyduğu saygı değişti. "Zaten daha önceden de izlediğim bir oyundu, sizi dinleyeyim."

Prometheus, maskesinin ardından gülümsedi.

İnsanlar onu hiçbir zaman şaşırtmazdı. Saygıyı, saygınlığı gördüğü zaman gösterirlerdi; kendi çıkarlarına göre bir yol izlenecek ise o yol için gururu bırakıp dizlere bile kapanırlardı fakat sonrasında hiç saygı duymamışçasına o dizleri tekmeler, saygı duydukları kişiyi yere devirmek isterlerdi.

Bir sanatçıdan çıkarları varsa onu sömürürlerdi fakat o sanatçı bir gün yıkılırsa onu biraz daha yıkmak için toprağı kazar, onu derine gömerlerdi.

Gerçekler bunlardı; yalan ise gerçeklerini duydukları an başlardı.

İnsan, gerçekliğinde kötüydü; yalanında ise en büyük oyuncuydu.

Prometheus, insanların ruhunu çözmüştü ve o ruhla oynamayı çok iyi biliyordu.

"Eros, Psykhe'den kendini gizlemek istedi, kim olduğunu bilmesine gerek yoktu." Prometheus devam ederken kelimelerini oldukça dikkatli bir

şekilde seçiyordu. "Onu kendine âşık etti ama ona kendini hiç göstermedi sadece geceleri onun yanına gitti ve mumları yakmasına bile izin vermedi. Sadece karanlıkta Psykhe ile görüşüyordu ve Psykhe o karanlığa rağmen Eros'a aşık oldu, evlenmek istedi. Eros, tek bir şartla kabul etti o da kendini göstermemesiydi. Psykhe aşkından kabul etti fakat bir zaman sonra Psykhe'nin aklına girdiler. Eros'un bir canavar olabileceğini söylediler. Psykhe dayanamadı ve bir gece elinde mumla kocasının yanına gitti. Eros'u gördü. Yakışıklılığıyla, kanatlarıyla ve göz alıcılığıyla uyuyordu. Psykhe onu görünce tutuldu, bir daha âşık oldu ve dalgınlıkla elindeki mum kanadına damladı. Eros, gözlerini açtığında sözünü dinlemeyen karısını gördü ve o gün orayı terk etti." Prometheus sustu. Tiyatrodaki herkes kahkaha atıyordu ve bir an bile durmuyorlardı. Sahnedeki Eros'un eteği belinden düşmüştü ama yine de dizlerinin üzerine çökmüş, Psykhe'ye evlilik teklifi ediyordu. Psykhe ise kabul etmiyordu.

"Sonra?" dedi adam merakla, Prometheus'un anlattığı hikâye dikkatini çekmişti. "Birbirlerine kavuştular mı?"

Prometheus kafasını onaylar gibi salladı. "Kavuştular ama biz senimle şimdi başka bir hikâyeye yeni bir son yazacağız çünkü gördüğün gibi sahnede de benim anlattığım gibi işlenmiyor. Gerçekler ne kadar gizlenirse yalanlar o kadar fazla çığlık atar. Duymuyor musunuz? Yalanlar çığlık atıyor."

"Ne yapacağız?" diye sordu adam merakla ve elindeki su şişesini yere bırakıp ellerini birbirine sürttü. "Başarabileceğimi sanmıyorum." Heyecanlıydı ve heyecanı her halinden belli oluyordu.

Prometheus, bir elini adamın omzuna koydu. "Gerçekleri göstereceğiz, çığlık atan yalanları ebediyen susturacağız ve o zaman insanlar, gerçekler için çığlık atmaya başlayacak." Kafasını rahatlatmak istermiş gibi salladı ve derinden gelen bir sesle, "Sen rol yapmayacaksın," dedi. "Belki de bu tiyatroda rol yapmayan tek kişi sen olacaksın ama herkes seni izleyip, mükemmel oyunculuğun için seni ayakta alkışlayacak."

Adam söylenenlerden hiçbir şey anlamamıştı ama yine de sahneye çıkmanın verdiği heyecanla kabul etti. Kendini kanıtlayacak olması, kendini göstermesi adam için büyük bir lütuftu.

Oyun, Psykhe'nin Eros'un evlilik teklifini reddetmesiyle son bulurken, insanlar alkışladı ve ayaklandılar. O sırada Prometheus ayağa kalkıp

"Durun!" diye bağırdı ve yanındaki adamı da kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Şimdi sıra bende Eros, biraz da ben konuşacağım!"

İnsanların alkışlayan elleri duraksadı ve ilk baktıkları yer sahnedeki Eros oldu. Eros oldukça profesyonel bir şekilde, "Sen!" dedi ve oyununu oynamaya devam etti. "Burada ne işin var?" Eros'un sesinde öfke vardı.

Ayaklanan seyircilerin hepsi geri oturdular ve bakışları Prometheus'a yöneldi, o sırada sahne ışığı ona döndü. Prometheus, kahkaha attı ve öyle güzel rol yaptı ki yanındaki adam ona hayran hayran baktı.

"Şimdi oraya geleceğim, oraya geleceğim ve sana haddini bildireceğim." Promethues, sahneye doğru yürümeye başladı ve insanların yanından geçerken, herkesin şaşkınlıkla birbirleriyle konuştuklarını işitti. Kolunu tuttuğu adamı da yanında götürürken, her şey gerçeklikle bağlantılı ama bir o kadar da sahteydi.

Prometheus sahneye çıktı ve yanına da adamı aldı. Adam, tam karşısındaki seyircilere baktığında hafifçe tebessüm etti; o kadar kalabalıktı ki heyecanlanmıştı ve bu heyecanı geçecek gibi değildi.

"Ben Eros'um," dedi sahnedeki oyuncu. "Sen kimsin ki benim karşıma bir anda çıkabiliyorsun?"

İnsanlar, oyunun devam ettiğini düşünerek keyfiyle kısa bir süre daha alkışladılar ve rahat bir pozisyon alarak izlemeye devam ettiler.

"Ben kim miyim? Senin lanetinim, Psykhe'ye zehri içirecek kişiyim." Adamın kolunu bıraktı ve sahnede adımlayarak öne doğru çıktı. "Benim kim olduğumu en iyi sen bilirsin, senin bana yaptıklarını unutmadım ama bugün intikamımı senden almayacağım." Adamı işaret etti. "Ondan alacağım!"

Eros, boğuk bir şekilde kahkaha atıp, "Bu da kim?" dedi. "Bir Tanrı bile değil."

Adam, tedirginlikle Prometheus'un sırtına doğru baktı ve gözleri yavaş yavaş başına doğru çıktığında büyük bir korkuyla nefesini verdi. "Neler oluyor?" diye fısıldadı ve bir şeyler zihninin içinde alev alev yanmaya başladı. Hayal mi görüyordu, yanlış mı anlıyordu yoksa hisleri onu yanlış mı yönlendiriyordu?

Çok kötü bir sonun yaklaştığını hissetti; bu son, adamın nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Dört kardeştik!" diye bağırdı Prometheus. "Bir tanesinin omuzlarına dünyayı verdin ve onun adı Atlas oldu. Diğerini yerin dibine gönderdin, onun adı Menoitos ve lanet olsun ki onun çığlıklarını hâlâ duyuyorum. En kötüsü ise en masum olan kardeşimi Pandora'ya vermiş olman ve kardeşim Epimetheus'u hiç affedemedim. Ben mi?" dedi Prometheus. "Benim zekâmı, çevikliğimi sevdin Eros fakat ben sana ihanet etmediğim halde..." taçtı ama sen onların ellerine ateşi verdin ve bana olan muhtaçlıklarından bir tanesini yok ettin."

"Ettin!" diye bağırdı Eros. "Ateşi çaldın, benim ateşime insanlar muh-

"Ben ateşe ellerimi uzattım," dedi Prometheus ve elini yukarıya doğru kaldırdı; kastettiği güneşti. "Ondan bir parça aldım ve insanlığa dağıttım. Sen ise o ateşi söndürdün, beni ise kurban ettin. Bir dağın tepesine gönderdin. Orada bir kartal," Prometheus adama baktı ve o sırada sahne arkasından birkaç kişi gelip adamın kollarından sahte kanatlar geçirdiler. Tüylü kanatlar bir kartalınkine benziyorlardı. "Her gün ama her gün benim ciğerlerimi yedi; her gün o ciğerlerim yenilendi."

Adam, dinlediklerinden ötürü donakalmış bir şekilde dururken, geriye doğru bir adım atmak istedi fakat hemen arkasındaki iki siyah pelerinli adam onu tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu olamaz."

Eros, sahneden geriye doğru çekildi ve siyah pelerinli adamlar kartal kanatları olan adamı öne doğru çektiler. Prometheus, maskesinin ardından o adama baktığında, "Ciğerlerimi her gün parçaladın," diye fısıldadı. "Her gün tekrar ettin ve vazgeçmedin. Seneler boyunca sürdü ama bir şeyi unuttun, Prometheus intikamı çok sever."

Adam duyduğu isimle beraber, "Hayır!" diye bağırdı ve çırpınmaya başladı fakat onu serbest bırakmıyorlardı. Adam seyircilerin yüzüne tek tek baktı. "Kurtarın, o bir katil! O beni öldürecek!"

Prometheus seyirciye doğru döndü ve bir anda, "İntikam için benimle misiniz?" diye bağırdı, tiyatro salonunu inletti. "Söyleyin, benimle misiniz?"

Seyirciler bir an bile düşünmeden alkışlayarak "Seninleyiz!" diye bağırdılar.

"İmdat!" diye bağırdı adam ve arkasında kalan Eros'a baktı fakat Eros, oldukça ruhsuz bir şekilde olanları izliyordu. "Bu bir tiyatro değil, beni öldürecek! Kurtarın!"

"Evet," dedi Prometheus adama doğru dönerek. "Seni öldüreceğim ve intikamımı alacağım!"

Seyirciler daha yüksek bir sesle alkışlamaya başladıklarında adam kendisi için yapılacak hiçbir şey olmadığını fark etmişti.

Prometheus'un dediği olmuştu, orada tek rol yapmayan kendisiydi fakat insanlar onun ölümünü bile alkışlayacaklardı; en kötüsü de buydu.

"İstediğin oldu," dedi sadece adamın duyabileceği şekilde. "Adını herkes duyacak, herkes bilecek ve saygıyla anılacaksın."

Sessiz değil, gürültülüydü. Karanlık değil, aydınlıktı. Yalnız değildi herkesleydi ama kurtaranı yoktu.

En acı veren ölüm bu olmalıydı.

Prometheus, cebinden bıçağını çıkardı ve adamın bakışları bıçağa doğru kaydı; gördükleri kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

"İmdat!" diye bağırdı son kez fakat Prometheus, bir anda adamın boynunu hızlı bir şekilde kesti. Gözünü bile kırpmadı, bir an bile düşünmedi ve adamın boynundan fışkırırcasına kanlar sıçrarken, adamın gözleri irileşti; nefes almakta zorlanarak Prometheus'un yüzüne doğru baktı. "Neden?" Son kelimesi bu oldu, son sorusu bu oldu ve birkaç dakika içerisinde başı geriye doğru düşerek öldü; pelerinli adamlar onu kollarından tutmasalardı çoktan yere düşmüştü.

"Çünkü," dedi Prometheus ölümcül bir tınıyla ve yüksek bir sesle. "İntikamın verdiği his, en büyük acıyı bile buza dönüştürebilir ama o acı tekrardan alevlenmek isterse buzu bile yakar."

İnsanlar kısa bir süre sessiz kaldılar, sustular, ardından hepsi ayağa kalkarak alkışladılar. Öyle içten öyle yürekten alkışlıyorlardı ki Prometheus sahneye doğru döndüğünde sesleri daha fazla arttı ve çoğunun yüzündeki gülümsemeyi Prometheus gördü.

"Sizler!" diye bağırdı Prometheus seyircilere doğru. "Benim yönettiğim kullarımsınız. Hepiniz aslında bensiniz!"

Kalp sesleri yoktu; gürültü o sesleri siliyordu. Ölümün acı çığlıkları yok olmuştu, son nefesini veren adam çoktan unutulmuştu ve geriye intikamın tadı kalmıştı.

Prometheus, ellerini açıp havaya kaldırdı ve kafasını bir kere salladı.

O an ışıklar kapandı, karanlık Prometheus için aydınlandı.

Perde ağır ağır kapandığında artık tek değildi; onun kalbi birçok kalbin içinde atıyordu ve kötülük, insanların ellerinde tuttuğu bir ışıktı.

Yalanlar çığlıklarını kesti; gerçekler avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

İnsanlar sahteydi; gerçek olan sadece Prometheus'tu ve herkes, içinde Prometheus'u taşıdığını hissettiği zaman gerçek olacaktı.

Denizleri aşmak, yolları geçmek, karanlığı aydınlığa döndürmek hatta gökyüzünü yeryüzüne indirmek; yeryüzünü de bütün renklere boyamak istiyordum. İçimdeki bu kademsiz isteklerin nereden, nasıl doğduğunu anlayamasam da parmaklarımın ucundaki sıcaklık, bana tek bir şeyi fısıldıyordu.

Korel Erezli'nin kendimi güvende hissetmemi sağlayan sıcaklığı ve bir aileye sarılıyormuş gibi hissettiren kolları vardı.

Bugün, içimden geçen ve şaşırmama neden olan duygular bunlardı. Yüzüme doğru ışık vurduğunun farkındaydım hatta dakikalardır uyanık olsam da gözlerimi açmıyor, kendimi uyutmaya zorluyordum.

Bugün, bu koltuktan bir an olsun kalkmak istemiyordum, gözlerimi uykunun hapsinden de uzaklaştırmak istemiyordum.

Bugün hislerim bana hiçbir şey yapmamam gerektiğini söylüyordu çünkü nedense kendimi kötü hissetmeme neden olacak bir gün başlayacakmış gibi geliyordu.

Korel'in derin nefesleri saçlarıma çarpıyordu. Kendimle inatlaşmak yerine gözlerimi ağır ağır istemeyerek açtım ve bakışlarım ilk olarak karşı pencereyle kesişti. Cam kapalıydı ve camdaki damlalar yağmur yağdığını ya da yağmış olabileceğini simgeliyordu. Buğulanan camdan hâlâ yağıp yağmadığını anlayamıyordum. Yağmurun sesini duyamıyordum.

Bir bacağım Korel'in bacaklarının üzerindeydi ve uyuduğum şekilde yatıyordum. Başım göğüs kafesine denk geliyordu ve kulağımda kalbinin sesi vardı. Bir eli, beni öylesine sıkı sarmıştı ki neden hareket edemediğimi şimdi daha iyi anlıyordum.

Bir eli koltuğun kenarından yere doğru düşmüştü ve bacaklarından bir tanesi de yerdeydi.

Benim rahat etmem için kendisi çok daha fazla rahatsız uyumuştu ama yine de gülümsemeden edemedim.

Başımı kaldırıp ona doğru baktığımda saçlarım çenesine sürtündü ve derin nefeslerinin kesildiğini hissettim. Aralıklı olan dudaklarını birleştirdi ve kaşları çatıldı. Bir bacağını koltuğun üzerine tekrardan aldığında hiç ummadığım anda bana doğru döndü ve koltuk ile kendisi arasına beni sıkıştırdı. Bacağını üzerime atma sırası ona geçerken, göğüs kafesi tam boynuma doğru geliyordu. Alnım alnına çarptığında "Korel," dedim nefes alamayarak.

Kolları beni daha sıkı sardı ve koltukla onun arasında iyice sıkışmama neden oldu. Uyku sersemi altındakinin ben olduğumu bilmiyor muydu? "Korel," dedim tekrardan ve zorlukla yüzüne doğru baktığımda dudaklarındaki o tebessümü gördüm. Ellerimi göğüs kafesine yerleştirdim. "Hiç rahat değilim şu anda."

"Falan filan." Uykulu sesini duyunca ben de gülümsedim ve sesinin daha kalın çıktığını fark ettim. "Gece boyunca yeterince rahat uyudun."

"Sen uyumadın mı?" Korel soruma hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

"Hayır, gece boyunca seni izledim." Şaşırmıştım ve ciddi olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim. O sırada Korel, tek gözünü araladı ve yüzüme baktıktan sonra, "İnandın mı?" diye sordu. "Kendi kendine konuşma huyundan ne zaman vazgeçeceksin? Sürekli konuşuyorsun, bir an bile vazgeçmeden konuşuyorsun. Hem cücesin hem gevezesin. Bir an bile susmuyorsun, uykunda bile."

Utandığımı hissettiğimde, "Üzgünüm," dedim. "Bu yüzden mi uyuyamadın?" Halbuki Korel'in yüzünde, derin bir uyku çekmiş bir adamın ifadesi vardı. "Şaşırdım çünkü gürültülü yerlerde uyumaya alışık olduğunu düşünüyordum."

Korel kaşlarını havaya kaldırdı ve diğer gözünü de açtığında alayla bana baktı. Burnumu işaret ve orta parmağının arasına alıp

çektiğinde "Her şeye bir cevabın var," dedi. "Bir dahaki sefere uyurken ağzını bantlayacağım."

Daha fazla utanınca göğsünden onu iteklemeye çalıştım ama hiçbir etkisi olmadı. "Yüzüme vurmasan olmaz mı? Neler konuşuyordum?"

"Korel okşa beni, Korel evet orası, Korel ellerin çok büyük ve sen beni ellerinle..."

Sertçe onu itekledim ve "Sus," diye inledim. "Yalan söylüyorsun."

Korel, muzip bir şekilde gülünce onun uykulu halini daha çok sevdiğimi fark etmiştim. "Ağzını bantlarım," dediğinde gözlerindeki ifadeyle beraber gelecek olan cümlenin beni alaşağı edeceğini anlamıştım. "Ama konumumuz bu şekilde olmaz ve sen benim altımda olursun."

"Korel!" diye bağırdım ve onu daha fazla iteklemeye başladım. Korel ile aramızdaki bu çekimin bir anda kor bir ateşmiş gibi alevlenmesi ve bizi çepeçevre sarması bozguna uğramama neden oluyordu.

Göğsünden itekleyen ellerimi tek eliyle tuttu ve diğer eli ensemi kavradığında yüzü yüzüme doğru yaklaştı. "Utandın mı?" diye fısıldadığında ondan kaçmaya çalışıyordum ama bir taraftım da ona sürükleniyordu. "Utanman beni daha fazla deli eder." Gözleri dudaklarıma doğru kaydı ve birkaç saniye orada oyalandıktan sonra, "Kendime şaşırmama neden oluyorsun," diyerek daha çok kendine bir savaş açtı. "Ne zaman bu kadar büyüdün sen?"

Benim de gözlerim onun dudaklarına doğru kaydığında "Anlamadım," diyerek kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bunu daha önce de söylemiştin."

Aramızdaki duygular değişime uğradığında Korel yüzüme doğru daha fazla yaklaştı ve çekildiğim yerde beni nelerin beklediğini az çok görebildim.

Gözleri tekrardan dudaklarıma doğru kaydı ve alnı alnıma yaslandığında "Farkında değil misin?" diye sordu. "Seni öptükten sonra ne olduysa oldu ve ben bir kere o çok sevdiğin bulutlarını ellerimin arasına aldım; bırakamıyorum."

"Hiç olmamasını mı isterdin?" Sorum Korel'in gözlerinin dudaklarımdan ayrılmasına ve gözlerime odaklanmasına neden oldu.

"Aksine, bulut kızı," dediğinde dudakları dudaklarıma doğru yaklaştı döndü ama gözleri gözlerimden ayrılmadı. Yaprak sarısı gözleri öylesine yakınımdaydı ki ben kendimi sonbaharın ortasında kurumuş yaprakları olan bir ağacın altında oturuyormuş gibi hissediyordum. "Çok geç kalmışım çünkü bulutların bana yaşadığımı hissettirdi."

Gülümsedim ve gülümsemem onu da gülümsetince, "Sanma ki gerçekler, bu cümle kadar yumuşak olacak," deyip bir eli belime doğru gitti ve beni sertçe kendine bastırdı. "Sadece seni korkutmamaya çalışıyorum."

Dudakları ile dudaklarım arasında kalan o kısacık mesafede nefesi nefesimle karıştığında gözlerimi yumdum ve "Senden korkmuyorum," dedim. Korkuyor muydum, bilmiyordum ama ona meydan okumak hoşuma gidiyordu. "Senin nasıl biri olduğunu ya da nasıl biri olabileceğini bilerek seninle yürüyorum."

"Fazla cesursun. Bu masum görüntünün altında tezat bir şekilde neler yatıyor? Göster bana." Üst dudağı dudağıma doğru değdiğinde sertçe odanın kapısının açıldığını duydum ve irkilerek geriye doğru kaçtım. Gözlerimi açtığımda Korel'in gözlerinin sıkıca kapalı olduğunu gördüm.

Aralıklı olan dudakları düz bir çizgi halini aldı ve gözlerini daha fazla sıkıca yumup "Siktir oradan," diye hırladı. "Böyle şeyler sadece filmlerde olmuyor muydu ulan?"

Kimin geldiğini Korel'in önümü kapatan vücudundan ötürü göremiyordum fakat birkaç saniye sonra bir kadın sesi, "Korel," diye seslendiğinde kaşlarım çatıldı.

Korel gözlerini açtı ve ilk başta benimle göz göze geldi, ardından homurdanarak benden uzaklaştı ve önümü tamamen açarak koltukta oturur bir vaziyet aldı.

Bakışlarım kapıda duran kadınla karşılaştığında kaşlarım daha fazla çatıldı ve o kişinin Duygu olduğunu anladım.

Bacakları benim boyum kadar olan sarışın kız.

Duygu ikimize dikkatli bir şekilde bakarken "Siz kardeş değil miydiniz?" diye sordu ve yüzünü buruşturdu. "Ben mi yanlış hatırlıyorum?"

Hâlâ yattığımı fark ederek ben de Korel'in hemen yanında doğruldum ve kollarımı önümde bağladım.

"Neden odaya pat diye giriyorsun?" Normalde Korel'in belki de çok sinirlenebileceği bir durumdu ama Duygu ile konuşurken sakindi.

"Başka bir kadınla olduğunu düşünemedim." Duygu beni inceliyordu. Üzerine giymiş olduğu, kıvrımlarını belli eden siyah taytıyla ve üzerine giydiği siyah askılı bluzuyla seksi göründüğünün farkında mıydı acaba? Evet farkındaydı çünkü duruşunda bile kendini gösterme ihtiyacı vardı. Sapsarı saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve kemikli yüzü daha fazla açığa çıkmıştı. "Sadece sana ziyarete gelmek istedim çünkü uzun zamandır seninle görüşemedik. Beni özlemedin mi?"

Gerçekten mi? Korel'e başımı çevirip baktığımda onun da Duygu'ya baktığını gördüm. Öfke soluk boruma takılınca boğazımı temizledim ve kendimi fark ettirmeye çalıştım ama Korel'in gözleri bana dönmedi.

"Aslında benim de seninle konuşmam gerekiyordu," dediğinde kendimi o odada çok büyük bir fazlalıkmış gibi hissettim. "Ama şu an değil, pek müsait değilim."

"Hayır, müsaitsin," dedim ve kollarımı aşağıya indirerek Korel'in omzuna bir kere dokundum. "Şimdi çıkıyorum."

"Mine'ydi değil mi?" Duygu'nun sorusu gerilmeme neden olurken benden önce Korel hızlı bir şekilde, "Minel," diye düzeltti ve o da ayağa kalktı.

"Nasılsın Minel?" Bakışlarım ona doğru döndüğünde elini uzattığını ve gülümsediğini gördüm. "Seninle bu kadar sık karşılaşacağımızı düşünmemiştim ve o gün doğru düzgün tanışamadık."

Bana uzattığı eline bakarken onun sevecen sesine zıt bir şekilde "Gerek yok tanışmamıza," dedim ve elini indirmesine neden oldum. "Korel'in *sadece* seviştiği kadınlarla tanışmama gibi bir kuralım var."

"Ne zamandan beri böyle bir kuralın var?" Soruyu soran Korel'di ve sesinden keyif aldığını anlayabiliyordum.

"Şu andan beri," dediğimde ona ters bir şekilde baktım ve Korel bakışlarıma dikkat ettiğinde yüzünün aldığı şekil şaşırtıcıydı.

O kadar mı korkutucu bakıyordum?

"Neden?" dedi Duygu ve söylediğim cümle onun yüzündeki o yapay gülümsemeyi bir an bile silemedi. "Benim kurallarım yoktur ve bu yüzden seninle tanışıyorum."

Dudaklarım farkında olmadan öfkeyle aralandığında Duygu'nun cesaretinin söndürülmesi gerektiğini biliyordum ama bunu yapacak kişi ben değildim, Korel'di. Bunun da farkındaydım.

Bir anlığına Duygu'ya bunun açıklamasını yapmak ve Korel ile sevişmediğimi söylemek istedim ama sonrasında mantıklı bir şekilde düşündüğümde Korel ile yaşadıklarımın detaylarının Duygu'yu ilgilendirmediğini fark ettim.

"Kendine kurallar belirle o halde," diye mırıldandığımda bir adım attım ve çenemi hafifçe kaldırarak onun uzun boyunu görmezden geldim. Konuşmaya devam edeceğim sırada Korel elini kaldırdı ve beni susturdu.

"Ne zamandan beri kuralların yok Duygu?" Gözleri keskin bir şekilde Duygu'nun üzerinde gezinirken ona karşı bir cephe aldığını hissetmiştim. "Benim yanımdayken, benim koyduğum kurallara göre hareket ettiğini ne zaman unuttun? Anlaşmamız böyle değil miydi?"

Duygu, afallamış bir şekilde Korel'e baktığında ona kötü hissettirenin ben değil de Korel olduğunu anladım. "Onun kendisine göre kuralları var ama?" Kastettiği bendim ama bana bakmıyordu. "Yoksa onu yönetemiyor musun?"

Korel soğuk bir şekilde gülümseyip Duygu'ya doğru bir adım attı. "Yönetemiyorum değil, yönetmiyorum," diye mırıldandığında

Duygu, gözlerini Korel'den ayıramıyordu. "Aranızdaki farkı bu şekilde anlamış olmalısın."

Duygu'nun dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözleri bana doğru döndüğünde küçümseyen ifadesi kendimi kötü hissetmeme neden oldu. "Ciddi misin?" O kadar şaşkındı ki bakışları her bana döndüğünde beni biraz daha küçümsüyordu. "O ve sen?"

"Kural bir," dedi Korel ve işaret parmağını havaya kaldırdı. "Nerede duracağını bil." İkinci parmağını havaya kaldırırken Duygu'nun yüzüne doğru yaklaştı. "Kural iki, gözlerini onun üzerinden çek." Duygu benim üzerimde olan bakışlarını Korel'e yönlendirdi ve yutkundu. "Kural üç. Anlaşma bittiğinde yollar ayrılacaktı. Anlaşma bitti."

İçimdeki öfkenin söndüğünü ve yerine keyfimin geldiğini hissederek hafifçe tebessüm ettim ve Duygu'nun az önce olan o küçümseyen ve dalga geçen ifadesinin bir yapbozun parçaları gibi dağılışını izledim.

Yarım dakika sonra, "Nasıl istersen," diye mırıldandığında yüzüne az önceki gibi bir gülümseme yerleşti ama bu sefer çok daha fazla yapaydı. "Seninle olmak güzeldi."

Korel, Duygu'ya cevap vermedi ve onu görmezden gelerek açık olan kapıya doğru bakarak, "Turuncu, çıkalım hadi," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Fakat o sırada Duygu, Korel'den önce davrandı; hızlı adımlarla odadan çıkarken sinirlendiğini ve sinirine yenik düştüğünü anlayabiliyordum.

Arkasından bakarken Korel bana döndü ve "Hadisene," dedi. "Neyi bekliyorsun?"

Korel ile beraber odadan çıktık ve merdivenlerden aşağıya inerken gözlerim Duygu'yu barın içinde aradı.

Barda birkaç kişi vardı ve yeri temizliyorlar, masaları düzeltiyorlardı. Gecenin aksine barda hijyen kokusu vardı ve pencerelerden vuran gün ışığıyla saatin kaç olduğunu merak ettim.

Yeri temizleyen bir adam başını kaldırıp Korel'e baktı ve elinden süpürgeyi bırakarak, "Sırtlan," diyerek selam verdi. "Yukarıda olduğunu bilmiyordum."

Adamın gözleri bana doğru döndü ve çok kısa bir an beni inceledi. Korel, göz ucuyla bana baktıktan sonra çıkış kapısına doğru yürüdü ve "Saat kaç?" diye sordu adama.

"İki buçuk." Öğleden sonraya kadar uyumuş olmamız şaşırmama neden olsa da ağrıyan başımı yeni yeni hissedebiliyordum ve nedeninin fazla uyumak olduğunu anlayabiliyordum.

Korel sadece kafasını salladı ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladık.

Bardan dışarıya çıktığımızda yerlerin ıslak olduğunu ve yağmurun hafif hafif çiselediğini gördüm. Gülümsediğimde Korel'in bakışları bana doğru döndü ve "Yine yağmur," diye homurdandı. "Şiddetini artıracak gibi görünüyor."

"Minel bunu beğendi." Korel'in gözleri gülümsememe takıldı ve bana baktığı sırada "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "İçeride beni koruduğun için."

Korel'in kaşları çatıldı ve kendisi de yaptığına anlam veremezmiş gibi, "Senin için yapmadım," dedi ama söylediğine inanmak istemedim. "Sadece Duygu'dan sıkıldım."

Ne olursa olsun bir kadından bu şekilde bahsetmesi canımı sıktığından, "Ondan bir eşya gibi bahsetme," dedim ve Duygu'yu savunuyor olmam onu şaşırttı. "Neyin anlaşmasından bahsediyordunuz?"

Korel, motosikletine doğru yürümeye başladı ve ben de onu arkasından takip ettim. Motosikletinin arkasındaki kaskı alıp bana doğru uzattığında, "Çok safsın," dedi fakat yüzünde dalga geçen bir ifade yoktu. "Duygu ile sadece seks yapmak için bir araya geliriz ve başka bir şekilde iletişimimiz olmaz. Bu karşılıklı bir istek. Yani o da beni istekleri için kullanıyor; bu kadın erkek olaylarından daha farklı bir durum. Anlaşmamız bunun üzerineydi ama artık bitti."

Yüzümü buruşturdum ve kaskı elinden alıp başıma geçirmeden önce, "Biriyle sadece seks yapmak için birlikte olmak mı?" dedim. "İğrenç. İki insanın birbirine dokunması bence sadece duygulardan ve hislerden geçmeli. Seks bir ihtiyaç değildir."

Kaskı başımdan geçirirken elini cebine attı ve motosiklet için eldivenlerini taktığında ilk defa böyle bir şey yaptığına şahit oldum. "Öyle mi dersin?" Gülümsedi ve motosikletinin arkasındaki diğer kaskı eline aldı. "Senin için ihtiyaca dönüşeceğim zaman hatırlatırım bunu sana."

"Korel," dedim ve karnına sert bir yumruk attım. En azından sert bir yumruk attığımı düşündüm ama Korel bir milim bile hareket etmedi. "Seninle ihtiyaçlarım için sevişeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kaskı başından geçirdi ve sırıttığını hissettim. "Benimle sevişeceksin yani?" Başını alayla salladı. "Sürekli cümlelerinle düşüyorsun Çilli Cüce, kendine hâkim ol biraz."

Dilimi sert bir şekilde ısırdım ve kendime içten içe küfürler sıralarken onu cevapsız bıraktım. Onun yanından geçip motosikletinin yanına gittiğimde bakışlarıyla beni takip etti. Yüzündeki gülümsemenin silinmediğine adım gibi emindim.

Motosikletinin arkasına bindiğimde yağmur biraz daha hızını artırmıştı.

"Kendime şaşırıyorum, normal değil," dediğinde neyden bahsettiğini anlamamıştım. O da motosikletine bindi ve ayaklarını yerden kaldırarak motosikletin motorunu çalıştırdı. Sormadım ve kızgın bir şekilde kollarımı onun beline doladım. "Bu kadar çok istemek." O kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki benim duymayacağımı sanmış olmalıydı fakat ben onu duymuştum; belki de bir hayaldi ama duyduğum cümle gülümsememe neden olmuştu.

"Nereye gidiyoruz?" Yola çıktıktan yaklaşık beş dakika sonra dayanamamıştım. Korel cevap vermedi ve daha yüksek bir sesle bağırdım. "Nereye gidiyoruz? Sesimi duymuyor musun?"

"Bağırmasana kızım," dedi Korel ve ana caddeyi tercih etmek yerine otobandan gittiğini fark ettim. "Lucero'nun yanına gideceğiz, akşamki dans seçmeleri için."

Beline dolanan kollarım gevşedi ve elimi yumruk yaptığımda Korel bunu hissetmiş olmalıydı. "İstemiyorum." Sesimin ona ulaşmadığına emindim çünkü ben bile kendi sesimi duyamamıştım. "Neden bunu yapıyorsun?" Bu sefer bağırmıştım.

"Çünkü senin ne istediğini senden daha iyi biliyorum." Boğuk çıkan sesine rağmen öfkesini hissedebilmiştim. "Kendini bugün serbest bırak, kendini bana bırak. Kendini özgür bırak."

Güne dair içimde oluşan korkularımı aşabilmiş değildim ve atıştıran yağmur bile beni girdiğim karamsarlıktan kurtaramıyordu. Gevşettiğim kollarımı tekrardan ona sıkı bir şekilde sarsam da ruhumun Korel'in yanından uzaklaştığının farkındaydım.

Kumarhaneyi ve orada olanları düşünmediğimi, zihnimin içinde gerilere attığımı, aklıma her gelişinde başımda şiddetli bir ağrı oluşturmasından çözebiliyordum. O kadar geri plana atmıştım ki zihnimin kendi kendine o günü silmeye başladığını görebiliyordum.

Kendi geçmişini unutan ya da unutmak isteyen ben olabilir miydim? Eskiden olsa belki de bu düşündüğüm yüzünden kendime gülebilirdim ama artık öyle değildi; sürekli kaçan ve yaşadıklarını kaldıramayan o kızla her göz göze geldiğimde kaçmak daha kolay geliyordu.

İçimdeki bu karamsar ve kötü duyguların nedeni, geri plana attıklarım olabilir miydi?

Başımı yaslandığım yerden gökyüzüne doğru kaldırdım ve kaskın arkasından koyu bir renge bürünmüş olan bulutlara baktım. Bütün sakladıklarımı, gizlediklerimi, kendime bile itiraf edemediklerimi o bulutlara saklamışım gibiydim ve yağmurlar yağdığında bütün hepsi benim üzerime yağıyordu.

Sokaktaydım; gidebilecek bir evim yoktu ve o yağmurlara maruz kalmak zorundaydım. En kötüsü de buydu.

Korel her şey olabilirdi ama benim saklanmak istediğim yağmurlar üzerime yağarken evim olamazdı çünkü o da bulutlarda gizliydi, bunu biliyordum.

Motosiklet yavaşlayınca daha önceden de geldiğimiz yere yanaştığımızı fark ettim. Kubbe şeklindeki dans atölyesi ve kapıda

karşılayan adam aynıydı. Yine yağmur yağıyordu, yine sebebimiz danstı fakat daha önceden buraya gelen o iki insan değildik.

Lucero, "Heyl" diye bağırdı ve yağmuru umursamadan bizim olduğumuz tarafa doğru yürüdü.

Korel motosikleti durdurup indiğinde ben de ona eşlik ettim ve kasklarımızı çıkardık.

Lucero, Korel'e sıcak bir şekilde sarıldı ve geriye doğru çekildiğinde Korel'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "İnanmayacaksın ama daha iyi görünüyor sen." Aksanlı sesi ve kötü Türkçesi eskiden olduğu gibi tekrardan yüzümü gülümsetirken dönüp bana baktı ve omuzlarımdan tutarak sarıldı. Kollarının arasında afallamış bir şekilde Korel'e baktığımda o gülümsüyordu. "Minil," dedi yine adımı yanlış söyleyerek. "Aynı şeyi senin için söyleyemem. Zayıf bir insan."

Korel, "Zayıf bir insan," diyerek Lucero'yu tekrar etti. "Hadi içeriye geçelim de şu yağmurdan bizi kurtar."

Lucero hızlı bir şekilde onaylayarak başını salladı ve eliyle açık olan kapıyı işaret etti. Hep beraber dans atölyesinden içeriye girdiğimizde kocaman atölyede değişen hiçbir şey olmadığını gördüm. Bakışlarım camdan kubbeye doğru döndü ve birkaç adım atarak onları geride bıraktım. Yağmurun cama çarparken çıkardığı sesler, sanki ruhumu rahatlatıyordu ve yanımda o sesle dans ederek dönmesine neden oluyordu.

"Muhteşem bir yer burası." Defalarca kez söylemek isteyeceğim cümleyi yine tekrar ettim. "Öyle güzel ki böyle bir evim olsun isterdim."

Atölyenin içi yine loş ışıklarla aydınlanıyordu. Lucero ve Korel hemen arkamda büyük ihtimalle İspanyolca konuşuyorlardı. Ne dediklerini anlamasam da ismimin geçtiğini duyabiliyordum. Korel'in akıcı İspanyolcasını dili bilsem bile anlayamazdım çünkü çok hızlı konuşuyordu.

Kubbeye doğru bakarken arkamdaki sesleri kesildi ve bana doğru yürüdüklerini hissettim. "Dans yarışması?" dedi Lucero sorgular gibi. Başımı çevirip ona baktığımda gülümsüyordu ve sıcacık gülümsemesi içimi ısıtmıştı.

"Evet, maalesef." Dudaklarımı aşağıya doğru büktüğümde Korel ile göz göze geldik ve kaşlarını çattığını gördüm. "Hiç çalışmadım ve uzun zamandan beri dans etmedim. Yarışmaya katılsam bile kazanamam."

Lucero söylediklerimi anlamaya çalışırken yüzünü buruşturuyordu ve ne demek istediğimi anlayamayınca dönüp Korel'e baktı. Kaşlarını çatmış olan Korel tercümeyi yapınca Lucero'nun yüzünde de aynı ifade belirdi ve "No no no," dedi Lucero ve ellerini havaya kaldırdı. "Pesimista."

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Senin karamsar olduğunu ve çok güzel dans ettiğini, bu yüzden vazgeçmemen gerektiğini söylüyor. O dans yarışmasına gidecekmişsin, eğer gitmezsen hayatında çok büyük bir eksiklik olacakmış. İstediğin buymuş." Korel cümlesini bitirdiğinde bir elini Lucero'nun omzuna koydu. "Diyor ki, bu kız dans etmek için dünyaya gelmiş." Güldü. "O söylüyor, ben değil."

"Korel," dedim ve gözlerimi devirdim. "Sadece tek bir kelime söyledi, bu kadar anlamı nasıl çıkardın?"

Korel tekrardan güldü ve burnuma fiske vurdu. "İspanyolca böyle bir dil işte. Tek kelimeyle her şeyi anlatırsın."

Lucero bir Korel'e bir bana bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Azıcık anladığı Türkçesi de kaybolup gitmiş gibiydi.

Korel'in söylediklerini duymazdan gelip Lucero'ya döndüm. "Uzun zamandır dans etmedim, nasıl başaracağım?"

Lucero, hiç ummadığım anda tek elimi tuttu ve havaya kaldırarak beni kendi etrafımda döndürdü. Elimi bıraktığında parmağını şakağıma bastırdı ve "Burası değil," dedi. Eli kalbime doğru indi. "Burası. O zaman çok güzel dans edersin."

Lucero'nun gözlerinde bile bana karşı olan inancı vardı ve bu kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Aynı inançlı bakışları daha önceden Korel'in gözlerinde de görmüştüm.

"Bu kadar çok mu inanıyorsunuz bana?" diye sorduğumda bakışlarım ikisinin üzerinde geziniyordu. Kendime bile bu kadar inanmazken, karşımdaki iki adamın bana bu derece inançla bakması güvenimin yerine gelmesine neden olmuştu.

"Evet," dedi Korel ve yanımdan geçip gitti. Atölyenin köşesindeki koltuklardan birine oturduğunda cebinden sigarasını çıkardı ve ucunu alevlendirdikten sonra kısa bir nefes çekti. "Ve sen başkalarının inancına ihtiyacı olan bir kız değilsin. İnsan ilk önce kendine inanmalı. Eğer kendine inanırsan başkaları da sana inanır. Senin gözlerinde kendine inanan o küçük kızı görüyorum."

Ağır adımlarla Korel'in oturduğu koltuğun oraya doğru yürüdüğümde beni süzüyordu ve sigaranın dumanı yüzünü örtüyordu. Hemen karşısına oturduğumda elimi önümüzdeki masaya yasladım. "Bugün içimde çok kötü bir his var."

Korel'in yüzü değişti ve kaşları çatıldı; iki kaşının ortasındaki boşluğu elimle düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. Bir süre bana öyle baktıktan sonra içimi rahatlatmak istermiş gibi, "Yaşadıklarını çok fazla geri plana attın," dedi. "Bugün düşündüğünün aksine güzel bir gün, güzel bir akşam olacak."

Onun da bakışlarında dürüstlük belirtisi yoktu ve yüzünün aldığı şekil aynı hisleri benimle paylaştığını gösteriyordu. "Gerçekten buna inanıyor musun, yoksa içimi mi rahatlatmaya çalışıyorsun?"

Korel umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti ve sigarasından son dumanını çekti. "Gün umurumda değil, ben bugün sana inanıyorum."

Bir süre yüzüne baktıktan sonra kafamı tedirginlikle salladım. O sırada Lucero ellerinde tabaklarla masaya doğru geldi ve Korel'e İspanyolca bir şeyler söyledi. Korel gülümseyerek, "Aç olduğumuzu söylemiştim," diye bana açıklamada bulundu. Masanın üzerine gelen yemeğe baktıktan sonra hınzır bir ifadeyle güldü. "O da zaten yemek yapmış. Ye bakalım İspanyol yemeklerini, beğenecek misin?"

"Paella," dedi Lucero bana büyük bir keyifle ve merakla bakarken. Korel beni göstererek Lucero'ya bir şeyler söyledi ve Lucero bana dönerek, "İlk defa?" dedi ve ellerini birbirine çarptı.

Hepimizin önüne çatalları ve kaşıkları koyduğunda o da oturdu ve heyecanla yemeğini yememi bekledi.

Paella içinde birçok sebzeyi barındıran bir yemek gibi görünüyordu ve köşelerinde midyeler vardı. "Deniz ürünleri mi var içinde?" diye sordum Korel'e ve elime çatalı aldım. "Güzel kokuyor."

Korel, yüzündeki gülümsemeyi silmeden önce Lucero'ya dönüp kısaca bir şeyler sordu. "Pollo?" dedi Korel. Lucero kafasını onaylayarak salladı. "Conejo?" Lucero açıklama yaptı ve Korel kaşlarını kaldırıp geniş bir şekilde gülümsedi. "Caracol?" Lucero yine kafasını salladığında Korel eline çatalını aldı ve önümüzdeki yemeğe daldırıp ağzına afiyetle götürdü. Çiğnerken bana dönüp, "İçinde birçok şey var," dedi. "Deniz ürünleri, sebzeler, baklalar. Bence bir tadına bakmalısın."

Aç olduğum için olsa gerek Korel'in yüzündeki gülümsemeyi sorgulamadan elime çatalı alıp Korel gibi yemeğe daldırdım ve ağzıma attım. Deniz ürünlerinin tadı daha fazla gelse de aradaki tavuk tadını da alabiliyordum. "Mmm," deyip birkaç çatal daha aldım. "Çok güzelmiş." Lucero durumdan hoşnut bir şekilde çatalını batırdı ve hep beraber yaptığı güzel yemeği yedik.

Tabağın sonuna geldiğimizde uzun zamandır ilk defa böylesine karnımı doyurduğumu fark etmiştim. Son lokmayı ağzıma attığımda gülümsedim ve ağzım dolu bir şekilde, "Perfecto," dedim Lucero'ya. Korel, başka tabaktaki tatlıyı yerken kısık bir sesle güldü ve eliyle ağzını kapattı. "Ona bana bu yemeğin tarifini vermesini söyler misin?"

Korel kendini tutamayarak kahkaha atmaya başladığında elindeki tatlıyı bıraktı ve sırtını koltuğa yasladı. O kadar içten ve o kadar çok eğleniyormuş gibi gülüyordu ki dayanamadım ve ben de gülmeye başladım. Lucero ikimize delirmişiz gibi bakarken Korel, "Ben tarifi biliyorum," dedi kahkahaları arasından. "İstersen hemen vereyim." Kaşlarımı havaya kaldırdım ve onu dinliyormuş gibi baktım. Korel zorlukla kahkahasını kestiğinde "Tavuk," dedi. "Midye, kalamar," kafamı onaylayarak heyecanla aşağı yukarı salladım, "domates, biber." Parmağını havaya kaldırdı. "Olmazsa olmazı iki şey var bir de, birisi pirinç." Onu dinlemeye

devam ederken diğerini bekledim fakat Korel'in gülümsemesinin mutluluktan değil de alay geçtiğinden dolayı olduğunu anladığımda yüzümün şekli değişti.

"Diğeri nedir?"

Boş tabağı havaya kaldırdı ve gözleri kısık bir şekilde bana baktı. "Salyangoz."

Söylediği kelimeyi anlamaya çalışırken "Sal— ne?" dedim ve gözlerim irice açıldı, ardından elimle ağzımı kapattım. "Salyangoz mu dedin sen?" Korel yine gülmeye başladığında bakışlarım Lucero'ya doğru döndü. "Doğru mu söylüyor, gerçekten içinde salyangoz mu var?"

Lucero neden böyle tepkiler verdiğimi anlamasa da başını onaylarmış gibi salladı. "Güzel miydi?"

"Lanet olsun." Ayağa kalktım ve elimi ağzımdan çekemedim. Gözlerim tekrardan Korel'e döndüğünde neden bu kadar çok eğlendiğini yeni anlayabiliyordum. "Sen çok kötü bir adamsın, bu en kötü olduğun andı."

"Hadi oradan," dedi ve alayla yüzümü inceledi. "Bana kusacağını söyleme sakın, Lucero çok üzülür." Bakışlarım Lucero'ya doğru kaydığında yüzünün asıldığını gördüm.

Elimi ağzımdan çektim ve yüzüme yapay bir gülümseme yerleştirirken elimi Lucero'nun omzuna koydum ve "Perfecto," dedim. "Salyangoz muhteşemdi."

Lucero'nun yüzü düzeldi ve ellerini tekrardan birbirine çarparak ayağa kalktı. Korel'in hâlâ eğlendiğini hissetsem de ona bakmayı reddettim ve Lucero'yu izledim.

Atölyenin içinde hızlıca yürüdü ve köşede duran müzik setinin düğmesine basarak atölyenin içinin güzel bir şarkıyla dolmasına vesile oldu. Şarkıyı bildiğim için gülümsedim ve bana doğru tekrardan yürüyen Lucero'yu izledim.

"Yarışma öncesi dans?" Elini bana doğru uzattı ve davetine yanıt bekledi. Dudaklarımı büktüğümde Lucero taklidimi yaptı ve elimden tutup beni kendine doğru çekti.

"Dans et," dedi Korel ve rahat bir şekilde koltuğa kurulduğunda işaret parmağıyla beni gösterdi. O sırada elinde duran içki şişesini görmüştüm. "Durma, dans et. Kendini özgür bırak."

Gözlerinin içine baktım ve ondan cesaret almak istedim; gözlerimin içine öyle bir baktı ki sanki benden önce o cesareti kendi damarlarından içmişti, bu yüzden bakışları beni kendime getirdi.

"Sen izleyecek misin?" diye sordum mutsuz bir sesle ve parmaklarım Lucero'nun ellerini sıkıca tuttu. "Benimle dans etmeyecek misin?"

Korel kafasını salladığında gülümsüyordu. "Gittiğimiz yerde edeceğim." Öyle içten kurmuştu ki cümleyi, sanki onun ellerini tutuyormuş gibi hissetmiştim. "Sadece bana zaman ver."

Lucero beni kendi etrafımda döndürdü ve birkaç adım atarak ona ayak uydurmamı sağladı. "O halde çalışmadan mı dans edeceksin?"

Korel, içkisinden büyük yudumlar aldığında ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Uyuşmaya çalışıyordu, uyuşmadan benimle dans edemezdi; bunu anlayabilmiştim. "Bana sen yön vereceksin," dediğinde şarkının sesi yükseliyordu ve Lucero'yla olan adımlarımız hızlanıyordu. "Kendini özgür bırak."

Ne demek istediğini anlamadım ve kaşlarım çatıldı fakat Lucero görüş açımı kapatmıştı. Korel'i tamamen göremediğimde Korel'le tam aramıza geçip "Hisset Minil," dedi yüzüme karşı. "Hisset." Gözlerimi sıkıca yumdum ve kendimi müziğin ritmine bıraktığımda parmaklarımın ucundaki hislerin, kalbimden geldiğini anladım.

İlk önce Lucero'nun elleri beni sarıyordu ve yön veriyordu fakat bu çok da uzun sürmedi; bir süre sonra kendi başıma dans etmeye başladım ve bu dakikalarca sürdü. Gözlerimi bir an olsun açmazken, Korel'in varlığını hisseden tarafım ve zihnimdeki yüzü bana yön veriyordu.

Dans etmeyi özlemiştim ve asıl hissettiğim ise artık dansı kaçış gibi göremediğimdi.

Dans benim için karşıma ruhumu alıp ellerini tuttuğum bir rüya haline gelmişti. Kendi ruhuma yön verirken parmaklarımın ucundan akıp giden zamanlarımı görebiliyordum.

Lucero'nun elleri beni tekrardan bulduğunda gözlerimi açmadım ve onunla beraber dans ettik. Bana komutlar veriyordu, hepsine uyuyordum fakat aslında içimden ne geliyorsa da onu yapıyordum.

Ellerimi iki yana açtığımda, gökyüzüne doğru havalandığımda ya da yeryüzüyle kucaklaştığımda... Hepsi benim ve ruhumun istedikleriydi.

Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum fakat bir an bile olsun gözlerimi açmadığımdan müzik kapatıldığında Lucero'nun artık yanımdaki varlığını hissetmiyordum.

Gözlerimi hafifçe araladığımda ilk karşılaştığım yüz müzik setinin yanında duran Lucero'ydu. Büyük bir heyecanla alkışlamaya başladı ve bana doğru yürürken Korel'e doğru İspanyolca bir şeyler söyledi.

Korel'in oturduğu tarafa doğru baktığımda onu düşündüğümden daha farklı bir şekilde buldum ve dakikalar değil, saatler bile geçmiş olabilirdi.

Elindeki içki şişesinin dibini bulmuştu ve başı koltuğa yaslıydı; gözleri direkt benim üzerimdeydi. Bakışlarının ilk defa alkolden dolayı bu kadar baygın olduğunu görüyordum. Gözlerini bir an olsun benim üzerimden ayırmıyordu.

Lucero yanıma geldiğinde alkışlamaya devam ediyordu; yüzünde gülümseyen o ifade vardı. İspanyolca bir şeyler daha söyleyip beni bir kere daha kendi etrafımda döndürdü.

"Neler söylüyor?" diye sordum Korel'e fakat o Lucero'yu dinlemiyormuş gibiydi.

"Seni sonsuza kadar dans ederken izleyebilirim."

Kaşlarım havalandı, dudaklarım aralandı ve ona dikkatli bir şekilde bakarken, "Lucero yani," dedi. "Öyle söylüyor. Seni sonsuza kadar dans ederken izleyebilirmiş."

Bakışları öylesine anlamsız ve öylesine anlamlıydı ki bir an, sadece bir an Korel'in büyülenmiş bir şekilde bana baktığını düşündüm fakat hemen sonra bu düşünceyi kafamdan kovdum.

Korel beni daha önce de dans ederken izlemişti, şimdi değişen hiçbir şey yoktu. Neden böyle hissedecekti ki?

"Teşekkür ederim." Lucero teşekkürüme karşılık ellerini havaya kaldırdı ve beni dans kıyafetlerinin olduğu yere doğru yönlendirdi. Korel'i de çağırdığında Korel elini kaldırıp gelmeyeceğini belli etti.

"Korel," dedim mutsuz bir sesle. "Kıyafet bakmayacak mısın?" Lucero da benimle beraber ona bir şeyler söyledi fakat Korel dinlemiyormuş gibiydi ve hâlâ bıraktığım boşluğa bakıyordu. Dans etmek mi istemiyordu yoksa kafasına takılan başka şeyler mi vardı, anlayamıyordum.

Korel'i arkamızda bırakıp kıyafetlerin olduğu yere geldiğimizde daha önceden de buradan elbise aldığımı hatırladım ve gülümseyerek Lucero'nun ellerini tuttum. "Çok iyisin Lucero, teşekkür ederim."

Sıcak bir şekilde bana bakıp, "Onu çocukluk bilirim," dedi ve bahsettiğinin Korel olduğunu anladım. "Senin için var, sen için de yok."

Ne dediğini anlamasam da gülümseyerek karşılık verdim ve odadan çıkışını izledim. Lucero odadan çıkar çıkmaz elbiselere parmaklarımla dokundum ve yerdeki benim ayağıma uygun olan dans ayakkabılarına baktım. Yepyeni görünüyorlardı ve bu yeni görüntü, aklıma tek bir şeyi getirmişti.

Korel, dans yarışmasına katılacağımın hesabını daha önceden de yapmıştı ve Lucero'yu da ona göre hazırlamıştı.

Korel Erezli. Bazen beni, benden daha çok düşünen, bazen de ellerime neşteri veren o adam.

Onu tanıdıkça ulaşamayacağım aydınlığa da karanlığa da kendimi tutsak hissediyordum.

Korel Erezli'ye tutsak olmuştum.

Açık kahverengi bir elbiseyi askıdan çektim ve bedeninin uygun olduğunu gördüğümde üzerimdekilerden hızlı bir şekilde kurtuldum ve o elbiseyi üzerime geçirdim.

Kat kat püsküllleri olan elbise kısaydı ve boyundan bağlamalıydı; sırtı ise oldukça derin bir dekolteye sahipti. Odanın içindeki aynaya doğru ilerlemeden önce ayaklarıma krem rengi topuklu dans ayakkabılarını giydim.

Aynada kendimle yüz yüze geldiğimde üzerimdeki elbiseye doğru gülümsedim. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde elbisenin püsküllleri de sallandı ve daha geniş bir şekilde sırıttım. Bakışlarım yüzüme kaydığında dağınık olan saçlarımı düzelttim ama toplamadım. Gitgide uzayan saçlarım kürek kemiklerimin altına kadar gelmişti fakat onlar bile sırtımdaki dekolteyi kapatamıyordu.

Dekolte, kalçalarımın başladığı yere kadardı.

Kendimle daha fazla zaman kaybetmeyerek atölyeye doğru ilerledim ve ayağımdaki ayakkabıların rahatlığı içime su serpti.

Atölyeye çıktığımda Lucero'yu Korel'in yanında değil de müzik setinin orada gördüm; sırtı bana dönüktü. Korel ise hâlâ koltukta tam karşısına bakıyordu, elinde yeni bir şişe vardı fakat o şişeden pek de fazla içmemişti.

"Geldim," dediğimde bakışları bana ilk dönen kişi Lucero oldu ve gözleri kocaman açıldıktan sonra bir ıslık çaldı.

"Perfecto!" diye bağırdığında utancımdan gözlerimi ondan kaçırdım ve Korel'e döndüm. Başı yavaş yavaş bana döndüğünde yüzüme bakmak yerine üzerimdeki elbiseye odaklandı.

Gözleri ayaklarımdan yukarıya doğru tırmandı ve duruşu değişti; yaslandığı yerden doğrulduğunda elindeki şişeyi yere bıraktı. Olduğum yerde püsküllleri oynatmak istermiş gibi döndüm ve saçlarım da yüzümün etrafında dans etti. "Nasıl olmuşum?"

Korel, oturduğu yerden zamana meydan okurmuşçasına oldukça yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Adımları kendinden emin değildi ve biraz sarsak yürüyordu. Korel sarhoş muydu?

Onu ilk defa böyle görüyordum.

"Arkanı dön," dedi ve çatallaşan sesini düzeltme ihtiyacı hissetmedi. Söylediğini yaptım ve arkamı döndüğümde yan bir şekilde ona baktım. Korel'in gözleri sırtımda gezindi ve parmakları saçlarıma dokundu. Lucero'nun o sırada bizi yalnız bırakmak istermiş gibi az önce çıktığım yere doğru yürüdüğünü gördüm.

Saçlarımı omzuma doğru aldı ve sırtımı tamamen açığa çıkardı. Parmak uçları çıplak olan omuzlarıma dokunduğunda Korel'in buz gibi soğuk olduğunu hissettim. İşaret ve orta parmağı omzumdan aşağıya doğru indi ve ensemden kürek kemiklerimin orta sına doğru ilerledi. Nefesi omzumun oraya doğru düştüğünde eğildiğini anladım. Sakallı yüzü, saçlarımın tepesine dokundu ve derin bir nefes aldıktan sonra dudakları kulağıma doğru yaklaştı. "Tenin bembeyaz," Parmakları kürek kemiğimin aşağısına doğru kaydı ve nereye doğru yol izlediğini anladım. "Omuzlarında da çiller var." Dudakları kulağımdan uzaklaştı ve nefesi omzuma doğru yaklaştı. Parmakları kürek kemiğimin altındaki ize dokunduğunda gözlerimi sıkıca yumdum ve soğukluğunu o izin üzerinde hissettim. Dudaklarını omzuma dokundurduğunda parmakları da o izin üzerinde geziniyordu.

"Biliyor musun," diye fısıldadım. "O izin nasıl olduğunu bilmiyorum ve hatırlamıyorum." Dudakları omzumdan uzaklaştı, yüzü de geriye doğru gitti. "Ve bilmek ya da hatırlamak istemiyorum. Kendi izlerimin öyküsünü merak etmiyorum."

Korel'in parmakları duraksadı ve böyle bir şey duymaya hazırlıklı olmadığını anladım. Birkaç saniye sonra parmaklarını o izin üzerinden uzaklaştırdığında ruhunun da söylediğim cümleyle beraber benden adım adım uzaklaştığını hissettim.

Bedenimi ona doğru döndürdüğümde gözlerimi açtım ve havada kalan elini tutup "Ama senin izlerin," dedim. "Senin izlerinin öyküsü. Onları bilmek istiyorum, ezberlemek istiyorum, dokunmak istiyorum. Korel, ben onları görmek istiyorum."

Geriye doğru bir adım atacağı sırada baygın bakan gözlerinin içine bakıp elinden tutup onu kendime doğru çektim. "Saklama." Artık benim de sesim çatallaşıyordu. "Saklanma. Sürekli

kazak giymek zorunda değilsin, sürekli vücudunu gizlemek zorunda değilsin. Sürekli gizlenmek zorunda değilsin."

Korel, gözlerimin içine bakarken yaprak sarısı gözlerinden neler geçtiğini anlayamıyordum ama o, en derinlerime dokunuyordu. Parmaklarının dokunduğu izimin olduğu yer hâlâ sızlıyordu fakat ben onun izlerini bir an olsun sızlatamıyordum.

"İz değil," dediğinde devamında ne geleceğini biliyordum. *"Emare. Benim için armağan."*

Başımı onu onaylayarak salladım. Lucero'nun adım seslerini duyduğumda Korel'in elini bıraktım ve o da benden bir adım geri çekildi.

Çıktığı yerden bize doğru baktığında Korel'e bir şeyler söyledi, Korel ise omzunu silkti ve umursamaz bir şekilde bana baktı. "Gidelim mi artık?"

"Gidelim." Korel, Lucero'yla kısaca vedalaştı ve ben de sarılarak ona teşekkür ettiğimde gözlerinde büyük bir inançla bana baktı.

Lucero elini havaya kaldırdı ve onun eline çakmam için bekledi. Hızlıca elimi eline çarptığımda, "Güç sende," dedi ve güldü. "Hayranım."

Korel, elini belime koydu ve beni çıkış kapısına doğru yönlendirdi. Karşı gelmeden onunla beraber yürürken Lucero'ya el salladım ve ona arkamı döndüm. Korel'in bir adımı diğerine uymuyordu, "Korel," diye mırıldandım. "Sarhoş musun?"

Korel omuzlarını silkti. "Çok daha fazlasına ihtiyacım var."

"Zorunda değilsin." Çıkış kapısını açtı ve soğuğun yüzümüze çarpmasına neden oldu. Yağmur hızlanmıştı. "Dans etmek için sarhoş olmana gerek yok, vazgeçebiliriz."

Korel, gözlerini bana doğru çevirdi ve "Artık vazgeçmekten bahsetme," dedi. "Bugün hiçbir şeyden vazgeçmeyeceksin."

Korel'in neden kendini böylesine zorladığını bilmiyor ve anlamıyordum ama onu anlayabilmek bazen imkânsız olabiliyordu. Karşı çıkmak yerine tamamen sessizliğe gömüldüm ve yola kadar eli belimde yürüdük.

Motosikleti geride bırakmıştık.

Korel, yoldan geçen bir taksiyi elini kaldırıp durdurdu ve arka kapıyı açıp geçmem için bekledi. Şaşkınlıktan dolayı kaşlarımı çattım ve "Bugün senin günün," dediğini duydum. "Her şey istediğin gibi olacak. Kendini özgür bırak."

Aynı cümleyi tekrar edip duruyordu.

Kendini özgür bırak.

Koltukta yanıma oturduğunda dans yarışmasının olduğu yerin adresini verdi ve taksi hareket etti. Yağmur damlaları gitgide camda daha fazla izler bırakıyordu ve ön camdaki silecekler hızını artırıyordu. Hava kararmıştı ve gökyüzünde yağmurdan dolayı tek bir yıldız bile yoktu, varsa bile bizden gizleniyorlardı.

Ellerimi sıkıca kucağımda birleştirdiğimde camdaki yansımadan Korel'in yüzüne baktım ve onun da camdan dışarıyı izlediğini gördüm. Elini cebine atıp sigarasını çıkardığında ve ucunu yaktığında kırmızı ışık yüzünü aydınlattı ve göz göze geldik.

Aramızda mesafeler vardı, ona dokunamıyordum, teni tenime temas etmiyordu fakat buz gibi bedeni sanki bedenimi sarmıştı. Alkol müydü Korel'i bambaşka hale getiren, yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama ne olduysa ben dans ettikten sonra olmuştu.

Korel'in sarhoş olmasına ya da sarhoş olmak istemesine neden olacak bir şeyler olmuştu.

Dayanamayarak, "İyi misin?" diye sordum. Taksinin içinde radyo açıktı ve akşam haberlerini veriyordu.

Korel'in iyi olduğunu söylemesini bekledim fakat o sorumu cevapsız bıraktı ve "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Verdiğim dürüst cevap, iki kaşının ortasında boşluk oluşmasına neden oldu. "Sadece heyecanlı hissediyorum, elime yüzümü bulaştırırsam?"

Defalarca tekrar ettiği cümleyi yine tekrar etti. *"Kendini özgür bırak."*

Ağrı ağır ona destek çıkarmış gibi başımı salladım ve bakışlarımı ondan ayırdım. İçimdeki heyecanı aşamasam da ona belli etmemeye çalışarak derin nefesler almaya çalıştım. Akşam haberlerini

dinleyerek kafamı dağıtmak istedim fakat o haberlerin de içimi daha fazla sıktığını fark ettiğimde yağmurun sesine odaklandım.

Pıt pıt pıt.

Bir damarın atışı gibi.

Camdaki bir damla, başka bir damlanın üzerine geliyordu ve ikisi beraber aşağıya doğru süzülüyordu.

Yansımadan arada sırada Korel'e bakıyordum fakat o dalgın gözlerle yolu izlemeye devam ediyordu. İçimdeki korkuyu ve kötü hisleri, Korel bile silemiyordu ya da silmek istemiyordu.

Tek öğütlediği özgürlüktü ve onu da başaramıyordum.

"Geldik." Taksi şoförünün sesiyle kendime geldiğimde büyük bir salonun önünde durduğumuzu ve önünün kalabalık olduğunu gördüm. Gözlerim açıldı fakat Korel, çoktan taksi şoförüne parayı verip arabadan inmişti. Yine beni şaşırttı ve kapımı açtı.

Elini bana doğru uzattığında eline baktım ve gözlerimdeki şaşkınlığı fark eden Korel "Hadi ama," dedi. "Nasıl yapılır bilmiyorum, in arabadan."

Korel, günü benim günüm ilan etmişti ve o gün bozulmasın diye elinden geleni yapıyordu.

"Sarhoşluk sende tuhaf bir etki bıraktı." Gülümsememin arasından verdiğim yanıt hafif de olsa Korel'i de gülümsetti. Elini tutup arabadan indiğimde parmaklarımız kenetlendi.

"Dans yarışması bittikten sonra bir daha bu adamı göremeyeceksin."

Kurduğu cümle ne kadar esprili olsa da kötü olmama neden olmuştu ve içinde gerçeklik payı olabileceğini hissetmiştim. Korel'e baktığımda onun da yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ellerimize baktığımda ilk defa elimi tuttuğunu fark ettim ve bu düşünce parmak uçlarıma kadar titrememe neden oldu. Alt dudağımı içeriye doğru kıvırdığımda yanaklarımın kızardığını biliyordum.

Korel, bana yan gözle baktı ve beraber büyük salonun kapısına doğru yürüdük.

Her şeyin bu kadar yolunda olması ve iyi ilerlemesi tuhaftı. Hissediyordum; kötü giden bir şeyler vardı.

"Bu kalabalık neden? Herkes yarışma için mi geldi?" Şaşırmıştım çünkü bu kadar kişinin katılabileceğini düşünememiştim.

"Dışarıdan misafir kabul edilebiliyor, izlemeye gelmiş olmalılar." Heyecanlandım ve Korel'in elini daha sıkı tuttum. Korel, sıktığım eline baktı ve "Sakinleş," dedi. Ardından yine fısıldadı: *"Kendini özgür bırak."*

"Kendini özgür bırak," dedim onun gibi tekrar ederek ve kapının önüne gittik.

Adam bize doğru baktığında sıraya girmediğimizi fark etti ve "Sıra o taraftan," diyerek elinde tuttuğu deftere yöneldi.

"Minel Karaer ve Korel Erezli." Korel adlarımızı söylediğinde adam tekrardan bize baktı. "Dans yarışması için geldik."

Adamın bakışları ilk önce benim üzerimde ve kıyafetimde gezindi, ardından Korel'e baktı ve kaşları çatıldı. Elindeki defterden isimlerimizi aradığında önümüzü açıp "Salonun arka tarafına doğru gidin, sizi yönlendirecekler," diyerek bilgi verdi.

Korel hiçbir şey söylemeden içeriye girdiğinde sıcaklık bizi kucakladı ve durmadan yağan yağmurdan ıslanan çıplak bedenim ısındı. "Üşüyor musun?" diye sordu Korel. "Titriyorsun."

"Artık değil," diyerek yanıt verdiğimde titrememin nedeninin korkudan ve heyecandan olduğunu söyleyemedim.

Koridorlar çok doluydu ve her çeşit insan vardı; bakışlar bize dönse de Korel'in üzerine başına baktıktan sonra kafalarını çeviriyorlardı. Okları takip ederek salonun arka tarafına doğru gittiğimizde dans etmek için bekleyen insanları gördüm ve dans müziği kulağıma erişti.

Kızlar oldukça şıktı ve yüzlerinde tonlarca makyaj vardı. Saçları özenliydi. Erkekler de bir o kadar dikkat çekici giyinmişlerdi. Dans edecek kişiler heyecanla kendi aralarında dans ediyor, çalışıyorlardı. Birkaç kız kendi etrafında dönüyor, birkaç tanesi şarkılarını açmış onu hissederek heyecanlarını gidermeye çalışıyordu.

Oradaki en sakin kişiler belki de bizdik çünkü insanlar saatler öncesinden gelmiş gibi görünüyordu.

Direktöre benzeyen takım elbiseli bir adama doğru yürüdü. Gümüzde Korel, "Minel Karaer," diyerek adamın elindeki kâğıdı gösterdi. Adam umursamaz bir ifadeyle kâğıda baktıktan sonra, "İki çift sonra sizde sıra," dedi. "Şarkı tercihinizi söylediniz mi?"

"Evet." Korel beni şaşırtmaya devam ediyordu fakat ona artık bunu söylemek istemiyordum.

Direktör yanımızdan ayrıldığında, "Sadece iki çift mi," dedim ve tek ayağımın üzerinde durdum. "Gerçekten mi?"

Korel, elimi bıraktı ve karşıma geçti. Gözleri gözlerimin üzerinde bir süre gezindikten sonra, "Sakin ol," dedi ve eli çenemi kavradı. "Hemen geliyorum."

"Nereye?" dedim ama o çoktan geriye doğru bir adım atmıştı. Elini havaya kaldırdı ve peşinden gitmeyeyim diye beni durdurduğunda tedirginlikle arkasından baktım ama ön tarafa doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Tek başıma o kadar insanın ortasında kalınca duvar kenarına doğru ilerledim ve insanları izlemeye başladım.

Fark edilmiyordum.

Kızlar birbirine savaş açmış gibi bakıyorlar ve hünerlerini gösteriyorlardı; erkekler ise güç gösterisi yapıyordu.

Kimse beni rakibi olarak bile görmüyordu.

Korel ise yine beni yalnız bırakmıştı.

İçimdeki korkunun nedeni bu muydu? Korel beni sürekli hiç ummadığım anlarda yalnız bırakıyordu ve şimdi de yalnız mı bırakmıştı? Buna inanmak istemiyordum, bunu düşünmek istemiyordum.

Korel'in bana böyle bir kötülük yapacağı düşüncesinden kurtulmak istiyordum.

Çiftlerden birinin gösterisi bitince geriye sadece tek bir çift kalmıştı ve onlar da önümüzdeki kırmızı perdenin gerisinde

durmuştu. Kız adamın ellerini sıkıca tutmuştu ve heyecanını defalarca dile getiriyordu. Adam ise onu heyecanından sıyırıyordu.

Kıpkırmızı duvarlar ve kırmızı perde üzerime doğru gelmeye başlamıştı.

Dakikalar geçmişti ve Korel hâlâ ortalarda yoktu.

Beni bırakıp gitmişti, beni yine yalnız bırakmıştı.

"Minel!" Duyduğum tanıdık sesle beraber başımı çevirdim ve Büge ile Gürkan'ı gördüm. Hemen arkalarında Korel yürüyordu. Onu görmenin verdiği rahatlıkla Büge'ye doğru koşar adımlarla ilerledim ve ona kendimden bile beklemediğim şekilde sıkıca sarıldım.

"Sizin ne işiniz var burada?" Gürkan'a döndüm ve ona da sarıldım. "Nereden biliyordunuz?"

Büge ve Gürkan oldukça şıktı. Büge siyah bir elbise giymişti, Gürkan'ın üzerinde ise lacivert bir takım elbise vardı.

Gürkan, Korel'i işaret ettiğinde onun sırtını duvara yasladığını ve elleri ceplerinde bizi izlediğini gördüm; gözleri yüzümdeki gülümsemede geziniyordu. "Bize o haber verdi."

"Bu yarışmaya katılmayı ne kadar çok istediğini biliyordum," dedi Büge ve tekrardan sarıldığında Korel'e Büge'nin omzunun üzerinden baktım. "Başaracaksınız ve muhteşem görünüyorsun."

"Kandırma beni Büge, baksana buradaki kadınlara. Hepsi benden kat be kat güzel."

Büge, kızgın bir şekilde kafasını salladı. "Kendinin ne zaman farkına varacaksın acaba?" Geriye doğru attığı adımdan sonra beni dikkatli bir şekilde süzdü. "Jüriyi büyüleyeceksin ve salonda izlediğimiz kadarıyla kimse senin kadar iyi dans edemiyor."

İkisine de içten bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, burada olduğunuz için." O sırada aklıma günler sonra amcam geldi ve yüzümdeki gülümseme silindi. Bakışlarım Korel'e döndüğünde tedirginliğimi o da hissetmişti. "Amcam," dedim. "O da burada olsun isterdim. Neler başardığımı görsün isterdim, beni nelerden vazgeçirmeye çalıştığını bilsin isterdim."

Bunların dışında amcamı özlediğimi hissettiren hangi duyguydu? Aylarımı onunla beraber geçirmem miydi yoksa ona karşı duyduğum minnet duygusu muydu?

"Arayalım o halde," dedi Büge ve çantasından telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Çağır onu buraya."

Büge'nin elinden telefonu aldım ama gözlerimi Korel'den ayıramadım. Ondan onay bekleyen bir tarafım vardı. Korel de, "Ara," dediğinde parmaklarım hızlıca tuşlara dokundu ve rehbere girerek amcamın adını buldum. Üzerine tıkladığımda telefonu kulağıma götürdüm ve yanıt vermesini bekledim.

Telefon bana oldukça uzun gelen bir süre boyunca çaldı ama amcam açmadı. Kapatma düğmesine bastıktan sonra Büge'ye telefonu uzattım. "Açmıyor." Korel ile göz göze geldik. "Bugün dans yarışması olduğunu biliyordu, arayanın benim olduğumu düşünmüştür."

Kırgınlık, kalbimin ortasına döşenmiş bir mayın gibi beni esir aldığında Korel, yaslandığı duvardan ayrıldı ve yanıma geldi. Ayaklarımla o mayına basmamı engellemek istermiş gibi elini omzuma koydu ve "Rahatla," dedi. "Belki de o da izlemeye gelmiştir ve sana sürpriz yapmıştır."

Amcam, dansa bağlılığımı en çok bilen insanlardan biriydi ve gerçekten beni düşünüyorsa gelirdi. Hiçbir şey söylemedim ve kalbimdeki mayınlı bölgeden uzaklaştım.

"Her neyse, biz gidelim," dedi Gürkan ve Büge'yi kolundan çekti. "Sizi sahnede izleyelim."

"Yarışmadan sonra eğlenceye gidiyoruz?" dedi Büge ve kaşlarını çattı. Korel'e baktığında işaret parmağını salladı. "Sen de geliyorsun."

"Tamam tamam," dedim ve Büge'yi hafifçe itekledim. "Bol bol alkışlayın."

"Islık bile çalacağım," dedi Büge ve dil uzatarak bize arkasını döndü. Gürkan'ın koluna girdiğinde hayranlıkla onları izledim.

"Anne, ya çok kötü dans edersem?" Sese doğru döndüğümde arkamdaki kızın annesine homurdandığını duydum, sesi ağlamaklıydı. Hemen yanında kavalyesi vardı. "Çok korkuyorum."

Annesinden önce babası kızına sıkıca sarıldı ve "Yapacaksın," dedi. "Biz sana sonsuz güveniyoruz."

Gözlerimi hızlıca onların üzerinden çektim ve Korel'in beni izlediğini gördüm. İçerideki dans eden çiftin şarkısı bitmek üzereydi ve onlardan sonra biz çıkacaktık. Perdenin arkasına doğru ilerlediğimizde kızın sesini hâlâ duyuyordum.

O an anlamıştım.

Dışarıdaki kalabalık öylesine gösteriyi izlemeye gelen misafirler değildi; dans edecek olan insanların aileleriydi.

Benim bir ailem yoktu; Korel kötü hissetmemem için sevdiğim herkesi çağırmıştı.

"Az önce beni bırakıp gittin sandım." Bunu söyleyip ona doğru döndüm. "Yalnız kaldığımı düşündüm."

Korel yavaşça ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve yüzüme doğru eğildi. "Bu gecenin sende kötü bir iz bırakmasını istemiyorum, seni seven herkes burada. Yalnız değilsin."

Ona acıyla gülümsedim ve "Biliyorum," diye fısıldadım. "Benden önce amcamı aradın ve açmadı, değil mi?" Korel cevap vermedi ama gözleri benim haklı olduğumu bağırdı. "Bugün yalnız hissetmemem ya da kötü hissetmemem için her şeyi yapıyorsun. Farkındayım Korel, ailemin eksikliğini kapatmaya çalışıyorsun ama bunlara gerek yok."

Ailemin eksikliğini uzun zamandır böylesine derinlerde hissetmemiştim. Annemden önce babamın bana olan inancı ve ben dans ederken gözlerindeki şefkat zihnime kazılı olan bir tablo gibi orada duruyordu.

O tablo, zihnimin içinde sallanıyordu ama yere de düşmüyordu. Halbuki hemen yanındaki annemin tablosu çoktan paramparça olmuştu.

"Ben buradayım," dedi Korel ve elleri omuzlarımdan yanaklarıma doğru ulaştı. Elleri sıkı bir şekilde yüzümü kavradığında

bakışları bakışlarımı esir aldı. O an gördüm; Korel Erezli'nin gözlerinde bir baba yoktu, bir anne yoktu. Korel Erezli'nin gözlerinde bir aile vardı ve o aile bana inançla bakıyordu.

Korel Erezli'ye sarılmak, bir aileye sarılıyormuş gibi hissetmekti.

Korel Erezli'nin gözlerine bakmak, bir ailenin inancını hissetmekti.

Sahnedeki dans şarkısı sustu ve alkış sesleri yükseldi, ardından "Minel Karaer ve Korel Erezli!" diyerek adlarımız anons edildi.

"Sizin sıranız!" diyen direktörün sesi hemen yanımızdan geliyordu ama bakışlarımı Korel'in gözlerinden ayıramıyordum. Onun da bana çevirdiği baygın bakan gözlerinin arkasındaki sır kapılarının tek tek açıldığını gördüm.

Korel, ellerini yüzümden indirdi ve elimi tuttuğunda perdenin arkasındaki bir basamağa adımını attı. Hemen arkasındaydım, onu izliyordum ve ondan başkasına bakmak istemiyordum. Heyecanım, hislerim ve gerçekler hepsi şimdi üzerime geliyordu fakat ben sadece Korel'in güven veren kollarına sığınmak istiyordum.

Bana son bir kez dönüp baktı ve gözlerindeki anlam bir an bile olsun silinmezken başını tekrardan çevirdi. Merdivenlerden yukarıya doğru birkaç basamakla tırmandığımızda salonda derin bir sessizlik vardı.

Önündeki perdeyi tuttu, omuzlarını dikleştirdi ve derin nefes aldığını hissettim. Sonrasında perdeyi sertçe açtı ve sahneye doğru ilk adımını atan Korel oldu. Onun arkasında ilerlediğimde bakışlarımı zorlukla onun sırtından ayırdım ve sahneye doğru baktım.

O kadar büyük ve kalabalıktı ki şaşkınlığımı gizleyemedim. Korel'in elini daha sıkı tuttuğumda bu sefer onun da parmak boğumlarını hissediyordum; o da bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordu, elimi sımsıkı tutuyordu.

Onlarca değil, yüzlerce insan vardı ve hepsi koltuklarına oturmuş bizi izliyordu. Birkaç adım attık ve gözlerim sahnedeki koltuklarda Gürkan ile Büge'yi aradı ama uğraşmama bile gerek kalmadı. Büge ayağa kalktı ve ellerini salladı. Gürkan onu oturtmaya çalışsa da başarısız oluyordu.

İçten bir şekilde gülümsedim.

"Korhan." Sessizce fısıldayan Korel'in yüzüne baktığımda koltuklardan birine dikkatli bir şekilde baktığını gördüm. Söylediği isimle beraber baktığı yöne döndüğümde Korhan'ın ön sıralardan birinde oturduğuna şahit oldum. Bakışları Korel'in değil, benim üzerimdeydi.

"Kötü bir şey olmasın," diye fısıldadığımda Korhan'ın dudaklarını okumasını istedim.

"Olmayacak." Korel'in net yanıtıyla beraber bakışlarım hemen önümüzde oturan üç jüri üyesine döndü ve bizi incelediklerini fark ettim.

O anda sahnenin üzerindeki ışıklar kapatıldı ve tek bir ışık Korel ile benim üzerime yansıtıldı. Her yer karanlığa gömülmüştü, artık seyircileri göremiyorduk fakat onlar bizi daha net bir şekilde görüyorlardı.

Bir müzik sesi kulaklarıma ulaştığında Korel'in seçtiği şarkının çaldığını anladım. Daha önce dinlemiş olduğum bir şarkıydı.

Radical Face, The Strangest Things.

Korel tuttuğu elimi bıraktı ve seyircilere yan bir şekilde döndü. Ben de ona doğru döndüğümde bakışlarımız bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu. Şarkı gitgide yükselirken, Korel *"Kendini özgür bırak,"* diye fısıldadı. Gözleri benim üzerimdeydi fakat söylediği kişi sanki ben değildim. Elleri kazağının eteklerini tuttu ve yutkundu, adem elmasının aşağıya doğru ilerleyişini izledim. Nefesini tuttuğunda gözlerini sıkıca yumdu ve kazağı yavaşça yukarıya doğru sıyırdı. Ne yapacağını anladığımda parmaklarım ona doğru uzandı fakat artık her şey için çok geçti. Korel kazağı başından çekip çıkardığında ve yere attığında karşımda yarı çıplaktı. *"Kendimi özgür bırakıyorum, artık saklanmıyorum."*

En başından beri konuştuğu kişi ben değildim; en başından beri özgürlüğe muhtaç kişi ben değildim.

Korel'in bahsettiği sadece ve sadece kendi özgürlüğüydü.

Yüzlerce insan şimdi onun bütün vücudunu görüyordu, herkes onu izliyordu ama onun gözleri sıkıca kapalıydı.

Gözlerim bedenine sadece bir anlığına kaydı ve kalbimin acıyla kasıldığını ve aslında o mayınlı bölgenin kırgınlıklarımdan dolayı değil de acılarımdan dolayı oluştuğunu anladım.

O mayınlı bölgeye doğru koşuyordum.

Gövdesi tamamen izlerle doluydu ve o kadar kötü bir haldeydi ki dövmeler bile o izleri kapatamamıştı.

Bıçak izleriydi.

Yanık izleriydi.

Kırbaç izleriydi.

Neşter izleriydi.

Acının izleriydi.

Her izin üzerinde bir dövme vardı ve her dövmenin bir hikâyesi olduğunu o an anladım.

Bakışlarım bedeninden ayrılıp yüzüne doğru tırmandığında gözlerini açmış olduğunu gördüm; bana bakıyordu ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim ve belki de bir daha göremeyeceğim ifadelere kucak açtım.

Acı ve özgürlük.

"Özgürsün," diye fısıldadığımda sesim titriyordu ve boğazım acıyordu. "Saklanmıyorsun."

Ona doğru bir adım attım ve şarkının ritmi yükselmeye başladı. Korel, sanki dans etmek için değil de bana sarılmak istermiş gibi elini uzattı.

Bir elimi omzuna koydum ve onun da bir eli sıkıca belimi kavradı. Diğer ellerimiz birbirini kavradığında geriye doğru bir adım attım ve o da bana ayak uydurdu. Her adım atışımızda gözlerindeki özgürlük ve acı harelerine daha fazla yayılıyordu ve ben kalbimdeki mayınlardan kaçmak yerine onlara daha fazla yaklaşıyordum.

Şarkı yükseldi ve Korel beni sertçe kendine doğru çekti; göğüs kafesim onunkine çarptığında ellerimiz ayrıldı ve elimi kalbinin üzerine koydum.

Oradaydı, kalbi atıyordu ve hızlı atıyordu fakat avucumun içine de en derin izleri çarpıyordu. O kadar sıcaktı ki izleri, bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp hâlâ alev alev yanıyor mu, diye izlerine bakmak istedim.

Korel onun bedenine baktığımı gördüğünde geriye doğru bir adım attı ve ben de onun elini tutarak ona doğru yaklaştım. Geriye doğru adımlar atan Korel'e parmak uçlarımda ilerlerken bakışlarım hâlâ gövdesindeydi.

Kalbinin üzerinde yan yatmış bir kibrit vardı ve kibritin bir tarafı kül olmuş olsa da yanıyordu; diğer tarafı ise henüz yanmıyordu ve kül olmamıştı. Ateşin olduğu ve kül olan taraf aydınlıktı ve çevresindeki küçük bulutları görebiliyordum. Ateşin olmadığı ve kül olmayan taraf ise karanlığa boyanmıştı ve küçük yıldızları seçebiliyordum.

"Gece misin, gündüz müsün?" diye fısıldadığımda elini bıraktım ve kendi etrafımda dönerek ona doğru koştum. Korel ise geriye doğru giden adımlarını durdurdu ve kucağına atladığımda kolları bedenimi sardı. Beni o şekilde döndürürken, bacaklarımı beline doladım ve iki elimi de kalbinin üzerine koydum. "Gecem misin, gündüzüm müsün?"

Bacaklarımı doladığım yerden ayırdım ve ellerim kalbinin üzerinden omuzlarına doğru tırmandı; parmaklarıma izleri çarpmaya devam etti ve ateşi daha fazla hissettim.

Ayaklarım yeri bulduğunda Korel, omzunda duran bir elimi tuttu ve yine dans etmeye başladık. Adımları beni takip ederken, bu sefer daha hızlıydık ve sanki dans etmiyor, savaş veriyorduk.

"Hangisi olmamı isterdin?" diye sorduğunda nefesi yüzüme çarptı ve fısıltısında kayboldum.

Durdum ve bir bacağımı Korel'in bacağına dolayıp hafifçe kalçamı dışarıya doğru çıkardım. Korel'in belimde duran parmakları sırtımda ağır ağır hareket etmeye başladığında beni geriye doğru yatırdı ve yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Tuttuğu elimi bıraktı, elimi göğüs kafesinden aşağıya doğru indirdim ve karnının üzerine koydum. Kasıldı, tırnaklarımı izlerinin üzerinde gezdirdiğimde, "İkisi de," diye karşılık verdim. "Hem gece hem gündüz. Hem karanlık hem aydınlık."

Korel sahnenin hem en aydınlık yüzüydü hem de en karanlık tarafıydı.

Onu bütün çıplaklığıyla aydınlığında görebiliyordum fakat zifiri karanlığında ona ulaşamıyordum ve içinde yüzlerce insan barındırıyordu.

Dudakları çenemin hizasında durdu ve parmaklarım duraksadı. Belimde duran eli kalçalarıma doğru indiğinde kalbimin hızlı attığını o an fark ettim. "Hiçbir gece zifiri karanlık değildir," dediğinde dudakları çeneme sürtünüyordu. "Benim yıldızlarımı görebiliyorsun ama onlara ulaşabiliyor musun?"

"Hayır." Bir anda kucağından sıyrıldım ve ondan uzaklaştım. Korel o şekilde kaldığında arkasına geçtim. Duruşunu dikleştirdi, sırtımı sırtına yasladım. "Fakat güneşini görebiliyorum, içinde korkularını taşıyor." Bedenimle yüzümü sırtına doğru döndürdüm ve tam karşımda tekrardan o izleriyle karşılaştım. Kürek kemikleri yanıklardan dolayı aşınmıştı; sırtı neredeyse parçalanmıştı, kolları ise çok kötü bir haldeydi. İzlerin üzerinde dövmeler vardı; ben o dövmeleri anlayamıyordum ama hepsini tek tek incelemek, öğrenmek istiyordum. Korel Erezli'nin bütün izlerinin ve bütün dövmelerinin öyküsünü dinlemek istiyordum.

Dayanamadım, parmaklarımı o izlerin üzerinde gezdirdim ve bir anda Korel'e arkadan sıkıca sarıldım. Başım yan bir şekilde kürek kemiklerinin arasına girdiğinde yüzüm seyircilere dönüktü.

Korel izin vermedi, döndü ve beni omuzlarımdan yavaşça itekledi; geriye doğru düşeceğim sırada belimden tuttu ve beni kendine yasladı. Eli çenemi kavradığında başımı kaldırdı ve "Dinle Minel," dediğinde sesi biraz daha yüksek çıktı. Onu dinlemek istemedim ve geriye doğru kaçtım; Korel beni durdurmadı. Kendi etrafımda birkaç defa döndükten sonra onun etrafında dönmeye başladım ve ellerimi havaya kaldırıp gökyüzüne uzanmak istermiş gibi parmaklarımın ucuna yükseldiğimde gözleri beni izliyordu.

Kaldırdığım ellerimi indirdim; bedenine dokunmak için tam karşısına geçtim fakat bir anda kollarımı tuttu ve bana öylece baktı; bakışlarındaki acı yerli yerinde durdu fakat özgürlüğü artık göremiyordum. "Yüzünü geceye döndüğünde gündüzü arkanda bıraktın," dedi, bir daha beni itti ve elimi bırakmadı; kendi etrafımda dönmemi sağladığında tekrardan kendine doğru çekti ve elini belime koydu. Diğer eli elimi kavradığında bu sefer adımlar atarak dans etme sırası ondaydı, ben onu takip ediyordum. "Gecenin karanlığından dolayı adım atamadığında ve yardıma ihtiyacın olduğunda hemen arkandaki o gündüz ışığının benim olduğumu hatırlayacaksın." Elini uzatıp beni uzaklaştırdı ve sonra bir anda çekip sarıldı; bedeniyle bedenim bir bütün olduğunda dudaklarını kulağıma yaslayıp fısıldadı: "Senin için daima gündüz olacağım." Gülümsedim. Ellerim sırtına dokundu, parmaklarımı gezdirdim; o izlere daha fazla dokunma ihtiyacıyla yanıp tutuştum fakat Korel, yüzünü tam gözlerimin hizasına getirdiğinde artık gözlerinde o acı da yoktu. "Sen ise hiçbir zaman o gündüze ulaşamayacaksın."

Gülümsemem soldu. Ellerimi kendinden uzaklaştırdı ve tekrardan dans etmeye başladık; son cümlesinden sonra kendimi kocaman bir karanlığın içinde bulduğumda artık dans etmiyor, onun omzuna tutunuyordum. Korel ise benim yerime dans ediyor ve bana öğretiyordu. "Neden?" dedim ve sesimdeki akislere acının notaları bulaştı. "Beni karanlıkta bırakmak istiyorsun, beni geceye tutsak ediyorsun."

Adımları hızlıydı, orantılıydı ve ne kadar sarhoş olursa olsun, bir an bile karıştırmıyordu. Sarsılıyordu, dengesini sağlayamıyordu ama güçlü bedeni bir an bile olsun devrilmiyordu.

Korel bana cevap vermedi.

Oradaydım, kalbimdeki mayınlı bölgenin hemen bir adım uzağındaydım ve adım attığım an parçalanacak, belki de ölecektim; Korel ise hemen arkamdaydı ve beni ne geri çekiyordu ne de o mayınlara atıyordu.

Bekliyordu; bir gün o mayınlara basacağım anı görmek istiyordu.

Bedenini bedenimden uzaklaştırdı ve hareket edemeyecek gibi durduğumda arkama geçti. Elleri omuzlarımı kavradı ve alkol kokan nefesi saçlarıma çarptı, ardından nefesini ensemde hissettim ve elleri de kollarımda kaydı.

Korel'in arkamda eğildiğini hissettiğimde dönmek istedim fakat bana izin vermedi ve elleri kollarımı sımsıkı tuttu.

Hapsoldum.

Nefesi omuzlarıma çarptı, omuzlarımdan aşağıya doğru kaydı ve parmakları sırtımda durdu. "Buradasın," diye mırıldandığında gözlerimi sıkıca kapattım ve Korel'in dudaklarını kürek kemiğimdeki izde hissettim. Bastırdığı dudakları bir süre orada durdu; zihnimde beklemediğim görüntüler oluştu ama ben o görüntüleri de yok ettim ve sadece onun dudaklarının izimi iyileştirmesini bekledim.

İyileştirmedi; zamana göre kısa, bana göre uzun bir süre boyunca orada dudakları durdu ama iyileştirmedi, aksine acıdı; öyle bir acıdı ki sanki Korel oraya yeni bir iz daha bıraktı.

Ellerinin baskısı uzaklaştığında gözlerimi açtım ve ona doğru döndüm; şarkı bitiyordu, dans ise umurumda değildi. Korel dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde bana bakarken ben de onunla tamamen göz göze gelebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarım saçlarına dokundu, ardından sakallarına.

Tam karşısında dizlerimin üzerine çökmüş bir şekilde ona bakarken, bedenine bakmadım; çenesindeki emareyi izledim. İlk tanıştığım oydu; ellerimin ilk hissettiği de oydu.

Parmaklarım sakallarından çenesindeki ize doğru ilerledi ve yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığımda "Beni gündüzüne almadığında seni geceye tutsak edersem?" diye fısıldadım ve dudaklarım çenesinin hizasında durdu; Korel gözlerini gözlerimden ayırmadı. Ne demek istediğimi anladı, gözlerine tekrardan o özgür adam ulaştı fakat yanında acı yoktu.

Dudaklarımı çenesindeki ize bastırdım ve gözlerimi sıkıca yumdum; iyileştirmek istedim, geçirmek istedim, hâlâ yanmakta olan o ateşi söndürmek istedim. Çenesindeki emareyi öptüm.

İyileşmedi, geçmedi.

Dudakları hafifçe hareket etti ve aşağıya doğru indirdiğinde dudaklarımla dudakları arasında sadece bir nefes mesafesi kaldı.

Şarkı son notalarına basarken elleri yüzümü kavradı ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı.

Öyle derin, öyle içten, öyle kendinden vazgeçiyormuş gibi öptü ki ben mi onu geceme tutsak ettim, o mu beni gündüzüne aldı anlamadım ama yeryüzüyle gökyüzü sanki yer değiştirdi ve biz o aralıkta sıkışıp kaldık; belki de vedalaştık.

Şarkı sustu, sessizlik etrafımızda dans etti ve dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Üst dudağım onun dudaklarının arasına yerleştiğinde keskin bir nefes verdi; beni kendine doğru çekti ve daha büyük bir istekle öptü.

Benim de ellerim onun yüzüne yerleştiğinde titriyordum. Soğuk değildi, hem de hiç değildi ama ölecekmiş gibi onun kollarında titriyordum.

Dudakları dudaklarıma nefesiyle özgürlüğünü bıraktı ama acılarını kendine sakladı. Kendimi öylesine özgür hissettim ki aralanan dudaklarımın arasında duran Korel'in dudakları beni sanki o özgürlükle beraber yok etti ve ben bu yok oluşa hapsoldum.

Özgürlüğe hapsoldum.

Korel Erezli'ye hapsoldum.

O ateş sönmedi ama ben de o ateş sönmesin istedim.

Parmakları yüzümü daha sıkı kavradı, elleri arasında yüzüm kayboldu ama buz gibi parmakları tenimle temas ettiğinde sanki yanıyordum ve sadece onun soğukluğuyla daha fazla harlanacaktım.

Bir eli yüzümden ayrıldı, başımın arkasına geçti ve başını yan yatırdı; öpücüğü derinleşmeye başladığında ben de yüzünde olan elimi ensesine yasladım. Nefes alamıyordum; onun nefesi sanki ikimize de oksijen oluyordu.

Bir şeyler vardı; daha önce öptüğü gibi değildi, daha farklıydı. Beni kendi özgürlüğüyle yaşatmak istiyordu ama bir yandan da kendi tutsaklığımla beni ölüme sürüklüyordu.

Onda bulduğum özgürlük benim tutsaklığımdı; kendi tutsaklığım ise Korel için en büyük özgürlüktü.

Işıkların açıldığını ve alkış seslerini çok sonradan fark ettim; ilk dudaklarını dudaklarımdan ayıran Korel oldu. Gözlerimi yavaşça araladığımda artık gözlerinde ne acı ne özgürlük vardı. Gözlerinde gündüzün ışığını ve gecenin karanlığını gördüm. Korel Erezli gözlerinde hem geceyi hem gündüzü taşıdı; o hiçbir zaman sadece bir tanesi olmayacaktı. İçimden bir ses beni tam tersine ikna etmeye çalışsa da o sesi dinledim.

Korel Erezli benim için gökyüzüydü.

Gülümsedi. Onun gülümsemesine karşılık verdiğimde dans yarışmasını kazanmak, dereceye girebilmek ya da bir üst tura geçebilmek umurumda bile değildi.

Çöktüğümüz yerden doğrulduğumuzda seyircilere doğru döndük ve insanların gerçekten içten bir şekilde bizi alkışladıklarını gördüm; baktıkları kişi ise kesinlikle ben değildim, Korel ve Korel'in vücuduydu.

Büge ayağa kalkmış alkışlıyordu; ıslık çalan ise Gürkan'dı. Gözlerim Korhan'a döndü ve onun da ağır ağır alkışladığını gördüm ama gözlerindeki acı, ondan hiç uzaklaşmamıştı.

Jüri üyeleri kendi aralarında bir şeyler konuşuyor, önlerindeki kâğıda bir şeyler yazıyorlardı; bir jüri üyesiyle gözlerimiz kesişti ve gülümsediğini gördüm.

Yüzümdeki gülümseme daha çok yayıldığında alkışların arasında çok ince ve tiz bir melodinin sesini duydum ve dudaklarıma kondurmuş olduğum tebessüm donuklaştı; tam o sırada Korel, elimi tuttu ve geriye doğru bir adım attı.

Beklediğim o kötülük yaklaşıyordu; beklediğim o kötülük geliyordu ve bu kötülük annesinin kucağında yeni doğmuş bir bebek gibi değildi, annesinin kucağında ölmek üzere olan bir bebek gibiydi. Nefesi tükenmek üzereydi, bana doğru gelen bebeği yaşatmak da öldürmek de istemiyordum.

O bebeği istemiyordum.

Melodi yükseldi. Başlangıcı benim de geriye doğru bir adım atmama neden oldu ve Korel'e dönüp baktım; o bana değil, tam karşısına doğru bakıyordu.

Hayatım boyunca bu ses bana geçmişi, büyük bir depremde yıkılmış olan bir aileyi hatırlatacaktı.

Çellonun ağır ve iç parçalayan sesi, ölüm marşının notalarına vuruyordu; bu ölüm marşı ise bana sadece Prometheus'u hatırlatıyordu.

"Lütfen," dedim sadece dudaklarımı oynatarak. "Lütfen lütfen lütfen." O bebek gözlerini bana dikti, uzun uzun baktı ve son nefesini vermeden önce sanki gülümsedi; o bebeğin son nefesini duydum ama yalvarmaya devam ettim. "Şimdi değil, şu an değil. Lütfen."

Bir anda zamanı bile durduracak kadar kısa bir zamanda ve kulaklarıma şiddetli bir çınlama ulaşıncaya dek salonun içinde bir ses yükseldi ve yukarı taraflarda oturan insanların olduğu yerde bir patlama gerçekleşti.

Beklediğim o kötülük gelmişti; bebek çoktan ölmüştü ama ölümü benim de nefesimi kesmeye başlamıştı ve aslında anlamıştım ki o bebeğin kalbindeki damarlarla benim kalbimdeki damarlar birbirine bağlıydı.

Kötülük, benim damarlarıma bağlanmıştı ve kaçmak istesem de beni tek bir hamlesiyle kendisine çekebiliyordu. Kurtuluşumun ne olduğunu biliyordum.

Gözlerim patlamanın olduğu yere dönerken sanki ağır çekimde orada oturan insanların uzuvları salonun tavanına doğru yükseldi ve başımıza doğru o uzuvlar yağmaya başladı. Kanın yanık kokusunu alıyordum ve gökyüzünden kanlar da uzuvlarla beraber sanki yağmur gibi yağmaya başlamıştı ya da bu benim aklımın bir oyunuydu. Sahnenin önüne parçalar düşmeye başladığında gözlerimi patlamanın olduğu yerden ayıramıyordum; patlamadan dolayı yangın çıkmıştı; ateş her an her tarafa sıçrayacak gibi görünüyordu.

Kulaklarım çınlıyordu, insanların çığlıkları derin bir kuyunun içinden geliyormuş gibiydi ve koşuyorlardı. Zaman hem çok hızlı akıyordu hem de hiç olmadığı kadar yavaştı. Çellonun sesi daha fazla yükseldiğinde salonun içinde başka bir patlama daha oldu ve dengemi sağlayamayıp geriye doğru düşeceğim sırada beni tutan el, Korel'in eliydi.

Elimi sımsıkı tutuyordu ama hareket etmiyordu; bir an bile olsun kıpırdamıyordu fakat ben de başımı çevirip ona bakamıyordum.

İnsanlar kaçmaya devam ederken jüri üyeleri sahneye çıktılar ve hemen arkamızdaki perdenin arkasından geçerek onlar da salonu terk ettiler.

Başka bir patlama daha olduğunda yüksek sesle çığlık attım fakat bu sefer Korel'in eli de beni dengede tutamadı ve geriye doğru düştüm. Parmakları hâlâ parmaklarımın içindeydi, sımsıkıydı ama beni ayakta tutamamıştı.

Koltuklar yanmaya başlamıştı ve alevler ne kadar gerilerde olsa da ön taraflara doğru sıçramaya başlamıştı; ateşin kokusunu bile alabiliyordum. İnsanların cesetlerinin kokusunu alabiliyordum. Yanan bir insan böyle mi kokuyordu?

"Hayır!" diye bağırdığımda salondaki herkes yok olmuştu ve geriye sadece ailem sayabileceğim kişiler kalmıştı. Gürkan ile Büge ayakta durmuş öylece bize bakıyorlardı; Korhan sahnenin köşesine geçmişti ve olanları izliyordu.

Sahnenin en gerisinde ise bir gölge vardı.

"Durmayın!" diye haykırdım artık kimse ölsün istemiyordum, kimse yok olsun istemiyordum, kimsenin katili olmak istemiyordum. "Kaçın, ölmeyin!"

Benim damarlarıma bağlı olan kötülüğü kendimden nasıl ayıracağımı biliyordum ama şu an o damarı kesemiyordum; elimin içinde Korel'in eli vardı, ben o damarı kestiğim an, onun da sarmaşıklarını kesecektim.

O sırada bulunduğumuz yerdeki sahnenin yukarısından bir ses geldi ve başımı kaldırdığımda yukarıdan aşağıya doğru inen iki beden gördüm; öyle tuhaf ve öyle korkutucuydu ki çığlık bile atamadım, kesik kesik aldığım nefesler bile tamamen benden uzaklaştı.

"Korel," dedim en sonunda kısık bir sesle. Neden ona seslendiğimi bilmiyordum, onun beni kurtaracağına inanan bir tarafım mı vardı? "Yukarıya bak." Korel donuk bir şekilde tam karşısına bakmaya devam ediyordu, bakışları hemen ilerideki ateşlerin arasındaki gölgedeydi fakat profilinden yüzünde ufacık bir hareketlenme bile olmadığını seçebiliyordum; ateşin rengi en çok onun yüzünü aydınlatıyordu ve sanki ateş onun yüzünde yanıyordu.

Onu geriye doğru çekmek istedim fakat bir an bile olsun hareket etmedi; elimi de bırakmadı.

Sahnenin yukarısından halatlara bağlı iki beden aşağıya doğru inerken zemine bakamıyordum çünkü parçalanan insanların bedenleri hemen karşımdaydı; kokularını duymak istemediğim için elimle burnumu kapattım ama imkânsızdı.

Gökyüzüne başımı çeviremiyordum çünkü ne ile karşılaşacağımı bilemiyordum; korktum ama korkudan daha başka bir duygu daha vardı.

Tam karşıma baktım; orada duran ve beni seven insanlara baktım. Kaçmıyorlardı, orada öylece duruyorlardı fakat biraz daha dururlarsa ateş onlara da sıçrayacaktı, ödüm kopuyordu.

"Kaçın!" diye haykırdım bir daha onlara. "Ne olur gidin! Ölmeyin!"

Tam o anda baktığım yönden bir ışık yansıtıldı ve sinema salonlarındaki projeksiyon aletlerine benzer bir makinanın ışığı gözümü aldı. Elimi kaldırıp o ışığı kesmek istedim ve bakmaya çalıştım ama aslında o ışık bana değil de tam arkamızda kalan kırmızı perdeye vuruyordu.

O bebek ölmüştü, görüyordum. Bedeni buz gibiydi, hissediyordum ve dünyadan uzaklaşmıştı, anlıyordum ama benim nefeslerim sanki o bebeği canlandıracaktı; benim nefesim kesilmediği sürece o bebek defalarca canlanıp tekrar ölecek gibiydi.

Başımı arkamızda kalan perdeye doğru çevirdim. Salonun içindeki ışıklar kapatıldı; ateşin ışıkları kaldı sadece ve yansıtılan görüntüye dikkatli bir şekilde baktım. Amatör kamerayla çekilmişti, çok eski bir zamana ait gibi görünmüyordu ama yeni de değildi; belki de videoyu çeken bunu düşünmemizi istemişti.

Bir video dönüyordu ve tanımadığım, daha önce görmediğim ama sanki içinde olduğum bir oda kameraya çekiliyordu.

Kamera ilk önce duvarlara odaklandı ve orada anlayamadığım, anlamlandıramadığım bir şeyler yazdığını gördüm; ardından kamera odanın içinde dolandı ve köşede duran çatlamış aynayı gördüm. O aynanın üzerinde de bir şeyler yazıyordu ve kırmızıya boyanmıştı.

Çello sesi daha fazla yükseldi, bu yükseliş sanki videonun içinden geldi ve kamera odanın içinde biraz daha dolandığında odanın ortasında bir sandalyede yarı çıplak oturmuş olan bir adamı

gördüm. Kamera sırtını çekiyordu; amatör olsa da o kişinin kim olduğunu anladığımda boşta duran elimi kalbimin üzerine koydum ve videoyu izlemeye devam ettim.

Bebek kesik bir nefes aldı.

Kötülüğe bağlı olan damarlarım biraz daha gerildi.

Kamera o çıplak sırta yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı; ben o sırtaki izleri ezbere biliyormuşçasına tanıdım ve sadece bir kez Korel'e dönüp baktım.

Arkasını dönmemişti, omzunun üzerinden videoyu izliyordu. Profilinden anladığım kadarıyla gözleri kısıktı ve kirpikleri yanaklarına gölge düşürmüştü. Yüzünün bir tarafı alevler içindeymiş gibiydi, diğer tarafı karanlıktaydı. "Korel," diye fısıldadım hatta acıyla inledim. Çehresinin karanlık olan tarafına ışıklar çarptı. "Bir şeyler söyle, yalanlar söyle."

İlk defa Korel'den gerçekleri değil, yalanları dilenmek istedim; ilk defa Korel beni yalanlara inandırsın istedim.

Korel bana bakmadı ve cevap vermedi; videoyu izlemeye devam etti. Başımı tekrardan perdeye doğru çevirdiğimde kamera az önceki kırık aynaya doğru yaklaştı ve o bedeni tamamen gördüm.

Oda çok küçüktü ve odayı aydınlatan tek ışık, küçük bir pencereden vuran ayın ışığıydı. Vakit geceydi. Kamera, aynadaki adama biraz daha yaklaştı ve o an kalbimdeki mayına bir adım atmama neden olan o görüntüyle karşılaştım.

Korel, bir sandalyede yarı çıplak oturmuştu ve gözleri kapalıydı; saçları dağılmıştı, yüzü tanıdığım Korel'e aitti ama sanki çehresi değildi. Simsiyah bir çelloyu bacaklarının arasına yerleştirmişti ve o çelloyu çalıyordu; parmaklarından damlayan kanlar ise çelloya rengini veriyordu. Kendinde değil gibiydi; yüzünde hafif bir tebessüm vardı ve çaldığı ölüm marşına ayağı ve başıyla eşlik ediyordu.

Bulunduğumuz yeri ve bu zamana kadar Prometheus'u hissettiğim bütün yerlerdeki çelloyu çalan kişi videodaki Korel Erezli'ydi; biz o melodiyi dinliyorduk.

"Korel," dediğimde kalbimde bastığım mayın bacağımı parçalamıştı, yere düşmüştüm; artık kaçabilmem de mümkün değildi.

Korel beni sakat bırakmıştı.

"Bana yalvarırım yalanlar söyle." Parmaklarımla daha sıkı kavradım elini. Cevap vermesini bekledim ama o hiçbir cevap vermiyordu, hareket etmiyordu, Korel yok gibiydi. Ben sanki ruhsuz bir heykelin elini tutuyordum. "Bana yalanlar söyle!" diye haykırdığımda sesim sanki ateşi bile söndürdü. "Ben değilim de! Söylediğin her yalana inanacağım, söz veriyorum."

Elimi uzatıp o videodaki adama dokunmak istediğimde parmaklarından damlayan kanlar beni korkuttu ve Korel'in arkasına doğru saklandım; ikisi de aynı kişiydi ve bu çelişkiydi.

Korel Erezli'nin elini tutarken ve ondan korkarken onun arkasına saklanmam en büyük çelişkiydi. "Hayır!" diye inlediğimde gözlerimi sıkıca kapatmak ve kendimi bütün gerçeklerden soyutlamak istiyordum. "Gerçekleri istemiyorum, lütfen."

Sahneye başka ışıklar çarptığında videodaki Korel hâlâ çellosunu çalıyordu fakat o ışıklara bakma isteğiyle yanıp tutuştuğumda beni en kötüsünün beklediğini bilmiyordum.

Gözlerim ilk önce sahnenin yukarısına doğru kaydı ve halatları gördüm; gözlerimi yavaşça aşağı doğru indirdiğimde başka bir acılı feryat dudaklarımdan dışarıya doğru firar etti ve daha fazla Korel'in arkasına saklandım.

Halatlara kukla gibi bağlı iki adam vardı; kollarından halatlarla bağlanmışlardı ve sırtları bize doğru dönüktü. Yarı çıplak olan bu bedenlere bakarken artık saklandığım yerin de güvenli olmadığını, bana tekrardan hayata dönmek üzere olan o bebek bile haykırdı ve zorlukla yerden destek alıp ayağa kalktım; Korel de benimle aynı yere bakıyordu ama benim gibi bakmıyordu, bunun farkındaydım.

Kuklalardan bir tanesinin kollarına takılmış olan siyah kanatlar vardı ve o kanatlar sanki onu uçuyormuş gibi gösteriyordu.

Az önce dans ederken bizim üzerimizde olan ışıklar şimdi o iki erkek bedeninin üzerindeydi.

Kuklaları yukarıdan birisi hareket ettirdi ve birbirlerine doğru yaklaştılar; halatları görmeseydim onların kendi isteklerine göre hareket ettiklerini düşünebilirdim ama ayakları da havadaydı ve gerçek değil gibiydiler.

Bedenleri birbirine doğru döndüğünde o iki yüzle karşılaştım ve elimi saçlarıma geçirip "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır. Daha fazlasını istemiyorum. Artık kimse ölsün istemiyorum."

Bedenler birbirine yaklaştı; kolları hareket etti ve birbirlerine sarılarak dans etmeye başladılar. Karşımda bir tiyatro sahnesi varmış gibiydi ve ben de o tiyatro oyunun bir oyuncusu olabilirdim. Kuklaları hareket ettiren kişi onları çellonun ritmine göre dans ettirirken, oyunun en acılı tarafı ben ve Korel'dik bunu biliyordum.

Korel'in çaldığı çellonun sesi gitgide azalıyordu ama tükenmiyordu, bitmiyordu.

Kuklaların bedenleri birbirinden ayrıldı ve bu sefer sırtları seyirci koltuklarının olduğu ve cayır cayır yanan tarafa doğru doğru döndü; yüzleri bize baktı ve ikisinin de açık olan gözleriyle karşılaştım.

Acıyla nefes aldığımda ve saçlarımı yolarcasına çektiğimde Korel dudaklarını oynatarak uzun zaman sonra bir şeyler söyledi ve elimi kavrayan parmakları gevşedi; bırakmak istemedim, daha sıkı tuttum.

"Amca." Kollarında ve boynunda halatlar vardı; gözleri açık bir şekilde bana bakıyordu ama baktığı aslında ölümden başka hiçbir şey değildi. Kukla gibi bağlanan amcama dokunmak istedim ama bunu yapamadım. Gözlerim bedenine kaydı, nasıl ölmüş olabileceğini anlamaya çalıştım ama görünürlerde hiçbir şey yoktu. Bakışlarım ellerine doğru kaydığında iki elinin de kesik olduğunu fakat kanının hepsinin çekildiğini gördüm. Kalbinin üzerinde ise Prometheus'un hep karşılaştığımız alfabesinden bir harf kazınmıştı.

"Özür dilerim, benim yüzümden."

Korel bir adım attı ve kanatları olan bedene doğru ilerledi; elimi artık tutmuyor gibiydi; o kadar gevşekti ki bıraksam bırakacaktı ama ben onu bırakmadım ve onunla beraber o bedene doğru yürüdüm.

Elini havaya kaldırdı, o bedene uzandı ve "Baba," diye fısıldadı; benim aksime babasının yüzüne dokundu. Cüneyt Erezli'nin cesedi tam karşımızdaydı ve boynunda derin bir kesik vardı; öylesine derindi ki bana annemin boynundaki kesiği hatırlatmıştı. Korel, parmaklarını babasının boynuna doğru ilerletti, yüzünü görmiyordum ama omuzları gerilmişti. Öyle uzun bir süre boyunca babasının boynuna dokundu ki ben kalbimdeki mayının üzerine

basmasam da bir mayın kendiliğinden patladı. O mayını annemi gördüğüm zaman hissettiklerim patlatmıştı. "Baba," dedi tekrardan Korel ve parmakları babasının boynundan ayrıldığında geriye doğru bir adım attı; arkasında kaldım.

Korel de şimdi benim annemi gördüğüm zamanki acıyla aynı acıyı mı hissediyordu?

Cüneyt Erezli'nin ciğerinin olduğu yerde bir oyuk vardı ve oradaki kanlar da çekilmişti; onun da kalbinin üzerinde harf vardı.

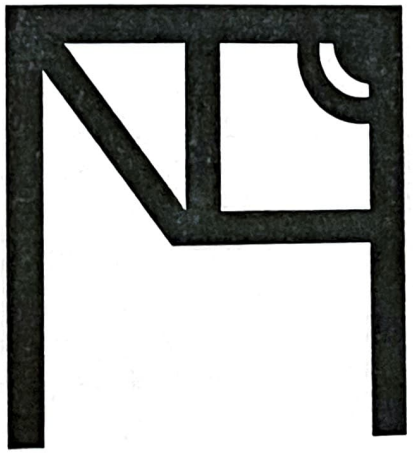
İkisinin de kalbine baktığımda aynı harf olduğunu gördüm.

Acıyla, öfkeyle, nefretle, kinle, korkuyla bağırdım. "Yeter! Beni öldür! Neredesin? Ben buradayım, beni öldür!" Ölmek istedim, parçalanmak istedim, tek bir parçam bile kalmasın istedim. "Benden her şeyi söküp alacak mısın?"

Kötülüğe bağlı olan damarlarımı kesmek istedim fakat Korel'in eli beni yine engelledi; onun için damarlarımı koparamadım.

Cüneyt Erezli ve amcamın cesedi, bulundukları yerden biraz daha havalandılar. Öne doğru eğilen bedenleriyle gösteri sonrası selamlamasını yapan iki kişi gibi görünüyorlardı; tiyatro oyunu son buluyordu ve biz seyirci miydik yoksa oyuncu muyduk?

Ben kendimi o tiyatro oyununun bir parçası gibi değil de tamamı gibi hissediyordum ve herkesin sorumlusu bendim.

* Sayfa sonundaki harf, Prometheus'un alfabesine ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

Gözlerim koltukların olduğu yere doğru döndü ve yayılan ateşlerin arasından birisinin bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Cüneyt Erezli ve amcamın cesetlerinin tam ortasından yürüyordu, öyle karanlıktı ki kim olduğunu anlayamadım ve gözlerim kısıldı, bir adım atıp öne çıktım. "Prometheus?" dedim acıyla nefes vererek. "Sen misin? Buradayım. Gel ve beni al."

Zihnimden bir ses bana haykırdı: *"Parmaklarındaki kanları hissetmiyor musun? Eline bak. Avuçlarında Prometheus'un akıttığı kanları saklıyorsun."*

Bu ses annemin sesiydi; annem zihnimin içinde bana bağırıyordu. Gözlerim kısa bir an Korel'in elini tutan elime kaydı ve sonrasında yaprak sarısı gözlerine baktım.

Ona yalvarmak istiyordum, yakarmak istiyordum; gözleri hâlâ babasının üzerindeydi ve bakışlarında babasını kaybetmiş bir erkek çocuğunu değil de her şeyini tamamen yok etmiş bir adamı gördüm.

"Annem hiçbir zaman gerçeklerden emin olamadı." Cümle dudaklarımdan çıktığında buna inanmak istiyordum. "Anneme inanmıyorum."

İlerideki gölge yaklaştı, karanlıkla vedalaşırken ilk önce uzun bacaklarını gördüm ve gelen kişinin bir erkek olduğunu anladım. Durdu, büyük ihtimalle bize baktı ve bir adım daha attı. Zayıf bedenini ve düşük omuzlarını gördüm.

Oradaydım, bedenim yaşadıklarımdan dolayı titriyordu ve kalbimin içindeki mayının önünde duruyordum. Bir darbe daha yersem o mayınların üzerine düşecektim. Korel'i artık arkamda bile hissedemiyordum. O başka bir mayının başında durmuştu fakat bir bacağını değil de kendini kaybetmiş gibiydi.

"Ortaya çık!" diye haykırdığımda sesim salonda yankı yaptı ve o kişi bir adım daha attı. Karanlığa alışan gözlerim ilk önce kendisine gelemedi ve o kişiyi bulanık gördü, ardından gözlerimi kıstım; o kişiye baktım.

Kanlı bir el nefesimi kesmek istermiş gibi boynumu tuttu ve bileklerinden kanın kokusunu aldım; Mine'nin kanının kokusuydu.

O eller boynumu o kadar sıkı sardı ki sanki boynum kesildi ve aldığım kanın kokusu annemin kanının kokusuydu. Parmakları nabzımın üzerine öyle sıkı bir baskı yaptı ki kimsesizliğime dokunan atışlar, babama aitti.

"Bir gün yok olup gidecek misin?" Elimde tuttuğum kitabı bıraktığımda babamın gözleri benim üzerimdeydi. *"Eğer bir gün yok olursan ben bunu hissederim."*

Babam, yatağının köşesine oturdu ve kırgın gözlerimi görmezden gelip saçlarımı okşadı. "Bir gün ölürsem saçlarını asla okşayamam ama yaşamaya devam ediyorsam saçlarında sürekli ellerimi hissedeceksin."

Saçlarımda parmaklarını hissediyordum, şefkatini duyuyordum; onun elleri bir an olsun saçlarımdan hiç ayrılmamıştı ve ben bunu yeni fark ediyordum. Belki de beni ayakta tutan sadece buydu.

Oradaydı, tam karşımda duruyordu ve bana bakıyordu; gözleri benim üzerimdeydi. Bir babanın sıcaklığıyla, bir babanın şefkatiyle, bir babanın terk edişiyle, bir babanın ölümüyle.

Bir hayal gibiydi ya da bir rüya; kâbustu, belki de korkunç bir sanrı. Kurtuluş gibiydi ya da bir kaçış; orada durmuş bana bakıyordu.

Oradaydı.

Ellerinde kan vardı, parmaklarına kan bulaşmıştı ve benim çocukluğumun, hayallerimin, onsuz geçen zamanlarımın kanıydı. Ellerinde mızıkam vardı, ellerinde geçmişim vardı, ellerinde kaybolmuşluğum vardı. Ellerinde bütün yaşadığım acılar vardı, ellerinde gerçeklerim vardı, ellerinde kimsesizliğim vardı.

Kanlı ellerini uzatsa beni sanki kimsesizlikten kurtaracaktı.

Ellerinde tek bir şey eksikti.

"Bir gün ellerini hissetmezsem ve sen ölmemiş olursan?" Bir gün babamın beni terk edeceğini bilerek kuruyordum bu cümleleri ve babam da aramızdaki sessiz anlaşmayı gerçekleştiriyordu.

"O zaman ellerimi bağlamışlardır, parmaklarımı kesmişlerdir, kollarımı yakmışlardır kızım. Ben yaşadığım sürece senin saçlarını okşayacağım ve sen bunu hep hissedeceksin. Bir gün ellerim saçlarını okşamazsa ama kalbinde varlığımı hissedersen seni yakmamak için dokunmadığımı hatırla."

Ellerinde ateş yoktu; babam ellerini ateşten kurtarmıştı.

Onun elleri kocamandı ve benim küçük ellerim onun ellerinin arasında hep kaybolurdu fakat şimdi o kanlı elleri bile beni kimsesizlikten kurtaramazdı.

"Baba," diye fısıldadığımda gözlerim acıyla doldu ve kalbimdeki mayının üzerine düştüğümü hissettim, parçalandım. Parçalarım babamın önüne döküldü ama o parçalarıma değil de benim bıraktığım boşluğa baktı.

Kalbim durmuş gibiydi, zaman durmuş gibiydi; geçmiş, şimdi ve gelecek tam karşımdaydı. Bütün duygular arasından en çok hissettiğimi dile getirmek istedim ve "Yaşıyor musun? Hiç ölmedin mi?" diye sordum. Gözümden bir damla yaş düştüğünde bir adım daha attı ve tam karşımda durdu; sahnenin yukarısındaydım ve o aşağısındaydı. "Gittin. Baba beni seni hiç unutmadım, sen giderken beni unuttun mu?"

"Peki bir gün ölürsen?" Korkuyordum, babamı kaybetmekten korkuyordum.

"Ölmeyeceğim." Saçlarımı son bir kez şefkatle okşamıştı o gece. Annemin öldüğü günün bir önceki gecesiydi. "Senin için yaşayacağım, senin için gerekirse başkalarının son nefesini alacağım ama kendi nefesimi senin için tüketeceğim; sadece senin için son nefesimi vereceğim."

Babam bana bakmak istemedi, gözlerini benim üzerimden ayırdı ve Korel'e baktı; duygularının renginin değiştiğini gördüm ve o bakışlarında bütün gerçekler haykırmaya başladı.

"Prometheus," dedi babam ve o zihnimdeki sesinde hiçbir değişim olmadığını duydum. "Ben senin her adımını öyle bir takip ettim ki, bir sonraki adımını bile çözdüm." Bir adım daha attı, gözleri Korel'in üzerinden ayrıldı ve Cüneyt Erezli'nin ölü bedenine baktı. "Bu yol ise sadece senin için çizildi."

Zihnimden bir ses bana bağırdı: *"Sen bu tiyatronun bir oyuncusu değilsin. Sen bu tiyatronun kurucusunun elini tutuyorsun. Sevgili kardeşim, gitgide Prometheus'a dönüşüyorsun."*

Ses ablamın sesiydi; Mine bana bağırıyordu ve bağırırken acısını da duyuyordum.

Salonun içindeki ölümcül sessizlik, çello sesine muhtaç hissettirmişti.

Cüneyt Erezli'ye bunu yapan babam mıydı?

Prometheus, Korel Erezli miydi?

İkisi de birbirlerini izlediler.

Babamın ve Korel'in gözlerinden bana hiçbir zaman söylemedikleri ve belki de söyleyemeyecekleri sırlar geçti.

Geçmiş parçalandı, gelecek gizlendi ve şimdi ellerimden kayıp giden hislerimle son buldu.

Elimi tutan Korel'in eli benden uzaklaştı; bakışları bana doğru döndü ve ben de sanki son kez ona baktım.

Baktığım kişi Korel değildi, baktığım kişi o hep tanıdığım adam da değildi; gözlerinde yangın yoktu, gözlerinde sonbahar yoktu, gözlerinde sadece hiçlik vardı.

Baktığım kişi bambaşka biriydi ve daha önce görmediğim bir yüzdü.

Donuk bakışlarının arasından soğuk bir sesle, "Artık kan kaybetmiyorum," diye fısıldadı. "Artık hissetmiyorum."

Başka bir patlama sesi daha geldi ve bu patlama salonun içinde çok daha yakındaydı; başımı çevirmeme kalmadan bir bomba daha patladı ve ateş her yanımızı sardı. Salon alev alev yanıyordu.

Korel geriye doğru bir adım attığında benden gidiyordu, bunu anlamıştım ve ellerimi uzatıp onu tutmak istedim ama o geriye doğru birkaç adım daha attı; bakışları bir an olsun değişmiyordu ve ben onunla geçirdiğim bütün zamanlarımın ellerimden kaydığını hissediyordum.

Kaçıyor muydu? "Yalan söyle," diye fısıldadım ve ayakta zor durduğumu fark ettim. "Gerçekleri istemiyorum."

Sahneden aşağıya indi ve çıplak bedenine, izlerine baktım; gözlerimden başka yaşlar da düşmeye başladığında Korel'in daha kaç tane yüzü olabileceğini bilmiyordum ama onun gitmesini istemiyordum; onun bütün yüzlerindeki yalanlara inanabilirdim ama onun gidebileceğine inanamazdım.

Korel babamın aksine benden hiç gitmemişti ve bunu sadece hislerimle söylemiyordum artık hatırlıyordum. En kötüsü, Korel ilk defa beni terk ediyordu ve nedenini anlayamıyordum.

Zihnimde ablam ve annem bağırıyordu, Korel'i suçluyorlardı, onu geçmişimi çalmakla, onların hayatlarını yok etmekle suçluyorlardı. Onları duymazdan geldim, onları duymak istemedim.

"Hayatımdaki herkes gidiyor," demiştim Korel'i izlerken. Elinde tuttuğu çerçevelere fotoğrafları koyuyordu. "Senin de bir gün gideceğini biliyorum, tamamen kimsesiz kalacağım."

"Korel!" diye bağırdım ama o dönüp bana bakmadı. Gerçekleri dinlemedim, ruhumu dinlemedim, kimseyi dinlemedim sadece can çekişen küçük kızı dinledim ve sahneden aşağıya doğru atladım; babamın yanından geçerek koşar adımlarla Korel'in arkasından gittim. "Korel!" diye bağırdım tekrardan ve yeni bir patlama daha oldu.

Başını çerçevelerden kaldırıp bana bakmıştı ve gülümsemişti; gülümsemesi gerçek bir gülümsemeydi. "Sen kimsesiz kalma diye ben hiç gitmeyeceğim, söz veriyorum."

Babam gelmişti.

Korel, bulunduğumuz yerden uzaklaştı, koltukların o tarafa doğru yürüdü ve ateşin en fazla harlandığı yere yöneldiğinde peşinden koşmaya devam etmek istedim fakat tam o sırada bir el beni kolumdan tuttu, kendine doğru çekti. Başımı çevirip baktığımda babamın yüzüyle karşılaştım; kolumu sıkıca tutmuştu ve beni engelliyordu.

Gözlerim beni tutan eline kaydı; o elini uzattığında kimsesiz kalmayacak mıydım artık? Beni kimsesiz bırakan kişi yine babam değil miydi? Kırgındım, bin parçaya bölünmüştüm; kırılmıştım ve kırıklarım en çok da bana batıyordu ama babamın ellerine batmıyordu ve beni bırakmıyordu.

Sahnenin arkasındaki perde de alevler altında kaldığında art arda patlamalar oluyordu.

Korel'e tekrardan baktım, harlanan ateşin önünde durdu ve bakışları bana döndü. "Hiç gitmeyecektin!" diye haykırdığımda

hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve bunu yeni fark ediyordum. "Söz vermiştin!"

Oysaki ben kendimi hâlâ kimsesiz hissediyordum.

Kendimi cennet ve cehennemin ortasında durmuş gibi değil de kendimi ölümle yaşamın arasında kalmış gibi hissediyordum.

Kollarımı tutan kişi babamdı; gitmek istesem giderdim, biliyordum çünkü o benden gitmişti ve bana birinden nasıl gidilmesi gerektiğini o göstermişti. Ateşe yürüyen adam Korel'di; ona koşmanın getirdiği acıyı öğretmişti.

Yanmaktan korkmuyordum, gitmekten korkmuyordum.

Gecenin karanlığına rağmen yolları gördüm, o yollarda kör bir şekilde koştum; babam ben koşarken ellerimi tutmadı. Gecenin karanlığı babamdı.

Gündüz güneşine ellerimi uzattım, o güneş beni defalarca yaktı; Korel yanan ellerimi söndürmedi. Gündüz güneşi Korel'di.

Geceyi ve gündüzü birbirine karıştırdım; ellerime emareler bıraktılar ve ben o emarelere bakarken Tanrı gökyüzümü yok etti.

"İntikam öyle bir duygu ki,
bir elimi gökyüzüne doğru kaldırdığımda
avuçlarımın içine yıldız tozları doluyor
fakat diğer elim ise yeryüzündeki
toprakta zehrini ekiyor."

* İmza, Emare kitabının hayali karakterine aittir.

15 Ocak 1995'te Mersin'de doğan Aslı Arslan, kalemini 11 yaşında keşfetmiştir. 17 yaşında internet platformunda yazmaya başladıktan sonra kurguları ve bakış açısı yüzünden ufak bir kesim tarafından tepki toplamıştır. Ne olursa olsun yazmaktan vazgeçmeyen genç yazar, EMARE: SARMAŞIK ile yazarlık kariyerine ilk adımını atmıştır. Serinin ikinci kitabı EMARE: PUSULA ile bu yolda emin adımlarla ilerlemeye devam etmektir.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi mezunu olan yazar, halen Eskişehir'de yaşamaktadır.

@asliarslaan
@asliarslaan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Buradayım.
Fısıldıyorum, beni duyun.
Sessizlikle savaşırken, gürültülere koşan o adam benim; bedenimdeki her izin sorumlusu yine kendimim ama hiçbiriniz benim gibi olanları duymadınız.

Bağırıyorum, beni duyun.
Gücüme, bedenime, ruhuma yaptığım her şeyin sorumlusu kendimim ama hiçbiriniz savaş verenlere ellerinizi uzatmadınız.

Haykırıyorum, beni duyun.
Ellerinizi bedenimdeki yanık izlerine dokundurun, parmaklarınızın ucundan acı akarken gözlerimin içine bakın; gerçekten görüyor musunuz?

Susuyorum, beni duyun.
Beni gerçekten duyup gördüğünüzde sessizlikte bile beni işiteceksiniz, karanlıkta bile bana dokunacaksınız ve benimle beraber savaşmaya başlayacaksınız, çünkü gördüğünüz kişi aslında ben olmayacağım.
Başkalarının topraklarında çürüdüm ve tekrardan yeşermek için kendi topraklarımdan vazgeçtim.
Ben öyle bir yandım ki kimse söndüremedi; kendi külümü yangına çevirmeyi öğrendim.
Büyüdüm. Fısıldayan ise geçmişti:

"Çocukluğunun çürüdüğü bu toprakta ekilen her tohum ateş çıkaracak ve senin ormanını sadece yangınlar besleyecek."

